

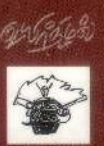

உயர்க்கலை

கலைச்செல்வனின் பிரதிகள்

கலைச்செல்வனின் பிரதிகள்

கலைச்செல்வனின் இளம்பிராயத்து
வாழ்க்கைப்பாடுகள், சிறுவயதிலேயே
தந்தையை இழந்து தாயின்
பராமரிப்பிலேயே வளர்ந்தமை,
குடும்பத்தைப் பராமரிக்கவேண்டிய
பொறுப்புகள், தாயார் ஆச்சிப்பிள்ளை
எதிர்கொண்ட இன்னல்கள் என்பவை
குறித்து கலைச்செல்வனிடமிருந்து
நான் நிறையவே
அறிந்துகொண்டிருந்தேன். இவைகள்
எல்லாவற்றிற்கும் இடையில் சமூகம்
பற்றிய தேடல், வாசிப்புகள் எல்லாமே
இருந்திருக்கின்றன. இத்தொகுப்பினை
அம்மா ஆச்சிப்பிள்ளை அவர்களுக்குச்
சமர்ப்பிப்பது பொருத்தம் என
எண்ணுகிறேன். இதுவே
கலைச்செல்வனின் விருப்பாகவும்
இருந்திருக்கும் என நம்புகிறேன்.

தொகுப்புரையிலிருந்து...
லக்ஷ்மி

கலைச்செல்வனின் பிரதிகள்

R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | Chennai, India

London E13 0AD

உயர்நீதி

கலைச்செல்வனின் பிரதிகள்

பெயர்: கலைச்செல்வன்

பிறந்த திகதி: 28.03.1960

தந்தை: கனகசிங்கம்

தாயார்: ஆச்சிப்பிள்ளை

சகோதரர்கள்: காலம் சென்ற கவிஞர் திருமாவளவன் (கருணாகரன்), கலாநிதி (கலா), கங்காதரன் (ஜீவா), கருணாகரமூர்த்தி (கண்ணன்)

தோழி: லக்ஷ்மி

பெறாமகன்: கபிலன்

இலங்கையில்:

வாழ்ந்த இடம்: வறுத்தலைவிளான், கட்டுவன்.

கல்வி பயின்றது: யூனியன் கல்லூரி, தெல்லிப்பளை.

தொழில் புரிந்தது: சீமெந்து தொழிற்சாலை, காங்கேசன்துறை.

பிரான்சில்:

முதலில் கால் பதித்தது: 1984

வாழ்ந்த இடம்: பாரிஸ் மற்றும் பாரிஸின் புறநகர்ப் பகுதிகள்.

தொழில் புரிந்தது: காவலாளி, கட்டடப் பணியாளன், உணவகப் பணியாளன்.

ஆரம்பத்தில் ஆதரித்திருந்த இயக்கம்:

தமிழீழ மக்கள் விடுதலை இயக்கம் (PLOTE).

இலக்கியப் பணிகள்:

1. ஆசிரியர் குழுவில் பங்காற்றிய சஞ்சிகைகளும் தொகுப்புகளும்: தேடல், பள்ளம், எக்ஸில், உயிர்நீழல், இனியும் சூல் கொள், தோற்றுத்தான் போவோமா?

2. எழுதிய சஞ்சிகைகள், தொகுப்புகள்: தூண்டில், கண், சக்தி, தேடல், பள்ளம், அஆஇ, எக்ஸில், உயிர்நிழல், இனியும் சூல் கொள், தோற்றுத்தான் போவோமா?

3. எக்ஸில் வெளியீட்டகத்தை உருவாக்கி, 1992இல் 'மறையாத மறுபாதி: புகலிடப்பெண்கள் கவிதைத் தொகுப்பு' முதல் வெளியீடாகிறது. தொடர்ச்சியாக சி. சிவசேகரம் அவர்களின் 'தமிழில் தரிப்புக் குறிகளின் பயன்பாடு' (1994), யமுனா ராஜேந்திரனின் 'எனக்குள் பெய்யும் மழை: மூன்றாம் உலகப் பெண்நிலைவாதம்: இருபத்திரண்டு ஆசியக் கவிகள், (1997), திருமாவளவனின் 'பனிவயல் உழவு' (2000), றஷ்மியின் 'காவு கொள்ளப்பட்ட வாழ்வு முதலாய கவிதைகள்' (2002).

4. உயிர்நிழல் சஞ்சிகையை உருவாக்கியது.

5. 1988ஆம் ஆண்டு ஜெர்மனியில் ஆரம்பிக்கப்பட்டுப் பின்னர் ஐரோப்பா தழுவி நடைபெற்ற இலக்கியச் சந்திப்பின் ஆரம்ப காலங்களிலிருந்து தன்னை இணைத்துக்கொண்டு செயலாற்றியது.

6. விமர்சகன், எழுத்தாளன், பேச்சாளன், சமூக ஆய்வாளன், கலையார்வலன்.

* * *

கலைச்செல்வனின் பிரதிகள்

தொகுப்பாசிரியர்
லக்ஷ்மி

உயிர்நிழல்

பிரான்ஸ்

காலச்சவடு பதிப்பகம்

கலைச்செல்வனின் பிரதிகள் • படைப்புகளின் தொகுப்பு • தொகுப்பு – நூலமைப்பு:
லக்ஷ்மி • © உயிர்நிழல் • முதல் பதிப்பு: ஜனவரி 2019 • வெளியீடு: உயிர்நிழல்,
பிரான்ஸ். காலச்சுவடு பப்ளிகேஷன்ஸ் (பி) லிட்., 669 கே.பி. சாலை, நாகர்கோவில்
629001 • அட்டை ஓவியம்: ஜோன் அனூய் • அட்டை வடிவமைப்பு: பிரதீபன்

காலச்சுவடு பதிப்பக வெளியீடு: 896

Kalaichelvanin Pirathikal • Collection of writings • Editing: Luxmy •
© Uyir nizhal • Language: Tamil • First Edition: January 2019 • Size: Royal 1x8 •
Paper: 18.6 kg maplitho • Pages: 372

Jointly Published by Uyir nizhal, France and Kalachuvadu Publications Pvt.
Ltd., 669 K.P. Road, Nagercoil 629001, India • Phone: 91-4652-278525 • e-mail:
publications@kalachuvadu.com • Cover Art: Jean Anouilh • Cover Design:
Pradeepan • Wrapper printed at Print Specialities, Chennai 600014 • Printed at
Mani Offset, Chennai 600077

ISBN: 978-93-88631-27-3

01/2019/S.No. 896, kcp 2286, 18.6 (1) KLL

சுமர்ப்பணம்

அம்மா ஆச்சிப்பிள்ளை அவர்களுக்கு

பொருளடக்கம்

தொகுப்புரை	11
1. கவிதை	17
2. சிறுகதை	63
3. மனதின் வழித்தடம்	141
4. புகலிட இலக்கியம்- புகல் வாழ் குறிப்புகள்	171
5. நூல்கள் - படைப்பாளிகள் - கலை, இலக்கிய நிகழ்வுகள்	269
பின்னிணைப்பு: கலைச்செல்வன் நினைவுப் பதிவுகள்	321

தொகுப்புரை

2005 மார்ச் 05ம் திகதி கலைச்செல்வன் எம்மை விட்டு நிரந்தரமாகப் பிரிந்து சென்றான். வருடங்கள் பல கடந்தோடி விட்டன. இருந்தபோதும் அது ஒரு கொடுங்கனவாகவே இன்றும் தோன்றுகின்றது. அவன் சுவாசித்த காற்றும் அவன் வாசித்துக் கடந்து சென்ற புத்தகங்களில் இருக்கும் வாசனையும் இன்றும் இந்த வீட்டுக்குள் இருக்கின்றன. அவனுடைய எழுத்துக்களும் பிரசுரமாகாத கையெழுத்துப் பிரதிகளும் நினைவோடைகளும் குறிப்புகளும் கூடவே அப்படியே இருக்கின்றன.

பல நாட்களாகவே அவனின் எழுத்துக்களைத் தொகுக்கவேண்டிய பொறுப்பும் கடமையும் எனக்கு உள்ளது என்பதை அறிவேன். நண்பர்களும் தோழர்களும் கூடவே அவ்வப்போது எனக்கு உணர்த்தினார்கள். அவனது நெருங்கிய தோழி என்ற வகையிலும் பல பதிவிடாத பிரதிகள் என்னிடம் மட்டுமே உள்ளன என்ற அடிப்படையிலும் இது எனக்கு மட்டுமே சாத்தியம் என்பதையும் உணர்வேன். அத்துடன் கலைச்செல்வன் வாழும்போது அவனை வெறுத்தவர்கள் அவனது எழுத்துக்களைக் கையகப்படுத்த முயற்சி செய்ததையும் அறிவேன். அவனது எழுத்துக்களை அவன் உருவாக்கிய 'உயிர்நிழல்' வெளியிடுவதே அவனுக்கு அளிக்கும் மரியாதை என்பதும் திண்ணம். ஆனாலும் அது கடினமான பணியாகவே எனக்கு இருந்தது. அவனது எழுத்துக்களுக்குள் ஊடுருவும்போது அவை என்னைப் பல ஆண்டுகள் பின்னோக்கி அழைத்துச் சென்றன. அவை அவ்வளவு உவப்பான காலங்களாக இல்லை. அவனுடனான உறவின் சரப்பு ஒருபுறமிருக்க, கொடும் யுத்தமும் அரசியல் பிரச்சனைகளும் புலிகளின் அராஜகப் போக்கும் சண்டைகளும் சறுக்கல்களும் துரோகங்களும் நிறைந்தனவாக அவை

இருந்தன. அவனற்ற யதார்த்தத்தைச் செரிப்பது இலகுவானதாக இல்லை. இவற்றை எல்லாம் ஒருபுறம் தள்ளிவைத்துவிட்டு அவனது எழுத்துக்களுக்குள் ஊடுருவுவது எனக்கு மலையளவு கடினமாகவே இருந்தது. சிறுகச் சிறுகச் சேகரித்து, தற்போதுதான் அது சாத்தியப்பட்டிருக்கிறது. தாமதமானதற்கு எல்லாரிடமும் மன்னிப்பை கோரி, கலைச்செல்வனின் எழுத்துக்களை இத்தால் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

முடிந்த அளவில் விடுபடல்களைத் தவிர்த்து அவன் எழுத்துக்களை இங்கே தொகுத்துள்ளேன். மீண்டும் மீண்டும் வரும் சில குறிப்புகளை மட்டும் நீக்கியோ சுருக்கியோ இருக்கிறேன். கலைச்செல்வன் தன்னுடைய சொந்தப் பெயரிலும் பல புனைபெயர்களிலும் எழுதியிருக்கிறான். அச்சுறுத்தல் காரணமாகப் புகலிடத்திலும் புனைபெயருக்கான நிர்ப்பந்தம் இருந்திருக்கின்றது என்பதை இங்கு குறித்துக்கொள்ளுதல் அவசியம். அவனது புனைபெயர்களில் சில பெண்களைச் சுட்டும் பெயராகவும் இருந்திருக்கின்றன. அவை குறித்த விவாதங்களின் பின்னர் அவன் அதனைத் தொடரவில்லை. புனைபெயர்களாவன: ஆ. ஆறுமுகம், கன்னிகா, கலைவாணி, சாரங்கன், ஏ.எம். ஜாபீர், இளையவி சின்னவன், இளையவி, மிதுஷன் . . .

கலைச்செல்வனின் பிரதிகள் வெளியான சஞ்சிகைகள் தொகுப்புகள் அனைத்திற்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஏதாவது சஞ்சிகைகள் பெயர்கள் விடுபட்டிருந்தால் அவர்கள் பெருந்தன்மையாக அதனை எடுத்துக் கூறும்படிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் கலைச்செல்வன் எங்களை விட்டுப் பிரிந்த சமயத்தில் அவனைப் பற்றி நண்பர்கள், செயற்பாட்டாளர்கள் எழுதிய குறிப்புகளும் இங்கு தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பிரதிகளை தொகுக்கும் பணியில் உதவிய நண்பர்கள் எம். பெளசர், ந. சசிந்திரன், ரவி (சுவிஸ்), முகப்பு ஓவியம் படைத்த நண்பன் ஜோன் அனூய் (Jean Anouilh) ஆகியோர்க்கு மனமார்த்த நன்றிகள். நண்பர் பெளசருக்கு விசேட நன்றிகளைத் தெரிவிக்க வேண்டும். பிரதிகளைத் தொகுப்பாக வடிவமைப்பதிலிருந்த அவரின் சிரத்தை புறக்கணிக்க முடியாதது. எனது முயற்சிக்குத் தொடர்ந்து ஊக்கமளித்து வந்த அன்புச் சகோதரன் மணிவண்ணன், மகன் கபிலன், பிரதீபன் ஆகியோருக்கும் எனது அன்பை இந்த வேளையில் தெரிவிக்கிறேன். உயிர்நிழலுடன் இணைந்து வெளியிடச் சம்மதித்த காலச்சுவடு பதிப்பகத்திற்கும் நண்பர் கண்ணனுக்கும் எனது நன்றிகள்.

கலைச்செல்வனின் இளம்பிராயத்து வாழ்க்கைப்பாடுகள், சிறுவயதிலேயே தந்தையை இழந்து தாயின் பராமரிப்பிலேயே வளர்ந்தமை, குடும்பத்தைப் பராமரிக்கவேண்டிய பொறுப்புகள், தாயார் ஆச்சிப்பிள்ளை எதிர்கொண்ட இன்னல்கள் என்பவை குறித்து கலைச்செல்வனிடமிருந்து நான் நிறையவே அறிந்துகொண்டிருந்தேன். இவை எல்லாவற்றிற்கும்

இடையில் சமூகம் பற்றிய தேடல், வாசிப்புகள் எல்லாமே இருந்திருக்கின்றன. இத்தொகுப்பினை அம்மா ஆச்சிப்பிள்ளை அவர்களுக்குச் சமர்ப்பிப்பது பொருத்தம் என எண்ணுகிறேன். இதுவே கலைச்செல்வனின் விருப்பாகவும் இருந்திருக்கும் என நம்புகிறேன்.

நன்றி.

அன்புடன்,
லக்ஷ்மி
உயிர்நிழல்
பிரான்ஸ்

1

கவிதை

கவிதைகள் உள்ளடக்கம்

1. நீண்ட நாள் இடைவெளிக் கருக்கலில்...	19
2. வண்டல் தகர்ந்து...	20
3. முதுகு காட்டி...	21
4. இரவுகள் அறியாப் பொழுதுகள்...	22
5. மலைகளைப் பொசுக்கும் வாலிபம்	24
6. எமதுரிமை எதுவென்று...	26
7. ஒடுக்கல் விடுதலையை...	27
8. வறுமையின் விளிம்பில்...	28
9. பட்ட மரத்தில் ஒரு சிட்டுக் குருவி	29
10. உண்டு பசியாறி ஊற்றிய...	32
11. வரே வா!...	34
12. கஃபேயில் கண்ட பழக்கம்தான்...	36
13. படைவீரர் மேலும் உற்சாகமாயினர்...	38
14. யாழ்ப்பாணம்	40
15. ஊரில் நண்பராய் இருந்தவர்...	42
16. நெருஞ்சி	43
17. EX - II	44
18. துகள்களாய் அலைந்து...	46
19. பேசுவோம் நண்பர்களே!	47

20.	மனிதம் காணவென...	50
21.	வெளிக்குள் அலையும் வெறிநாய்கள்	52
22.	நான் ஒரு காய்ந்த சருகைப் போலவோ...	54
23.	தென்றல் தேடிப் போன பூக்கள்...	55
24.	விடியல்கள் எழுவதற்காக ...	56
25.	உயிர்ப்பு	57
26.	புதிய மனிதன்	58
27.	கற்றோரும் மற்றோரும்...	59

நீண்ட நாள் இடைவெளிக் கருக்கலில்
இலையுதிர்த்து மொட்டையாகி
வெறும் கட்டையாய் நின்ற மரம்
சற்று நாட்களுக்கு முன்புதான்
பட்டை கிழித்து மொட்டரும்பாய்
தளிர் நீட்டி ஈர் இலை விரித்து
இடைவெளி மறைத்து,
குளிநூட்டி குதூகலமாக்கி
உணர்வு மறந்த கட்டையை உயிரூட்டி,
பாரிஸ் நகரின் வெண்மணற்பரப்பில்
பவனியுலா வந்தது.

1987

வண்டல் தகர்ந்து
வண்ணாத்தி நீச்சல்
ஒரு ஈசல்
வெளிச்சம் தேடி
மழை மீண்டும்
மயிர்க்கொட்டி
புற்றும் புதரும்
நம்பிக்கையோடு.

1988

முதுகு காட்டி
முன்னே போவோரும்
முதுகைக் குறிவைத்து
பின்னே தொடர்வோரும்
நெடுதூரம் என்னோடு...

நெஞ்சைக் காட்டி
நேரே வருபவர்தான்...
நொடிப் பொழுதுள்
கடந்துவிடுகிறார்.

1989

இரவுகள் அறியாப்
பொழுதுகள் அடங்கும்
காடும் வீடும்
ஒன்றையாகும்
“எங்கள் போராட்டம்(?)
நிச்சயம் வெற்றி பெறும்”
“மக்களுக்கு மரண பயம் இல்லை”
(வாழும் பயம் தவிர)

அறிவித்தல்கள் ஆயிரமாக
அனைத்துக் கிளைகளும்
அள்ளி விசிறும்
அவை எழுத்திலா?
பேச்சிலா?
கத்தி நுனியிலா?
துப்பாக்கிக் குண்டிலா?

இரவுகளில் கனவு
விழ்த்திருக்கும்போதும்
காதுகள் கதவு
இடுக்குகளில் பதுங்கும்
படிகளில்
அதிர்வுகளை எண்ணும்.

அவை பெண்களின் கால்களா?
ஆண்களின் கால்களா?
இரண்டு கால்களா?
நாலு கால்களா?

காலையும் மாலையும்
கரிய வளையுள் பதுங்கும்
விழிகள் கூட
பனிப்புகார், இரவின் நிழல்
கார் கண்ணாடி, மதகு இடுக்குகள்
அனைத்திலும்
முகங்களைத் தேடும்.

கறுப்பா, வெள்ளையா?
யாழ்ப்பாணமா, பாண்டிச்சேரியா?
மனிதனாகவா, மிருகமாகவா?

யாழ்ப்பாணத்தின்
எந்தத் தெருக்கள்
நினைவில் ஓடுவதறியாத
அந்நியத் தெருக்களும்
ஈழத்து வீதியாக
அராஜகம் அனைத்தும்
புவியினில் விரியும்.

எங்கே எம் வாழ்வு?
எங்கே நாம் அகதி?
எங்கே எமது போராட்டம்?
எங்கே எமது விடுதலை?!

1990

மலைகளைப் பொசுக்கும் வாலிபம்

இருளடர்ந்த என் உலகத்தில்
துயரத்தின் ஒளிக்கீற்றுகள்தான்
என் பாதங்களுக்கு வழி கொடுத்தன.

மலைகளும் அருவிகளும்
நிறைந்த இந்த பாலைவனத்தில்
பசி எனக்கு சோறுட்ட
வறுமை ஆதரவோடு வளர்த்தெடுத்தது .

அவை பாலைவனங்களா...?
இல்லை.
இன்னுமின்னும் கொடியது.

ஈரலித்த மண்ணில் ஆழப் பதிந்த
என் சோகத்தின் சுவடுகள்
என் வரலாற்றை
மறுபதிப்புச் செய்துகொள்ளும்.

இன்னும் இன்னும் ... ஏன்?

காலம்
வட்டமான வரிக்கோடுகளாக
வலம் வந்துகொண்டிருக்க
இன்பம்
அவை எட்ட நின்று சிரித்துவிட்டு
கிட்ட வந்து சோகச்சூட்டுக்குள்
எரிந்து போகின்றன.

அடிக்கடி துடிப்பிழந்து போகும்
என் இதயத்திற்கு
அந்த இன்பங்கள்தான்
'வாழ்விருக்கு' என வாழ்வை
இழுத்து வருகின்றன.

இருக்கிறதா...?
இருக்கு என்ற
ஏக்கம்தான்...
வாழ்வா?

அன்பு, காதல், ஊடல், உறவு
எல்லாமே எனக்கும் இருக்கிறதே...
ஆயினும் இவற்றைப் பாய்ச்சுவதற்கு
இத்தனை கடத்தற்கரிய சுவர்களா?

ஒடிவரும் குழந்தையின்
உச்சி முகர்வுக்காக
ஏங்கி... ஏங்கி...
எத்தனை தரம் கைகளை நீட்டி
ஒடித்துக்கொண்டு விட்டேன்.

இந்தப் பெருமதில்களை
எழுப்பியவர் யார்...?
அதைத் தூசி தட்டிப்
பழுது பார்க்கும்
வாரிகுகள் யார்...?

1990

எமதுரிமை எதுவென்று
எவருக்கும் புரியவில்லை
அதுவெல்லாம் அவர்களுக்கே
புரிந்ததுதான் உரித்தாகும்

காதலின் பூவிதழை
அணைத்ததனை மறந்து விடு
துப்பாக்கி தோட்டாக்களை
இதயத்தில் புதைத்துவிடு
துணிவும் பிறந்திடும்
துயரம் மறைந்திடும்
வீரம் செறிந்திடும்
போர்கள் நடந்திடும்.

கனிவோடு நோக்குவதை
கருவோடு நெரித்துவிடு.
கடையோரம் விழிகளை
காத்திருக்க வைத்துவிடு.

காலங்கள் கடந்தது
ஆயுதம் வளர்ந்தது
வீதிகள் தோறும்
போர்கள் இறைந்தது
விடுதலை தெருவிலே
செத்து மடிந்தது.

எமதுரிமை எதுவென்று
எவருக்கும் புரியவில்லை
அதுவெல்லாம் அவர்களுக்கே
புரிந்ததுதான் புதிதன்று.

1992

ஒடுக்கல்
விடுதலையை வேண்டியது
விடுதலை
யுத்தத்தை வேண்டியது
யுத்தம்
அதிகாரத்தை வேண்டியது
அதிகாரம்
ஒடுக்குமுறையை வேண்டியது
உலகம்
எதை வேண்டினும்
அதிகாரம்
உலகமயமானது
எல்லாம்
விடுதலையின் பெயரால்.!

1992

வறுமையின் விளிம்பில்
மரணம் எட்டிப் பார்த்த போதும்
பசித்தது
மீண்டும் மயக்கத்தில் அருண்டேன்.

வற்றிய உடல்களுடன்
இன்னும் இன்னும்
உறுதியாகக் கால் பதிக்கும் தோழர்கள்
வயிற்றுக் கடிக்கு மருந்து வாங்கி
வாழ்வு தோற்றுப் போனதில்லை.

இறக்கும் வரை
நம்பிக்கையிழக்காத வாழ்வு
எழுந்தேன்
இல்லை முயற்சித்தேன்.

எதிரே
இன்றைய சூரிய சந்திரர்கள்.
மூர்க்கமான சூரியப் பாய்ச்சலில்
பார்வைகள் பஞ்சடைத்து
நிலவும் நினைவிழந்தது.

1992

பட்ட மரத்தில் ஒரு சிட்டுக்குருவி

வேலையுண்டு வீடுண்டு
வேளாவேளைக்கு
இல்லை என்றாலும்
உண்ண உணவுண்டு.

வேலை முடிந்தொரு
விடிகாலை
St. Lazare Gare* இன்
மூலை பாரில்
ஒரு கோப்பி
அத்துடன் ஒரு சிகரட்.

எங்கோ ஒரு மூலையில் இருந்து ஒரு மனுசி
ஒரு சிகரட்?
பெட்டியை நீட்டினேன்.
ஒரு கோப்பி?
எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

அருகில் இன்னொரு மனிதன்
ஏதோ கேட்டான்
எதுவும் கேட்கவில்லை
சிகரட்டை நீட்டினேன்
எடுத்துப் பொருத்தினான்
பற்ற வைத்தேன்.

ஒட்டி உலர்ந்து
 நஞ்சூறி
 பச்சை படர்ந்த
 உதடுகள்
 மூன்று நாட்களாவது
 ஒரு வேளை அதுவும்
 இல்லாதிருத்தல் கூடும்.

எனக்கும் ஒரு கோப்பி!
 Barman* மறுத்தான்.
 காரணம் ஆயிரம் இருக்கலாம்
 எவர் பக்கத்திலும் நியாயம்
 இருந்தாலென்ன
 இல்லாவிடில் என்ன
 எனக்குக் கோபம் வந்தது
 மனிதனுக்கு
 எந்தக் கோபமும் இல்லை
 எந்த உணர்ச்சியும் இல்லை
 இடம் மாறிக் கொண்டிருந்தான்.

மனுசி... மீண்டும்...
 எனக்கு ஓர் உதவி வேண்டும்
 என்ன வேண்டும்?
 எல்லோரையும் கொல்லவேண்டும்
 எங்களையும் கூடவா?
 ஆம்!
 ஏன்?
 என்னால் என்னைக் கொல்ல
 முடியவில்லையே!

நெஞ்சு வலித்தது
 வயிறு எரிந்தது
 வீடுண்டு வேலையுண்டு

வேளாவேளைக்கு
இல்லையென்றாலும்
உண்ண உணவுண்டு.

வராதிருந்திருக்கலாம்
கோப்பி அருந்தாதிருந்திருக்கலாம்
வேலை வீடு தவிர
வேறு எதையும்
பார்க்காதிருந்திருக்கலாம்
நெஞ்சு வலித்திருக்காது
வயிறு பற்றி எரிந்திருக்காது

எரியா வயிறும்
வலியா நெஞ்சும்
இருந்துதான் என்ன?

1994

St. Lazare Gare: பாரிஸ் நகரத்தின் பிரதான ரயில்
நிலையங்களில் ஒன்று
Bar, பார்: கோப்பிச்சாலை, மது அருந்தகம்
Barman: அருந்தகத்தில் பானம் வழங்குபவர்

உண்டு பசியாறி ஊற்றிய
 மதுவின் போதையேறி
 பாதைகளற்று பயணித்த
 கருத்துகளின் காற்றோடு
 அலை புரண்டு
 ஆற்றின் அண்மைக்கு வந்தோம்.

ஏகாந்த இரவு அது
 சாமம் கடந்தபோதும் ஓயாத
 மேகம் போல் வாகனங்கள்
 எந்த இரைச்சலின் வலியும் தோணாமல்
 ஏனென்று கேட்பார் எவரையும் பாராமல்
 மோன இலைகளின் தாள மோகத்தில்
 மெளனித்து நடக்கிறது நதி.

நம் படையணிகளின் முன்
 எல்லாம் அடங்கியாகி விட்டது
 ஏகப் பிரதிநிதிகள் நாமே என
 எக்காளத்தில் போதை
 நம்முள் நர்த்தனமாடுகிறது.

நினைப்பதும் நாமே மறப்பதும் நாமே
 செய்வதும் நாமே மறுப்பதும் நாமே
 பேசுவதும் நாமே நிறுத்துவதும் நாமே
 யுத்தமும் நாமே அமைதியும் நாமே
 ஆயுதமும் நாமே அரசியலும் நாமே
 அனைத்தும் நாமே

வெற்றியும்...

தோல்வி மட்டும்தான் நமதில்லை

அனைத்தும் செரித்து அடியில் தாழ்

இலைகளில் கொலு(சில்)

இசை மீட்டுகிறது ஆறு.

1994

வரே வா !
வந்தாயிற்றா?
ஊற்று! ஊற்று!
எண்ணையை ஊற்று!!

எரியட்டும் கொழுந்துவிட்டு
எரியட்டும்!
எரிவது நம்மினம்தான்!
எமக்கு வேண்டும் தமிழீழம்,
சோசலிச தமிழீழம்,
சைவத் தமிழீழம்.

நேற்றுவரை சும்மா இருந்து
சோசலிசம் பேசியவனும்
சோமாஸ்* முடிந்ததென்று
தொலைதூரம் போய்விட்டான்.

இனியென்ன?
மனிதம் தேடிய தூண்டிலும்
ஏகேயை பிடித்தாயிற்று
வீணுக்கு வந்த ஓசையும்
வேலியை போட்டாயிற்று
நீங்களுமா?

யாம் இருக்கப் பயமேன்?
யமனாய் — இரணியனாய்
நமக்குடந்தையாவோர் எல்லாரும்
இரட்சிக்கப்படுவர்.

பழகப் பழக பாலும் புளிக்கும்.

இனம் மொழி
சாதி சமயம்
எல்லாம் விட்டு
மனிதத்தின் மடியில்
சோசலிசம் உதிர்த்த
வாரிசுகளும்
வழிமாறிப் போயாச்சு.

1995

சோமாஸ் (chomage): பிரான்ஸில் வேலை இழந்த பின்னர் சில
மாதங்களுக்கு தரப்படுகின்ற மானியம்.

தூண்டில்: ஜெர்மனியில் இருந்து வெளிவந்த சஞ்சிகை (1988 - 1994)

ஓசை: பிரான்சில் இருந்து வெளிவந்த சஞ்சிகை (1990 - 1994)

மனிதம்: சுவிற்சர்லாந்தில் இருந்து வெளிவந்த சஞ்சிகை (1987 - 1994)

ஏகே: AK-47 துப்பாக்கி

கஃபேயில் கண்ட பழக்கம்தான்
பின் இடையிடையே சில கணங்கள்
மீண்டும் கண்டபோது
வீட்டுக்கு அழைத்தாள்.

அப்பா கதவைத் திறந்தபோது
அவள் என் பெயரைச் சொன்னாள்
வரவேற்பறையில் அமர்ந்தபோது
அம்மா தேநீர் தந்தாள்
தம்பி வந்து கை தந்தான்.

ஊர் உலாவி, அரசியல் பேசி
அவரவர் காலம் அளந்து
கழிந்தது நேரம்.

கதவு தட்டியது
இளம்பெண், தம்பி அறிமுகம்
அதுவும் முதல் வருகைதாம்
அனைவரும் அமர்ந்தோம்
உண்டோம் கலைந்தோம்
இவனுக்கு என்னோடொத்த வயதுதான்
எனினும் யாரும் கேட்கவில்லை
யாரது உறவும் என்னவென்று

அவரவர் வாழ்வு
அவரவர் தீர்வு
அவரவர் உறவு
அவரவர் நேரம்
அவர்களதாகவே இருக்கும்போது
யாருக்கும் முக்கியமில்லை
யாரது உறவும்.

1995

கஃபே - கோப்பிச்சாலை

படைவீரர் மேலும் உற்சாகமாகினர்
ஒருவரை ஒருவர்
போட்டி போட்டுக்கொண்டு
தேடினார்கள்.

தெருவிளக்கைக் கண்டு
சூரியன் என எண்ணி
வீரமும் மகிழ்ச்சியும் ததும்ப
ஆர்ப்பரித்தனர்.

சூரியனை சிறைப் பிடிக்க
படைகள் திரண்டன.
தற்கொலைப் படைகள்
'வீர்' என்று பறந்து போய்
சூரியனுடன் மோதி
வீழ்ந்தன.

வெளிச்சத்தை விரட்டி வர,
எல்லா ஈசல்களுக்கும்
அழைப்புகள் விடுத்தன.
வீரம் செறிந்த யுத்தம் கண்டு
எல்லா ஈசல்களும்
வெறி கொண்டன.

தாம் தற்கொலை செய்தாவது
சூரியனை புற்றில் புதைக்க எண்ணின.
சூரியன் சுற்றி வளைக்கப்பட்டு
தாக்கப்பட்டான்.

விடிய விடிய
யுத்தங்கள் நடந்தன.
ஈசல்கள் பிணங்களின் மேல்
பிணங்களாய் வீழ்ந்தன.

1995

யாழ்ப்பாணம்

விடிந்தும் விடியாத
விளக்கமில்லாததுகளும்
கொத்தியும் கிளறியும்
எலும்புகள் பொறுக்கி
மீளத் தாக்கும்
மீட்பர்களும்

குரமும் வக்கிரமும்
கொதித்துக் கிளம்பி
குருதியில் இதயம் தோய்க்கும்
ஈனர்களும்

இதுதான்
எம் சமூகம்
எம் கலாச்சாரம்

எத்தனை தரம் தான்
நெஞ்சை நிமிர்த்தி
நிலைக்கண்ணாடி
முன் நின்றாலும்
மீண்டும் மீண்டும்
அடித்துச் சொல்லும்

நாங்கள்
கல்தோன்றி
மண்தோன்றாக் காலத்து
மூத்த பெருங்குடியினர்

அறிஞர்களே! ஆராய்ச்சியாளர்களே!
நாகரீகம் தேடும் மனிதர்களே!
ஆதிகால மனிதனின்
கருப்பையைத் தேடும்
அகழ்வாராய்ச்சியை
நிறுத்திக் கொள்ளுங்கள்!!

நாங்கள்
இன்னும் உயிருடன்
மிச்சமிருக்கிறோம்.

1996

ஊரில்
நண்பராய் இருந்தவர்
வயதுக்கு மூத்ததால்
அண்ணனாகவும் இருந்தார்
பின் இயக்கமாகி
தோழரானார்.

விரைவில்
தலைவரானார்
சிறிது காலத்தில்
இயக்கத்தின் எதிரியாகி
சாமானியனாய் போனார்.

பின் என்ன?
வெளிநாடு வந்தார்
எனக்குப் பின்னேதான்.

இப்போ எதைப் பார்த்தும்
எரிச்சல் கொள்கிறார்.
யாரைப் பார்த்தும்
பொறாமைப்படுகிறார்.

எல்லாம் தானே
தானே செய்யவேண்டும்
என்கிறார்
பாவம்.

அண்ணனை நான் விட்டேன்
நண்பனை அவர் விட்டார்
தோழனையும் விட்டார்
தலைவரை மட்டும் விடுகிறாரில்லை.

1997

நெருஞ்சி

கண்டு கேட்டு வந்துலாவி
திண்டு குடித்து தினமும் பேசி
மிண்டு கொழுத்த உறவாம்

உறவில்
நண்டாய் நகர்ந்து
நாயாய் கிடந்து
நக்கி நக்கி
உண்டு கொழுத்து
இரண்டகம் பண்ணும்
மண்டுகளும் வரும்

எட்ட நின்று உள்ளத்தே
எள்ளி நகையாடி
நட்ட நடுவரென
நயவஞ்சகமாய்
ஒட்டி உறவாடி ஓரம் கட்டும்
கட்டியக்காரர்களும் வருவர்

நின்று நிதானமாய்
கண்டு நேர்மையாய்
களித்துக் களித்து
தண்டு நெருக்கையில்
தானாய் அழியும்
அண்டிக் கெடுக்கும்
நெருஞ்சி.

1997

EX-IL

நானும் நீயும்
நிலவோடிருந்த காலங்கள்
நட்சத்திரங்களும் நம்பிக்கைகளும்
நமக்கருகேதான்.
எண்ணினோம்
சேர்ந்தே எண்ணினோம்
எமதென்றே நினைத்ததில்லை.

இன்றோ
நட்சத்திரங்களோடு
நானும் நிலவும்
உனதென்கிறாய்
நல்லது நண்பா!
நானும் உனதாகவே
இருக்கட்டும்.

உனது நிலவும்
நட்சத்திர நிழலும்
உன்னோடு சேர்ந்து கழித்த
காலங்களின் நினைவும்
எனக்குப் போதும்.

எனக்குப் போதுமென்பதும்
உனது 'ஈகோ'வில் தொட்டால்
என்னைக் கொன்றுவிடு
இலகுவானதும் இது ஒன்றுதான்.

உனது கூரிய பேனா முனை
ஒன்றே போதும்
ஆனால்
எனது 'கரெக்டரை' மட்டும் கொல்லாதே
அது
எத்தனை முறையும் இறக்கும்
எத்தனை முறையும் உயிர்க்கும் .

2000

EX - II: முன்னாள் அவன்

ஈகோ: நான் எனும் முனைப்பு / அகக்காரம்

கரெக்டர்: தார்மீக பண்பு

துக்களாய் அலைந்து
அணுவாய் சமைந்த பாறை

ஒரு காலம் சூரியனாய்
காற்றாய் பலவாய்
அலைந்து கழிந்து
ஒடுங்கிய குமிழ்

வருவோரும் போவோருமாய்
முட்டுக் கொடுக்கவும்
முதுகு சொறியவுமாய்
தேய்கிறது தேகம்

எதுவும் என் கையில் இல்லை
என்றாகிப் போன பின்
உயிர் காத்து
அசைவற்றுக் கிடக்கிறேன்

நெருப்பும் புகையுமாய்
உழல்கிறது உலகம்
திருவிழாக்களாய் கழிகிறது போர்

எந்த நொடியிலும்
என் மௌனம் கலையலாம்

மீண்டும் காற்றாய் அலைவதற்கு.

2001

பேசுவோம் நண்பர்களே !

நண்பர்களே !

நல்லதோர் நற்செய்தி.

நாமே எங்களை

கௌரவப்படுத்திக் கொள்ளலாம்

உலகப் புரட்சிக்கு உழைத்த

உத்தமர்களாகலாம்

பாதுகாப்பு பத்திரமானது

நம்பிக்கைக்கு உத்தரவாதம்

குத்து, வெட்டு, கொலை, சூடு

எல்லாம் இன்றும் நடக்கிறது

அதுவும் நம் சமூகத்தில்

நல்ல சந்தர்ப்பமல்லவா?!

இனத்தின் பெயராலும்

மதத்தின் பெயராலும்

இது மேலும் நல்லது

கொழுந்து விட்டு எரியட்டும்

இதுதான் நல்ல சந்தர்ப்பம்.

சேர்ந்து சிந்திப்போம்

செயற்படுவதற்கல்ல

பேசுவதற்கு மட்டுமே

உயிருக்கும் உத்தரவாதம் அல்லவா?!

நடைமுறை சார்ந்து பேசினால்

நல்லதல்ல ஆபத்துண்டு

மக்கள் புரிந்து கொள்வார்கள்.

மார்க்சிசம் பேசினால்
மகத்தானது மதிப்புண்டு.
ஆயினும் மார்க்சியத்தை — நம்
சமூக ஆய்வுக்கு பாவிக்கக்கூடாது
அது நம்மை செயற்பட
தூண்டிவிடும்
ஆபத்தானது அல்லவா
மதமாகப் பார்த்தால் தப்பிவிடலாம்!

தேசியம் அது
பாசிசமாகிவிட்டதால்
தேசியமே வேண்டாம்.
கொல்லட்டும் விலங்குகள்
கழுத்தை நெரிக்கட்டும்
ஆயினும் வேண்டாம்
வேண்டின்
பாசிசத்தை எதிர்க்க வேண்டும்
பாதுகாப்பிற்கு உகந்ததல்ல
ஐக்கிய இலங்கை.!

சிங்கள சமூகம் எங்கே
வரப்போகிறது
ஒரு வேளை வந்துவிட்டால்
அதையும் விட்டுவிடுவோம்!
இருக்கவே இருக்கிறது
சர்வ தேசியம்.!

பேசுவது மார்க்சியம் அல்லவா!
ரொம்பவும் வசதியானது
திரிபுவாதி
ஓடுகாலி
சீர்திருத்தவாதி
இப்படி முத்திரை குத்தலாம்

அல்லது
ஸ்ராலினிஸ்ற்
ட்ரொக்கிஸ்ற்
மாவோயிஸ்ற்
இப்படி இலகுவில்
எதிரியாக்கலாம்.

அதையும் மீறி
நியாயம் வந்தால்
இதையும் மார்க்சியம்
இல்லை எனலாம்.

நல்ல வேளை
மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ்
ட்ரொட்ஸ்கி, லெனின்
மாவோ யாரும் இன்றில்லை!
எழுந்து வந்து இதுதான்
என மாட்டார்கள்.

புதிதாக யாரும் புரட்சி பேசினால்
மார்க்ஸ்தான் பேச வேண்டும் என்போம்.
அவர்கள்தான் எல்லாமும் எக்காலத்திற்குமாக
சிந்தித்து விட்டார்களே!
அதையும் மீறி மார்க்ஸ் வந்து விட்டால்
சுட்டுத் தள்ளிவிடுவோம்.

பாதுகாப்பு பத்திரமல்லவா?
உயிருக்கு உத்தரவாதமல்லவா!

பேசுவோம் நண்பர்களே!
எங்களை நாங்களே
உத்தமர்களாக்கலாம்.

2001

மனிதம் காணவென
மாமலை ஏறி
முடிவில் வந்து விழுந்தது
பாதாள விளிம்பில்.

ஒரு புறம் ஏற இயலா
நிலைக்குத்து மலை
மறுபுறம் இறங்க இயலா
பாதாளக் குழி.

பாதம் ஒரு சாண்
பாறையில் ஊசலாடுகிறது
மயக்கத்தை கலைத்து
மலையில் சாய்ந்தபடி
பற்றிக்கொள்ள எதுவுமில்லை
படியாய் குந்த இடமுமில்லை.

மனிதம் தேடி தொலைந்த
மனிதனாய்
உயிரின் வலிமை
மேலும் அதிகமாய்
வேண்டி.

என்னருகே எவரும் இல்லை
எவருமே இல்லை
என்றைக்காயினும் நம்பிக்கையுமில்லை
இறக்கும்வரை இவ்விடம் ஒன்றே என
எல்லா வலிதும் தீய்ந்தாயிற்று

வானரங்கள் வந்து மொய்க்கின்றன
என் உடலைவிட இரையாய்
எங்கு கிடைக்கும் இம்மலையில்
உயிரின் பெறுமானம்?

உலகிற்கு வேண்டாம்
என் உயிரறுந்து போன பின்பும்
உடல் உயிர் கலங்களாகட்டும்
முடியும்வரை உயிர்களை மென்று
உயிர்கள் வாழட்டும்.

மனிதம் மட்டும்
தொலைந்து போகட்டும்.

2002

வெளிக்குள் அலையும் வெறிநாய்கள்

வெளிக்குள் வெளியாய்
பயணிக்கும் என் வெளி
கோடி குழிகளில்
வீழ்வதும் மீள்வதுமாய்
கரைகிறது வெளி

குழி எங்கினும் பொந்து பொந்தாய்
சந்து வைத்து சுற்றி எங்கும்
பொறி வைத்துக் கிடக்கும்
வெறிநாய்கள்

பிடுங்கி எறியப்பட்ட இதயங்களோடு
வக்கிர கண்களில் உக்கிரம் ஏற்றி
கோரப் பற்களோடு அலைகின்றன
பிணம் தேடி

அவற்றிற்கு கிடைப்பதென்னவோ
மனுசி மனுசனாகப்பட்டது
அவர்கள் பல்லிடுக்குகளில்
அகப்பட்டதனைத்தையும்
பிணமாகவேதான் மொழி பெயர்க்கிறார்கள்
அதன் வழி அவர்கள்
மானூடராகிப் போயினர்

வெளி மௌனித்துக் கிடக்கிறது

மிதிப்பது மிதித்து
கடிப்பது கடித்து
கிழிப்பதைக் கிழித்து
எஞ்சியதைத் துப்பட்டும்
எல்லாமே உரமாகட்டும்

எதற்கும் அடங்கா வெளி
எதற்கும் அண்டா வெளி
வெளி மௌனித்துக் கிடக்கிறது.

2002

நான் ஒரு காய்ந்த
சருகைப் போலவோ
கசக்கி எறிந்த ஒரு
காகிதத்தைப் போலவோதான்
என்பதற்கு மேல் ஒன்றுமில்லை.

தீ வைத்தால்
பற்றிப் படர்ந்து
எரியக் கூடியவன்தான்.
காற்றடித்தால்
தூக்கி சுவரோடும்
மரங்களோடும் இன்னும்
தெரு மலங்களோடும் சமயத்தில்
மோதுப்படுபவன்தான்.

ஆயினும்
கடல் அலையில் அகப்பட்டு
மலையில் மோதி எறியப்பட்டால்கூட
எளிதில் கரைந்துவிட முடியாதவன்.

இவையெல்லாம் ஏனென்று
எல்லோர் புருவங்களும்,
உலகத்தில் என்னவெல்லாம்
மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தாலும்
கம்பீரமாக செல்லும்
இரும்பு மனிதர்களைத் தவிர.

2003

தென்றல் தேடிப்போன பூக்கள்
திசைதெரியா காற்றில்
வழிமாறிச் சென்றதனால்
புயலிலே சிக்கி இதழை ஒடித்து
உருமாறுகிறதோ?!

உண்மைக்கு ஒளித்து
உயர்வாக வளர்ந்த விம்பங்கள்
பொய்யிலே கரைந்து
பெயர் தெரியாமற் போயிற்றோ?!

2003

விடியல்கள் எழுவதற்காக அல்ல,
மீண்டும் மீண்டும் விழுவதற்காகவே
மீதமிருந்த கனவுகளும் கனவாகிப்போக
வாழ்வின் இருப்புகளும் வழியிழந்தன.

இனி சுமப்பதற்கு கனவுகளும் இல்லை
காப்பதற்கு இருப்புகளும் இல்லை
எல்லாமே பொய்த்துப் போனது.

சோகங்களின் சுவடுகளில்
மீண்டும் எனது கால்களா?

ஆம்!
எப்போதும் போல் அவை
நிதானமாக இல்லை.

நம்பிக்கை இழந்தபடி...

2003

உயிர்ப்பு

முதல் முதலாக
ஒரு வேலைக்குப் போனேன்
விட்டுவிட்டேன்
பின், அடுத்த வேலை
அதையும் விட்டுவிட்டேன்
பின், பல வேலைகள்
பலதையும் விட்டுவிட்டேன்

இப்போ ஒரு வேலை
இதையும் விட்டுவிடுவேன்

வரும் வேலைகள்
அனைத்தும்
புதிதாய் தெரிய
தொடங்குவேன்
முடிவாய் தெரிய
கழன்று விடுவேன்

விடுவதும் தொடங்குவதும்
வேண்டியது புதிதுதான்
எப்போதும் உயிர்ப்புடன்.

2003

புதிய மனிதன்

அனைத்து அடக்குமுறையும்
ஒடுக்கப் புறப்பட்டு
அவனைத் தட்டி, இவனைத் தட்டி
ஆளையாள் மண்டையில் போட்டு
தன் துப்பாக்கியில் தானே தவறி
புகலிடம் வந்தவன்

தலித்தியம் என்றும்
பெண்ணியம் என்றும்
புகலிட இலக்கியம் என்றும்
புதுப்புது வகையறா
எல்லாம் பேசி
புதிய மனிதன் என்று
சொன்னவன்

நேற்று நடந்த
நட்பார்ந்த தகராறில்
சொன்னான்
“உளரில் என்றால்
மண்டையில் போடுவேன்”

நான் தலை குனிந்து கொண்டேன்

2003

கற்றோரும் மற்றோரும்
 காத்திருந்து பார்த்தோரும்
 கண் கெட்ட தூரம்
 கடல் கடந்து போனோரும்
 மற்றோர் வீரரென
 மண் உயர்த்தி நிற்போரும்
 இழந்தது தேசத்தையுமல்ல
 தேசாந்திரத்தையும் அல்ல
 குற்றுயிரோடு போன எங்கள்
 கோல் நெறிகளைத்தான்.

உற்சாகமாய்த்தான் இருந்தோம்
 உணர்வைக் கொடுத்தோம்
 உழைப்பைக் கொடுத்தோம்
 ஈடு இணை இல்லா
 மனையை கொடுத்தோம்.

நெஞ்சுவரை நெருப்பள்ளி
 நெடும் துயர் நீராக்கி
 மிஞ்சுவதற்கு ஏதுமில்லா
 மீட்பர்களையும் நாம் கொடுத்தோம்.

எல்லாம் கொடுத்தாயிற்று.

இன்று வாய்திறந்து நா நனைக்க
 கஞ்சியும் இல்லை கழுநீரும் இல்லை
 மிஞ்சி மிஞ்சிக் கிடந்த வார்த்தைகளும்
 மிச்சமில்லை — இப்போதெல்லாம்
 எச்சில் துப்ப மட்டுமாய்
 எழும்பிக் கிரிகிறேன்.

2003

2

சிறுகதை

சிறுகதைகள் உள்ளடக்கம்

01. அந்நிய வாழ்வின் அவலங்கள்	65
02. காற்றிலேறி...	69
03. பிச்சை	73
04. கூடுகளும் குயில்களும்	82
05. பிள்ளைகள்	90
06. மௌனம்	95
07. பரிசுத்த ஆவி	105
08. எது என் நாடு? எவர் என் மக்கள்?	115
09. நிழலும் ஈபிள் கோபுரமும்	122
10. அநிஷ்டை	130

அந்நிய வாழ்வின் அவலங்கள்

ஒரு அகதியின் டயறியில் இருந்து...

இந்த வேலையிடத்திற்கு ஏன்தான் வந்தேன் என்றிருக்கு. வேலையிடம் நல்லாத்தான் இருக்கு. 'செவ்'தான் சரியில்லை. 'செவ்' ஒரு அடையானாக இருந்தும், ஏன் இப்படிச் செய்கின்றான் என்று நினைக்கின்றபோது இன்னும் சகிக்க முடியாமலிருக்கின்றது. இவனுக்குக் கீழே இனி வேலை செய்ய முடியாது. வேலையை விட வேண்டியதுதான்.

நேற்றுக் காலை வேலை மாறி வந்த கறுவல், ஏற்கெனவே வேறை ஒரு வேலைத்தலத்தில் என்னோடை மூன்று மாதம் வேலை செய்தவன். ஒரே வேலைத்தலம் என்றாலும் அவன் வேறை வேலை, நான் வேறை வேலை என்பதால் அவன் எப்படி வேலை செய்வான் என்பது எனக்குப் பெரிதாகத் தெரியாது.

கறுவலை ஒரு புது வேலையைத் தனியச் செய்யும்படி விட்ட 'செவ்' என்னைத் தனிய வைத்து "முந்தி உன்னோட கறுவல் வேலை செய்தவனாம். எப்பிடி நல்லாய் வேலை செய்வானோ?" எனக் கேட்டான். எனக்குப் பதில் சொல்ல சங்கடமாக இருந்தது.

கொஞ்ச நாளாகவே 'செவ்', "கறுவல் என்றால் சோம்பேறி" என்று அடிக்கடி புறுபுறுக்கின்றான். "எல்லாக் கறுவலையும் வேலையாலை விட்டுத் துரத்த வேணும்" என்கிறான்.

இது ஞாபகத்துக்கு வந்து பிராணணை வாங்கியது. உள்ளதையே சொன்னேன்.

"அவன் வேறை வேலை செய்ததால் அவன் எப்பிடி வேலை செய்வான் என்று எனக்குத் தெரியாது."

உடனே 'செவ்' திட்டவட்டமாக "அவன் வேலை செய்யமாட்டான். அவனுக்கு வேலை தெரியாது" என்றான்.

ஆச்சரியம் ததும்ப "ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறாய்?" எனக் கேட்டேன்.

"ஒரு நல்ல வேலைக்காரனை எல்லாருக்கும் நல்லாத் தெரிந்திருக்கும். நீ அவனைப் பற்றி அறியாததால், அவன் ஒரு நல்ல வேலைக்காரன் இல்லை என்பதுதான் அர்த்தம்" என்றான்.

நா வரண்டு போக நான் எதுவும் பேசவில்லை.

இடையே போய்க் கறுவலுக்கு எச்சரித்தேன்.

"'செவ்' உன்னை வேலையால் நிப்பாட்டுவான் போலை கிடக்கு. கவனமாய், கொஞ்சம் கெதியாய் வேலை செய்" என்று.

"இன்றைக்குத்தான் வேலைக்கு வந்தேன். அதற்குள் எப்படி?" என்றான்.

"நீ கறுவல். அதுதான், கவனம்" என்றேன்.

அவன் அதை அலட்சியமாக எடுத்திருக்க வேண்டும்.

பிரெஞ்சுக்காரனே பெரிதாக நிற்பேதம் பார்க்காதபோது, அடையான் பார்க்கிறான் என்றால் சற்று நம்புவது கஷ்டம்தான். புது வேலை என்பதால் விரைவாக வேலை செய்யும் வழிவகைகளைக் கேட்டான். முடிந்தவரை இரகசியமாக உதவி செய்தேன். உதவி செய்யும்போது மிகவும் பயமாகவிருந்தது. தற்செயலாகக் கண்டால், கறுவலுடன் சேர்த்து என்னையும்...

வீட்டு வாடகை, சாப்பாட்டுக் காசு, போக்குவரத்து ரிக்கற், பழக்கமான பல ரெஸ்ரோறண்ட், ஏஜென்சி வாசல்கள் . . .?!

○○○

இன்று காலை எட்டு மணியாகி ஒரு நிமிடம்தான் இருக்கும் 'செவ்' கடிகாரத்தைப் பார்த்தபடி "பார்த்தியளா இன்னும் கறுவலைக் காணவில்லை. வரட்டும். இன்றைக்கு வீட்டைதான்" என்று தனக்குள் புறுபுறுத்தான். 'செவ்' அவனை எப்படியாவது வேலையால் நிற்பாட்டியே தீருவது என்பதில் குறியாக இருக்கின்றான் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

வேலை தொடங்கிய பிறகு 8:30க்கு அவன் வந்தான். அவன் 10 மீற்றருக்கு அப்பால் வந்துகொண்டு இருக்கும்பொழுதே "நீ வீட்டை போ அல்லது ஆபீஸுக்கு போ. உனக்கு இங்கு வேலை இல்லை" என்றான்.

வியப்படைந்த அவன், ஏன் என்று கேட்பதற்குள் "வேலையென்றால் 8:00 மணிக்குத்தான். 8:30க்கெல்லாம் தொடங்க முடியாது" என்றான்.

"நான் 45 கிலோமீற்றருக்கு அங்கால் இருந்து வருகின்றேன். நான் நினைத்த மாதிரி நேரத்திற்கு வர ட்ரெயின், பஸ் இடம் கொடுக்கவில்லை. காலை 5:00 மணிக்கு வெளிக்கிட்டு முதல் பஸ்ஸைப் பிடித்து . . ."

“எனக்கு அந்தக் கதை தேவையில்லை. இங்கு எட்டு மணிக்குத்தான் வேலை. எனக்கு வேறு ஒரு கதையும் சொல்ல வேண்டாம்.”

கறுவல் கெஞ்சுவதைப் போல் ‘செவ்வைப் பார்க்கின்றான். ‘செவ்’ எதுவுமே கவனிக்கவில்லையாம். வேலையில் மும்முரமாகிவிட்டான். கறுவல் எதுவுமே பேசாமல் நிற்பது, இனி அவன் வீட்டைதான் என்று ஒவ்வொரு வினாடியும் வெருட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அவன் இன்னொரு முறை கேட்கமாட்டானா என நினைத்தேன். ஒருவேளை ‘செவ்’வுக்கு ஒரு துளியாவது இரக்கம் இருந்தாலும் ... திரும்பிக் கறுவலைப் பார்க்க மனம் கூசியது. ‘செவ்’வுக்கு இது விடயத்தில் இரக்கம் வராதுதான். அவன் ஒரு முடிவு எடுத்தால் அதை மாற்றுவதென்பது கிடையாது. அவன் ஏற்கெனவே ஈன இரக்கம் இல்லாமல் பலரை வேலையால் நிற்பாட்டி விட்டது ஞாபகத்துக்கு வர, கறுவல் இனி மீண்டும் கெஞ்சக் கூடாது என நினைத்தேன்.

நிச்சயமாக அவன் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான் என்று தெரிந்த பின்னரும் அவன் அங்கே ஒரு விநாடிகூட நிற்பது மிகவும் அவமான உணர்ச்சியை ஏற்றிக் கொண்டிருந்தது. “நீ பேசாமல் ஆபீஸுக்கே போ” என்று இரகசியமாகக் கண்ணைக் காட்டுவோமா என அவனை நோக்கித் திரும்பினேன். அவன் எப்போதோ போய்விட்டிருந்தான். ‘அவன் உண்மையிலேயே மனிதன்’ என்று மனதில் ஒரு திருப்தி மின்னி மறைந்தாலும், இந்த மனித உணர்வில் நித்தமும் மிருகமாகச் சாகிறோமே என்று நினைக்க வருத்தமாகவிருந்தது.

அரை மணிநேரம் கடந்திருக்கும். வேலையில் மனம் ஓடவில்லை.

‘செவ்’ வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் சொன்னான் “பாத்தியா எப்படி வெட்டினேன்” என்று. பொறுக்க முடியவில்லை. பொங்கி வந்த கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு சாதாரணமாகக் கேட்டேன்.

“உனக்கு அவனில் என்ன கோபம்?”

“எதுவும் இல்லை.”

“அப்படியாயின் நீ ஒரு இனவெறியன்.”

“அதுவும் இல்லை.”

“அப்படியென்றால் என்ன?”

“கறுவல்கள் சோம்பேறிகள்.”

“அவன் தன்னால் முடிந்ததைச் செய்கின்றான். அவன்ரை வேலைக்குச் சம்பளம் ‘பத்திறோன்’ குடுக்கின்றான். உனக்கு இதில் கஷ்டமில்லையே.”

“எனக்குக் கஷ்டம்தான். அவன் முடிந்தவரை செய்யும் வேலை எனக்குக் காணாது.”

“எனக்கு விளங்கவில்லை.”

“நான் ஏன் இன்னும் ‘செவ்வாக இருக்கின்றேன் தெரியுமா? உங்களிடம் அதிகமாக வேலை வாங்குவதால்தான். என்னைவிட வேறு யாரும் அதிகமாக வேலை செய்வித்துக் காட்ட முடியுமாயின் எனக்கு வேலை இல்லை. பிறகு உங்களை மாதிரித்தானே நானும் ...”

1990

செவ் - பணிப்பொறுப்பாளர் (Chef)

கறுவல் - ஆபிரிக்கர்

அடையான் - அல்ஜீரிய நாட்டவருக்கு புகலிடத் தமிழர் (பிரான்ஸ்)
வழங்கிய சொல்

றெஸ்ரோறண்ட் - உணவுச்சாலை (Restaurant)

பத்திரோன் - வேலையிடத்து முதலாளி (Patron)

ஆபீஸ் - அலுவலகம் (Office)

காற்றிலேறி...

பத்து மணிக்கு வேலை. அலாரம் எப்போதோ அடித்து, நிறுத்தி, பின் நித்திரையாகி, எல்லாம் பண்ணி இப்போதே நேரம் பத்து மணி. மனம், உடல் எல்லாம் பரபரத்தது. குசினி இன்றைக்கு 'பலார்' மாதிரி இருக்கும். இது ஒன்றும் விளங்காமல் சுவரில் மொனாலிஸா. வியனாடோ டாவின்ஸி என்னைப் போல் ஒரு பத்திரோனிடம் அகப்படவில்லைப் போல.

பல்லு விளக்காமல் முகம் கழுவி, மேவின தலையைக் கையால் கோதிவிட்டு, பெனியன், சேட், ஐக்கெற் எல்லாவற்றையும் சேர்த்தபடி உடம்பில் கொழுவி, சூடு ஆறமாட்டேன் என்று கொதிச்சுக் கொட்டிய கோப்பியை இரண்டு மிடறில் வைத்துவிட்டுப் பாய்ந்தபோது மெட்ரோவுக்குள் நான் அல்லது எனக்குள் மெட்ரோ. பாம்பும் பழுதையும்.

காலியாக இருந்த இருக்கையில் குந்தியபடி குனிந்து சப்பாத்து லேஸைக் கட்டி நிமிர்ந்தபோது, ஒரு பொடுபொடுத்த கிழவி. நூறைத் தொட்டிருக்க வேண்டும். தவளைக்கால் கைகள். நடுக்கம்பியைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு இடுப்பை நிமிர்த்தியது. 'நீங்கள் இருங்கோ மேடம்' என்று பிரஞ்சில் சொன்னபடி இருக்கையை விட்டு எழுந்தேன். கிழவி நன்றி சொன்னாள். முறுவல் கொட்டினாள். உட்காரவில்லை. இந்த வயசிலும் எனக்கு ஒன்றும் கெட்டுவிடவில்லை என்கிறாளா? இரக்கப்பட்டு ஏமாந்தேனா அல்லது கிழவியின் நெஞ்சுரத்தின் முன் உண்மையிலேயே குறுகிப் போனேனா என்று எனக்குள் தர்க்கித்துக் கொண்டிருக்க நேரமில்லை.

அடுத்த மெட்ரோ. முன்னால் இருந்தவர் இறங்கிப் போக கிழவி அந்த இருக்கைக்கு நகர்ந்தாள். யூனிபோம் மடிப்புகளை நலுங்காமல் ஒழுங்காக அணைத்துக் குந்தும் பள்ளிக்கூடப் பெண்களைப் போல்,

தனது பாவாடை நலுங்காதபடி அறுதலாகக் குந்தினாள். மூள் அழுகி சுருங்கிய அம்பலவி முகம். பழுத்துக் கருகும் பூவரசம் இலை மாதிரி தோல் செத்துப் புள்ளி நிரம்பியிருந்தது. சின்ன வட்டக் கண்ணாடியை எடுத்து முகத்தைப் பார்த்து சாயம் போட்டுச் சுருட்டிய முடியை படிய அழுத்தினாள். சொண்டுக்குச் சாயத்தை மேலும் அழுத்தமாகத் தேய்த்தாள். கண்ணுக்கும் புருவத்திற்கும் இடைப்பட்ட பகுதிக்கு இன்னும் கொஞ்சம் ஊதாக்கலர் சேர்த்தாள். உண்மையிலேயே அந்த ஊதாக்கலர், கிழவியின் பாவாடை, மேல் சட்டை, கழுத்துமாலை, காலுறை எல்லாவற்றோடும் நன்றாகவே பொருந்தியது. கண்ணாடியை கைப்பையினுள் வைத்துவிட்டு ஆசவாசமாகத் திருப்தி பெருமூச்சுவிட்டாள். தான் நல்ல அழகாக இருக்கிறேன் என்ற நம்பிக்கை கிழவியின் முகத்தில் ஒளிர்ந்தது. அழகான கிழவிதான். வாழ்க்கையில் எத்துணை நம்பிக்கை.

‘ரெஸ்ரோறன்’ இல் நுழைந்தபோது பத்திரோன் அப்போது தான் மணிக்கூட்டைப் பார்ப்பதாகக் காட்டிக்கொண்டான். ‘சரிதான் போடா’ என மனதினுள் புறுபுறுத்தபடி குசினிக்கட்டை நோக்கி நகர்ந்தேன். இரவுப் பாத்திரங்கள் தவமிருந்தன. இனி 12 மணி ‘சேவிஸ்’க்கு எல்லாத்தையும் ஆயத்தப்படுத்த வேண்டும். பாத்திரங்களை கொட்டுக்குள் போட்டு தண்ணியைத் திறந்துவிட்டபடி வேலையைத் தொடங்கினேன். புல்லாகிப் பூடாய் புழுவாகி.

வழமையாக எனக்கு முன்னமே வந்துவிடும் வலேரியை இன்னும் காணவில்லை. அவள் பிந்தி வந்தாலும் பிரச்சனையில்லை. என்னுடைய இரண்டு மணி நேர வேலையை ஒரு மணி நேரத்திலேயே செய்து முடிக்கும் திறமை அவளுக்கு மட்டுமே சொந்தம். பலசாலி. விவேகமானவள். எல்லாத்தையும் தன்னால் செய்ய முடியும் என்ற தன்னம்பிக்கை. அவள் பிந்தி வந்தால்தான் என்ன? நான் அவளுடைய வேலைகளையும் சேர்த்துச் செய்தேன். உலகத் தொழிலாளர்களே! ஒன்றுபடுங்கள்!

பத்திரோனுக்கு யார் செய்கிறார்கள் என்பது பிரச்சினையில்லை. 12 மணிக்கு குசினி தயாராக இருக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான். பதினொன்றரைக்கு நோஸ்லின் வந்தாள். வந்ததும் வராததுமாக “வலேரி வரவில்லை?!” என்று அலட்சியமாகக் கேட்டுவிட்டு, ‘ராத்திரி டிஸ்கோவுக்குப் போயிருப்பாள். இன்னும் எழும்பவில்லை போலும்’ என்று சொல்லியபடி மேலங்கியைக் கொழுவினாள்.

உண்மையாக இருக்கக்கூடும். வெள்ளி மாலை அவளுக்கு வேலையில்லை. ‘டிஸ்கோ’வுக்கும் அதிகம் சனம் வரும். நோர்மண்டிக் கரையிலிருந்து நகரத்திற்கு வேலைக்காக வந்திருக்கிறாள். சிறிய வயது, சிறிய வாடகை அறை, பெருத்த நேர வேலை. உணர்வுகள், விருப்பு வெறுப்புகள், ஆசைகள், அவலங்கள் எல்லாம் எந்தப் பெரிசு சிறுசுக்கும் அடங்காத என்ன சீவியம். சிறை வாழ்க்கை மாதிரி. ஒவ்வொருவரையும் தனியே பிரித்து வைத்து இப்படி ஆத்தலைய வைக்கின்றதே... என்று மனக்குள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது வலேரி கலகலத்துக் கொண்டு வந்தாள். குதூகலமாக இருந்தாள். அவளின் முகத்தில் தெரிந்த

சுறுசுறுப்பில் அவள் நித்திரையாக இருக்கவில்லை என்பது திடமாகத் தெரிந்தது. என்னோடு சேர்த்து யாருக்குமே அவள் பிந்தி வந்ததில் கோபம் வரவில்லை. ஒரு வேளை கோபமாக இருந்திருந்தாலும் அவள் கலகலப்பும் சுறுசுறுப்பும் அதைத் துடைத்து எறிந்திருக்கும்.

கையில் நான்கு போட்டோக்கள் வைத்திருந்தாள். இடையில் எனக்கும் பார்க்கத் தந்தாள். படத்தில் எதுவும் பிடிபடவில்லை. வானத்தைப் படம் பிடித்த மாதிரி முகில் முகிலாய் ஏதோவெல்லாம் தெரிந்தது. சுறுப்பு வெள்ளைப் படங்கள்! இது என்ன 'போட்டோ' என்று அவளையே கேட்டேன். அவள் தனது குழந்தையின் 'போட்டோ' என்று, படத்தில் பரவியிருந்த முகில் திரளில் சந்திரன் போல் தெரிந்த ஒரு பொட்டை சுட்டிக் காட்டினாள். வயிற்றிலே ஆறு கிழமையாய் வளருது என்று வயிற்றை வருடிக் காட்டிவிட்டு, றோஸ்லின் உடன் சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்துகொண்டிருந்தாள்.

வலேரி என்னுடன் இரண்டு வருஷமாய் வேலை செய்து வருகிறாள். அவளின் காதலன் இராணுவத்தில் தொழில் பார்க்கிறான். பிரான்ஸின் சுதந்திர தின வைபவத்திற்கு பாரிஸ் வரும்போது இரண்டு கிழமை அவளுடன் தங்கி விட்டுப் போவான். நெல்லுக்கிறைத்த நீர் புல்லுக்கும் ஆங்கே பொசிந்து . . . அவனைத்தான் கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் போவதாக வலேரி எனக்குத் தெரிந்த நாளிலிருந்தே சொல்லிக்கொண்டு வருகிறாள். இப்போது மாசி மாதம். மார்சுழியிலேயும் வலேரியின் காதலன் பாரிஸிற்கு வந்த கதையைக் காணோம். இவளும் விடுமுறை எடுத்துக்கொண்டு அவனைத் தேடிப்போனதாய் இல்லை. ஏதாவது இடையில் கல்யாணம் செய்து, அது எனக்குத் தெரியாமல் விட்டிருக்கவும் கூடும்.

தெரிந்துகொள்ளாவிட்டால் குடி முழுகிப் போகும் யாழ்ப்பாணத்தான் நான், என்ன பண்ணுவது?

மாலை மூன்றரைக்கு சனங்கள் தணியும் வரை பொறுத்திருந்து அவளும் ஆறுதலாக வந்திருக்க, அவளிடம் கேட்டேன். “உனது திருமணத்திற்கு எனக்குச் சொல்லவில்லையே” என்று.

அவள் வியப்போடு “எனக்கு கலியாணமே நடக்கவில்லையே!” என்று தோளைத் தூக்கித் தலையையும் ஆட்டி கையை விரித்தாள்.

“அப்ப! நீயும் ஆமியும் இப்ப ஒருமிக்கத்தான் இருக்கிறீங்களா?”

“இல்லை. போன ஆனிக்குப் பிறகு அவனை இன்னும் காணவில்லை”

“அப்ப! பிள்ளை ...”

தோளைத் தூக்கித் தலையை ஆட்டித் தெரியாது என்றபடி மேலே யோசித்தபடி சொன்னாள்.

“அந்த நேரத்தில் நான் இரண்டு பேரோடு இருந்திருக்கிறேன். யார் என்று சரியாகச் சொல்லத் தெரியவில்லை.”

“உனக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் இல்லையா?”

“இல்லை. அப்படி ஒரு அவசியம் இல்லை. அப்படி நான் யோசிக்கவேயில்லை.”

“அப்போ நீ யாரைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறாய்?”

“ஆமியை”

“அவர் இதை விரும்புவாரா?”

“இதுக்கும் கலியாணத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம். அவன் என்னை விரும்புகிறான். நான் அவனை விரும்புகிறேன். ஒருமிக்க இருக்கக்கூடிய சமயம் வரும்போது கலியாணம் செய்யக்கூடும்” என்றுவிட்டு எழும்பிப் போய்விட்டான்.

மாலை இடைவேளையின்போது வேலை முடித்து வெளியே வரும்போது, வாசல் பக்கம் உள்ள மேசையில் இருந்து என்னவோ எழுதிக் கொண்டிருந்தாள். விடை பெறுவதற்காகக் கை குலுக்கினேன். ஆமிக்கு கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று சந்தோஷ அலை தெறிக்க கடிதத்தில் சுண்டினாள்.

மெத்ரோக் கிழவி மனதில் மின்னி மறைந்தாள். கண்ணுக்கும் புருவத்திற்கும் இடைப்பட்ட பகுதிக்கு ஊதாக் கலர் சேர்த்து ஏதாவது ஒரு மெத்ரோவில் இப்போது சாயம் தீட்டிக் கொண்டிருப்பாளா?

ரெஸ்ரோறன்னை விட்டு வெளியேறும்போது மனம் சந்தோஷித்தது.

1992

1. பலார் - சந்தை, சந்தை தெரு (bazar)
2. பத்திரோன் - வேலையிடத்து முதலாளி (patron)
3. ஜக்கெட் - தடித்த மேற்சட்டை (jacket)
4. மெட்ரோ - நிலக்கீழ் புகையிரதம், நிலக்கீழ் புகையிரத நிலையம் (metro)
5. யூனிபோர்ட் - சீருடை (uniform)
6. ரெஸ்ரோறன் - உணவுச்சாலை, உணவகம் (restaurant)
7. சேவிஸ் - பணிவிடை (service)
8. டிஸ்கோ - 70களின் பிற்பகுதியில் பிரபலமான பொப் இசையுடன் கூடிய நடனம் (disco)
9. நோர்மண்டி - பிரான்ஸின் வடமேற்கு பகுதிலமைந்த கடலோர பிராந்தியம் (Normandie)
10. போட்டோ - நிழற்படம், புகைப்படம் (photo)
11. ஆமி - இராணுவம், இராணுவ வீரன் (army)

பிச்சை

போன கிழமை வரைக்கும் செவ்வாக இருந்த அலி, இப்போது என்னோடு வேலை செய்கிறான். நாலு வருஷம். அலி ஏன் சிரிக்கிறான், முறைக்கிறான் என்பதற்கெல்லாம் அர்த்தம் தெரியாமல் அவதிப்பட்ட காலம் போய், பார்த்த மாத்திரத்திலேயே பளிச்சென்று தெரிகிற மாதிரி பழுகுகிறான். அவனுக்கு ஆட்களைக் கொண்டு வேலை வாங்கத் தெரியாதாம். இது மேலிடத்து விளக்கம். கௌரவம் பார்த்து வேலையை விட முடியாத வாழ்வின் நெருக்கம், 'நேற்றுவரை நீ யாரோ நான் யாரோ, இன்று முதல் நீ வேறோ நான் வேறோ' என்று எண்ண வைத்திருக்கிறது.

வேலை முடிந்து கதவடியில் கடனுக்கு நிற்கிறமாதிரி மைந்திக்கொண்டு நின்று, ஏன் நிற்கிறோம் என்பது கொஞ்சமும் தெரியாததுபோல முதலாளி அலட்சியமாகப் பார்த்து, யாருடனோ அளவளாவி முடிந்து, பிச்சை போட்ட மாதிரி 150 பிராங் சில்லறை தரும்போது நேரம் மாலை 6:00 மணி.

வீட்டிலை நாலு சனம். ஏற்கனவே இருந்த இரண்டும் இப்பதான் பெட்டி இறக்கிறமாதிரி பெட்டை இறக்கி வைச்சிருக்கினம். ஒருத்தருக்கும் உருப்படியான வேலை இல்லை. காலமை வேலைக்கு வெளிக்கிடேக்கைதான் "குசினிக்கை ஒரு கோதாரியும் இல்லை. வரேக்கை ஏதேன் வாங்கியாடாப்பா" என்று. இனி ஏழு மணிக்கெல்லாம் கடை பூட்டிவிடும். என்ன செய்யிறது எல்லாம் நம்ம காலம். மனதுக்குள் வெதும்பியபடி அலியோடு சுரங்க ரயில் நிலையத்திற்குள் படிகளில் இறங்கினேன்.

படிக்கட்டு வாசலை எதிர்நோக்கியபடி பிளாட்பாரத் தூணோடு ஒருவன் இருந்து அழுதுகொண்டிருக்கிறான். பிச்சை எடுப்பவர்கள் பலரைப் பார்த்திருக்கிறேன். இந்த மாதிரி

அழகையை ஒருபோதும் பார்த்ததில்லை. யாரையும் குறித்துப் பார்க்காமல் முகத்தில் உணர்ச்சித் திரைகளை மாற்றாமல் தேம்பித்தேம்பி அழுகிறான். அவனுக்கும் நாலு சில்லறைகளுக்கும் நடுவே ஒரு கடதாசி மட்டையில் பிரெஞ்சு மொழியில் ஏதோ எழுதி இருக்கிறது. மேலே 'பொன்சூ', கீழே 'மெர்சி'. இதைத் தவிர எனக்கு வேறெதுவும் விளங்கவில்லை. ஆயினும் என்ன, அவன் அழகைக்கும் அந்த சில்லறைகளுக்கும் இடையே என்ன இருக்கும். "எனக்கு வாழ வழியில்லை" என்பதுதானே!

ஐந்தடி தள்ளி நின்று அவனை மீண்டும் அளந்தேன். சதம் அளவேனும் ஊத்தையில்லாத பளிச்சென்ற சிமெந்துக் கலரில் கொட்றோயில் ஜீன்கம் நல்ல ரக வெளிர் நிற சேர்ட்டும் அணிந்திருந்தான். சப்பாத்து என்னமோ ஊத்தைதான். லெதர் அல்லாத சப்பாத்து கொஞ்சம் ஊத்தையாக இருப்பதுதான் பிரெஞ்சு ஸ்ரைல் என்று, போன மாதம் வந்து சேர்ந்த தம்பி சொன்னது நினைவுக்கு வந்து போனது. வயசென்ன மிஞ்சிப் போனாலும் முப்பத்தைந்தைத் தாண்டாது. போர்த்துக்கல்லோ, ஸ்பானியலோ என்று கருதக்கூடிய அளவுக்கு உழைப்பின் செம்மை முகத்தில் இல்லை. அராபியனென்றால் முகத்திலேயே தெரியும். அல்லாட்டியும் அலி அவசரப்பட்டு தள்ளிப் போயிருப்பான். சந்தேகமேயில்லை. பிரெஞ்சுக் காரன்தான்.

நெற்றுவரை நன்றாக இருந்து இன்று இந்தக் கதி வந்துவிட்டதே என்று அழுகிறான் போலும். யாரையும் பார்க்கவும் விரும்பாமல் முகத்தை மறைக்கவும் முடியாமல் பார்வையை நாலடி முன்னே குத்தி தேம்புகிறான். கிளிசரீன் காணாத கண்ணீர். விலத்தி நாலடி நகர்ந்திருப்பேன். வேறு நகரத்தில் இருந்தோ நாட்டில் இருந்தோ ட்ரூரிஸ்டாக வந்து காசைத் தொலைத்து திரும்பிப் போக வழியில்லாமல் . . . இப்படி ஒரு நினைப்பு என்னையும் முந்திக்கொண்டு வழி மறித்தது. ஒரு நிமிடம் நின்று யோசித்தேன்.

இந்த நினைப்பை எப்படித்தான் உதறியெறிந்துகொண்டு போனாலும் அது என்னைத் தொடர்ந்து வந்து, இரவு எங்கை தூங்கு பார்ப்பம் என கங்கணம் கட்டி நிற்கும். பேந்து விடிய வேலைக்கெழும்புற பஞ்சியிலை 150 பிராங்கும் போய், பத்திறோனிட்டை நாறல் பார்வையோடை நாலு கிழியலும் வாங்கவேணும்.

சற்று பின்னால் திரும்பி பின்பொக்கற்றுக்குள் கை வைத்து பத்து பிராங்கைத் தூக்கிப் போட்டேன். பத்து சென்ரிம் போட்டேனா, பத்து பிராங் போட்டேனா, கறுவல் போட்டதா, வெள்ளை போட்டதா எந்தத் தேடலும் அவனில் இல்லை. அரை மணிநேர உடம்பு முறிப்பு. மனசுக்குள்ளே இருக்கிற மனிதத்தின் உயிரைக் காப்பதற்குக்கூட காச சம்பாதிக்க வேண்டியதாய் கிடக்கு.

ட்ரெயின் வந்தது. அலியோடு ஒட்டிக்கொண்டு, குசேலர் கண்ணனிடம் போனமாதிரி. ட்ரெயின் இருட்டறைக்குள்ளால் வேகமாக ஓடியது, என் வாழ்க்கை போல. மனிதத்தை பத்து பிராங்கும் திருப்திப்படுத்தவில்லைப் போலும். அவன் திரும்பத் திரும்ப கண்முன் நின்றான். அவன் கண்கள்

குளமாகி இருந்ததும் முகத்து மேடுகள் ஆறாகி இருந்ததும் அம்மாவை ஞாபகம் ஊட்டியது.

காதுக்கு வேப்பம் குச்சியடைச்சு, கண்ணின் அயலட்டைகளும் கறுத்து கண்டிப்போய் அழுக்கேறிப்போன சீலையோடு அம்மா அழுகிறாள். காய்ச்சிய கஞ்சியை மங்குக்கை வார்த்து “சாப்பிடுங்கோ பிள்ளையள்! சாப்பிடுங்கோ!” என்று தட்டிக் கூரையை அண்ணாந்து பெருமூச்சு விட்ட அம்மா அழுகிறாள். அரை வயிறுகூட பிள்ளைகளுக்கு நிரப்பாத கஞ்சியை அம்மா நாவில்கூட நனைத்துக்கொள்ளவில்லை. பசி கடித்துக் குதறுகிறதோ இல்லை எப்படித்தான் இந்தப் பிள்ளைகளை வளர்க்கப் போகிறேன் என்று நினைக்கிறாளோ? தேம்பித் தேம்பி அழுகிறாள்.

செய்வதறியாது பரிதாபமாகப் பார்த்து நின்ற நான் தெருவில் யாரோ இறங்கியது கண்டு “அழாதையுங்கோ அம்மா ரோட்டிலை ஆக்கள்” என்றேன். முந்தானையால் முகத்தை வழித்து அம்மா தன்னை ஆசவாசப்படுத்தியபோது நினைத்தேன். அம்மா ஏதோ சொல்லப் போகிறாள்? என்ன சொல்வாள்? நான் அழுகிறேன் என்று உனக்கு இரக்கம் வரவில்லை. யாரோ பார்த்து சங்கடப்படுவார்கள் என்று என்னையடக்கிறாய். என்னைக்காட்டிலும் உனக்கு அவர்கள் மேல் எம்மட்டு இரக்கம். ஏண்டா உனக்கு நான்கூட ஏழையாத் தெரியுதா என்ன என்றுதானே.

ஆனால் அம்மா சற்று வேறுவிதமாகச் சொன்னாள்.

“பயப்பிடாதையப்பு. பக்கத்துவீட்டு ராசாத்தி அழுதால் பத்துப் பேர் பக்கத்தில் வந்து ஆறுதல் சொல்வாங்கள். நாங்கள் அழுதால் யாரும் இங்கை வரமாட்டினம். ஏனென்டா அவன் பணக்காரி, நாங்கள் பரம ஏழையள்.” துக்கம் தொண்டையை அடைக்க கஞ்சியை ஊற்றினாள். ஆறுதல் சொல்ல மனித நேயம் காட்டக்கூட இவங்களுக்கு காசு தேவைப்படுகிறது. காசும் பணக்கார நட்பும் பெற்றுக் கொள்வதற்காக இரங்குகிறார்கள். பெரிய மனித நேயம்தான் (?)

அலி கையில் சுரண்டியிருக்கவேண்டும். சுயநினைவுக்கு வந்தவனாக திரும்பினேன். “என்ன யோசிக்கிறாய்? பத்து பிராங் அநியாயமாப் போச்செண்டுதானே?” அலி கரவுப் பார்வையோடு கேட்டான். “அதுதானே பத்து பிராங் ஏன் போட்டேன்.” வியந்து பார்த்தேன். பிள்ளையென்ன அதிலை இருந்தவன் ஊத்தை உடுப்பு போட்டிருந்தால் பத்து பிராங் போட்டிருப்பேனா? அவன் தேவை வெகுதூரம் வீடு போய்ச் சேர வேண்டும் என்று எண்ணி விட்டேன். இரவு சாப்பிட வேண்டும் என்று கேட்டிருந்தால் என் மனித நேயம் இன்னும் கொஞ்சம் சீப்பாகவும் இருந்திருக்கும். உள்ளம் குறுகி நூலில் தொங்க தலை கவிழ்ந்தேன்.

அலி மீண்டும் தட்டினான். “நீ ஒரு காசுக்காரன். ஏன் உன்னிடம் ஒரு பிராங் அல்லது ரெண்டு பிராங் இல்லையோ?” ஒரு நமட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தான். குமட்டிக்கொண்டு வந்தது. பத்திரோன் தந்த சில்லறை பத்து பிராங்கில்தான் போலும் என்று மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டாலும்,

“காசுக்கு ஒரு பெறுமானம் இருக்கு. அந்த இடத்தை விட்டு கழன்றால் காணும் — அதுக்கு ஒரு சில்லறை விழுந்து சத்தம் கேட்டால் போதும் என்று நான் நினைக்கவில்லை” என்று கொஞ்சம் உணர்ச்சிவசப்பட்டுத்தான் சொன்னேன். அவன் அதை ஒரு பொருட்டாக எடுக்கவில்லை போலும். என்ன எனக்கா புலுடா விடுகிறாய் என்பது போல தலையாட்டி, நாயைக் கூப்பிட்டு, அது சரி “நீ சொல்லுவாய்தான் சொல்லு” என்று சிரித்தான்.

ரெயினுக்குள் துல்லியமாக உரத்த குரல் ஒன்று கேட்டுத் திரும்பினேன். பக்கத்தில்தான். முப்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு பெண் பேசுகிறாள். “நான் இந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவள். வயது முப்பது. இரண்டு குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள். வேலையில்லை. வீடில்லை. வேலை ஏதாவது இருந்தால் சொல்லுங்கள். ரெஸ்ரோறன்ட் டிக்கட், ட்ரெயின் டிக்கட் எது வேண்டுமானாலும் உதவி செய்யுங்கள்.” அவளின் சங்கடம், தவிப்பு (ஒரு வேளை நடிப்பாகவும் இருக்குமோ?) எல்லாம் அவள் கண்ணின் படபடப்பிலும் தன்னை மறந்து கையில் இருந்த சஞ்சிகையை படபடவென்று சுருட்டுவதிலும் தெரிகிறது. ஒன்றுக்கு இரண்டு மூன்று தரம் நன்றி சொல்லி, கை நீட்டத் தொடங்கினாள்.

நான் பின் பொக்கற்றில் விரல்களைச் செருகினேன். அலி தோளால் இடித்து என் மணிக்கட்டில் கை வைத்தான். “நீ எங்கையிருக்கிறாய்? இன்னும் 40 கிலோமீற்றர் போகவேண்டும். நீ போய்ச் சேர்வதற்குள் உன் இன்றைய சம்பளம் முடிந்துவிடும்” என்று பேசினான். நியாயம்தான் என்றாலும் மனசு ஒற்றைக் காலில் நின்றது. கையை எடுத்துவிட்டு நின்றேன். அவள் என்னைக் கடந்து போனாள். அழகான பெண்தான் நன்றாக உடுப்பு அணிந்திருந்தாள்.

கொஞ்ச நாட்களாகவே பார்க்கிறேன். இப்படிப் பிச்சை எடுப்பவர்கள் பெருகிக்கொண்டே வருகின்றனர். போன வருடத்திற்கும் இந்த வருடத்திற்கும் இடையில் எவ்வளவு வித்தியாசம். மூன்று நான்கு பேர் என்றிருந்தது முந்நூறுக்கும் மேல் ஆகிப் போச்சு. இன்னும் கூடுமோ? இடையே பாரதியின் நினைப்பு வர இலேசாகச் சிரித்தேன்.

“என்ன சிரிப்பு?” அலி சற்று அதட்டலுடன்

“இல்லை, நம்ம நாட்டில் ஒரு கவிஞன் இருந்தான். அவர் மனைவி வீடுவீடாகத் தண்டி வந்த அரிசியை, குருவியின் இன்பம் கண்டு அவை பசியாற அள்ளி வீசினானாம்.”

“அவனுக்கு விசர்”

“அப்படிச் சொல்லாதே. அவன் பெரிய மனிதாபிமானி.”

மனிதாபிமானி அதுதான் மனிதனைப் பார்க்கவில்லை. சிந்தனை வெடிக்க சிறிது மெளனமானேன்; அவனுக்கு கவிஞனை விளங்கப்படுத்த எனக்கு பிரெஞ்சு போதாது.

பிச்சை எடுத்து முடித்த அவள் அடுத்த நிலையத்தில் பெட்டி மாறுவதற்கு வசதியாக கதவு வாசலோடு என் பக்கத்தில் நின்றாள். இளமை

மாறாத அழகான முகம். சோகத்தில் தோய்ந்து வதங்கிக் கிடக்கிறது. நாலு கலரும் பூசி நயமாக சிரித்தாள் என்றால், நல்ல எடுப்புச் சாய்ப்பாத்தான் இருப்பான். என் ஆம்பிளைப் புத்தி இப்படிப் போச்சோ என்னவோ. உடலையும் உணர்வையும் விற்கும் தொழிலுக்கு போனால் நன்றாக உழைக்கக் கூடியவள்தான். இப்படி கை நீட்டிப் பிச்சை வாங்குகிறாள் என்ற எண்ணம் அவள் மேல் ஒரு மரியாதையை பதித்தது. பாவம் நாளை இதிலும் அவள் வயிறு நிரம்பவில்லை என்றால் அங்குதானே போகவேண்டும். என் கை தன்ரைபாட்டுக்கு பத்து பிராங்கைத் தூக்கி அவள் கையில் வைத்தது.

அலி தன் பூட்ஸ் காலால் என் காலில் குத்தினான். வலித்தது. அடுத்த ஸ்டேசன் வந்து அவள் இறங்கிப் போக, “அவளுக்கு இதில் வருமானம் இல்லையென்றால், அவள் தன்னை விற்கத்தானே போவாள்”. கொஞ்சம் கடுமையான குரலில் மெதுவாகக் கத்தினேன். “போகட்டன். அதுக்கு உனக்கென்ன... சரி... இப்ப போனவையளை என்ன செய்யப் போறாய்? கொஞ்சம் காச கூடக் கொடுத்து வீட்டை அனுப்பிவிடன்”. சிரிப்பும் சினப்புமாக பேசுகிறான். நான் எதுவுமே பேசவில்லை.

அதுவும் நியாயம்தான். இன்னும் கழண்டு போகாத ‘கற்புப் புத்தியோ என்னமோ?

ஃ அப்பியென்றும் சொல்லேலாதுதான்.

மீண்டும் “பொஞ்சு” என்ற குரல் கேட்டு பார்வையைச் செலுத்தினேன். கோட், ரை எல்லாம் கட்டிய நாற்பது வயதுக்கும் மேலான ஒருத்தன். தான் ஒரு ‘மதமெற்றிசன்’. வேலை இல்லை. அதைவிட எனக்குத் தெரிந்தது இதுதான். புல்லாங்குழல் ஒன்று மேலே வந்து கீழே போனது. விருப்பமானவர்கள் கேளுங்கள். மற்றவர்கள் மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். புது மரியாதை உணர்வோடு அலியைப் பார்த்தேன். நக்கலாக கண்ணடித்து “சரிதான் போச்சுது” என்றான். அவன் புல்லாங்குழலை வாயில் வைத்ததுதான். நம்ம ரமணி பிச்சை வாங்க வேண்டும். அதுதான் போகட்டன்.

‘என் மனது ஒன்றுதான் உன்மீது ஞாபகம் ...’ என்ற பாட்டை வாசித்தான். ஒரு கணம் திகைத்துத்தான் போனேன். அலியை அவசரமாக சுரண்டி, “இது நம்ம நாட்டுப்பாடல்” என்றேன். அவன் மீண்டும் நக்கலாக, “உன்ரை நாட்டுப் பாட்டோ? அவனைப் பார்த்தால் ஆர்ஜனீனாக்காரன் மாதிரிக் கிடக்கு” என்றான்.

“அது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் இது நம்ப பாட்டு.”

அலி விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறான். வெட்கமாய்க் கிடக்கு. விசரன் கிடக்கிறான். முதலிலை பாட்டை ரசிப்பம். சீமான் நல்லாத்தான் வாசிக்கிறான் பாவி. நம்ம இசையமைப்பாளரின் கள்ளத்தனத்தை உணர்ந்தாலும் இந்த வகையான மெட்டை நம்மைக் கேட்க வைத்ததற்கு நன்றி சொல்லலாம்தான்.

புல்லாங்குழல் வெளியே இறங்கியதும் அலி கேட்டான் “இவனுக்கேன் காசு போட்டாய்?” என்று. நீண்ட நாட்களாக என்னுள் இருந்த கருத்தையே அலிக்கும் சொன்னேன். “அவனிடம் இருந்து எதையோ நாம் பெற்றுக் கொண்டோமே அதற்காக ஏதாவது கொடுக்க வேண்டாமா?” என்று. “உன்னோடை கதைச்சுப் பிரயோசனம் இல்லை. படியடியிலை இருந்தவன் நாளைக்கு இருக்கமாட்டான் என்கிறாய். பிச்சை கேட்டவன் நடுத்தெருவுக்குப் போகக்கூடாது என்கிறாய். இவனுக்குப் பாட்டை ரசித்ததாலை பணம் கொடுத்தேன் என்கிறாய். எல்லாம் நியாயம்தான். எங்கை போய் முடியப்போறியோ?” பெருமூச்சு வேறு விட்டுவிட்டு தன் ஸ்டேசன் வந்ததும் இறங்கிக் கொண்டான்.

நம்ம ஸ்டேசன் வந்து நான் இறங்கி நோட்டுக்கு ஏற ... என்ரை கஷ்டகாலமோ கண்டறியாத காலமோ கைக்குழந்தையோடு மனுசி ஒன்று நின்றபடி கையை நீட்டிச்சு. நான் கொஞ்சம் உற்றுப் பார்த்தும்தான் தாமதம் வாற போறவர்களையும் விட்டுவிட்டு குழந்தையைக் காட்டி என்னைத்தான் கெஞ்சினாள்.

போன முறைத் ‘தூண்டில்’ ஞாபகம் வந்தது. ஏதோ நாடற்றவர்களாம். நோமாவோ சிந்துவோதான். வடஇந்திய வழித்தோன்றலாம் வந்த இடத்தில் தங்கேலாமல் நாடுநாடாய்த் திரிய ஐரோப்பிய அரக்கர்களும் பிடிச்சுப் பிடிச்சு கொல்ல ... எங்களுக்கும் இதுதானே நடக்கிறது. இந்தக் கோலத்தை நாம் புரியாம விட்டா...?! அப்புறம் என்ன அதேதான், வாழ்க வளர்க!

நேரம் ஏழு மணியாகிவிட்டது. இனி ‘அடையான்’ கடைதான் தஞ்சம். மூண்டு பிராங் உப்புக்கும் மூண்டு பிராங் கூட்டி வச்சிருப்பான். ஆனால் கடை மட்டும் அடையான். அவனுக்கும் இந்தத் தொழில் ஒன்றுதான் மிச்சம். (லுப்பென் நாசியை விட்டு கடை எரிக்கும்வரை). கடைக்குள் நுழைந்ததும் காசைக் கணக்குப் பார்த்தேன். போதவில்லை. அரைகுறைச் சாமான்களோடு வீட்டை போனேன்.

“என்னடாப்பா பத்திரோன் குறையவே தந்தவர்.”

“இல்லை... இடையிலை செலவாப் போச்சு”

“என்ன செய்தனி?”

“ஏதோ செய்தன்”

“ம். ஒண்டுமில்லை. உனக்கும் பெட்டி இறக்கத்தான் வேணும்.”

அவனின் நக்கல் சிரிப்பு என்னில் பாய, கண் அவன் பெட்டிக்கு பறந்தது.

என்னத்தையேன் நினைக்கட்டும் நான் எதுவும் பேசவில்லை, மேலும் பேசி விசரைக் கிளப்பக்கூடாது என்பதற்காக.

இரவு தூக்கம் வரவில்லை. தூக்கம் வரவேணுமென்றா காசு கொடுத்தேன். ஒரு வேளை பத்து பிராங் மட்டும் போயிருந்தால் தூக்கம்

வந்தாலும் வந்திருக்கும். நூறு மட்டும் எண்ணிப் பார்த்து, எல்லாம் பண்ணிப் பார்த்தும் நித்திரை வரவில்லை. அலிதான் வந்தான்.

“எங்கை போய் முடியப்போறியோ?”

“நான் என்ன செய்ய, குடுக்கவேணும் போலை இருந்தது குடுத்தன்”

“உன்னாலை எல்லாருக்கும் குடுக்க முடியுமோ?”

“முடியாதுதான். ஆயினும் தவிர்த்து வர முடியவில்லை.”

“உன்னை மாதிரி ஆக்கள் குடுக்கிறதாலைதானோ என்னவோ, பிச்சைக்காரர் பெருகி வருகிறார்கள்”

“இல்லை”

“உன்னைப் போலை ஆக்களில் நம்பிக்கையில்லாமலா இந்த வேலைக்கு வருகிறார்கள்.”

“என்ன இது அவர்கள் தொழிலா? இல்லவே இல்லை. அவர்கள் மனிதர்கள் மீது நம்பிக்கை வைக்கிறார்கள்.”

“நீ எதன் மீது நம்பிக்கை வைக்கிறாய்?”

“என்ன ... என்ன ...”

“என்ன அவர்கள் மாறிவிடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையிலா?”

“ஆம் ... இல்லை ...”

“அதுதான் அவர்கள் எப்படி மாறுவார்கள்? உன்னை மாதிரி ஆட்களின் காசு சேர்ந்தால் அவர்கள் உன்னை மாதிரி கஸ்டப்படாமலே, உனக்கு மேல் சம்பாதிப்பார்கள்.”

“இருக்கலாம் ...”

“இருக்கலாமென்ன இருக்கு. நீங்களே உருவாக்கி நீங்களே வளர்க்கிறீர்கள்.”

“ஆமாம் எல்லாரும்தான் உருவாக்குகிறோம் எல்லோரும் சேர்ந்தே வளர்க்கிறோம்.”

“என்ன! என்மீது பழி சுமத்துகிறாய்? குழப்பாதை!”

“நான் குழப்பவில்லை. அவர்கள் நிலைக்கும் எங்கள் நிலைக்கும் நாம் எல்லோரும்தான் பொறுப்பு. நான் பொறுப்பை உணர்வதற்காகக் கொடுக்கவில்லை. என் மனதை திருப்திப்படுத்துவதற்காகக் கொடுக்கிறேன்.”

“உந்த திருப்தி ஒன்றில்தான் முடியும். அது நீ பிச்சை எடுப்பதில்தான்.”

“இப்போது மட்டும் என்ன வாழுதாம்?”

நினைவில் தொடங்கிய சண்டை கனவிலும் முடியவில்லை. அடிக்கடி அயர்ந்து அயர்ந்து முழித்து ... பின் கனவைத் தொடர்ந்து ...

காலையில் வேலைக்குப் போனதும் அலிக்குச் சொன்னேன்.

“இரவு உன்னோடை பெரிய சண்டை”

“என்ன பிச்சைக்காரன் பற்றியா?”

“ஆமாம் நம்மைப்பற்றியேதான்.”

“என்னத்தையெண்டாலும் சொல்லு. என்ன முடிவுக்கு வந்தாய்?”

“முடிவை நான் சொல்ல வரவில்லை. நிலைமையைத்தான் சொல்ல வருகிறேன்.”

கஸ்டப்படுபவர்களைக் கண்டு காணாமற் போக முடியவில்லை. எது கேட்கிறார்களோ அது இருந்தால்... குறைந்த பட்சம் மனிதனாக இருக்க விரும்புகிறேன்.”

“கொடு. உன்னை காசைத்தானே கொடுக்கிறாய். ஆனால் இதன்மூலம் யாராவது குறைந்தால் சரிதான். நீ மனிதனாக இருந்து கொள்ளலாம். அல்லாவிடில் ...”

தொடர்ந்து மாலை முடியும்வரை இதே கதைதான். நான் இப்படியே இருந்தால் மனிதனாக இருக்கமாட்டேன் என்றும் — தற்கொலைதான் செய்வேன் என்றும் பொரிந்து கொண்டிருந்தான் படியடியில் அழுதவன் உன் காசில் உயிர்த்திருப்பான் அல்லவா என்று நக்கலும் அடித்தான்.

வேலை முடிந்து ‘லகாருக்குள் படியிறங்கினோம். அதே மனிதன், அதே போன்ற அழகை, அதே உடுப்பு. தேம்பித் தேம்பி அழுகிறான். கிளிசரீன் காணாத கண்ணீர். அப்படியே படியடியில் அசந்து நின்றவிட்டேன். அலி திரும்பி, “என்ன நீ மனிதனா அல்லது ...” என்று இழுத்தான். நான் தலையை என் இரண்டு கைகளாலும் தாங்கிக்கொண்டு அப்படியே இருந்தேன்.

மனிதர்கள் மனிதர்களைப் பார்த்து சந்தோஷமடைவது எப்போது?

கேள்வி மட்டும் எனக்குள்ளே நிழலாடியது.

1993

1. செவ் - பணிப்பொறுப்பாளர் (chef)
2. பொஞ்சூ - வணக்கம், காலை வணக்கம் (bonjour)
3. மெர்சி - நன்றி (merci)
4. கொட்ப்றோயில் ஜீன்ஸ் - தடித்த இழைகள் கொண்ட பருத்தித் துணியினாலான நீளக் காற்சட்டை (corduroy jeans)
5. லெதர் - தோல் (leather)
6. பிரெஞ்சு ஸ்டைல் - பிரெஞ்சு பாணி (french style)

7. டூரிஸ்ட் - சுற்றுலாவி (tourist)
8. பொக்கற் - சட்டைப்பை, காற்சட்டைப்பை (pocket)
9. பிராங் - தற்போதைய யூரோ நாணயத்திற்கு முன்னர் நடைமுறையில் இருந்த பிரெஞ்சு நாணயம் (Franc)
10. சென்ரிம் - சதம் (centime)
11. சீப் - மலிவான (cheap)
12. கோட் - மேற்கத்தைய கலாசார மேலுடை (coat)
13. ரை - கழுத்துப்பட்டி (tie)
14. ட்ரெயின் - ரயில் வண்டி (train)
15. மதமற்றிசன் - கணிதவியலாளர் (mathematician)
16. தூண்டில் - ஜெர்மனியில் இருந்து வெளிவந்த சஞ்சிகை (1988 - 1994)
17. அடையான் கடை - அல்ஜீரியர்களின் பலசரக்கு கடை (நள்ளிரவு தாண்டியும் திறந்திருக்கும்)
18. லுப்பென் - 1972ம் ஆண்டு தொடக்கம் பிரான்ஸின் தீவிர வலதுசாரிக் கட்சியின் தலைவராக இருந்தவர் (Le Pen)
19. நாசி - பாசிசவாதி (nazi)
20. பத்திரோன் - வேலையிடத்து முதலாளி (patron)
21. பூட்ஸ் - நீள் மூடுகாலணி (boots)
22. லகார் - ரயில் நிலையம் (la gare)
23. கிளிசரின் - கண்ணில் நீரை வரவழைக்கும் ஒரு திரவம் (glycerin)

கூடுகளும் குயில்களும்

எந்த முட்டாள் சிகரெட்டை அணைக்க மறந்துபோய் படுக்கைக்குப் போனானோ தெரியவில்லை. விடிந்தும் விடியாத வேளையில் பேரோசை கிளப்பிக் கொண்டு போன 'பொம்பியே'யின் சத்தத்தால்தான் பரமலிங்கம் தூக்கம் கலைந்தார் என்றில்லை. அவர் எப்போதோ விழித்து விட்டிருந்தார். நினைவில் அவரது தாயின் கடிதம் வயலின் வாசித்துக் கொண்டிருந்தது, அவரோகண லயத்தில்.

“தம்பி பரமு, காசு கழஞ்சி கையிலை இல்லை; உன்னைத்தான்ரா நம்பியிருக்கிறன்; நான் சாகும் முன்னம் ஒருக்கா உன்னைப் பார்க்க ஆசை. முடிஞ்சா வந்திட்டுப் போடா மோனை.”

பரமலிங்கமும் பல தடவைகள் ஊருக்குப் போய்த் தாயைப் பார்த்துவிட்டு வர முயற்சித்தார்தான். அவர் கையிலையும் காசு கழஞ்சு இல்லை. வயசு வளர முன்னம் நஞ்சை விழுங்கி, நரையும் விழுந்திட்டுது. ஏதோ இருக்கிறதைக் கொண்டாவது போய் வருவம் என்றாலும் இயந்திர மனிதர்கள் நடமாடும் நாடு என்று நெஞ்சில் ஒரு பிசாசுப் பயம் ஏறுகின்றது.

ஒன்றும் வேண்டாம் போகட்டும், அம்மா ஊரில் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதற்காவது ஏதாவது அனுப்பிக் கொண்டிருப்பதே போதும் என்று, அங்கலாய்த்த மனசுக்கு அறைந்து ஒரு பூட்டுப்போட்டு பூட்டிவிட்டார். அதற்குள் அம்மா அந்த மருமோனை அங்கை கூப்பிடு, இந்த மருமோனை இஞ்சு கூப்பிடு, இருந்தா இதுகளும் இல்லாமல் போயிடும் என்று எழுதிக்கொண்டுதான் இருக்கிறா. எப்படியாவது இன்றைக்கு காசு அனுப்ப வேண்டும் என்ற தன் முடிவுக்கு பெருமூச்சு முத்தாய்ப்பு வைத்துவிட்டு, மங்களம் பக்கம் திரும்பினார். மங்களம்

எப்போதோ எழும்பியிருக்க வேண்டும், முகட்டைப் பார்த்துக் கண்ணை அடிக்கடி வெட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

“உனக்கென்ன யோசனை?” சற்று செருமிக்கொண்டு கேட்டார்.

எப்போதும் பொறுப்பு மீ யோசனையும் ஆம்பினையளுக்கு மட்டும்தான் வரும் என்ற ஆண்மை எண்ணம், பதினைந்து வருட கால பாரிஸ் சீவியத்தைப் பண்ணிப் பார் என்றது.

“இல்லை இன்றைக்கு சுபாங்கியின் பிறந்தநாள் எல்லோ?” மெல்லிய உவகை முகத்தில் மின்னியது.

ம் ... கொட்டிய பரமலிங்கம் எதுவும் பேசவில்லை.

“அவள் இன்றைக்கு வருவாளா?”

“ம் ... வருவாள்” அவர் தன் மகளைப்பற்றி நிறையவே நினைத்துக்கொண்டாலும் எதையும் மங்களத்தோடு பெரிதாகப் பகிர்ந்துகொள்வதில்லை. மகளைப்பற்றி எது கதைத்தாலும் இறுதியில் தான் அழுவதோடுதான் கதை முடியும் என்பதால் மங்களமும் பெரிதாக ஒன்றும் எதிர்பார்ப்பதும் இல்லை.

நாங்கள் அந்தக்காலத்து ஆட்கள், பிள்ளைகள் இந்தக்காலத்துப் பிள்ளைகள்.

எங்கடை நாடு இலங்கை, பிள்ளை பிரான்ஸ்.

நாங்கள் தமிழ்(?) கலாசாரம், பிள்ளை பிரெஞ்சுக் கலாசாரம்.

நாங்கள் தமிழ், பிள்ளை பிரெஞ்சு.

இது பரமலிங்கம் விவாதம்.

என்னதான் இருந்தாலும் பிள்ளை எங்கட பிள்ளை.

எங்களுக்கு என்றொரு கலாசாரம் இருக்கு.

அதிலதான் வளர வேணும். பிள்ளை எம் கலாசாரத்தின் பிள்ளை.

இது மங்களம் பக்கம்.

இந்த விவாதங்களுக்குள் எப்போதும் சுபாங்கி அகப்படவே இல்லை. தமிழுக்காகவோ, கலாசாரத்திற்காகவோ, அந்தக் காலத்திற்கோ, இந்தக் காலத்திற்கோ எதிலும் அவளுக்கு அக்கறையில்லை. அந்தப் பட்டியலில் அம்மா அப்பாவும் அடக்கம்.

மங்களம் கட்டிலை விட்டு எழுந்து போய்விட்டாள். அவள் தன் வழமையான சம்பளமில்லாத வேலையைத் தொடங்கிவிட்டாள் என்பது, குசினிச் சத்தத்தில் தெரிந்தது. பரமலிங்கத்திற்கு எழும்ப மனமில்லை. இரண்டு தாய்களும் சுற்றிச் சுற்றி, மாறி மாறிக் கயிறிழுத்தனர்.

‘உன்னை நம்பித்தான்ரா இருக்கிறன்’ - அம்மா.

இடையிடையே அக்கா தங்கைகள்.

'பிள்ளையை இப்படியே விட்டால் நாளைக்கு நாங்கள் யாரை நம்பியிருக்கிறது' — மங்களம்.

'நான் இன்னும் உயிரோடுதான் இருக்கிறேன்.'

'ம் ... இப்பவே பொண்டிப்போனியள் இனியெங்கை!'

தன்னை வித்து தமக்கைக்கும் கழுத்தில் மாட்டி நாலு வருஷம்.

இதற்கிடையில் மங்களத்தின் மடியில் சுபாங்கி.

எழுபத்தியேழுக் கலவரம். சுற்றம் சூழ உள்ள இளசுகளைப் போல் இயந்திரம் தின்ன பரமலிங்கம் பிரான்சுக்கு உழைக்க வந்தவர் என்று சொல்லுறதைவிட, மற்ற இரு தங்கைகளையும் பிடிச்சக் குடுக்க வந்தவர் என்பதுதான் அதிகப் பொருத்தம். சின்ன வயசிலேயே தேப்பனைத் திண்டிட்டு ஒவ்வொரு கவளம் வாயில் போடேக்கையும் 'மூன்று குமரடா' என்ற தாயின் முனகலோடு வளர்ந்தவர்.

வந்ததுதான் வந்தவர், தூளோடு வந்தாரே! அப்படி வந்தவர்கள் எல்லாம் அப்பவே வீடும் வாங்கி ... பரமலிங்கம் பன்னிரண்டு பேருடன் கெத்தேயில் தங்கும் பாக்கியம்தான் ... அது ஒரு தொடர் மாடிக்கட்டிடம். எந்த நேரத்திலும் இடிந்து விழலாம் மாதிரி! தங்கியிருந்த எல்லாருமே 'ஆண்ட பரம்பரை'யின் வாரிசுகள்! எல்லாருக்குமாகக் கீழ் மாடியில் ஒரேயொரு மலசலகூடம். காலமை கக்கூசடியில் இவர்களுக்காகத் தண்ணீர்ப் போத்தல்கள் வரிசையில் தவமிருக்கும் நிலைமை. குடியிருந்த கட்டடத்தைக் 'கொண்டெம்' பண்ணி குண்டிக்கு அலவாங்கு கொடுத்துத் தெண்டியும் சனங்கள் எழும்பவில்லை. 'எலக்கிசிற்றி கட்' பண்ணி நடு அறைக்குள்ளை பென்னம் பெரிய ஓட்டையள் போட்டும் ம்... ஹும். எங்கை போறது?

வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி. எவன் வீட்டுக்குப் போனாலும், அவன் அடுப்படியில் தலை வைக்கிறான். இவன் கக்கூசுக்குள் கால் போடுகிறான். இப்படித்தான் இஞ்சை படுத்தெழும்புறாங்கள் என்று, குந்தியிருந்து கோப்பி குடிக்கவும் சங்கடப்படுத்தி அனுப்பிப் போடுவார்கள்.

வேறையெங்கை போறது? வேலை தேடப் போறது. பசிச்சா சுப்பர் மார்க்கெற்றுக்குள் சாமான் தேடுகிற மாதிரி எதையாவது கொறிச்சு, கோலாவையும் குடிச்சிட்டு வெளியில் வாறது. இப்படியொருக்கா வருகிறபோதுதான் எல்லாருடைய உடுப்பு பொக்கிஷங்கள் எல்லாம் அறையுக்கை இருக்கத்தக்கதாகவே பொலிஸ் கதவுக்கு கல்லடுக்கி முடியே விட்டுப்போனது.

அதோடை ரோட்டுக்கு வந்தவர். தற்கொலை எண்ணம் கூடத் தலை நீட்டியது. குசினிப் பொட்டுக்கை நாய் தலை நீட்டேக்கை தாயார் அதுக்கு மட்டையாலை அடிக்கிற மாதிரி, தாயில் இருந்து சுபாங்கி வரை எல்லாருமாய்ச் சேர்ந்து தற்கொலைக்கு சணல் அடி. அவர்கள்

எதிர்பார்ப்பு, வாழ்க்கை, கடவுள் எல்லாம் நிஜத்தில் நானே என்று மனசில் வச்சிரம் காய்ச்சி ஊற்றியவர்தான். இன்னும் அந்த வச்சிரம் பழுதாய்ப் போய்விடவில்லை.

இடையில் வேண்டாம் இந்த பரி(சு)ஸ் கெட்ட வாழ்க்கை என்று நாட்டுக்குத் திரும்ப யோசித்தபோது, சுட்ட பன்றியைக்கூட இறந்த பின்பே கருக்கும் மனிதர்கள், மனிதர்களையே உயிருடன் கருக்கும் நிலைக்கு வளர்ந்திருந்தனர்.

பெடியன் வந்து இஞ்சை வேக வேணுமோ என நினைத்த தாய் — விசயம் இதுதான் என்று மங்களத்தையும் பிடிச்ச அனுப்பிவிட்டார். பதினைஞ்சு வருசம். சிறைக்குள் இருந்த மாதிரி உழைச்ச உழைச்ச ஒரு மிச்சமும் இல்லை. சுபாங்கி மட்டும் ... பார்த்தால் நெஞ்சில் ஒரு பெருமிதம் மிஞ்சும். அவ்வளவுதான்.

மங்களம் கோப்பியோடு வந்தாள்.

“இந்தக் கிழமை முழுக்க மகள் போன் பண்ணேல்லை. நீங்களாதல் ஒருக்கால் போன் பண்ணியிருக்கலாம்.”

“ஏன் நீ பண்ணியிருக்கலாமே? ...”

“இப்ப சொல்லுவியள். பேந்து அவளை ஏன் இடைஞ்சல் படுத்துகிறாய் என்பியள்.”

உண்மைதான். வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றோருடன் கதைக்கப் பேசப் பெரிதாக எதுவும் இருப்பதில்லை — ஆனால் இந்தப் பெற்றோருக்கு நிறையவேதான் இருக்குமே! தன்பாட்டுக்கே நிறையக் கதைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள், பிள்ளைதான் முழு உலகமும் ஆகி ...

இரண்டு வரிக்கு மிஞ்சி அவளுடன் கதைக்க வெளிக்கிட்டால், ஏன் அம்மா அறுக்கிறீங்கள் என்று கேட்காத குறை. இனி அம்மா கொஞ்சம் நீட்டி நிமிர்த்தி, “வேலைக்குப் போறியா? காசை என்ன செய்யறாய்? — இரவு போன் பண்ணினன் காணேல்லை” — என்றால் “இது எல்லாம் என் சொந்த விசயம் இதையெல்லாம் ஏன் நீங்கள் கேட்கின்றீர்கள்” என்ற கேள்வி வந்தாலும் வரலாம். அவள் வயசு அப்படி. மங்களம் இதையெல்லாம் தாங்கிக்கொள்ள மாட்டாள். இதனால்தான் பரமலிங்கத்தார் அடிக்கடி போன் பண்ணுவதை விரும்பவில்லை.

மங்களம் குசினிக்குள்ளேயே இருந்தாள். பரமலிங்கம் கோப்பிக் கப்போடு குசினிக்குள் நுழைந்தபோது அந்த மாதிரி ஒரு சமையல் ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தது. “இன்றைக்கு அம்மாவுக்கு காசு அனுப்ப வேணும். பாங்கிலை கிடக்கிறது காணுமோ தெரியாது.” முகம் கழுவியபடி முணுமுணுத்த பரமலிங்கம். “சுபாங்கிக்கு போன் பண்ணிக் கொஞ்ச காசு கேட்டுப்பாருமன்” என்றவர் உடனே, “வேண்டாம் அவளின் எடுப்புச் சாய்ப்புக்கே அவளின் சம்பளம் போதாது இதற்குள் நான் கேட்க! வேண்டாம் கிடக்கிறதை எப்படியும் . .!”

ரெலிபோன் மணியடித்தது. பரமலிங்கம் நகருமுன் மங்களம் ரிசீவரைத் தூக்கினாள். கதையில் சுபாங்கிதான் என்பது புலனானது. முழுநிலவாய் கதைத்தவள் தேய்பிறையாய் நழுவி சரி சரி என்ற முணுமுணுப்போடு அமாவாசையாகி ரிசீவரை வைத்தாள்.

“என்னவாம்?” என்பது போல் பார்த்தார் பரமலிங்கம்.

“வேலைக்குப் போகிறாளாம் பின்னேரம் இஞ்சை வருவாளாம்.”

“வாறாள்தானே பேந்தென்ன” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டாலும் பரமலிங்கத்திற்கு மங்களத்தின் நிலை விளங்காமல் இல்லை.

“உதிலை பாங்கிற்கு ஒருக்கா இறங்கியிட்டு வாறன்”

பரமலிங்கம் படியிறங்கினார்.

தாயும் மகளும் வந்தபோதும் அவர் இப்படியொரு ஆறாம் மாடியில்தான் இருந்தார். அது ஒரு குஞ்சு அறை. பதினைந்து சதுரமீற்றரும் தேறாது. குசினி குளியலெல்லாம் அதற்குள்தான். மங்களம் சுபாங்கியை வளர்க்க மிகவும் கஷ்டப்பட்டாள். அவளுக்கும் எட்டு வயசு வர இந்த வீட்டுக்கு வந்தார்கள்.

தலையை நீட்டிப் பின்ன, கழுத்தோடு வெட்டி என்று தொடங்கிய சண்டை. சங்கீதம் பழக யாஸ் பழகி, வீணை பழக கிற்றார் பழகி, பரதநாட்டியம் பழக டிஸ்கோ பழகி நீண்டது. மங்களமும் லாச்சப்பலில் எத்தனையோ சேலைகள் வேண்டிப் பார்த்தாள். அவள் ஒரு நாள் கூடக் கட்டிப் பார்த்ததில்லை. மங்களம் எவ்வளவோ செய்து பார்த்தும் அவளிடம் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பைக் கண்டு பிடிக்கவும் முடியவில்லை. இறுதியில் இந்தச் சண்டை அப்பர் அம்மா ஒரு நாட்டுப்புறத்தார்கள் என்று கருத்ததான் வைத்தது.

அவள் விரும்பியதெல்லாம் செய்து கொடுக்க முடிந்தவரை கஷ்டப்பட்டார் பரமலிங்கம். அவளைச் சந்தோசப்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கம் மட்டுமல்ல, பிரெஞ்சுமொழியும் பிரெஞ்சு வாழ்க்கை முறையும் தெரியாப் பாமரத்தனமும் தான். மகள் கேட்பதெல்லாம் சரி பிழைக்கப்பால் “பிரெஞ்சுப் பிள்ளைகள் இப்படித்தான் இருப்பார்களாம்” என்று விட்டுவிட்டார்.

பிள்ளையும் வளர பிரச்சனைகளும் வளர்ந்தன. பிரெஞ்சில் படித்து வளர்வதால் தமிழில் சரளமாகப் பேசக் கஷ்டப்பட்டாள். உற்சாகமாக இருக்கும்போதும் உணர்ச்சி வசப்படும்போதும் பிரெஞ்சில் கதைத்தாள். அப்பர் அம்மாவிற்கு விளங்குவதில்லை என்பதால் நாளடைவில் கதைப்பதும் குறைந்துவிட்டது. ஒரு வகை ஊமை உறவு. ஊமை வாழ்க்கை.

வெளியில் சென்றால் நண்பர்களை வீட்டுக்கு கூட்டி வர முடியவில்லை. ‘பூபெல்’ தளபாடங்களில் நிரம்பியதுதான் தன் வீடு என்ற தாழ்வு மனப்பான்மையைவிட, அப்பர் அம்மாவின் பிரெஞ்சுக் கடலில் அவள் தற்கொலை செய்துகொள்வாள். இதையெல்லாம் கொஞ்சம்

கொஞ்சமாக உணர்ந்துகொண்ட பரமலிங்கம் ஒருநாள் மங்களத்திற்கு சொல்லிக் கொண்டார். “ஊரில் எங்களுக்கு ஆயிரம் உறவுகள். அண்ணன் தம்பி, மச்சான் மச்சான், சித்தப்பா பெரியப்பா, மாமா மாமி... உரிமை கொண்டாட ஊரெல்லாம் உறவுகள். அவளுக்கு யார்? இங்கே அவளுக்கு நல்ல நண்பர்கள்தான் உறவுகள். அதற்கு நாம் ஒருபோதும் இடைஞ்சலாக இருக்கக் கூடாது.

வயசும் பதினாறாக ஒரு ‘கொப்பனும்’ நெருக்கமானது. வெள்ளி பகல் நீண்டது. சில இரவுகளுக்கும் வீடு இல்லாமல் போனது. பரமலிங்கத்தாரும் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தார். மங்களமும் மன்றாடிப் பார்த்தாள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை ‘கற்பு’டன் ஒரு கலியாணம் காட்சியைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற ஆவல்தான். சுபாங்கி முடிவாகச் சொல்லிவிட்டாள். “நான் உங்களை எல்லோருக்கும் மேலாக நேசிக்கின்றேன். அதைவிட என் சுதந்திரம், என் சந்தோசத்திற்கும் ஏன் உங்கள் சந்தோசத்திற்கும் மிக முக்கியமானது. நானே ஒரு நல்ல துணையை உருவாக்குகின்றேன். நீங்கள் தயவுசெய்து இடைஞ்சல் செய்யாதீர்கள்.”

மங்களம் இதற்கு மிஞ்சி மூச்சும் காட்டவில்லை. பரமலிங்கமும் அடங்கிவிட்டார், சற்று நாட்களுக்கு முன் சார்சலில் நடந்த அந்தச் சம்பவம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. மாடி வீட்டிற்குள் அடக்கி வைக்க முனைந்ததால் வெளியில் பாய்ந்து கோமாவில் இருக்கும் அந்தப் பதினெட்டு வயதுப்பெண். இரண்டு வருஷங்கள் பாரிஸில் இருந்து தூரமாய் உள்ள யூனிவர்சிட்டியில் இருந்தாள். பாரிஸ் வந்ததும் தன் ‘கொப்பன்’ உடன் தங்கிவிட்டாள்.

பரமலிங்கத்தார் நூலில் தொங்கும் உறவு அறுந்து போகக் கூடாது என்று அவளின் இஷ்டப்படியே விட்டுவிட்டார். அவள் புறம்பாக இருந்தாளேயொழிய மற்றப்படி அவளுக்குத் தங்கள் மேல் இருந்த பாசம் குறைந்த மாதிரித் தெரியவில்லை. ஆரம்பத்தில் அடிக்கடி வந்தாள் இப்போது இடையிடையே வருகிறாள். வருகிறபோது தன் வீடு மாதிரியே எல்லாம் பண்ணிக்கொண்டு சில வேளைகளில் இங்கேயே தங்கியும் விடுகிறாள்.

எல்லாரும் நாம் ஒரு குடும்பம் மாதிரியே காட்டிக் கொண்டாலும் ஒவ்வொருவரின் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புக்களை இடைஞ்சல் செய்வதில்லை. அவ்வளவுதான். தாய் பிள்ளை உறவின் முழுப்பரிமாணங்களும் இவ்வளவுதான் என்பது போலாகிவிட்டது.

பரமலிங்கம் வீடு திரும்பியபோது அந்தமாதிரிச் சமையல் அரைகுறையாகியிருந்தது. அது இரவுக்கு இடம்பெயர்ந்திருக்க வேண்டும்.

மாலை மகள் வந்தாள். பெரிய அழகிய பூங்கொத்தை தாயிடம் கொடுத்தாள். இருவரையும் ஆசையாகக் கொஞ்சினாள். அவளுக்கு மிகவும் பிடிக்கும் என்று தாய் செய்து வைத்திருந்த ‘கடலற்றை’ அடிக்கடி சாப்பிட்டாள். அவள் முகத்தின் மலர்வையே தான் பெற்ற பாக்கியம்

என்று அவளையே வலம் வந்துகொண்டிருந்தாள் மங்களம். பரமலிங்கம் வாங்கி வந்த 'கத்தோ'வை வெட்டி ஒரு கோப்பியும் குடித்த கையுடன் சுபாங்கி எழுந்தாள். "இரவு கொப்பனோடு ரெஸ்ரோரன்ருக்கு போகிறேன்" என்று மிக இயல்பாகவே சொல்லிவிட்டு மீண்டும் மீண்டும் அழுத்திக் கொஞ்சி "நீங்கள் ஆரோக்கியத்துடன் இருக்கவேண்டும்" என்று வாழ்த்திப் போய்விட்டாள்.

ஆசையாகச் செய்த புரியாணி மேசையில் அலட்சியமாகச் சிரித்தாலும், விக்கித்துப்போய் நின்ற மங்களத்தை தாங்கி அணைத்துக்கொண்டு உள்ளே போகிறாரே பரமலிங்கம்!

ஓ! அவள் மீண்டும் வருவாள்!

1993

1. கெத்தே - (Gaité) பாரிஸின் 14ம் குறிச்சியில் உள்ள ஒரு நிலக்கீழ் ரயில் நிலையம். அதனருகே இருந்த பழைய தொடர்மாடிக் கட்டிடங்கள் இடிக்கப்பட்டு இப்போது புதிய அழகிய கட்டிடங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.
2. லாச்சப்பெல் - (La Chapelle) பாரிஸ் நகரின் 10ம் மற்றும் 18ம் குறிச்சிகளுக்கிடையில் அமைந்துள்ள ஒரு பகுதி. தமிழர் தெரு என்று கூறும் அளவுக்கு சகல விதமான பொருட்களையும் விற்பனை செய்யும் தமிழ்க்கடைகள் நிறைய உண்டு.
3. பூபெல் - (poubelle) குப்பைவாளி
4. சார்சல் - (Sarcelles) பாரிஸின் புறநகர்ப் பகுதிகளில் ஒன்று. அல்ஜீரியர்கள், ஆபிரிக்கர்கள், இலங்கைத் தமிழர்கள் போன்ற வெளிநாட்டவர்கள் செறிந்து வாழும் பகுதி.
5. கொப்பன் - (copain) காதலன்/ சிநேகிதன்/ தோழன்
6. கத்தோ - (gâteau) கேக்
7. பொம்பியே - தீயணைப்பு படை (pompier)
8. தூள் - போதை வஸ்து
9. கொண்டெம் - பாவனைக்கு தடை செய்யப்பட்ட (condemn)
10. எலெக்ட்ரிசிட்டி கட் - மின்சார இணைப்பு துண்டிப்பு (electricity cut)
11. சுப்பர் மார்க்கெட் - பல்பொருள் அங்காடி (supermarket)
12. கப் - கோப்பை (cup)

13. பாங்க் - வங்கி (bank)
14. ரிசீவர் - வீட்டு தொலைபேசியில் இருக்கின்ற காதில் வைத்து கேட்கும் பகுதி (receiver)
15. கோமா - உணர்விழந்த மயக்க நிலை (coma)
16. யூனிவர்சுற்றி - பல்கலைக்கழகம் (university)
17. கட்டுவெற் - இறைச்சி/மீன்/ உருளைக்கிழங்கு/ காய்ந்த பாண் தூள் இவை கொண்டு தயாரிக்கும் சிற்றுண்டி வகை (cutlet)
18. ரெஸ்றோறன்ற் - உணவகம் (restaurant)
19. டிஸ்கோ - 70களின் பிற்பகுதியில் பிரபலமான பொப் இசையுடன் கூடிய நடனம் (disco)
20. யாஸ் - அமெரிக்க நீக்ரோக்களின் ஆரவார இசை (Jazz)
21. கிற்றார் - வீணை போன்ற ஒரு இசைக்கருவி (guitar)

பிள்ளைகள்

வீடு—வேலை, வேலை—வீடு, விட்டால் வீடியோ. இல்லாவிட்டால் விடுப்பு. இதுவே எல்லோர் வாழ்க்கையாகவும் போய்விட்டது. என் வீடு மட்டும் என்ன விதிவிலக்கா?

யாருக்கும் யாரைப் பற்றியும் அக்கறையில்லை. ஏன் தங்களைப் பற்றிக்கூட!. ஒரு வேளை எம்மவருக்கு ரஜனி, குஷ்புவில் அதிக அக்கறையிருக்கக்கூடும். அவர்களைப் பற்றி எத்தனை நாளைக்குத்தான் கதைப்பது? அதில் கதைப்பதற்கு என்னதான் இருக்கிறது? ஆனாலும் இவர்கள் எல்லா இந்தியச் சஞ்சிகைகளிலும் ஒன்றையே பார்த்து ரசிக்கிற பைத்தியக்காரர்கள்.

சிறைக் கதவுகளை தளர்த்தியதுபோல், ரெஸ்ரோரன்ற் கதவை நானே அழுத்திச் சாத்தி வெளியில் வந்தேன். இன்னும் வெளிச்சம் இருந்தது. சூரியன் எனக்காக இன்னும் கொஞ்சம் காத்திருக்கத் தயார். இன்று நேரத்தோடு வீட்டுக்குப் போக விருப்பமில்லை. போனால் குழந்தைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு பாரக் போகலாம். ஆயினும் 'நேற்று ராத்திரி நடந்த நிகழ்வு என்ன ஆக்கியிருக்குமோ தெரியாது?' என நினைத்தபடி Les Halles சந்திக்கு வந்தேன்.

Les Halles வாசலால் வெளியே வந்தவுடன் உலகத்து சிறந்த ஓவியர்களின் ஓவியங்களோடு, பலவிதமான அர்த்தங்களைக் குவித்து கொட்டிக் கிடக்கும் கடைகள். அழகிய பூமரம் போல், திருவிழாக்களில் வாழைத் தண்டில் கலர் கலராய் காற்றாடி குத்தி வைத்திருப்பதுபோல், நட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கும் காட்சிப்பட அட்டைகள் என்னை எப்போதும் கொள்ளை கொள்ளும். அதை மொய்க்கும் சுற்றுலாக்காரர்களின் கண்களையும் ரசித்தபடி வலப்பக்கம் நகர்ந்தேன்.

நாலு பக்கமும் அகலமான நடை பாதை விட்டு, நடுவே வட்டமான ஒரு நீர்த்தடாகத்திற்குள் சற்று உயரமான அழகு மாடத்தில் இருந்து நீர் சொரிந்து கொண்டிருந்தது. சொரிந்த நீர் எழுப்பும் அந்த இரைச்சல் மனதுக்கு இதமாக இருந்தது. அந்த வட்டத்தின் விளிம்பில் குந்தினேன். ஓர் ஓரத்தில் ஆபிரிக்கர் சிலர் பெரிய பறை ஒன்றை வைத்து வாசித்துக் கொண்டிருக்க, சிலர் உரு ஆடினார்கள். சுற்றி இருந்த கூட்டம் கை தட்டியது. எட்டத்தில் ஓர் படிக்கட்டில் இருவர் கிற்றார் வாசித்து காதோடு காதாய் பாடி மகிழ்வதும் தெரிந்தது. திருவிழாபோல் சனம் திரள் திரளாய், திட்டுத் திட்டாய். எனிலும் நான் தனியனாய்.

முன்னேயிருந்த மாக் டொனால்டு உணவகத்துக்குள்ளே இருந்து சிறுவர்களின் கூட்டம் ஒன்று கலகலத்துக்கொண்டு வெளியேறியது. அவர்களைப் பராமரிக்க ஆண்களும் பெண்களுமாய் ஆறேழு மேற்பார்வையாளர்கள். ஒருவரை ஒருவர் தள்ளிக் கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் வியந்தும் சிரித்தும் நடித்து கதைகள் சொல்லிக் கொண்டும் போயினர். விடுமுறை நாட்களில் அரச நிறுவனங்களின் மேற்பார்வையில் பொழுதைக் கழிக்கும் சிறுவர்கள் போலும். எவ்வளவு ஆரோக்கியமான குழந்தைகள். சந்தோஷ ஆர்ப்பாறிப்புகளும் கும்மாளமுமாக, சிறிது நேரம் என்னைச் சிறை செய்து மீட்டது.

எனக்கு என் அண்ணரின் பிள்ளைகள் நினைவுக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் இந்நேரம் வீட்டுக்குள் அண்ணியின் அதட்டலுடன் போராடிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஒருவேளை ரஜனி ஸ்டைலில் சண்டை பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். நினைக்க வேதனையாக இருந்தது. வேதனைக்குள் நான் அவர்களிடம் இருந்து அந்நியப்பட்டவன் போல் மனது உறுத்தியது.

வீட்டுக்குப் போவது என்றால் படுப்பதும் சாப்பிடுவதும் இடையிடையே உடுப்புத் தோய்ப்பதும் என்பதைத் தவிர, சற்று மனதுக்கு இதம் தருவது இந்தக் குழந்தைகள் தான். எட்டிலும் ஆறிலுமாக இரண்டு பெண் குழந்தைகள். அவர்களுக்காக எதையாவது வாங்குவதும் அவர்களுடன் கூடி இருந்து மிருகங்களின் யுத்த தந்திரங்களைப் பற்றி கதைப்பதிலும் உள்ள ஆனந்தம் வேறெதிலும் எனக்கில்லை.

அண்ணர் காலை வேலைக்குப் போனால் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குப் பிறகுதான் வீடு. வீட்டில் அண்ணிதான் எல்லாம். சாப்பாட்டுக்குச் சாமான் வாங்குவதும் சமைத்துப் போடுவதும் பிள்ளைகளைக் கட்டி வைத்திருப்பதும் தான் அண்ணியின் வேலை. பளையில் இருக்கும்போது அம்மாவின் வேலை எதுவோ அதுதான் பாரிஸில் அண்ணியின் வேலை. எது மாறினாலும் அவர்களின் இந்த வேலை மட்டும் மாறாது.

அண்ணர் பாரிஸ் வந்து இப்போது 10 வருடம். அதற்கிடையில் என்னைக் கூப்பிட்டு, மருமகனைக் கூப்பிட்டு, மனுசியைக் கூப்பிட்டு, பிள்ளைகள் பெத்து, பிரான்சில் வீடும் வாங்கி விட்டார். பிள்ளைகளின் கலர் போட்டோவையும் வீடியோ கசற்றுகளையும் காட்டி ஊரெல்லாம் அம்மா சந்தோஷ அமார்க்களம் என்று பெரியக்கா கடிதம் எழுதியிருந்தார். எனக்கல்லவோ தெரியும் பத்து வருடமாக அண்ணை பத்திரோனிட்டை

அடியும் வாங்கி இன்னும் வேலையை விடவில்லை என்று. காலை பத்தரைக்கு ரெஸ்ரோறன்ற் வந்தால் இரவு பதினொன்றரைக்குத்தான் வெளியிலை வருவார். இதைக் காட்டிலும் ஏதாவது செய்து சிறைக்குப் போயிருக்கலாம். கொஞ்ச நஞ்ச வாழ்க்கையாவது கிடைத்திருக்கும்.

அண்ணர் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில்தான் பிள்ளைகளைக் கவனிப்பார். அன்றுதான் வீட்டில் 'ப்பா' என்ற சத்தம் கேட்கும். அதுவும் சில மணி நேரம்தான். அதற்குள் அவன் இவன் என்று அழையா விருந்தாளிகள் அதிகம். பிள்ளைகள் பாவம்.

வீட்டுக்குப் போனால் பிள்ளைகளை பார்க்குக்கு கூட்டிப் போகலாம். எழும்பி RERக்குள் இறங்கி நடந்தேன். மீண்டும் நேற்றைய நினைப்பு மனதை வருத்தியது.

மாலை சுருக்க, பார்க்கில் இருந்து திரும்பிய கையோடு, அண்ணி பிள்ளைகளைப் "படி" என்றா. அவர்கள் முகம் அலம்பாமல் ஹோலின் ஒரு மூலையில் போய் இருந்தனர். அடுத்த மூலையில் வீடியோவில் அண்ணாமலை. எதிர்மூலையில் அண்ணி. தேவாவின் இசைக்கும் மேலால் அண்ணியின் "படி படி" என்ற உறுக்கல் சத்தம். அவர்கள் என்ன படிக்கிறார்கள் என்பதுபற்றி அண்ணிக்கு அக்கறையில்லை. அக்கறையிருந்தாலும் உதவுவதற்கு அவவிடம் பிரெஞ்சு இல்லை. பிரெஞ்சு இல்லாவிட்டாலும் பிள்ளைகளை விளங்கிக்கொள்ள முயற்சிக்கலாம். அதற்கு அறிவு வளர வேண்டும். தமிழ் சினிமா வீடியோ என்ன அறிவுப் புத்தகமா?

தமிழாலயத்தில் புத்தகம் வாங்கிக்கொண்டு போய் கொடுத்துப் பார்த்தேன். அது அண்ணியின் கையில் ஒரு நாள்கூட ஏறவில்லை. வயது வந்தவுடன் எமக்கு எல்லாம் தெரிந்துவிட்டது என்ற நினைப்பு பெரிதும் எல்லாருக்கும் வந்து விடுகிறது போலும்.

எதேச்சையாக ஹோல் பக்கம் வந்தேன். ரஜனி குப்பு பாட்டு. குழந்தைகள் புத்தகத்தை விட்டுவிட்டு அண்ணாமலையை அண்ணாந்தார்கள். இடையே திரும்பிய அண்ணிக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. "என்னடி பண்ணுகிறாய்?" என எட்டி நடந்து பெட்டைக்கு பிடரியைப் பொத்தி நல்ல அடி. பெட்டை திக்கு முக்காடி கலங்கிப்போச்சு. இடையில் நான் பாய்ந்து அவளை மீட்டேன். அண்ணியின் கை அடுத்தவள் பிடரியைப் பதம் பார்க்க ஓங்கியது.

"என்ன வேலை பார்க்கிறீங்கள்? அங்காலை போங்கோ." அவரின் கையைத் தட்டினேன். அண்ணி குனிந்திருந்த படியால் எனது பிறங்கை அவரின் முன் தோள்பட்டையில் பட்டது. பளையில் மண்வெட்டி பிடித்து, பாரிஸில் சுடு நாச்சி பிடிக்கும் எனது கை விரல்கள் இந்தச் சின்ன வயதிலேயே முத்தின மொளி முருங்கைக்காய் மாதிரி. அவவிற்கு சற்று வலித்திருக்கவேண்டும். இரவு படுக்கையறைக்குள் அண்ணியின் அழுகையொலி கேட்டது. பிள்ளைகள்....

விடிய அவர்கள் எழும்புமுன் நான் வேலைக்கு வந்துவிட்டேன். இன்று போனவுடன் அண்ணியிடம் நிறைய கதைக்க வேண்டும். முதலில் பிள்ளைகளுக்கு அடிப்பதை நிறுத்தச் சொல்ல வேண்டும். பிள்ளைகள் படிப்பதற்கு உரிய சூழ்நிலைகளை வீட்டில் உருவாக்க வேண்டும். முதலில் அண்ணியை எப்படியும் வாசிக்க பழக்க வேண்டும்.

RERக்குள் இறங்கி எனது பிளாற்போழுக்கு வந்தேன். எங்களோடு வீட்டில் குடியிருக்கும் சாந்தன் இருந்தான்.

“என்ன இங்கையிருக்கிறாய்?”

“உன்னைத் தேடித்தான் வந்தனான்.”

“ஏன்?”

“உன்னை வீட்டை வர வேண்டாமாம்.” சொன்னபடி, சாந்தன் அருகே விலத்திப்போன அரை நிர்வாணத்தைப் பார்த்தான்.

“யார் சொன்னது?” அவனுக்கு அதில் அக்கறையில்லை. இன்னும் அவன் எறிந்த கண் திரும்பவில்லை.

யார் சொன்னால் என்ன? அண்ணர் அல்லது அண்ணி அவ்வளவுதானே!

“நீ ராத்திரி அண்ணிக்குச் சாத்திப் போட்டியாம்.”

மீண்டும் சாந்தன் அக்கறையின்றிக் கேட்டான்.

எனக்குக் கொஞ்சம் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. ஆயினும் ஆச்சரியப்படுவதற்கு எதுவும் இல்லைப்போல் தோன்றியது. நான் எதுவும் பேசவில்லை.

“அவங்கள் இண்டைக்கு உனக்குச் சாத்திறதெண்டு வந்து நிக்கிறாங்கள்” என்றான்.

“அவங்கள் எண்டா?” சற்று பயம் நெஞ்சை உறுத்த வியப்போடு கேட்டேன்.

“அண்ணியின்றை சகோதரங்கள்.”

அவர்கள் ரஜனி ஸ்ரைலை என்னில் காட்டுவார்கள். ராத்திரி பேசாமல் வழமைபோல இருந்திருக்கலாம்.

எங்கு போவதென்று தெரியவில்லை. “சரி, நீ போ” என்றுவிட்டு மீண்டும் RERக்கு வெளியே நடந்தேன். பிள்ளைகள் என் கண்முன் நிழலாடினர். இந்த அகதி வாழ்க்கை எங்களோடு முடியவில்லை. பிள்ளைகளிலும் தொடருகிறதே என்ற எண்ணம் என் நெஞ்சை அடைத்தது.

1. ரெஸ்ஹோரன்ற் - உணவகம் (restaurant)
2. பார்க் - பூங்கா (park)
3. Les Halles - பாரிஸின் 1ம் குறிச்சியில் அமைந்துள்ள மிகப் பெரிய நிலக்கீழ் ரயில் நிலையம்
4. கிற்றார் - வீணை போன்று ஆறு நரம்புகள் கொண்ட இசைக்கருவி (guitar)
5. மாக் டொனால்ட் - அமெரிக்க தூரித உணவகம் (McDonald)
6. பளை - இலங்கையின் வடபகுதியின் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் உள்ள சிறு நகரம்
7. கலர் போட்டோ - வண்ண நிழற்படம் (colour photo)
8. வீடியோ கசற் - கானொளி ஒலிப்பேழை (video cassette)
9. பத்திரோன் - வேலையிடத்து முதலாளி (patron)
10. வீடியோ - கானொளி (video)
11. RER - பாரிஸையும் அதன் புறநகர் பகுதிகளையும் இணைக்கின்ற ரயில் சேவை
12. ஹோல் - முகப்புக் கூடம் / முன்கூடம் (hall)
13. பிளாட்போர்ட் - காத்திருப்பு மேடை (platform)

மௌனம்

ஒரு அடைத்துப் பூட்டிய பெரிய சுப்பர் மார்க்கற். நீண்டு விரிந்து கிடக்கிறது. சாமான்களை அடுக்கிக் கொண்டேயிருக்கிறேன். வியர்த்துக் கொட்டுகிறது. வெளியிலை வெப்பநிலை 35 டிகிரியாம். இங்கு சாமான்களும் மூச்சுக்காற்றும் சேர்ந்து ஒரு 40 இருக்கும். மொட்டும் மலருமாக வரும் ஒவ்வொரு முகங்களையும் ரசித்து களைப்பை போக்கும் எண்ணம் இன்று இல்லை. விளையாட்டுச் சாமான்களோடு அரும்புகள் ஆவலைக்கொட்டும் அழகையும் பார்த்து ரசிக்க முடியவில்லை. விளையாட்டுச் சாமான்களை ஒழுங்குபடுத்தி அடுக்கிவிட்டு எழுந்தேன்.

‘செவ்’ எதிரே நின்றான். “என்ன?” என்பதுபோல் எழுந்து நின்று ஒரு கன்ன நெற்றியை சுருக்கினேன். சுருக்கத்தில் வழி தவறிய வியர்வைத் துளி ஒன்று புருவ மயிரைப் பிடித்து கன்னத்தில் விழுந்து ஓடியது.

“வைன் போத்தல்கள் முடிந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்தத் தட்டை நிரப்பி விடு.” அவன் சொல்லி முடிக்க முன்னர், “முதலில் கோப்பி குடிக்கப் போகிறேன். அதன் பின்னர் வந்து பார்த்துக் கொள்கிறேன்.” அவன் பதிலுக்கு காத்திருக்கும் அவசியம் இல்லை.

கோப்பி குடிக்கும் மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தேன். செறிவான கோப்பி குடிக்க வேண்டும். இந்த மெசின் கோப்பி சரியில்லை. பார் கோப்பி போல் வராதுதான். எது எப்படித்தான் இருந்தாலும் வட்டமாக மேசையடுக்கி கதிரை போட்ட அந்த கோப்பிச்சாலைக்குள் இருந்து குடிக்கும் ஆறுதல் அது ஒரு தனி ருசி. அந்த மண்டபத்தில் எங்கள் தண்ணீர் தாகங்களில் இருந்து ஆத்திரம், விரக்தி, கவலை, சந்தோசம், எல்லாத் தாகங்களும் தணிக்கப்படும்.

தீர்மானங்கள் முடிவாகும். போராட்டங்கள் தொடங்கும். அறிவிப்புப் பலகைகள் நாளுக்கு நாள் முறைக்கும். நான் எப்போது வியர்ப்பது, எப்போது ஓய்வது என்பதெல்லாம் அந்தப் பலகையின் நெற்றியில் இருந்துதான்.

நான் மண்டபத்துக்குள் நுழைந்தபோது கிறிஸ்ரின் உடுப்பு மாத்திக் கொண்டிருந்தான். முன்னே கஃபேயை ஆற வைத்துவிட்டு பிரான்சுவா மேசையில் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டிருந்தான். கதிரை, மேசை, மெசின், வெஸ்ரியர், யாரிலும் அக்கறைப்படாமல் நாம் எல்லாம் சம்பந்தமும் சம்பந்தமில்லாமலும் இருக்கிறதைப்போல் பிரான்சுவாவும் கிறிஸ்ரின்னும். கண்கள் நிலம் தாழ், கால்கள் நிலை தவறாது நடக்க, மனம் திரும்பிவிடுவோமோ என்றது.

“சவா நாதன்?” மேல்சட்டையைக் கழற்றியபடியே கிறிஸ்ரின் கேட்டான்.

“சவா, ஏ துவா?* நான்.

“சவா! சவா!” அவள்.

கதை தொடர்ந்தது. அவள் காற்சட்டையை கழற்றினாள். கஃபே மெசின் எனக்காக கஃபேயை கக்கியது. நான் வைபிரேற்றர் மெசின் போல் நிலத்தில் நிலைப்படாமல் நிலைப்பட்டு.

நான் எங்கோ பார்க்க முனைந்தேன்; பிரான்சுவா தலையைத் தூக்கவே இல்லை. கிறிஸ்ரின் அலட்சியமாக மீண்டும் கூப்பிட்டான். அவள் இடுப்பில் யங்கியைத் தவிர வேறில்லை. பாவாடையை கொளுவிக்கொண்டே கதைத்தான். முகத்தை மீண்டும் திருப்ப வேண்டும் என்றிருந்த ஆவல் அல்லது அடக்கல் அவளுக்கு அறவே இல்லை. அவளுக்கு அதுபற்றி அக்கறையும் இல்லை. இதில் ஆச்சரியம் எதுவும் இல்லாவிட்டாலும் அந்தரமாக இருந்தது. நான் மட்டும் ஏன் அலட்டிக் கொள்கிறேன். நான் ஒரு ஆணாக இருப்பதாலா? அல்லது அவள் ஒரு பெண் என்று உணர்வதாலா?

பிரான்சுவா தலையை உயர்த்தாமல் விட்டிருந்தால், கேள்விகள் பதில்களாகி அவை மீண்டும் கேள்விகளாகி முடிவிலியாகி, கோப்பி சூட்டை முழுதாக இழந்திருக்கும்.

கிறிஸ்ரின் இருவருக்கும் கை தந்துவிட்டுப் போய்விட்டான். நான் கஃபேயை வாயில் நனைத்துக்கொண்டே பிரான்சுவாவைப் பார்த்தேன்; அவன் கண்கள் கஃபேயில் நிலைகுத்தியிருந்தன. எந்த உணர்ச்சிகளையும் இனம் காட்டாத ஒரு விதமான முகம். அந்தப் பரந்த முகத்தில் சிரிப்பையோ கவலையையோ இதுவரை நான் பார்த்ததில்லை. அதிகம் பேசாதது அவர் சுபாவமாக இருக்கலாம். ஒரு வேளை தெருவில் அவரை சந்தித்திருந்தால் ஒரு பாதிரி என்றுதான் நினைத்திருப்பேன். அம்மட்டு சாந்தம் முகத்தில் அப்பிக் கிடக்கிறது. நான் கொதிப்பாக இருக்கிற சமயங்களில் இந்த முகத்தைப் பார்த்து தணித்துக் கொள்ளலாம் என

நினைத்தேன். என்ன வயசிருக்கும் என நினைத்துப் பார்த்தேன். தெளிவாக நினைக்க முடியாமல் இருந்தது. நரம்புகள் வரம்பு வைக்காத கையைப் பார்த்து வயதைத் தேடினேன். முப்பத்தைஞ்சுக்கும் நாற்பத்தைஞ்சுக்கும் இடையில் இருக்கலாம்.

நான் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை அவர் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். 'டக்' என்று நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தார். வழமைபோல் நான் என் பார்வையைத் திருப்பிக் கொள்ளவில்லை. அவர் முகத்தில் எந்த உணர்ச்சியும் இழையோடவில்லை. தலைமட்டும் ஒரு சென்றி மீற்றர் இறங்கி எழுந்தது. அச்சமயம் சொண்டுகள் சுருங்கி தம்மை இறுக்கி இலேசாகின.

இது எனக்குத்தான் என்பது திட்டவட்டமாக தெரிந்ததால், நானும் அப்படியே செய்தேன். அவர் முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிய பின்னரும், நான் செய்வது நாகரீகம் இல்லை என்று என் உள்ளுணர்வு எவ்வளவு சொல்லிப் பார்த்தபோதும், என் பார்வை அவர் முகத்தில் இருந்து அகல மறுத்தது.

ஒன்றில் இவருக்கு நல்ல அனுபவம் இருக்க வேண்டும் அல்லது ஒன்றுமே தெரியாத அப்பாவியாக இருக்க வேண்டும். யார்தான் என்ன வேலை சொன்னாலும் திருப்பி ஒரு வார்த்தை வராது. எதற்கும் திருப்பிக் கதைத்துப் பழக்கமில்லையோ என்னமோ? நம்ம நாட்டிலைதான் அம்மா அப்பாவின் அடி உதையில் வளர்கிற பிள்ளைகள் திருப்பிக் கதைக்க பயப்படுவார்கள். இங்கு அப்படி வர ஒரு சந்தர்ப்பமே இல்லையே. இந்த மனிசன் ஒரு அசாதாரணமானவர்தான். கல்லுளி மங்கன் மாதிரி. சீ! நான் எப்படி அப்படிச் சொல்ல முடியும். நான் அவருடன் ஏதாவது கதைத்துப் பார்த்திருக்கிறேனா இல்லையே... இந்த எண்ணம் தோன்றியதும் அவருடன் கதைக்கவேண்டும்போல் இருந்தது.

சற்றுத் தயக்கம் எழுந்தாலும் அலட்சியமாக, "சவா" என்றேன். யாரும் அங்கு இல்லாததால் அவர் தன்னைத்தான் என எடுத்திருக்கவேண்டும். மீண்டும் அதே சொண்டு சுருக்கலும் தலை தாழலும். "களைப்பாக இருக்கிறீர்களா?" தலையாட்டல் 'இல்லை' என்றது. "சுவலையாக இருக்கிறீர்களா?" அதே தலையாட்டல்.

இனி என்ன கேட்டால் இந்தத் தலையாட்டலை நிற்பாட்டலாம் என்று நான் யோசித்த வேளை, அவர் என்னைக் கூர்ந்து பார்ப்பதுபோல் உறுத்தியது. அந்த உறுத்தல் 'உனக்கு இப்ப என்ன தேவை' என்று அவர் கேட்பதுபோல் இருந்தது. எனக்கு அசடு வழிந்தது. எனினும் இது என் முயற்சியின் ஒரு சிறிய வெற்றிதான். "வேலை முடிந்ததா?" என்றேன். தலை மேலும் கீழும் அசைந்தது. என் தோல்வி என்னை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. அதை அவர் புரிந்து கொண்டவர்போல, "உமக்கு என்ன வேணும்?" என்றார் அவர். 'அப்பாடா மனிசன் வாயைத் திறந்ததே!' என்று மனம் சந்தோசப்பட்டது. ஆயினும் இது அவருக்கு தெரியக்கூடாதாம் என்பதால் என் முகம் மலரவில்லை.

“இல்லை சும்மா கேட்டேன்” என்றேன்

‘சும்மா’ அவர் முணுமுணுத்தார்

அவர் என்னை நக்கலடித்தாரா? ஏசினாரா? ‘சும்மா’ என்று எதுவும் இல்லை என்றாரா? சும்மாதானே என்றாரா? எனக்கு எதுவும் விளங்கவில்லை. முகத்தில்தான் ஏற்ற இறக்கம் இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. குரலிலுமா அதைக் காட்டவேண்டும். “இல்லை உங்களுடன் பேசவேண்டும்போல் இருக்கிறது.” என்றேன். உலுப்பிவிடப்பட்டவர் போல் நிமிர்ந்தார். அவர் கண்கள் சுருங்கி பின்னர் விரியத் தொடங்கின. பார்வை என்னைத் துளைத்தது. முகத்தில் ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத உணர்ச்சி இழையோடியது. சொண்டு நீண்டு முகம் விரியத் தொடங்கியது. எல்லாம் ஒரு சீரான ஆர்முடுகலில் உயர்ந்து ஒரு இடைப்புள்ளியில் நிறுத்தி ‘ஏன்?’ என்பதுபோல் நெற்றியைச் சுருக்கினார்.

அவரின் ஆர்முடுகல் மாற்றம் என்னையும் இயக்கியிருக்க வேண்டும். என் முகத்தில் இருந்த அப்பாவித்தனம் மறைந்து ஒரு வகை அன்பு கலந்த பரிவுடன் சட்டென்று சொன்னேன், “உங்கள் முகத்தைப் பார்த்தால் நிறையப் பேசவேண்டும்போல் இருக்கு”. அந்த முகம் மேலும் வெருண்டது. சிரிக்கத் தொடங்கினார். சத்தமாக சிரித்தார். விக்கி விக்கி, விழுந்து விழுந்து சிரித்தார். மேசையிலே கையைத் தூக்கி ஒரு அடி அடித்து குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தார். இப்போ என் முகத்தில் தோன்றிய சிரிப்பு பறந்துவிட்டது. பயம் வழிந்தது. மனிசனுக்கு பைத்தியமோ என்னமோ? என்ன சொல்லுது என்று தெரியவில்லை. ஒரு தினுசாகப் பார்த்தவாறு, “ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?” என்றேன்.

நான் அவரை அதட்டியதுபோல் உடனே சிரிப்பு தொலைந்தது. முகம் அமர்முடுகலுக்கு வந்து இறுகத் தொடங்கியது. அது அவரின் வழமையான சாந்தத்தில் தரித்து நிற்காமல் கடந்து போனது. முகத்தில் கவலையின் கோடுகள் வலை பின்னின. எதையோ ஞாபகத்திற்குக் கொண்டு வர அவர் கண்கள் பிரயத்தனப்பட்டன. அந்த முயற்சியில் அக் கண்கள் பெயர்ந்தன. நிதானமாக என் பக்கம் பார்வை குறி வைத்தது. “ஏற்கனவே இப்படி ஒரு பெண் சொன்னதால்தான் நான் இங்கே வந்து உட்கார்ந்திருக்கிறேன்.”

நான் சிறிது நேரம் எதுவும் பேசவில்லை. யாரேனுக்கும் என்னைப் போல் தோன்றி இருக்கலாம். அதற்கும் அவர் இங்கே வருவதற்கும் என்ன சம்பந்தம். “ஏன்?” என்றேன். “அப்படித்தான்!” என்றவர் சற்று நிறுத்தி, “அவ்வளவுதான்” என்றார். இதற்குள் ஏதோ இருக்கிறது. இதை அறிய வேண்டும் என்ற ஆவல் என்னையும் மிஞ்சி, நாகரீகம், மொழி, வேலை, நேரம், எல்லாத்தையுமே உடைத்துக்கொண்டு பாய்ந்தது.

“யார் சொன்னது?” என்று கேள்வியை மாற்றினேன்.

“ஒரு பெண்”

“உங்க காதலியா?”

“இல்லை... ஒரு வேளை இருக்கலாம்.”

“யார்?”

“தெரியாது.”

இந்த மனிசனுக்கு உண்மையாகவே பைத்தியம்தான் போலும். ஒரு பெண் இவருக்கு சொல்லி இருக்கிறாளாம். யாரென்று தெரியாதாம். ஏதோ பாதையைக் கண்டு பிடித்ததுபோல், ஒரு பொறி தட்டியது.

“காதல் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தாளா?” என்றேன்.

“இல்லை. நேரில்தான் சொன்னாள்.”

சுத்தப் பைத்தியம் சுத்தப் பைத்தியம்; எனக்குள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். கதையை நிறுத்திவிட்டு எழும்புவோமோ என்று ஒரு கணம் நினைத்தேன். பின் அந்த உடம்பை விட நான் பலசாலியாக இருக்கிறேன் என்ற நம்பிக்கை இருந்ததால் தொடர்ந்து கதைக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். அவர் மேலும் என் கேள்விக்காக காத்திருக்கிறார்போல் இருந்ததால் எதையாவது கேட்கும் முயற்சியில்,

“அவள் இப்போ எங்கிருக்கிறாள்?” என்றேன்.

“வீட்டில்.”

நான் மௌனமானேன். சிறிது நேரம் கழித்து அவர், “நாங்கள் இருவரும் இரவு ஒரே வீட்டில் தங்குவோம்” என்றார்.

“அவள் உங்கள் மனைவியா?”

“இல்லை. அப்படித்தான் எல்லோரும் பேசிக்கொள்கிறார்கள்.”

இது விடயத்தில் அவரிடம் தெளிவான பதில் இல்லையா அல்லது எனக்குச் சொல்ல விருப்பமில்லையா என்று விளங்கவில்லை. ஆயினும் அவர் பொய் பேசவில்லை என்பது மட்டும் துல்லியமாகத் தெரிந்தது. எனினும் ஏன் இவ்வளவு புதிர் போடவேண்டும் என்று யோசித்தேன்.

இதற்கு மேலும் கேட்பது நாகரீகமில்லைப்போல். அவரை நான் கஸ்டப்படுத்திக்கொண்டு இருக்கிறேனே என உணரத் தொடங்கினேன். பேசாமல் கோப்பியைக் குடித்துவிட்டுப் போயிருக்கலாம். ஆழம் தெரியாமல் காலை விட்டதுபோல், இந்தப் பைத்தியக்காரனிடம் மாட்டுப்பட்டு... இனி இப்படியே நிற்பாட்டிவிட்டு எழும்பிப் போவதும் மரியாதையில்லை. நாளைக்கும் அவருடன் வேலை செய்ய வேண்டுமே. என்ன செய்யலாம் என யோசித்தபடி அவரைப் பார்த்தேன். ஆரம்பத்தில் “மெர்சிய” என்றும், பின் “பிராண்கவா” என்றும், இப்போ “பைத்தியக்காரன்” என்றும் நான் நினைப்பது, எனக்கு என்னமோ போல் இருந்தது. ஆயினும் அவரின் பார்வை இன்னும் என் கேள்விகளை விழுங்கத் தயாராக இருப்பதுபோல் இருந்தது. அந்த முகம் எனக்குள் மேலும் மரியாதையை உண்டு பண்ணியது.

மௌனம் சவுக்குப் போல் என்னைத் துரத்தியது. நான் அசையாமல் இருந்தேன் என்றாலும் எனக்குள் அந்தரப்பட்டேன். விரைவாக, மேலும்

விரைவாக எதையாவது செய்ய வேண்டும்போல் மனம் உறுத்தியது. முன்னால் இருந்த பைத்தியத்திற்கு இது ஒன்றும் இல்லைப் போலும். எதிலும் ஒரு அவசரம் அக்கறை கிடையவே கிடையாது.

நான் மிகவும் ஆறுதலாக, காற்சட்டைப் பொக்கற்றுக்குள் இருந்த சிகரட் பெட்டியை எடுத்து, மெதுவாக மூடியை விரித்து, ஒரு சிகரட்டை கொஞ்சம் வெளியே இழுத்துவிட்டு, அவரிடம் நீட்டினேன். அவர் இதை சற்றும் எதிர்பார்க்காதவர்போல், ஒரு கணம் நிதானித்து, மெதுவாக கை நகர்த்தி, அந்த சிகரட்டை இழுத்துக்கொண்டார். இது எல்லாமே இயல்பில்லாமல் பட்டதும்தான் என் தவறை உணர்ந்தேன். இவர் சிகரட் பிடித்து நான் பார்த்ததில்லை. 'சிகரட் பிடிக்கிறீங்களா?' என்று கேட்டிருக்கலாம்; அதுவும் இல்லாமல் அதை நீட்டியது, அவர்மேல் நான் அதிகாரம் செலுத்தியதுபோல் இருந்தது. என்னை உள்ளூர் அவமானம் அடைத்துக் கொண்டது. நானும் ஒரு சிகரட்டை எடுத்து சொண்டுகளில் செருகிவிட்டு லைற்றரை* எடுத்தேன். நான் அதிகாரம் செலுத்தினேன் என்பதற்காக, அவர் அதை அனுமதிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இப்போதும் ஒன்றும் பிந்திப் போகவில்லை. "மன்னிக்க வேண்டும். நீங்கள் சிகரட் பிடிக்கிறீங்களா?" என்றேன்

"அதிலொன்றுமில்லை. சிகரட் பிடித்துக் கொள்வோம்"

லைற்றரை தட்டி, அவர் சிகரட்டை பற்ற வைத்தேன். பின் என்னுடையதை மூட்டியபடி, அவரை அவதானித்தேன். இந்த மனிசன் தெளிவா எதையும் சொல்லமாட்டுதாக்கும். ஆழமாக ஒரு 'தம்'ஐ ஆசுவாசமாக இழுத்து, பின் வாயைக் குவித்து புனல் செய்து, புகையை வெளியே தள்ளினார். சாந்த முகத்தின் அந்த மெளன வாயை ரசித்தேன். "உமக்கு என்னுடன் என்ன பேசவேண்டும்போல் இருந்தது?". அவரின் கேள்வி புகைந்துகொண்டு வந்தது. உடனே எனக்கு எதுவும் தோன்றவில்லை. அவரிடம் நான் எதுவும் கேட்க நினைக்கவில்லை. ஆயினும் நான்தான் அவரிடம் பேச்சுக் கொடுத்தேன். அதற்கு, நானும் அவரும் தனியே இருந்ததும், அவர் அமைதியாய் இருந்ததால் என் அமைதி குலைந்ததும், அவர் முகத்தில் எவ்வித உணர்ச்சியையும் என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை என்பதால் என் உணர்ச்சி கொந்தளித்ததையும்....

பாதாளக் கிணற்றுக்குள் படியிறங்கிக் கொண்டிருந்தேன். ஏதோ ஒரு அடியில் தட்டுப்பட்டதுபோல், "உங்கள் முகத்தைப் பார்த்ததும் ஒரு பழம் ஞாபகம் வந்தது" என்று லேசாக சிரித்தேன். மெல்லிய சிரிப்போடு அவர் முகமும் இலேசானது. "என்ன பழம்?" சர்வ சாதாரணமாகக் கேட்டார். ஆவல் ஒன்றும் பெரிதாக இல்லை. ஆயினும் நான் இதுவரை பார்த்த முகம் இப்போது இல்லை.

"மனோரஞ்சித பழம். அதற்கு பிரெஞ்சுப் பெயர் தெரியாது."

"அது எப்படி இருக்கும்?"

"மொனாலிசா மாதிரி இருக்கும்"

என்ன, எங்கே, ஆச்சரிய கருக்குகளை நெற்றியில் வைத்தபடி என் பக்கமாக குனிந்தார். மீண்டும் “அது என்ன சாமான்? பழம்தானே! நான் நினைக்கிறது சரிதானே.” கொஞ்சம் விரைவாகக் கதைத்தார்.

“ஆமாம் அது பழம்தான்” என்றுவிட்டு, நான் மொனலிசா பற்றி கதைக்கத் தொடங்கினேன். ஒரு கணம் சிரிப்பது போலும், இன்னொரு சமயம் அழுவது போலும், அழுதுகொண்டு சிரிப்பது போலும், சிரித்துக்கொண்டு அழுவது போலும், இன்னும் ஆனந்தத்தில் கண்கள் பனிப்பது போலும், அன்பு அடங்காது முகத்தில் பிளிறுவது போலும், இல்லை — என்னால் எதுவுமே செய்ய முடியாத இந்தப் பிரபஞ்சத்தை கையாலாகாத் தனத்துடன் பார்ப்பது போலவும் ...

நான் எப்போது முடிக்கப்போகிறேன் என்பதுபோல் அவர் பார்வை விரிந்து விரிந்து, கேள்விக்குறியாகியது. மொனலிசாவின் முகத்திற்குள் இருந்து என்னை வெளியே தூக்கிப் போட்டது. எந்த உணர்ச்சியையும் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்க முடியாமல் இருக்கிறதே...? எம்மை அங்கும் இங்கும் அலைக்களிக்கிறதே? அவர் பதிலுக்காக காத்திருப்பதுபோல இடைநிறுத்தினேன். அவர் ‘ஆமாம்’ என்பதுபோல் தலையை மேலும் கீழும் அசைத்தவர், “அந்தப் பழம்” என்றார்.

“அதற்கு என்று ஒரு மணம் இல்லை. நாம் நினைக்கிறதெல்லாம் மணக்கும். நறுமணமும் வரும் நாற்றமும் வரும். அப்படித்தான் உங்கள் முகமும்.”

ஏதோ கொஞ்சம் கிரகித்துக் கொண்டவர்போலவும், நன்றாக குழம்பியவர் போலவும், “அப்படியா!” என்றார்

“இல்லை, அதற்கு எதிராக...”

“அப்படியென்றால்?”

“எந்த உணர்ச்சியும் தெரியாத, உணர்ச்சி இருக்கிற மாதிரியும் இல்லாத...”

அவர் மீண்டும் சிரிக்கத் தொடங்கினார். சத்தம் எழுப்பாத சிரிப்பு. போட்டோவில் பார்க்கும் கடல் அலை மாதிரி. அவர் இனியும் தூண்டில் போட்டால் நான் அதோ கதிதான் என்பதால், பேச்சை மாற்றி, “உங்களுக்கு பிள்ளைகள் இருக்கா?” என்றேன்.

“இல்லை. இருக்கிறது என்றுதான் நினைக்கிறேன்.”

“திருமணம்?”

“செய்துவிட்டேன் என்றும் சொல்லலாம் செய்யவில்லை என்றும் சொல்லலாம்.”

நான் எதிர்பார்க்கும் திருப்தியான பதில்கள் இல்லைத்தான் என்றாலும் அவை அர்த்தபுஷ்டியானதும் அடக்கமானதும் நேர்மையானதும். இது சரி வராது என்று தோன்றினாலும் அவற்றை ரசிக்கத் தொடங்கினேன்.

“நீங்களும் அந்தப் பெண்ணும் மட்டும்தான் வீட்டில் இருக்கிறீர்களா?”

“ஆமாம்”

“அவளும் வேலை செய்கிறாளா?”

“இப்போ இல்லை.”

“முன்னர் என்ன செய்தாள்?”

“விபச்சாரம்”*

நான் எனக்குள் உறைந்துபோனேன். ஒரு பெண்ணின் படக்கூடாத இடங்களில் என் கை பட்டுவிட்டதைப்போல் பதகளித்து, எனக்குள் நானே தலையை சுருக்கிக் கொண்டேன். மன்னிப்புக் கேட்கும் பாவனையில் பாரத்தேனா அல்லது ‘அட பாவமே’ என்னும் தோரணையில் அவரைப் பார்த்தேனா என்பதை என்னால் சரியாக அவதானிக்க முடியவில்லை. அவர் மட்டும் என்னைப் பார்த்து அநாயாசமாகச் சிரித்தார். அவருக்கு அப்படிப் பதில் சொல்லியதில் அழுத்தம் ஒன்றும் இல்லைப்போல் தோன்றியது.

“நான் தவறாக ஏதும் கேட்டுவிட்டேனா?” என்றேன் தாழ்மையாக.

“இல்லையே” என்று தலையசைத்தான்.

“எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறதே” என்றேன்;

“என்ன கேள்விக்காகவா? பதிலுக்காகவா? வருத்தப்படுவதற்கு இதில் எதுவும் இல்லையே” என்று கையை விரித்தான்.

கதவு திறபட்டது. ‘செவ்’ நுழைந்தான். அவன் தன் பாட்டுக்கு கஃபேயை அமுக்கிவிட்டு, மேசையில் வந்து இருந்தான். நான் இனியும் இதில் இருந்து கதைத்துக் கொண்டிருப்பது சரியில்லை என்று பட்டது. இன்னொரு வகையில் அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றால் போதும் என்று மனம் ஏங்கி இருக்கலாம்.

“எனக்கு இன்னும் கொஞ்ச வேலை இருக்கிறது. நாம் மீண்டும் சந்திப்போம்” என்று விட்டு வெளியேறினேன்.

* * * *

வீட்டுக்கு வந்தேன். மனைவி கேட்டாள் “ஏன் இவ்வளவு நேரம்?”

“என்னுடைய பிரெண்டின் மனைவியைப் பார்க்கப் போனேன்.”

“ஏன்?”

“பார்க்கவேண்டும்போல் இருந்தது”

“அதுதான் ஏன்?”

சிறிது நேரம் யோசித்தேன்.

உண்மை இதுதானே என்பதால், “அவள் ஒரு ப்ரொஸ்ரிரியூட்” என்றேன். மனைவியின் முகம் கறுத்து இருண்டது. பார்வை அனல் கக்கியது. சிறிக்கொண்டு நகர்ந்தாள். நான் லைட்டை அணைத்துவிட்டு அருகில் போய்ப் படுத்தேன். என் தோள் அவள் தோளில் பட்டதும் ஆறு இஞ்சி தள்ளிப் படுத்தாள்.

நான்?

நான் யார்? எனக்கும் தெரியவில்லை. சொல்லிப் பார்த்தேன். அம்மாவுக்கு மகன். அண்ணனுக்குத் தம்பி. அவளுக்கு கணவன், காதலன், துரோகி, காமுகன், போகி. இல்லை நான் யார்? அதுதான் எந்த உறவு??.

கேள்விகள் பதில்களைத் தேடின. அவை கேள்விகளாக உருமாறின. நான் என்னைக் கண்டு பிடிக்கும் முயற்சியில் இருளினுள் நுழைந்து, கனவையும் கடந்து ஆழ்ந்து ஒரு வேளை குறட்டையோடு ஓடிக்கொண்டிருந்தேன்.

* * * *

Les Temps Modernes என்ற புத்தகத்தை வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். அது ஜோன் போல் சார்த்தர் ஆசிரியராக இருந்தபோது வெளிவந்த மாத வெளியீடு என்று எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும். ஆகையால் அவர் பின்னே வந்து நின்று தலைப்பைப் பார்த்தேன், ‘Une Femme chez les Travestis’. அந்தப் பெண் இவருக்குள் உறைந்து இவரை மெளனமாக்கி வைத்திருக்கிறாள் போல் இருக்கிறது.

1995

1. சூப்பர் மார்க்கற் - பல்பொருள் அங்காடி (Supermarket)
2. 3.5 டிகிரி - 3.5 பாகை (degree)
3. செவ் - பணியிடத்து பொறுப்பாளர் (chef)
4. வைன் - செங்கள்ளு / திராட்சை ரசம் (wine)
5. கஃபே - கோப்பி / கோப்பிச் சாலை (café)
6. பார் - அருந்தகம் (bar)
7. வெஸ்ரியர் - உடைகள் வைக்கின்ற பகுதி (vestiaire)
8. மெசின் - இயந்திரம் (machine)
9. சவா? - நலமா? (ça va?)
10. சவா ஏ துவா? - நலம். நீ எப்படி? (ça va et toi?)
11. வைபிறேற்றர் மெசின் - தொடர்திர் இயந்திரம் (vibrator)
12. யங்கி - உள் கீழாடை
13. சென்ரிமீற்றர் - நீள அளவை (centimeter)

14. மெர்சிய - ஆண்களை மரியாதையாக அழைக்கும் பிரெஞ்சு சொல் (monsieur)
15. பொக்கெற் - சட்டைப்பை (pocket)
16. லைற்றர் - நெருப்பேற்றி (lighter)
17. தம் - புகை இழுத்தல்
18. மொனாலிஸா (Mona Lisa) - 16ம் நூற்றாண்டில் லியானார்டோ டாவினஸி (Leonardo Da Vinci) எனும் ஓவியனால் வரையப்பட்ட உலக பிரசித்தி பெற்ற ஓவியம். தற்போது பிரான்ஸின் லூவர் (Louvre) அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது.
19. பிரெண்ட் - நண்பன் / நண்பி (friend)
20. ப்ரொஸ்ரிரியூற் - 'விபச்சாரி' / பாலியல் தொழிலாளி (prostitute)
21. லைட் - மின்விளக்கு (light)
22. இஞ்சி - அங்குலம் (நீள அளவை) (inch)
23. Les Temps Modernes - பிரான்ஸின் முக்கிய தத்துவ வியலாளர்களில் ஒருவரான ஜான் போல் சார்த்தர் அவர்கள் தனது சகாக்களுடன் இணைந்து 1945இல் ஆரம்பித்த சஞ்சிகை. இன்றும் கலிமார்ட் (Gallimard)பதிப்பகத்தினால் தொடர்ந்து வெளியிடப்படுகின்றது; சார்லி சாப்ளினின் Modern Times (1936) சினிமா ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினால் பெயரிடப்பட்டது.
24. Une Femme chez les Travestis - தங்களை உருமாற்றிக் கொண்டவர்கள் மத்தியில் ஒரு பெண்

பரிசுத்த ஆவி

எப்படியோ லண்டனுக்கு வந்தாகிவிட்டது என்று ஆசுவாசப்பட்டது இன்று ஆபத்தாகியது போல் தோன்றியது. காலையில் அந்த டெலிபோன் அலறாமல் இருந்திருந்தால், அல்லது 'விடுதலையே என் மூச்சு' என்று நான் நாட்டை விட்டுக் கிளம்பும்போது என்னை அவமானப்படுத்திய அந்த நண்பன், என் இன்னொரு நண்பனால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட செய்தி எனக்கு தெரிவிக்கப்படாது இருந்திருந்தால், அல்லது கூடி நின்ற நண்பர்கள் என் சோகத்தைப் பார்த்து பரிசுசிக்காது, (நக்கல் சிரிப்பை உதிர்க்காது) இருந்திருந்தால், இன்னும் "எப்படி இது நடந்திருக்கும்?" என்று என்னையே நான் கேட்டுக்கொண்டதற்கு, அவர்கள் "நீங்கள்தானே தொடக்கி வைத்தீர்கள்?" என்று என்மேல் வெறுப்பை உதிராமல் இருந்திருந்தால், அதுவும் ஏன், "இந்தக் கொலையைப்பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாதே, நான் எப்படிப் பொறுப்பாக முடியும்" என்று கத்தியழுதபோது "சுட்டவனுக்கோ, சுடப்பட்டவனுக்கோ, உனக்கோ, எனக்கோ இந்த கொலையைப்பற்றி எதுவும் தெரியப்போவதில்லை" என்றும், "இதற்கு நாம் எல்லாருமேதான் பொறுப்பு" என்று அவர்கள் காட்டுக்கத்தல் போடாமல் இருந்திருந்தால் எல்லாம் நன்றாகத்தான் இருந்திருக்கும்.

இந்த லண்டன் வாழ்க்கை தேம்ஸ் நதியைப்போல் அமைதியாக ஓடியிருக்கும். நான் புதிதாக வேண்டிய வீடும், அண்மையில் தேடிய காதலியும், என் 'கென்ரக்கி சிக்கின்' வேலையும் என் சிந்தையை நிறைத்திருக்கும்.

முடியவில்லை. எதற்குமே முடியவில்லை. சமைக்க, சாப்பிட, நாள் தவறாமல் பார்த்து பேசும் காதலியைக்கூட காண முடியவில்லை. தனிமையாய், மேலும் மேலும் தனிமையாய், எனக்குள் நானே சுருங்கிப் போகவேண்டும் போல் இருந்தது.

ஆறுமணி வரை லண்டன் மறந்து துப்பாக்கியுடன் களத்தில் திரிந்து கொண்டிருந்தேன். தொட்டது முதல் விட்டது வரை எல்லோர் கண்களும் ஏதோ ஒருவகையில் வெறுப்பை உமிழ்வதுபோல் என் மேல் பரவி சிறுக வைத்தது. நான் குஷ்டரோகியாய் என் நாற்றத்தை நானே தாங்கமுடியாமல் போனபோது முட்கள் ஒரு நேர்கோட்டுக்கு வந்து 'கென்ரக்கி சிக்கினை' ரூபகமுட்டியது. வேலைக்கு வெளிக்கிட்டேன்.

உடல் களைப்பாகவும் சோர்வாகவும் இருந்தது. என்ன வேலை? என்று நினைக்கும்போது அவலமாக பல கேள்விகள் முளைத்து என்னை அவமானப்படுத்தியது. என்ன அவமானம். ?

சீ... துப்பாக்கி ஏந்திய கைகள்... கோழியறுத்து... துப்பாக்கி எத்தகைய புனிதமானது. புனிதமானது?

துப்பாக்கி 'தூக்கக்கூடாதவை' என்பதெல்லாம் மாறி, எப்போது புனித பாத்திரம் ஏற்றன என்பதெல்லாம் இப்போதைக்கு தேவைப்படாத சமாச்சாரம். ஒருவேளை தேவைப்பட்டால் விடுதலை கறைபட்டுப் போகும்.. எனினும் எல்லாம் விட்டு நான் இப்போ உயிர்கள் அறுத்து, எரித்துப் பொசுக்கி, இன்பத்தோடு உணவளிக்கும் கென்ரக்கி சிக்கின் ரெஸ்ரோறன்றுக்குள். வெள்ளை யூனிபோம் போட்டுக்கொண்டு... (போட்டுவிட்டால் இரத்தக்கறை படாதா என்ன?)

கோழிகளைத் தூக்கி மேசையில் எறிந்தேன். ஆமி கடந்து போன வெளிக்குள் கிடந்த உடம்புகள் போல் சிதறிக் கிடந்தது. அவர்களுக்கு சுட்ட பின் வெட்ட வேண்டிய அவசியம் அவ்வளவாக வந்துவிடுவதில்லை. எங்களுக்கு என்னவோ அதுவும் வந்து வாய்த்து விடுகிறது.

நான் வெகு லாவகமாக கத்தியை தீட்டியபடி அந்தக் கோழிகளைப் பார்த்தேன். மீண்டும் மீண்டும் அதே ஆமி கடந்து போன வெளியும் பிணக்குவியல்களும் கண்முன் வந்து போயின. இடக்கையால் தலையைப் பிடித்து வலக்கையால் ஒரு கொத்து. தலை தறித்த மறுகணம் குப்பை வாளிக்குள் எறிந்தேன். நிதானமற்று ஏதோ நினைத்தவனாக சடுதியாக குப்பை வாளியைப் பார்த்தேன். அங்கே கண்கள் பிதுங்கிய காண்டபன். அவன் எப்படி அதற்குள் வந்தான்?

யார் கண்டார் எவன் எவன் எப்படிப் போவான் என. "நீ எந்த இயக்கம்?" என்று கேட்டபோது "ஏதோ ஒரு மனித இயக்கம்" என்று சொல்லி மறைந்த அதே காண்டபன். எங்களைவிட இன்னொரு மனித இயக்கமா? அவனுக்கு வேண்டியதுதான்.

கண்களை வெளியே இழுத்து கத்தியில் கவனம் செலுத்தினேன். மீண்டும் அல்பிரட்டின் தலை தேவையற்றது என அதே குப்பை வாளிக்குள் போட்டேன். என் கண்கள் குப்பை வாளியில் இருந்து மீள மறுத்தது. அவன் என் பெரிய மாமாவின் மகன். அவனும் விடுதலைக்காக வெளிக்கிட்டவன்தான். என் பேச்சைக் கேட்க மறுத்தவன். தன் துப்பாக்கியும் சுடும் என்றவன். போனவை போனவைதான். பிழைக்கத் தெரியாதவர்கள். முள் தைத்தாற்போல் உள்ளூணர்வில் ஓர் உறுத்தல்.

உடல் சற்று அதிர்ந்தது. தலை சுற்றிக்கொண்டு வந்தது. கண்கள் பஞ்சடைந்தது போல் பனிமூட்டமாகிக் கொண்டு வந்தது. மீண்டும் கண்கள் குப்பைவாளியை கிளறியது. என் தலையும் அதே வாளிக்குள்.

எவன் செய்தான் இக்காரியத்தை. அப்பட்டமான துரோகம்.

துரோகிகள். சமூகவிரோதிகள். நாசமாய்ப் போக...

என் இரு கைகளாலும் கன்னங்களைத் தொட்டுப் பார்த்தேன்.

ஒரு கணம் கொள்ளி எறும்புகள் கடித்துத் தடித்த கொழுக்கட்டை போல் இருந்தது. மறுகணம் செத்த பிணம்போல சூடற்ற உப்பிய சதை பிய்ந்து வருவதுபோல் இருந்தது. எங்கள் ரமணனைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து தூக்கும்போதும் இப்படித்தான் எலும்புதான் தனியே கழன்று வந்தது.

நான் என் கைகளை கன்னங்களில் இருந்து மீட்டேன். கைகள் பிசுபிசுத்தன. நம்ப முடியாமல் திரும்பவும் திரும்பவும் பார்த்தேன். கை முழுவதும் பச்சை இரத்தம். இப்போதுதான் சுட்டதுபோல் இன்னும் இன்னும் சூடாக... கைகளைத் தண்ணீர்க் கொட்டுக்குள் புதைத்தேன். கொட்டுத் தண்ணி எல்லாம் இரத்தமாக இருந்தது. அடி அடைப்பைத் திறந்து இரத்தத்தை வெளியேற்றினேன். பைப்பைத் திறந்தேன். தண்ணீரைக் காணோம். இரத்தம்தான் கொப்பளித்தது. எவன் குருதியோ?

என் உடம்பெல்லாம் சிவப்பேறி வருவதுபோல் தோன்றியதும் திரும்பினேன். குசினி களத்தின் புழுதியலைபோல் புகைமூட்டமாக. எதுவும் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. ஏதாவது செய்தாகவேண்டும்போல் இருந்தது. என்ன செய்வது என்று ஒரு வழியும் தோன்றவில்லை. எது என்னவானாலும் இந்த கெள்ரக்கி சிக்கனை விட்டு வெளியே ஓடவேண்டும் போல் ஒரு உத்வேகம் எடுத்தது. எவரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஒரு பிசாசைப்போல் வெளியேறினேன்.

இனம் காத்த துப்பாக்கியும்

எதிர்த்த துப்பாக்கியும்

மதம் காத்த துப்பாக்கியும்

எதிர்த்த துப்பாக்கியும்

இனத்தையும் மதத்தையும்

துப்பாக்கியாக்கி மனிதனைச் சுட்டது

இயக்கம் காத்த துப்பாக்கிகள்?

வீடு வந்து சேர்ந்தேன். உழைத்த களைப்புப் போலும் எல்லோரும் பிணங்களைப்போல் பிரண்டு கிடந்தனர். நானும் உயிர் கழற்ற ஒரு அறைக்குள் நுழைந்தேன். உள்ளத்தின் கனம் உடலெல்லாம் வியாபித்துப் பரவ கண்கள் மயங்கின. பிணங்களுடன் பிணங்களாய் ஐக்கியமானேன்.

பாழாய்ப்போய் இடிந்து விழுந்த பண்டைய நகருக்குள் நான் வீரவாளுடன் நெஞ்சை நிமிர்த்தி, எங்கும் இரத்தச் சகதி. பிண நாற்றம். நான் உடல்களில் கால் புதைய மேலும் மேலும் உரமாக கால் வைத்து முன்னேறுகிறேன். உயர உயரப் போகிறேன். சூறாவளியைப் போல் எரிமலை நெருப்பை உமிழும் சத்தம். நிலமெல்லாம் வெடித்துப் புகைந்தது. மரங்களும் மாடிகளும் இருந்த இடம் மறைந்துபோக அங்கே தலையற்ற முண்டங்கள், கால் அற்ற உடம்புகள் முளைத்தன. பேய்க் காற்றில் கைகளும் கால்களும் தலைகளும்— சருகாய் மேலும் கீழும் பறந்தன. என் கால்கள் அந்த சருகுள் ஆழமாய்ப் புதைந்து புதைந்து ... இப்போது கழுத்துவரை புதைந்துவிட்டேன். அசையவே முடியவில்லை. மேலும் மேலும் விடாப்பிடியாக முயற்சித்தேன். முடியவே இல்லை. அத்தருணம் வானத்தில் இருந்து கொட்டுவது போல் பிணங்கள் என்மீது விழுகின்றன.

நான் ... ஐயோ...!

பதறிக்கொண்டு எழுந்தேன். வீட்டில் இருந்த எல்லோரும் ஏற்கனவே எழுந்திருக்கவேண்டும். அவர்கள் வாசலில் நின்றபடியே என்னை ஒரு தினுசாக அர்த்தம் விளங்கிக் கொண்டவர்களைப்போல் பார்த்தார்கள். எனக்கே என்மீதே அனுதாபமும் அவமானமும் கலந்த உணர்ச்சி தோன்றியது. அவர்களைப் பார்க்க மனது கஷ்டப்பட்டது. மீண்டும் போர்வையை இழுத்து மூடிக்கொண்டு குப்புறப் படுத்தேன்.

பெருமூச்சு ஒலிகளுடன் சரசரத்து அடங்கிய சத்தம் சிறிது நேரத்தில் குறட்டையாகத் தொடர்ந்தது. கரடியின் உறுமல் போல் வெருட்டும் குறட்டை. கரடிகள் அடைத்த கூட்டுக்குள் நான் தனியே இருப்பதுபோல் அச்சம் தோன்றியது. என்னால் சிறிது நேரமாவது செத்துப்போய் இருக்க முடியாதபடி மூளை துருதுருத்து கேள்வி மேல் கேள்விகள் கேட்டது. என்னால் கொலை செய்யப்பட்ட, செய்விக்கப்பட்ட, யாரோ செய்வதையும், செய்விப்பதையும் கண்டும் காணாமல் போனபோது மாண்டுபோன ஒவ்வொருவரும் என் முன்னால் கூடினர். அவர்கள் மாநாடு நடத்தி திட்டம் தீட்டத் தேவையில்லை. ஒவ்வொருவர் கண்களும் தோட்டாக்களைத் துப்பும் குருதிக்குழல்கள்.

கனவு நித்திரையிலா, நித்திரைக்கு முன்னரா வருகிறது? நித்திரைக்கும் நித்திரையின்மைக்கும் இடையிலா தெரியவில்லை. ஆனால் எனக்கு விழித்தபடியேதான் கனவுகள் தொடர்கின்றன. சிதையில் கிடப்பது போல் கட்டில் தணலாக எரித்தது. உடம்பெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது. உயிருடன் நானும் எரிந்து போவேனோ என அச்சம் எழ போர்வையை இழுத்து விசிறிவிட்டு கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு வெளியே வந்தேன்.

தெருவில் யாரோ ஓரிருவர்தான். நிம்மதியைத் தொலைத்து பிசாசாய் அலைவது போல். நானும் பிசாசாக ஆகக் கூடாது. நான் என்னைப்பற்றி ஒழுங்காகச் சிந்தித்து ஓர் சுமுகமான நிலைக்கு என்னைக் கொண்டுவரவேண்டும். நான் இப்போ என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறேன். என்ன நடந்துவிட்டது.

இல்லை. இல்லை. என்னவோ நடந்துவிட்டதுதான். அது எப்போது நடந்தது என்பதுதான்; இப்போது முக்கியமான கேள்வி. நான் எல்லாவற்றையும் நினைவுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். இது தேவையானா? இது அவசியமே இல்லாத விடயம். நீ இப்போ 7000 மைல்கள் கடந்து லண்டன் வந்துவிட்டாய். இது ஒரு ஜனநாயக நாடு. இங்கே உன்னை ஒன்றும் பண்ணமுடியாது. நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படத் தேவையில்லை.

பயம்! அது எனக்கு இருக்காத, இருக்கக்கூடாத ஒன்று. ஆயினும் அது எனக்கு தேவையில்லை. இப்போ பிரச்சனை எங்கே தொடங்கியது என்பதுதான். அதற்காக நான் எல்லாவற்றையும் நினைத்தாக வேண்டும். நான் எப்போது இயக்கத்திற்கு போனேன்? எப்போது இயக்கத்தை விட்டேன்? எப்போது லண்டனுக்கு வந்தேன்? என்று ஒரு ஒழுங்காகச் சிந்திக்க வேண்டும்.

இல்லை. இல்லை. இது தேவையில்லாத விடயம். இது எல்லாம் நாள் கணக்குப் பார்த்து தேதிகள் பட்டியல் போடும் விடயம். எப்போது என்றதை ஏன் என்று மாற்றவேண்டும்?

ஏன் இயக்கத்திற்கு போனேன்? ஏன் இயக்கத்தை விட்டேன்? ஏன் இங்கு வந்தேன்?

ஏன் இப்போது நான் இயக்கமார்க இல்லையா? இயக்கமே தெரியாதவர்கள் இயக்கமாக இல்லையா? ஆமாம் இது அப்பட்டமான பொய்க் கேள்வி.

ஒரு இயக்கத்தை அமைப்புக்குள் அழுக்கும் சமாச்சாரம். பல்வேறுபட்ட காரணங்களையும் கொலை செய்து, ஒரே ஒரு காரணத்திற்கு மட்டும் வாழ்வு கொடுக்கும் சமாச்சாரம். எல்லோரையும் குற்றத்தில் இருந்து விடுவித்து என்மீதே குற்றத்தைச் சுமத்தும் அப்பாவித்தனம். இல்லாவிடில் யார் மீதோ குற்றத்தைப் போட்டுவிட்டு நான் மட்டும் தப்பித்துக்கொள்ளும், தப்பித்துக் கொண்டதாக எனக்கு நானே காட்டும் பாசாங்குத்தனம். மொத்தத்தில் இது ஒரு குருட்டுக் கேள்வி? அப்படித்தானே!

அப்படித்தானே? வாய்விட்டு சற்று உயர்த்திய குரலில் கேட்டேன். Sorry. யாரோ அருகில் முளைத்தவன் கேட்டான். குரல் வந்த திசையில் திரும்பினேன். ஒரு முதிர்ந்த... வட இந்தியனாகவோ, பாகிஸ்தானியாகவோ இருக்கலாம். நான் அவனைப் பார்த்தபடியே மன்னிப்புக்கோரினேன். அவன் என்னைக் கூர்ந்து அசாதாரணமாகப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வை எனக்கு மிகவும் பழக்கப்பட்ட, நித்தமும் என்னை எழுப்பி என் கண்களில் கத்தியைச் சொருகும் அதே பார்வை. இறக்கும்போதும் என்னைச் சபித்துச்சென்ற அதே பார்வை.. என் கண்களுக்குள்ளே குடியிருந்து என் நெஞ்சுக் கபாலங்களை உதைத்து உதைத்து ஆன்மாவை எரிக்கும் அதே பார்வை.

அது ஒரு நிலவு மிதந்த காதல் இரவுதான். எதையும் உய்ப்பிக்கும் பலம் வாய்ந்ததாக. ஆனால் அவனுக்கோ சூனிய இரவாக, வாழ்வின் இறுதி

இரவாக இருந்தது. எனக்கும் அது அப்படித்தான் என்பது அப்போது தெரியவில்லை. தோழர்கள் சில நிமிடங்களில் வெட்டிய அந்தக் குழியில் அவனைக் குத்திவைத்த போது அவன் என்னை அப்படிப் பார்த்தான்.

நான் தான் இந்த பிரபஞ்சத்தைவிடப் பெரியவன்! மனிதன் உருவாக்கிய ஆயிரமாயிரம் கடவுள்களின் தலைவன்! கடவுள்களால் உருவாக்க முடிந்த ஒரேயொரு மனிதன்!

முழங்கால்கள் நெஞ்சுடன் அழுத்த அதற்கிடையே அவன் நடுங்கும் இரு கைகளும் விரித்தபடி. அவனின் அனைத்துப் பகுதிகளும் அனைத்து இழைகளும் அசையாது என் கண்களில் நிலைகுத்திய அவன் கண்மணியில் கூட நடுக்கம். இறைஞ்சுகிறானா?

அந்த நடுக்கம் என்னில், நான் ஏறி நின்ற மண்சரிவில், மரங்களில், இருளில், நிலவில் அலைகளை எழுப்பிக்கொண்டே போயிற்று.

என்னில் ஓர் அச்சம் எழுந்து நான் நிலை குலைய முன்னர் ஏதோ சொல்ல முனைந்தேனோ என்னவோ. ஒரு கையை உயர்த்தினேன். என் சைகைக்காகவே காத்திருந்த, விசுவாசத்தைக்காட்ட இதைவிட வேறு மார்க்கமோ சந்தர்ப்பமோ இல்லை என்பதை நன்றாக உணர்ந்தவன் மண்வெட்டியின் பின்புறத்தால் அவன் பிடரியில் மானிடத்தை உலுப்பிய தட்டு ... அந்த நேரத்தில் அவனால் எதுவுமே செய்ய சக்தியற்ற, முடிவுக்கு வந்துவிட்ட மனிதனாக அவன் இருந்தான். உண்மையில் நாம் அதைவிட மோசமான நிலையில்தானே இருக்கிறோம். அந்த உயிரை வாழவிட்டால் நாம் அழிந்து விடுவோம் என்பதுதானே. எமது அனைத்து இயக்கங்களையும் அந்த உயிரின் வாழ்வுக்கு அழிக்கும் வல்லமை இல்லை. இல்லையேல் எமக்கு எந்த சக்தியுமே இல்லை என்பதுதான்.

அவன் என்னதான் குற்றம் செய்தான்? அவன் எந்தக் குற்றமும் செய்யாவிட்டாலும் அவன் பிறந்த குற்றத்திற்காக, அவனைக் காப்பாற்ற இந்த உலகத்தில் யாரும் இல்லை என்பதே.

இல்லை. பிறந்தது பிரச்சனையே இல்லை.

எங்கே பிறந்தது?

எந்த இனத்தில்?

எந்த மதத்தில்?

எந்த இயக்கத்தில்?

சுய நினைவுக்கு வந்தவனாய், அவன் சென்ற திக்கை நோக்கினேன். அங்கு ஆயிரமாயிரம் இஸ்லாமியர்கள். அவன் அதற்குள் எங்கோ அல்லது அவனே எல்லாருமாக வியாபித்து.

நான் ஊரை அள்ளி வரும் வெள்ளத்தில் அகப்பட்டதுபோல், ஒவ்வொன்றும் என்னை உருட்டிச்செல்ல வந்து நடுவியது போல். என் மெல்லிய நடையின் வேகத்தில் எல்லோரும் அசைந்துகொண்டு என்னைக் கவனித்தபடியே அல்லது கவனிக்காதபடி பாசாங்குத் தனத்தோடா ...

அவர்கள் என்னை உதைக்க வருகிறார்களா? அல்லது எல்லாருமாக எதுவுமே நிகழாததுபோல் என்னை நெருக்கி...

எதுவுமே நிகழவில்லை. இப்படி ஒரு மனிதனை காணவே இல்லை. இல்லை. இல்லை. இப்படி ஒரு மனிதன் பிறக்கவே இல்லையே என்று... ஆமாம் அவர்கள் மேலங்கிகளுக்குள் வைத்திருக்கும் கைகள் றிவோல்வாரின் வில்லைத் தொட்டபடிதான் இருக்கும். எல்லோரும் நெருங்கி வந்து உலகத்தின் கண்களை மறைத்துக்கொண்டு என்னைக் கொல்லப் போகிறார்கள்.

நான் என் நடையில் சற்று வேகத்தைக் காட்டினேன். அவர்களும் சற்று விரைந்தனர். நான் மெதுவாக ஓட முயன்றேன். அவர்களும் நடப்பது போல் ஓடினார்கள். நான் திரும்பிப் பார்க்காமல் என் முழு சக்தியையும் திரட்டிக்கொண்டு ஓடி என் வீட்டுக்கதவைத் திருகி உள்ளே பாயும் வரை என் முதுகில் குண்டு செருகுவது போல் கூசியது.

கதவை அறைந்து சாத்திய பின்னரும் தெருவில் ஆளரவம் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. கதவில் முதுகை முட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டு நின்றேன். பின் அவர்களின் குண்டுகள் கதவைத் துளைத்துக்கொண்டு என் உடலை சல்லடை போடும் என்பதால் சட்டென விலகி சுவரருகே மறைந்து நின்றேன். அவர்கள் ஒளிந்திருக்கக் கூடும். வாயு வடிவில் கூட அவர்கள் குண்டு நுளையக்கூடும்.

எந்தச் சத்தத்தையும் காணோம். காற்று ஊளையிட்டுக்கொண்டு வீசியது. கரடிகளின் குறட்டை ஒலிகள் விகாரமாகிக் கொண்டு வந்தன.

மெதுவாக மேல்மாடிக்குப் போய் யன்னலோரம் நின்றேன்.

நீ 7000 மைல்களுக்கப்பால் வந்துவிட்டாய். இது ஒரு ஜனநாயக நாடு. இங்கே உன்னை ஒன்றும் பண்ண முடியாது.

இல்லை. அவர்களால் முடியும். எங்கெல்லாம் வாழ்கின்றார்களோ அங்கெல்லாம் அவர்களின் விருப்பம்தான்.

இது என்ன? நாம் அவர்கள். அவர்கள் நாங்கள். நாம் அவர்களாகவும் அவர்கள் நாங்களாகவும். நான் குழம்பிப்போய் அவர்களாகிச் சிந்திக்கிறேனோ?

யன்னலுக்குள்ளால் வெளியே பார்த்தேன். எதிர்வீடுகளில் சில யன்னல்கள் ஒளி சிந்தின. ஒரு யன்னலில் டி.வி. வெளிச்சம் மின்னியது. இன்னொரு யன்னலில் ஒரு பெண் ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தாள். நான் உளவு பார்க்க ஆரம்பித்தேன். மற்றொரு யன்னலில் என்னவள் தோன்றினாள்.

காதலும் போரும், வாழ்வும் போரும், சுதந்திரமும் போரும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரென உதறித் தள்ளிவிட்டுப் போன என்னவள். அக்கரையில் நின்று அனல் வெறிக்கப் பார்த்தாள்.

நான் என் நண்பன் ஏகேயோடு இரகசியமாகத் தொடர்ந்த காதலை உளவு பார்க்கத் தொடர்ந்தேன்.

காதல் நங்கூரமறுந்த கட்டுமரம் போல் நானெல்லாம் அலையோடு அலைந்து... அந்த வெப்பம் சுமந்து... அந்த வெப்பத்தின் கொள்ளிகளோடு நண்பனையும் அவன் காதலியையும்.

நண்பன் தொலைந்தான்.

போராளியும் தொலைந்தான்.

காதலும் தொலைந்து வாழ்வும் தொலைந்தது.

மக்களும் தொலைந்தனர்.

துப்பாக்கி தானே உயர்ந்தது. எதிரே அந்த யன்னல்களில் தோன்றிய பெண்களின் நிழல்களை நோக்கி. துப்பாக்கி ஓயாமல் வெடித்து சடசடத்து செத்தது.

யன்னல்கள் எல்லாம் தேவதைகள் நிறைந்தனர். என் யன்னல் நேரே கைகளை நீட்டி ஓலமிட்டனர். என்னவர் எங்கே? என்னவர் எங்கே?

நான் எதுவுமே செய்யச் சக்தியற்றவனாய் ... எந்த ஆயுதமும் என்னிடம் இல்லாத நிர்வானியாய் ... உக்கிய இதயத்தோடு அவர்களைப் பார்த்தேன்.

அங்கே என்னவளும் இருக்கக்கூடும். தடித்த யன்னல் சீலையை இழுத்து மூடினேன். என் அறைக்குள் நுளைந்து பிணம்போல் சரிந்தேன்.

ஏதாவது ஒரு கரடி என்னை நோட்டம் விடவும் கூடும். கண்ணை மூடி நித்திரையை அழைக்க பயமாக இருந்தது. அவர்கள் அவதார புருஷர்கள். உலகமெல்லாம் வியாபித்திருக்கிறார்கள் இங்கே என்னருகேயும்!

நான் குறட்டை ஒலிகளைக் கணக்குப் பார்த்தேன். குறைந்தும் கூடியும் ஒரு சீரற்று நான் முயற்சியைக் கைவிடவில்லை.

அடித்துப்போட்ட மாதிரி உடம்பு. கால்களையும் கைகளையும் விரித்துப் போட்டபடி நிமிர்ந்து கிடந்தேன். கட்டிலோடு உடம்பை ஒட்டியது போல் எதையுமே அசைக்க முடியாதபடி செத்துப் போய்க் கிடந்தது. மூளை மட்டுமே வேலை செய்வது போலவும் இதரபகுதிகள் எதுவுமே இயங்கவில்லை போலும்...

திடீரென என் உடம்பு அப்படியே மேலே பறக்க ஆரம்பித்தது. கரடிகளைக் கடந்து, கதவை, மாடிகளை, லண்டனைக் கடந்து எங்கோ வானத்தின் பரப்புக்குப் போனது. எந்த திக்கும் பார்க்கச் சக்தியற்று, காற்றுவெளியில் படுத்தபடியே, மேலும் கீழுமாய் பறந்து கொண்டு திரிந்தேன்.

பின் ஒரு புதிய சூழலுக்குள் நிமிர்ந்தபடி மேலும் கீழுமாய், அது என்னை மறைத்து வைக்கும் ஒரு இருட்டுக்குள் ஒரு நிழல் உருண்டை.

கருப்பைக்குள் சிசுபோல். நீருக்குள் மேலும் சீழும் அசையும் துகள்கள் போல் மனிதர்கள். தானியங்கிகளாய் மனிதர்கள் ஏதோவெல்லாம் செய்துகொண்டிருந்தனர். அவர்களைக் கூர்ந்து பார்த்தேன். அவர்கள் கண்களை மூடியபடியே.

சிலர் ஞானக்கண் பெற்றவர்கள்போல் சுட்டுக் கொண்டிருந்தனர். குண்டுகள் அங்கும் இங்கும் கிழித்துக்கொண்டு போயிற்று. சிலர் குண்டடிபட்டு மாண்டு கொண்டிருந்தனர்.

நான் குண்டுகளுக்கு ஒளிக்கத் தொடங்கினேன். மாறி மாறி நீந்தி மனிதர்களின் பின்னால் ஒளிந்துகொண்டு திரிந்தேன். பின் கண்களைத் திறந்திருப்பது சந்தேகத்திற்குரிய அபாயமென்றும் எல்லோரும் என்ன செய்கிறார்களோ அதையே நானும் செய்வது நல்லதென்றும் தோன்றியதால் கண்களை மூடினேன். பின் சாதல் சாத்தியம் என்பதால் மூடுவதுபோல் பாசாங்கு காட்டி ஒரு கிழவனின் பின்னால் நின்று அவன் இடுப்பைக் கெட்டியாகப் பிடித்தேன்.

கிழவன் என் கைகளைச் சுழற்றித் திரும்பினான். “உங்களுக்காக நாங்கள் செத்தது போதும்” என்றான்.

அதே கிழவன். அதே கண்கள். என் ஆன்மாவை எரித்த அதே பார்வை.

என்னிடம் எந்த ஆபுதமும் இல்லை. அவன் என்னை என்னவும் செய்யலாம். அச்சம் பரவி உடலை இறுக்க, சுழியோடி வேறிடம் போனேன். நண்பனா எதிரியா என்றறியா ஒவ்வொரு உடல்கள் பின்னும் மறையத் தொடங்கினேன்.

எம்மால் அழிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு ஜீவனும் இதற்குள் இருக்கக்கூடும்.

சீ... என் வெறிகொண்ட வாழும் ஆசை... நான் வாழ வேண்டும். எல்லோரும் வாழ்வோம்.

பிடிவாதத்தோடு சும்மா இருந்த ஒரு மனிதனை உலுப்பினேன்.

சீ. அவனும் பாசாங்கோ என்னவோ கண்களை இறுக்கி மூடியிருந்தான்.

துப்பாக்கிகள்(?) இரக்கமற்றவை

நண்பனா எதிரியா என்றறியாதவை

மனிதர்கள் மடிந்து வீழ் மானிடம் சாம்பலாகிறது.

கத்தினேன். உரத்துக் கத்தினேன்.

துப்பாக்கிகளின் சடசடப்பு. விமானங்களின் குண்டுவிச்சு. ஹெலிச் சத்தம். என் குரல் எனக்கே கேட்கவில்லை. கத்திக் கத்தி அழுது அந்த மனிதனை உலுப்பினேன். கொலை செய்வதை நிறுத்துவோம்!. மனிதர்கள் வாழவேண்டும்!

அவன் பாசாங்கு நித்திரையில் இருந்த கண்களை மெதுவாகத் திறந்தான். என்னை அலட்சியமாகப் புழுவைப்போல், எதற்கும்

உதவாததைப் போல், ஊரோடு ஒத்து வாழத் தெரியாத... துரோகியைப் போல் பார்த்தான்.

அவன் கையில் துப்பாக்கி முளைத்தது. அவன் என்னைக் குறிவைத்து...

1997

-
1. டெலிபோன் - தொலைபேசி (telephone)
 2. தேம்ஸ் நதி - தெற்கு இங்கிலாந்தினை, முக்கியமாக இலண்டன் மாநகரை ஊடறுத்து செல்கின்ற 346 கிலோமீட்டர்கள் நீளமான நதி. (Thames)
 3. Sorry - மன்னிக்க/ மன்னிக்கவும்.
 4. ஆமி - இராணுவம்/ இராணுவ வீரன் (army)
 5. ரிவோல்வர் - துப்பாக்கி/ சுழல் துப்பாக்கி (revolver)
 6. ரிவி - தொலைக்காட்சிப்பெட்டி (TV)
 7. ஏகே - துப்பாக்கி (AK)

எது என் நாடு? எவர் என் மக்கள்??

பாரிஸ் வந்து கலியாணம் முடித்து, மூன்று பிள்ளைகளும் பெற்று, எல்லோரும் சொல்வதுபோல் சீரும் சிறப்புமாய் என்னவோ...

எதுவும் நல்லாக இல்லாதது போலும், எல்லாமே அரைகுறை போலும் எங்கோ இதயத்தின் ஒரு மூலையில் ஒரு இடைவெளி துஞ்சிக்கொண்டே இருந்தது. அதுதான் என் நல்ல காரியங்கள் எதற்குமே என் அம்மாவோ, சகோதரங்களோ, ஊரோ உறவோ எதுவும் இல்லாத ஒரு அநாதையின் வாழ்வுபோல்.

அம்மா என்னவோ அடிக்கடி எழுதுவார், 'நீ நல்லாய் இருந்தால் போதும். என்னை என்னத்துக்கு. காடு வா வா எண்டுதாம், வீடு போ போ எண்டுதாம்' என்று. பெற்ற மனம் இப்படித்தான் பிதற்றும். எனினும் அம்மாவின் இதம், ஊரின் உறவு, மண்ணின் ஈரம் இவை எல்லாம் இல்லாமல் ஒரு மனிதன் முழுமையாய் இல்லை போல் தோன்றியது.

இந்த பதின்மூன்று வருடத்தில், எவ்வளவுதான் தவிப்பு இருந்தாலும் போவதற்கு மனம் வரவில்லை. காசுதான் காரணம். ஒண்டு முடிய ஒண்டு என. கொஞ்சம் சேர கலியாணம். பின்னர் சேர பிள்ளை. பின் கடனில் மற்றது. இப்போ அலொக்கேசனில் அடுத்ததுமாச்சு. வாழ்வு இதுதான் என வளர்ந்துகொண்டே போயிற்று கடனும், ஒரு பக்கத்தால் கட்டி இழுத்தபடி. பிள்ளைகள் வளர வளர பெற்றோரின் தனிப்பட்ட செலவுகளும் நினைவுகளும் தேய்ந்து பிள்ளைகளில் சுவறுவது இயல்புதானே.

அப்படித்தான் என் அம்மாவும் எங்கேயோ தேய்ந்து போனாள். எல்லாம் முடிந்து படுக்கையில் மனம் தனியே

கிடக்கையில் இடையிடையே நிலவாய் முகம் காட்டுவாள். சுடிதம் எழுதவேண்டும். காசு அனுப்பவேண்டும். இந்த யுத்தத்துக்குள் எவ்வளவு கஸ்ரப்படுகிறார்களோ என்றெல்லாம் ஒரு மரதன் ஓட்டம் நடக்கும். என்றோ ஒரு நாள் அம்மா போய்விட்டாளாம் என்று ஒரு ரெலிபோன் வரும். கண்கள் முட்டும். செய்தி வந்ததுபோல் சிறிது நேரம் அழுவேன். அந்த நினைப்பு விடுபடாதபடி கற்பனை பண்ணுவதும் அழுவதும் எனக்கு ஆறுதலாக இருக்கும். அப்படியே நித்திரையாகி விடுவேன். மறுநாள் காலை மரண விசாரணை நடத்துவதுபோல் என்னையே விசாரணை செய்வேன்.

நீ எவ்வளவு கொடியவன். ஒரு தாயின் மரணத்தை உன்னால் எப்படி ரசிக்க முடிகிறது என. அம்மாவின்மீதான பாசத்தைக் கொட்ட முடியாமல் ஏங்கி ஏங்கி, இதயத்துள் இறுகி, அதை உருக்கும் செய்தி நிஜத்தில் என்றோ ஒரு நாள் இதுதானே வரப்போகிறது. எல்லாம் என் ஆற்றாமையின் வெளிப்பாடுதான் என்று சமாதானப்படுத்த முயல்வேன்.

பிள்ளைகள் நசனாலிற்றி எடுத்ததும், தாய் எவ்வளவுதான் கேட்டும் நான் இமிகிறேசன்தான் செய்தேன். பிள்ளைகள் வேணுமென்றால் இங்கிருக்கட்டும், நான் நாட்டில் போய்த்தான் வாழவேண்டுமென. ஆனால் யுத்தமோ முடிந்தபாடில்லை.

விடிய வேலைக்கு வெளிக்கிட்ட நேரம் ரெலிபோன் வந்தது. அம்மா கொழும்பு ஆஸ்பத்திரியில் சுகயீனம் கடுமை என்று தங்கை போன் பண்ணினாள். சீரான ஒரு ஓட்டம் தடைப்பட்டதுபோல எல்லாம் குழம்பிப் போனது.

வேலைக்குப் போக மனம் வரவில்லை. வேலையை விடவும் முடியவில்லை. எல்லாம் போட்டது போட்டபடியே கிடக்க, மனைவியும் மலங்க மலங்க முழித்தாள். பின் ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாக அவளே சொன்னாள். எதுதான் நடந்தாலும் என்னதான் போய்த் தொலைந்தாலும் நாம் எல்லோரும் ஒருக்கால் கொழும்பு போய் வருவோம் என. முட்டில் நின்று தட்டிவிட விழுந்ததுபோல் அதற்குப் பிறகு கொழும்பு போவதையே குறியாகக் கொண்டு அலுவல்கள் நடந்தன.

மனிசி கொழும்பிலே பிறந்து சிங்களத்திலே படித்த தமிழிச்சி. தமிழ்தான் கொஞ்சம் ஒரு மாதிரியாகக் கதைப்பாள். அவனுக்கும் பாதி வாழ்வு வடக்கிலும் பாதி வாழ்வு தெற்கிலுமாக இரண்டுமானது. ஈழம் என்னவோ உரிமை நாடு என்றாலும் இலங்கை எங்கள் நாடு என்ற எண்ணம் இன்னும் நெஞ்சில் இருந்தது. மனிசிக்கு இதுபற்றியெல்லாம் அவ்வளவு அக்கறையில்லை. அவள் கொழும்புதான் தாய்மண் என்ற உணர்வாய் இருந்தாள். இரண்டோ மூன்று வருடத்திற்கொரு முறையாய் ஊருக்கு வந்து தமிழ் பேசிப் போனவளாம். இடையிடையே கலவரங்கள் வந்தபோதும் அதிகம் கண்கொள்ளப்படாத அளவுக்கு சிங்களம் கலந்தவர்கள் என்பது அவனுக்கும் தெரிந்ததுதான்.

பிள்ளைகளுக்கோ ஈழமோ, இலங்கையோ, தமிழோ, சிங்களமோ

எது குறித்தும் அக்கறையில்லை. பிள்ளைகள் சிறிலங்காவுக்குப் போகிறார்கள். அது அப்பா அம்மாவின் நாடு என்ற உணர்வுகூடப் பெரிதாக இல்லை. அங்குதான் அப்பம்மா, அம்மம்மா எல்லாரும் இருக்கினமாம். அவ்வளவுதான்.

* * * *

விமானம் கொழும்பை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. பிள்ளைகள் குதூகலமாய் இருந்தனர். இனம் புரியாத உணர்வு இதயத்தை இறுக்கிக் கொண்டது. இயல்பாக இருக்க முடியாதவனாய், இயல்பாக பேச முடியாதவனாய் ஒரு அந்தரத்தில் இருந்தேன். விமானம் தரை இறங்கி, மண்ணில் கால் வைத்ததும்தான் கண்ணீர் முட்டிக்கொண்டு வந்தது. குழந்தைகளைக் கவனிப்பதும் மனைவியை மறக்காமல் இருப்பதும்கூட கஸ்டமாக இருந்தது.

தனியே கால் போன போக்கில் பறக்கவேண்டும் என்று மனது பரபரத்தது. பல வருடங்களாக இருந்த ஒரு இறுக்கத்தில் இருந்து விடுபட்டதுபோல் ஓர் ஆனந்தம் மேலிட்டது. ஒருவாறு கஸ்டம்ஸ் அலுவல்களை முடித்துக்கொண்டு, கொழும்பில் ஒரு ஹோட்டல் எடுத்து, சிறிது ஆறி, நேரே ஆஸ்பத்திரி போனோம். ஆஸ்பத்திரி வாசலிலேயே பொலிஸ் மறித்தான். அடையாள அட்டை கேட்டான். பாஸ்போட்டை கொடுத்தேன். பொலிசில் பதிந்த ரசீது கேட்டான். “இல்லை” என்றேன். இழுத்துக்கொண்டு போய் ஜீப்பில் ஏற்றினான். குழந்தைகள் கலவரப்பட்டு அழுதனர். மனைவி சிங்கள மொழியில் என்னவெல்லாமோ கதைத்துப் பார்த்தாள். பட்டியில் விட்டதுபோல் விட்டு, தேவையான நேரம் கூப்பிட்டு இரண்டு கேள்வி கேட்டு, இறுதியில் மறுநாள் காலை துண்டொன்றைத் தந்து வெளியில் விட்டான்.

மீண்டும் ஹோட்டல் வந்து குழந்தைகளையும் தாயையும் விட்டுவிட்டு தனியே ரசீதுடன் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனேன். அம்மாவைப் பார்த்ததும் அழுகை பொத்துக்கொண்டு வந்தது. மௌனமாக கண்ணீர் மெழுகுபோல் கரைந்துகொண்டேயிருந்தது. பல்வேறு கதைகள் பேசியபோதும் கண்ணீர் நிற்கவில்லை. அம்மா என்ன நினைத்தாளோ தெரியவில்லை. “நான் இப்போதைக்கு சாகமாட்டண்டா” என்று சொன்னாள். எனக்கு மேலும் அழுகை வந்தது. போதாக்குறைக்கு தங்கையும் சேர்ந்து அழுது தீர்த்தாள். அம்மா உயிருடன் இருக்கும்போதே ஒரு செத்தவீடு நடந்து முடிந்தது போன்ற உணர்வு தோன்றியது.

அது ஓர் தனியார் மருத்துவமனை என்பதால், டாக்டர் மிகவும் பவ்வியமாகவும் மிகுந்த அக்கறையுடனும் கதைத்தார். நான் பிரான்சில் இருந்து வந்தவன் என்பதால் மேலும் அக்கறையாகக் கதைத்தார். கடந்த இரண்டு மூன்று தினங்களாக அம்மாவின் உடம்பு தேறியிருக்கிறது என்று தங்கை சொன்னாள். அம்மாவும் சற்று எழும்பி இருக்குமளவு முன்னேற்றம் காணப்பட்டது தெரிந்தது.

மருமகளையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் பார்க்க வேண்டும் என்ற

அவாவில் அம்மா கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் மறுநாள் வருவதாக சொல்லிவிட்டு ஹோட்டல் வந்தேன். வாசலிலேயே சொன்னார்கள், மனைவி பிள்ளைகளை பொலிஸ் கொண்டு போனதாக. உடனே ஓட்டோவைப் பிடித்து அங்கு விரைந்தேன். நாய் மாதிரி மதித்து, நாலு கேள்வி வைத்து, பாவம் ஓடு என்று துரத்திவிட்டதுபோல் விட்டார்கள்.

மீண்டும் ஹோட்டல் வந்தோம். நிம்மதி எல்லாம் துலைந்து அச்சம் மனதில் குடிகொண்டுவிட்டதை உணர்ந்தோம். மனிதர்கள் நடமாடும் நகரத்தின் நடுவில் இருக்கிறோம் என்ற எண்ணம் வர மறுத்தது. பிள்ளைகளும் நாம் எங்கோ வழி தவறி வந்து விட்டோமோ என்று பயப்பட்டார்கள். இல்லை இது நம்ம நாடுதான் நகரந்தான் என்று சொல்ல எந்த நியாயமும் எங்களுக்கு எழவில்லை.

மறுநாள் பிள்ளைகளையும் அள்ளிக் கட்டிக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் புறப்பட்டோம். பிள்ளைகள் மிகவும் ஆரவாரமாக வந்தாலும், ரோட்டில் குப்பை கூளங்களையும் தூசிப்படலங்களையும் பார்த்து, “இது ஒரு நாகரிகம் கெட்ட நாடு” என்று பிரெஞ்சில் கதைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். நான் எதையும் பொருட்படுத்தாது ஆஸ்பத்திரிக்குள் நுழைந்தேன்.

அம்மா மயக்கமாகிக் கிடந்தாள். இருந்தாற்போல் அம்மாவுக்கு கடுமையாக்கிவிட்டதாம். எங்களைக் கண்டதும் அம்மா உணர்ச்சிவசப்பட்டதும் காரணமாக இருக்கலாம் என்று தங்கையின் கணவர் சொன்னார். நான் குற்றம் செய்தவனைப்போல் குறுகிப்போய் மனம் கூசியது. நான் ஒருவேளை வந்தது பிழையோ என்று நினைத்தேன்.

தங்கையின் கணவர் மேலும் சொன்னார். நீண்டகாலப் பிரிவு, மீண்டும் சந்திப்பதில் உள்ள நிச்சயமின்மை, இவை நெஞ்சத்தில் வளர்க்கும் ஏக்கம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. இவை தணிவதற்கு ஏராளமான சக்தியை செலவிட உடல் தயாராக இருக்கவேண்டும். அவ்வின் உடல்தான் ஏற்கனவே கெட்டுப்போய்விட்டதே என்று. அவவிற்கு இப்படியாகுமென்றால் நான் வராமலே விட்டிருப்பேன் என்றேன். அவர் தான் மூடத்தனமாகச் சொல்லிவிட்டதாக என்னை ஆசுவாசப்படுத்தத் தொடங்கினார். ஆயினும் நான் குற்றம் இழைத்தவன்போல உணர்ந்தேன். இப்போ வந்தது குற்றமா, ஏற்கனவே விட்டுப் போனது குற்றமா, எதுவும் தெரியவில்லை.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழிந்தன. மனைவி பிள்ளைகளோடு தன் தாய் வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள். நான் எல்லாம் மறந்து அம்மாவோடேயே இருந்தேன். கலியாணம் கட்டினதும், பிள்ளைகள் பெற்றதும், பாரிஸில் வாழ்ந்ததும் பழைய கனவாய்த் தெரிந்தது. நானும் தங்கையும் அவள் கணவனுமாக ஊர்ப் புதினங்களைப் பேசித் தீர்த்தோம்.

ஒரு காலை பெரிய டாக்டர் வந்தார். அறுபதினாயிரம் ரூபாவுக்கு பில் தந்தார். இன்னும் செலவு அதிகமாகுமென்றார். நான் “பரவாயில்லை. அம்மா சுகமாக வேண்டும்” என்றேன். அம்மா சற்றுத் தலையசைத்தாள். எல்லோரும் அருகில் போய் முகம் காட்டினோம். அம்மாவின் முகம்

களைத்து துவண்டு போய்க் கிடந்தது. “முந்தித் தந்த மருந்துக்கு உடம்பு நல்லாய் இருந்தது. இப்ப ரெண்டு மூண்டு நாளாய் தாற மருந்துக்கு முடியுதில்லை” என்றாள். தங்கையின் கணவர் என்னை சந்தேகக் கண்ணோடு பார்த்தார். எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை. மாலை வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு போய்விட்டார்.

அம்மா மீண்டும் தூங்கிவிட்டாள். நான் அன்னம் தண்ணியின்றி உலகம் மறந்து அதிலேயே இருந்தேன். மச்சானின் சந்தேகப் பார்வை, என்னை மீண்டும் குற்றவாளி என்று சொல்வதுபோல் இருந்தது. நான்தான் அம்மாவைக் கொல்ல வந்த யமன் போல் எல்லோரும் உணர்வதாகவும் என்னை வெறுப்பதாகவும் உணர்ந்தேன். மனம்விட்டு அழவேண்டும்போல் இருந்தது. மாலை மச்சான் வந்தான். “அம்மாவை ஆஸ்பத்திரி மாத்தவேண்டும்” என்றார். “சரி”யென்றேன்.

தங்கை இருந்த வீட்டுக்குக் கிட்டவாயுள்ள ஆஸ்பத்திரியொன்றிற்கு கொண்டு வந்தோம். அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியென்பதால் துப்புரவுக் குறைவாக இருந்ததை, என்னால் ஜீரணிக்க முடியாமல் இருந்தது. “இங்கு துப்பரவில்லை” என்றேன். “ஆனால் இங்கு வியாபாரம் இல்லை” என்று நிதானமாகச் சொன்னார். “என்ன!” என்றேன். “வெளிநாட்டுப் பிள்ளைகளின் பெற்றோர்கள் தனியார் மருத்துவமனையில் சுகமாவது கஸ்டம்” என்றார். “அவர்கள் காசு கறப்பதற்காகவே அம்மாவுக்கு சுகம் வராமல் மருந்து கொடுத்திருக்கிறார்கள்” என்றார். எனக்கு தலை கிறுகிறுத்துக்கொண்டு வந்தது.

ஐனநாயகம், சமத்துவம், மனிதனின் மதிப்பு பெறுமானம், டாக்டர்களின் சமூகப் பங்களிப்பு பற்றியெல்லாம் அதிக நேரம் கதைத்தேன். நிதானமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர், “ஐரோப்பாவில் இருந்து வந்திருப்பதால் இவைபற்றியெல்லாம் கதைக்கவாதல் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. இங்கு இதைப்பற்றி யாரும் சிந்திப்பதேயில்லை” என்றார். நான் வாய் மூடி மெளனியானேன்.

சில தினங்களில் அம்மா கொஞ்சம் தேறி நடக்கத் தொடங்கினார். நான் மனைவி பிள்ளைகளை கூட்டி வந்து அம்மாவுக்குக் காட்டினேன். அன்று எல்லாரும் கொஞ்சம் ஆனந்தமாகவே இருந்தோம். இன்னும் ஒரு கிழமை நின்று பிள்ளைகளுக்கும் நாலு இடத்தை காட்டவேண்டும் என்று நினைத்தேன். இரவு எல்லோருமாக தங்கையின் வீட்டில் போய்த் தங்கினோம்.

காலை நாலு மணிக்கு முன்னரே அதட்டல் கேட்டு எழுந்தேன். சுற்றிவர ஆமி துவக்குகளுடன் நின்றது. எதுவும் பெரிதாய் விசாரிக்காமலே என்னைக் கொண்டுபோய் ட்ரக்கில் ஏத்தினார்கள். நான் என்னதான் கதைத்தும், கேட்பதற்கு யார் செவியும் திறக்கவில்லை. அது அவர்களுக்கு அவசியமும் இல்லை. மனிசியினதும் குழந்தைகளினதும் அழுகையொலியை ட்ரக் சத்தம் விழுங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டது. மூன்று நாட்களுக்கு உள்ளுக்கு இருந்தேன். ஏன் பிடித்தது என்று நான்கூட அறிய முடியாதபடி அவர்கள் நடந்துகொண்டார்கள். நல்ல சட்டமும் ஐனநாயகமும்தான்.

அவர்களுக்கும் என்னிடமிருந்து எதுவும் தேவைப்படவில்லை. அவர்களுக்கு எல்லாம் ஏற்கனவே தெரிந்திருந்தது.

மூன்றாம் நாள் மச்சான் வந்து கூட்டிப்போனார். இரண்டு லட்சம் முடிந்தது என்றார். வீட்டை வந்ததும் பிள்ளைகள் கட்டிப்பிடித்து அழுதார்கள். போன உயிர் திரும்பி வந்ததுபோல் மனைவி இருந்தார். பிள்ளைகள் மனது பாதிக்கப்பட்டதுபோல, அச்சமே முகங்களாய், 'அப்பா' என்று உரத்துக் கூப்பிடவே பயந்தவர்களாய் இருந்தார்கள். முயல்களைப் போல், அடிக்கடி அங்கும் இங்குமாய், ஆமியையும் துவக்கையும் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள். மனைவி சொன்னாள், "இனி ஒரு நிமிடம்கூட இங்கு இருக்கவேண்டாம்" என. எல்லாரும் அதையே திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னார்கள். எல்லா சந்தோசங்களும் தொலைத்து நடுக்காட்டில் அகப்பட்டதுபோல வாழ்வு கசங்கிக் கிடந்தது.

பிள்ளைகளைப் பார்க்க, எனக்கும் உடனே புறப்படவேண்டும் போல் இருந்தது. தலைமறைவாய் இருப்பதுபோல, என்னை வீட்டிலேயே விட்டுவிட்டு, மச்சானாரே போய் ரிக்கற் அலுவலெல்லாம் முடித்து எயர்போட் கூட்டிப்போனார். என் பாஸ்போட்டைப் பார்த்த இமிகிறேசன்காரனும், நான் பதின்மூன்று வருடமாக பிரான்சில் இருப்பது எல்லாம் தெரிந்துகொண்டும் அடம்பிடித்தான். உன்னை நம்ப முடியவில்லை என்றான். மேலும் நம்ப வைக்க என்னிடம் எந்த ஆவணங்களும் இல்லை. அவன் இருக்கு என்ற நம்பிக்கை தொனிக்க பார்த்தான். "ஒரு பத்தாயிரத்தை பாஸ்போட்டுக்கை வைத்து தள்ளும்" என்று மச்சான் காதுக்குள் குசுகுசுத்தார். இப்போது இமிகிறேசன்காரனுக்கும் நம்பிக்கை வந்தது.

அம்மாவையும் உறவுகளையும் அந்த மண்ணையும் விட்டு விமானத்தில் வந்து குந்தினோம். எம்மவர் எவர் முகத்திலும் ஈயும் ஆடாத, அறை வேண்டிய முகம் போல் இறுகிக்கிடந்தது.

விமானம் மேல் எழும்பத் தொடங்கியதும் ஒரு விடுதலை உணர்வு மேலெல்லாம் பரவியது. சிறைக்கதவின் வெளிச்சம் எம்மில் பட்டதுபோல், தப்பினால் போதும் என்ற ஒரு நிம்மதி மனதில் நிறைந்தது. எல்லோரும் பதட்டம் குறைந்து இலேசானதுபோல் தோன்றியது. மூத்தபிள்ளை கேட்டான் "விமானம் விரைவாக பாரிஸ் போய் சேராதா?" என்று. "இனி எதற்கும் பயப்படவேண்டியதில்லை" என்று தாய் ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டே வந்தாள்.

நான் கொழும்பில் நின்ற அந்தத் துயரம் தோய்ந்த நாட்களை எண்ணிக்கொண்டு வந்தேன். இதுவா எம் மக்கள், இதுவா எம் நாடு என்றிருந்தது. எவ்வளவு ஆவலோடு போய் இறங்கினேன் என நினைத்து, அப்போது மேலில் தோன்றிய பரவசத்தை எண்ணிப் பார்த்தேன்; எல்லாம் பொய்த்ததுபோல் இருந்தது.

பாரிஸ் வந்து இறங்கினேன். மனிதர்கள் தோன்றினார்கள். பிள்ளைகள் குதூகலமாயினர். மனைவியும் இயல்பாகினாள். நான் இப்போதுதான்

என்னுடைய நாட்டுக்கு வந்ததுபோல், உடலில் இன்னொரு பரவசம் ஏறுவதை உணர்ந்தேன். எது என் நாடு. எது எம் மக்கள் என்றறியா அந்த இன்பப் பரவசத்தில் வீடு நோக்கி நடந்தேன்.

1997

1. அலொக்கேசன் - மானிய ஒதுக்கீடு (allocation)
2. மரதன் ஓட்டம் - நெடுந்தூர ஓட்டப்போட்டி (marathon)
3. ரெலிபோன் - தொலைபேசி (telephone)
4. நசனாவிற்பி - நிரந்தர வதிவிட உரிமை (nationality)
5. இமிகிரேசன் - குடியேற்றம் (immigration)
6. கஸ்டம்ஸ் - சுங்க விசாரணை பிரிவு (customs)
7. பாஸ்போர்ட் -கடவுச் சீட்டு (passport)
8. ஆமி - இராணுவம்/ இராணுவ வீரன் (army)
9. ஜீப் - கரடுமுரடான பாதைகளில் ஓட்டிச் செல்ல ஏதுவான வண்டி (jeep)
10. ஓட்டோ - முச்சக்கர வாடகை வண்டி (auto rickshaw)
11. ட்ரக் - திறந்த வண்டி (truck)
12. ரிக்கத் - பயணச் சீட்டு, சீட்டு (ticket)
13. ஏயர்போர்ட் - விமானநிலையம் (airport)
14. நைல் நதி - 6, 8 கிலோ மீற்றர் நீளமான, ஆபிரிக்காவின் 11 நாடுகளுடாக செல்கின்ற நதி (River Nile)
15. மெத்ரோ - நிலக்கீழ் புகையிரதம்/ நிலக்கீழ் புகையிரத நிலையம் (metro)
16. ஏஜென்சி - முகவர் நிறுவனம் (agency)
17. 'மடம்' வீடு - ஐரோப்பியர்களின் வீடுகளில் பணிப்பெண் தொழில் புரிவார்கள், தங்கள் வேலையிடத்தை இப்படி குறிப்பிடுகிறார்கள் பிரான்சில்.
18. பங்கர் - பதுங்கு குழி (bunker)
19. பொலிஸ் - காவல் படை (police)

நிழலும் ஈபிள் கோபுரமும்

வந்தேனாம் போனேனாம் என்றில்லாமல், வந்துபோன மாதிரி 'வளவளா வளவளா' என்று அலம்பிக் கொட்டினால் இதுதான் பிரச்சனை. மனசிலை கொஞ்சம் காதல் அரும்பினால் போதும் அதை எப்படியாவது பொத்தி வைத்துவிட வேண்டும் அல்லது ஒரு கயிற்றில் சுற்றி கட்டிவிட வேண்டும். பின் அந்த வட்டத்திற்குள்ளேயே சுற்றிச் சுற்றி மேயவேண்டும்.

நான் இவளை எவ்வளவு தூரம் நம்பினேன். தப்பு. தப்பு. என்னில்தான் தப்பு. நம்புதல்கூட ஒரு கயிற்றுக் கட்டுத்தானே. அவளுடனான உறவு ஒரு எல்லைவரை என நான் நினைக்கவில்லை. ஆயினும் அவள் அப்படித்தான் சொல்கிறாள். மாறாக அது எல்லையற்று இருக்க வேண்டும் என நினைத்தேன். ஆனால் அவளோ என்னை அழைத்துப் போய் ஒரு பாதாளத்திற்குள் பொறித்துவிடப் பார்க்கிறாள். இதுதான் நியதி நியாயம் என்றும், கலாசாரம் பண்பாடு என்றும் சொல்கிறாள். அதற்கும் மேலே போய் இதுதான் அர்த்தமுள்ள, மகா அர்த்தமுள்ள வாழ்வு என்றும் சொல்கிறாள்.

எங்கு போய் முட்ட. ஐயோ, அறிவு கெட்ட செயல் என்று சொல்லவும் பயமாகத்தான் இருக்கிறது. அவளின் தமிழ் பற்று(?) அது நான் முழுச் சமூகத்தையுமே அறிவு கெட்டது என்று சொல்வதாக சொல்லிடும். எவ்வளவு அமைதியாகத் தொடங்கிய உறவு. மலையில் இருந்த ஊற்றுக் கண்போல். இது எவ்வளவுதான் உண்மையாக இருந்தாலும், இப்படிச் சொல்வதிலும் ஆபத்து இருக்கிறது. நதி கடலைத்தானே அடைய வேண்டும். மிஞ்சினால் நைல் நதி மாதிரி கொஞ்சம் நீளமாகலாம். அவ்வளவுதானே என்று அவள் நியாயப்படுத்திவிடலாம்.

வேண்டாம். ஒன்றுமே வேண்டாம். நான் பேசுவது அவளுக்குப் புரியவில்லை. அவள் பேசுவது எனக்குப் புரியவில்லை. அவ்வளவுதான்.

அதெப்படி முடியும். மற்றெல்லா விடயங்களைப்பற்றி பேசும்போது புரிந்தது, அந்த விடயத்தில் மட்டும்..? இல்லை. அவளுக்கு சமூக அங்கீகாரம் தேவைப்படுகிறது. இந்த மரத்துப்போன, உள்ளூர உக்கிப்போன அடக்குமுறைச் சமூகத்தின் அங்கீகாரம்.

அம்மா, அப்பாவைத் திருப்திப்படுத்துவதென்றால், அது என்னது?

அவர்களின் திருப்தி எல்லாம் இந்த சமூகத்தின் பெருமைப் புலம்பலில்தானே அடங்கிக்கொள்கிறது. இந்தப் பெருமை எல்லாம் விட்டு, உள்ள யதார்த்தத்தில் வாழ்வோம் என்றால், உது யதார்த்தம் இல்லை. எல்லோரும் என்ன செய்கிறார்களோ அதுதான் யதார்த்தம் என்கிறாள்.

தமிழ்(?) நல்ல வளமான மொழிதானே. இந்த யதார்த்தத்தையும் எங்கு வேண்டுமானாலும் பொருத்தி நிலைப்படுத்தி விடலாம்.

வேண்டாம் ஒன்றுமே வேண்டாம். இன்றுடன் இதற்கு ஓர் முடிவு. தொடக்கம் என்ற புள்ளி எங்காவது இருந்தால் அல்லவா முடிவு.

அவளுடன் இரண்டு மணி நேரம் ஏவுகணை யுத்தம் நிகழ்த்தியதால் என் மூளை கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. கத்திக் கத்திச் சொன்னேன். தயவுசெய்து என்னைக் கட்டிப் போடாதீர்கள். பறந்து திரியும் என் மனதைப் போல் என்னைச் சுதந்திரமாக வாழவிடுங்கள்.

என் ஆதங்கத்தை விளங்கிக் கொண்டோளோ என்னவோ, உறுதியாகச் சொன்னாள் “இன்று மட்டும் உங்களைத் தனியாகச் சந்திக்க விரும்புகிறேன். தயவுசெய்து வருவீர்களா?” என்று.

“நிச்சயமாக வருகின்றேன்.”

“எங்கே?”

“ஈபிள் ரவருக்கடியில்.”

அவள் வீடு அதன் அருகில் இருந்ததால் நாம் அங்கே சந்திப்பதுதான் அதிக வழக்கம்.

படி இறங்கும்போது நினைத்தேன். என்ன! இன்றுடன் எனக்கும் இவளுக்குமான உறவு முறிந்து போகுமா என்று. நினைத்துப் பார்க்க கொஞ்சம் வருத்தமாகத்தான் இருந்தது. நான் உண்மையில் அவளுடனான உறவை முறித்துக்கொள்ள எண்ணவில்லை. அவளுடன் இன்னும் இன்னும் பழகவே விரும்பினேன். அதற்காக ஒரு கட்டுப்போட விரும்பில்லை. அவ்வளவுதான்.

மெத்தோவில் போக மனம் இல்லை. கால் போன போக்கில் எங்காவது அலைய வேண்டும் போல் இருந்தது. மலை அருவி போல் மாடிகளின் நடுவே பெருகிக் கொண்டிருந்தேன்.

“உலகத்திலை எல்லாரும் ஒரே மாதிரி இருக்க உங்களுக்கு மட்டுமேன் இப்படி ஒரு விசர்.” அப்படி அவள் கேட்டது மனதுக்குள் என்னை மேலும்

தனிமைப்படுத்தியது. குற்றம் எங்கேயிருந்தது என்பதனை என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஒருவேளை எனக்கு அது அவசியமில்லாமலும் இருக்கலாம். அயலூருக்குக் கூடப் போகவிடாமல் வளர்த்த அம்மாதார தேசம் அனுப்பியபோதே இந்த அபத்தம் வந்திருக்க வேண்டும். இன்றுவரை அம்மா உயிருடன் இருக்க, எனக்கு மட்டும் அம்மா என்றோ செத்துப் போனா.

பத்து வருஷம். இதே மண்ணில்தான். அதுவும் என் மண் இல்லை என்கிறார்கள். பூமி முழுதும் மட்டுமில்லை முழுப் பிரபஞ்சமுமே என்னுடையதும் தான் என்றால் உனக்கு விசர் என்கிறார்கள்.

இதுவரையில் பதினெட்டாவது வீடு மாறிவிட்டேன். பன்னிரண்டாவது வேலை மாறிவிட்டேன். இலங்கையில் இருந்து ஏஜென்சியால் வந்த நட்புகளும் கனடா, சுவீஸ் என்று கால்மாற நான் வெறும் சத்திரம்போல்.

நினைத்தது எதுவும் நடக்கவில்லை. கிடைத்தது எதுவும் நிலைக்கவில்லை. ஒன்று மட்டும்தான் நிலைத்தது. 'எதுவுமே நிலையானது இல்லை'. உறவுகள். உண்மைகள். உணர்வுகள் எதுவுமே இல்லை.

நேற்றைய எனக்கும் இன்றைய எனக்கும் மலைபோல் இடைவெளியை நான் என்று காண முற்பட்டேனோ அன்றே நான் தொலைந்தேன். இந்த சமூகத்திற்கும் எனக்கும் உள்ள உறவு பிளவுபட்டது. சொந்தங்கள் தெளிவற்ற பனிமூட்டமாக. நட்புகள் ஆள் மாறிச் சுருங்க, நான் மட்டும் தனியாக.

அறிவிலியாய் வாழ்வது சுலபம் என்று அனுபவம் சொன்னது. வெறுமை என்னுள் எங்கோ ஒரு மூலையில் விறைத்துப் போய் இருந்தாலும் ஒவ்வோர் கணமும் ஒவ்வோர் முகத்துடன் சிரித்துப் பேசுவதில் ஆனந்தமாக இருந்தேன். எந்த முகமும் என் முன் கறுத்துப் போவதை என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. முகங்களின் மலர்வில் நான் கிறங்கிக் கொண்டேனாகிலும் இதில் எதற்காகவும் நான் என்னை இழக்கத் தயாராக இருக்கவில்லை. அவ்வளவுதான்.

ஈபிள் கோபுரத்தின் சிலுவை முடி தெரிய என் கால்கள் அந்தப்பக்கம் வான் பாய்ந்தன. அங்கேதான் அவளை வரச் சொல்லியிருந்தேன். அவள் தம்பி எனக்கு ஊர் சிநேகம். அக்காமார் வீட்டிலிருந்ததால் நம் உறவுகள் எல்லாம் படலைவரைதான். இதனால் அவளை நான் ஏற்கனவே தெரிந்திருக்கவில்லை. தம்பி ஓர் கடிதம் எழுதி இருந்தான். 'அக்காவிற்கு எங்கேயேன் பார்' என்று. குடிவெறியில்லாத குணமாயிருக்க வேண்டுமாம். நான் அவனுக்கு "குடியும் வெறியும் குணமில்லை. எது வேண்டும் என்று அக்காவைக் கேட்கிறேன்" என்று எழுதிவிட்டு விலாசத்தை எடுத்துக்கொண்டு அவளைப் பார்க்கப் போனேன்.

அவள் ஒரு 'மடம்' வீட்டில் வேலை செய்துகொண்டு ஒரு தனி அறையில்தான் இருந்தாள். நான் சந்தித்த முதல் நாளே நீண்டநாள் பழகியவர்கள் போல பகிடி விட்டதும், முகமன்களைப் புறக்கணித்ததும், நேரங்களையும் சம்பிரதாயங்களையும் எங்கோ பங்கருக்குள் பதுக்கியிருந்தது.

அவள் ஊரும் உறவும் எனக்குப் பரிச்சயம் என்பதால் நான் நீண்ட நேரம் அறுவைச் சிகிச்சை செய்தேன். இந்தச் சிகிச்சையில் கலியாணச் சிறையை சந்தையில் வாங்கி அதனுள் கைதியாய் நுளையும் கனவை வெட்ட முயன்றேன் என்பதும் வேலியில்லா வாழ்க்கைத் துணையை உருவாக்கும் எண்ணத்தை உள்ளே வைக்க முனைந்தேன் என்பதும் ஞாபகம் இருக்கிறது.

பின்னர் நான் திரும்பி வரும்போது அவள் கூர்மையான பார்வை கொண்டவள் என்றும் வீட்டுக்கு வெளியேயும் உலகம் இருக்கின்றது என்பதை உணர்ந்தவள் என்றும் நினைத்ததும் நினைவிருக்கிறது. அதற்கு அப்புறம் எங்கள் நட்பு நீண்டது. இலக்கியம், அரசியல் எல்லாமே எங்களிடம் அரைபட்டது. கை மாறும் புத்தகங்களால் புதிய புதிய நாவல்கள், விமர்சனங்கள் எங்களுள் விளைந்தது. ஓவியக் கண்காட்சிகள் எங்கள் கண்களை விழுங்கின. பாரிஸ் தெருக்கள் எல்லாம் எங்கள் நிலாமுற்றமாகின.

இப்படித்தான் ஓர் ஓவியக் கண்காட்சியில் கண்களை இழந்துவிட்டு அதன் பின்னேயிருந்த பூங்கா ஒன்றினுள் நுழைந்தோம். பச்சையைப் பார்ப்பதில், அடி வாங்கிய கண்கள் ஆசுவாசம் கொண்டதனால் ஓர் பெரிய மழைக்கான போர்க்கோலத்தை நாம் உணர்ந்திருக்கவில்லை.

“மொனாலிசா”வின் ஓவியம் எங்களை நீண்டதூரம் நடத்திச் சென்றது. சூழ்ந்து வந்து பற்றும் குழந்தைகள் போல் மழை அடைத்துக் கொண்டது. ஓர் மரத்தடியில் அவளின் சின்னக் குடைக்குள் நாம் அடைக்கலமானோம். எமது மூச்சுக் காற்றுகள் மோதிக் கொண்டபோதுதான் நமது நெருக்கம் சிறிது அதிகம் என்பதை உணர்ந்தேன்.

“வானத்தை முதலே பார்த்திருந்தால் இந்த நிலைமையத் தவிர்த்திருக்கலாம்” என்றேன்.

“நல்ல காலம். நாம் பார்க்கவில்லை” என்று மெல்லச் சிரித்தாள்.

“ஏன்?”

“இப்படியிருப்பது நன்றாக இருக்கிறது.”

“தனிய நின்று தொலைக்கிறதுதானே. அதற்கேன் என்னையும் சேர்த்து.”

“இல்லை. உங்களுடன் சேர்ந்து நிற்பதுதான்” என்று சொல்லி எங்கோ பார்த்தாள்.

எனக்குள் ஏதோ உறைவது போல் இருந்தது. காற்று சுழன்று அடித்தது. தோள்பட்டையோடு கால்களும் நனைய ஆரம்பித்தன. அவள் இன்னும் சற்று நெருக்கமானாள். நான் குடையை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டே நினைவை எங்காவது மாற்ற முனைந்தேன்.

“வெறுவான வெளிமீது மழை வந்து சீறும்

வெறிகொண்ட புயல் வந்து கரகங்கள் ஆடும்.”**

இப்போ வீசும் புயல் எந்தப் புயல்? என்னை இந்தாட்டம் ஆட்டுகின்றதே.

அன்று முழுக்க நான் நித்திரையே கொள்ளவில்லை. தூறல் மழைக்குள் நனைந்துகொண்டே பாரிஸ் தெருவெல்லாம் திரிந்தேன். தலையால் தண்ணீர் வடிய, கண்களைக் கூசிக் கீழே பார்க்கும் மின்விளக்குகளுடனும், இரவில் சிலிர்த்து இரகசியமாய்க் குசலம் விசாரிக்கும் மரங்களுடனும் பேசுவது மனசுக்கு இதமாக இருந்தது.

அவள் என்னைக் காதலிக்கிறாளா? ஒரு நூறு தடவை எல்லாவற்றையும் கேட்டுப் பார்த்தேன். மரம், கொடி, மண், ஈபிள் கோபுரம், வெள்ளம் எல்லாமே ஆம், ஆம் என்றன. அதனால் என்ன தாராளமாகக் காதலித்துவிட்டுப் போகட்டுமே. ஆயிரம் சமாதானம் சொல்லியும் முடியவில்லை. உனக்கு உது பிரச்சினையில்லை. என் உள் மனம் உறுத்திக்கொண்டேயிருந்தது.

கேள்விகளும் பதில்களும் என்னுள் யுத்தம் நிகழ்த்தின. நான் எனக்குள் குத்திக் கிழிக்கப்பட்டேன். அந்தக் காயங்கள் ஒவ்வொன்றும் அவளை அக்குவேறு ஆணிவேறாகப் பிய்த்து நுணுகி நுணுகி ஆய்வறிக்கைகளைத் தயார் செய்துகொண்டிருந்தன.

முடிவில் எனக்குள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். பிரச்சினை என்னில்தான். நானும் அவளை அதிகமாக நேசிக்கிறேன்தான். அது அவளின் நேசிப்பிலிருந்து எந்த வகையிலும் குறைந்ததல்ல. வளியின் இரு கூறுகள் சேராமலா பூமி நனையும்.

மறுநாள் மாலையும் போன் பண்ணினாள்.

“சந்திக்க வேண்டும்போல் இருக்கிறது.”

“சந்திக்கலாமே.”

அவளின் பார்வை என்னிடம் எதையோ எதிர்பார்ப்பதாக இருந்தது. நான் வழமை போல சர்வ சாதாரணமாகத்தானாம். ஈபிள் கோபுரத்தின் நிழல் நீள நீள எங்களது பேச்சும் நீண்டது. அவள் இனியும் பொறுக்க முடியாது என நினைத்தாலோ என்னவோ,

“உங்களை ஒன்று கேட்கலாமா?” என்றாள்.

“தாராளமாக.”

“நீங்கள் யாரையாவது காதலிக்கிறீர்களா?”

“யாரையாவா? எத்தனை பேரை. மரம் செடி கொடிகள் உட்பட.”

மெளனம். நீண்ட மெளனம்.

“ஏன் அப்படிக் கேட்கிறீர்கள்?”

“சும்மாதான். அப்போ யாரைக் கட்டிக்கொள்வீர்களாம்.”

“யாரையுமே இல்லை.”

அவள் அதிர்ந்தது போல் இரு கைகளையும் ஊன்றி சற்றே விலகி இருந்தாள். நான் ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லையே எனப் பார்த்தேன்.

அர்த்த புஷ்டியுடன் “ஏன்?” என்றாள்.

“ஏன் கட்ட வேண்டும்?” திரும்பிக் கேட்டேன்.

அவள் சிறிது நேரம் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். பின் விறுக்கென எழும்பிப் போய்விட்டாள். நான் அசையாது அதிலேயே இருந்தேன். பின் அதிலேயே பிரண்டு படுத்தேன். இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு ஈபிள் கோபுர வெளியின் வெளிச்சங்கள் உறங்க, பொலிஸ் வந்து எழுப்பி “வீடில்லையா?” என்றான். எனக்கு ஒரு வீடுதான் தேவைப்படுகின்றது. அப்படி இருந்திருந்தால் இந்த உறவு இப்படி முறிந்திருக்காது என்று பட்டது. “இந்த உலகமே என் வீடு” என்றால் பொலிஸ்காரனும் “உனக்கு விசர்” என்றுதான் சொல்வான். சந்தேகமில்லை. எழுப்பி எதுவும் பேசாது நடந்தேன்.

இன்றும் அதே ஈபிள் கோபுரம். அதே இடத்திற்குத்தான் வருவதாகச் சொல்லி இருந்தேன். கோபுரத்தை நெருங்கினேன். முழங்கால்களை மடித்தபடி குந்தியிருந்தாள். முகத்தில் மகிழ்ச்சியின் ஏக்கமில்லை. இழப்பின் துக்கம் இருந்திருக்கலாம். பாறை வெடிப்புப் போல் ஒரு சிரிப்பு. அது எனக்குள் கசிவை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். என்னையும் மறந்து அன்பாய் அவள் விரல்களைப் பற்றினேன். அவசரப்படாததுபோல் அவசரமாய் விரல்களை விலக்கிக் கொண்டாள்.

“முடிவாய் என்ன சொல்கிறீர்கள்?” மெளனமாய்ப் போய் மேலும் கீழும் பச்சைப் பாய் விரித்த மரத்தடியில் குந்தினேன்.

நிலம் அதிர நடந்து வந்தவள் நின்றுகொண்டே,

“நான் கேக்கிறனெல்லே?” என்றாள்.

“என்ன?”

“முடிவாக.”

“எதைப் பற்றி?”

“உங்களுக்கு விசர்.”

“உண்மைதான்.”

“எது உண்மை?”

“விசர் என்றது.”

அவள் சலித்துப் போனது போல் எதிரே தொப்பென்று இருந்தாள்.

எங்களுக்குள் மெளனம் பாலமிட்டது. எனக்குள் எரிமலை வெடித்தது. எதிர்த் தரப்பு வக்கீலின் முன் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிற்பதுபோல் இனியும் இதில் இருக்க முடியாது எனும் முடிவுக்கு வந்தவனாய் எழுந்தேன்.

“கலியாணம் தான் எங்களுக்குள் வேண்டாம். ரெஜிஸ்ட்ரேசன் தன்னும்...”

“என்ன! அடிமை சாசனம் எழுதுவதா?”

“பின்னையென்ன. அதுவும் வேண்டாம். இதுவும் வேண்டாம். அப்ப உங்களுக்கு என்னதான் வேணும்?” சலித்துக்கொண்டாள்.

“நல்ல உறவு வேண்டும். நல்ல உறவு நம்பிக்கையின் மீதுதானே கட்டப்படுகிறது.” அமைதியாகச் சொன்னேன்.

“அதுக்குத்தானே கேட்கிறேன்” என்று கத்தினாள்.

“அதுக்குத்தானே சட்டமும் சடங்கும் ஏன் என்கிறேன்” நானும் பதிலுக்குக் கத்தினேன்.

அருகேயிருந்தவர்கள் அதிர்ந்து பார்த்தார்கள். பின் நாகரீகம் போர்த்தி வேறெங்கோ பார்த்து எங்களைத் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

நான் மீண்டும் அவள் கைகளை அழுத்திப் பற்றினேன்.

“நான் உன்னை விரும்புகிறேன். என்றும் நல்ல உறவாக வளர்த்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதற்கு நீ சொல்வதுபோல் விலங்கு மாட்டி எங்களை நாங்கள் சிறைக்குள் தள்ள விரும்பவில்லை அல்லது எங்கள் உறவில் சந்தேகப்பட்டு சட்டச்சிறைக்குள் பாதுகாப்பாக இருக்க விரும்பவில்லை? அவ்வளவுதான்.”

அவள் எதுவும் பேசவில்லை. அமைதியாக இருந்தாள். நான் தொடர்ந்தேன்.

“என்றோ உன்னைச் சந்திக்கும்போது இப்படி ஒரு உறவு வரும் என்று நினைத்தோமா? இல்லை. எங்களுக்கு ஒருவரை ஒருவர் நேசிப்பதும், ஒருவரை ஒருவர் மகிழ்விப்பதுமான உறவு போதும். அது வளருமாயின் விருட்சமாகும். விதைகள் கொட்டும்” என்றபடி அவள் நெற்றியில் முத்தமிடக் குனிந்தேன். அவள் கண்களை மூடினாள். பின் அவள் விருட்டென எழுந்தாள்.

“நீங்கள் ஆயிரம்தான் சொல்லுங்கள். அதில் உண்மை இருக்கலாம். ஆனால் நாங்கள் இணையிறதெண்டா சடங்கு சம்பிரதாயம் எண்டு இருக்கு. அது இல்லையெண்டால், நீங்கள் யாரிடையும் கேட்டுப் பாருங்கோ நாங்கள் ஒன்றாகலாமோ என்று”

அவள் போய்விட்டாள்.

“ஏன் ஒன்றாக இருக்க முடியாது?”

வாழ்க்கை என்பது தொடர்ச்சியானது, நிலையானது என்று எதுவும் இல்லை. ஒன்றில் முடிந்தது. மற்றொன்றில் வருவது. இடையில் தரித்து நிற்க நான் தயாரில்லை. நூற்றாண்டுகளாகக் கலாச்சாரம் என்று, கடந்தனவற்றையும் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்பவர்கள்

நிற்கட்டும். அதற்கு நானென்ன செய்ய? பாவப்பட்ட ஜென்மங்கள் என்று பரிதாபப்படுவதா அல்லது எனக்கு மட்டும்தான் எல்லாம் தெரியுமாம் என்று இன்னொரு அரச மரம் நாட்டுவதா?

சூரியன் நிரந்தரமாய்த் தொலைந்து போனான். விண்மீன்கள் வெண்முகில்களுடன் விளையாடத் தொடங்கின. நான் மல்லாந்து படுத்திருந்தேன். காதல் எதுவரை நீளும் என்று கணக்குப் பார்க்க முடியவில்லை. கலாசாரம் இதுவரைதான் என்று மறியல் போராட்டம் செய்து என்னைக் கொல்லப் பார்த்தது. கருமுகில் நுழைந்து வெண்முகில்களை விழுங்கி ஏப்பம் விட, நட்சத்திரங்கள் ஓடி ஒளித்துக் கொண்டன.

ஈபிள் கோபுர வெளியின் வெளிச்சங்கள் நாளாந்த உறக்கத்திற்குச் செல்ல, இருட்டுக்குள் இருட்டாய் நான் இனம் தெரியாமல் போனேன். எழும்பி நடந்தேன். நாலாபுறமும் வழிகாட்டும் பாதைகளை நான் கணக்கிலெடுக்கவில்லை. விருட்ச விதைகளையும் வெடிக்க வைக்கும் மழைத் துளிகளைப் பன்னீர் தெளிக்க, விழிகள் வெளிகளைத் தேட கால்கள் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தன.

1997

1. ஈபிள் கோபுரம் (Eiffel Tower) – பாரிஸின் முக்கியமான அடையாளமாக கருதப்படுகின்ற இந்த கோபுரம் 300 மீட்டர் உயரம் கொண்டது. 1887 – 1889ம் ஆண்டுகளில் கட்டப்பட்டது. இதன் கட்டமைப்பை வடிவமைத்தவர் குஸ்தாவ் ஐஃபெல் (Gustave Eiffel). இவருடைய பெயரினால் இந்த கோபுரம் அழைக்கப்படுகிறது.
2. 'மடம்' வீடு – ஐரோப்பியர்களின் வீடுகளில் பணிப்பெண் தொழில் புரிவார்கள், தங்கள் வேலையிடத்தை இப்படி குறிப்பிடுகிறார்கள் பிரான்சில்.
3. ரெஜிஸ்ட்ரேசன் – பதிவு/ பதிவுத் திருமணம் (registration)
4. **"வெறு வான வெளிமீது..." – ஈழத்து மஹாகவி உருத்திரமூர்த்தியின் கவிதை வரிகள்
5. ஏஜென்சி – முகவர் நிறுவனம் (agency)
6. பங்கர் – பதுங்கு குழி (bunker)
7. நைல் நதி – 6, 8 கிலோ மீற்றர் நீளமான, ஆபிரிக்காவின் 11 நாடுகளுடாக செல்கின்ற நதி (River Nile)
8. மெத்ரோ – நிலக்கீழ் புகையிரதம்/ நிலக்கீழ் புகையிரத நிலையம் (metro)
9. மொனாலிஸா (Mona Lisa) – 16ம் நூற்றாண்டில் லியானார்டோ டாவின்ஸி (Leonardo Da Vinci) எனும் ஓவியனால் வரையப்பட்ட உலக பிரசித்தி பெற்ற ஓவியம். தற்போது பிரான்ஸின் லூவர் (Louvre) அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது.

அநிஷ்டை

அவர்கள் வந்து போனது மனதை நிலைகொள்ளாமல் ஏதோ செய்தது. நேற்று வந்தேன், போனகிழமை வந்தேன் என எத்தனைபேர் வந்து எத்தனை கதை பேசிப்போனார்கள். எல்லாம் சர்வசாதாரணமாய், புராணமாய், புதிய இதிகாசமாய், புதுநானூறாய் சேர்ந்ததுதான். இதற்காகவா நீர் விட்டு வளர்த்தோம்? எதிலும் இருக்க முடியவில்லை. எந்தப் புத்தகத்தையும் புரட்ட முடியவில்லை. யன்னலுக்கு வந்தேன். பல மாடிகள் முளைத்த புது நகரம். மாடி மொட்டைகள் காடாய்க் கிடக்க நான் ஒரு பொந்துக்குள் தலை நீட்டிக் கிடந்தேன். 14 ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பால் அல்ல, பல்லாண்டு காலமாய் பயணம் செய்துகொண்டே இருக்கின்றேனே, சேர்த்தது தான் என்ன? எப்படி எல்லாமே மாறிப்போயிற்று. இதற்காகவா உயிர்த்தோம். நாடு கிடைத்தால் போதுமென்று எதையெல்லாம் இழந்தோம். மனிதத்தையும் விடுதலையையும் நேசிப்பையும்... மனிதன் உயிர்க்கவேண்டுமே. அன்று அப்படி என்னதான் செய்தோம். எதிரியை வீழ்த்த எண்ணி எம்மையே வீழ்த்திக்கொண்டோமே. தப்பு எங்கேதான் நிகழ்ந்தது. பொந்துக்குள் இருந்து வெளியே நழுவி வீழ்ந்தேன்.

* * * *

எங்கோ ஒரு முனையில் பட்டாம்பூச்சியின் சிறகசைவு எதிர்முனையில் புயலெழுப்பி கடல் பெருக்கி நாடு நகரம் நனைத்ததுபோல் எல்லாம் நடந்தது. அப்படித்தான் பார்த்தாலும் பட்டாம்பூச்சியைவிட மெலிந்த சிறகசைவுதான். ஆயினும் நம்பிக்கையில் எப்படி உயிர்த்துடிப்பாய் இருந்தோம். இளமையும் சத்தியமும் இந்த உலகை அசைக்கவல்ல தெம்பைத் தருவதில் ஆச்சரியமென்ன. திசைகூட எதுவும் தெளிவாக இல்லைத்தான். ஆயினும் என்ன, புறப்பட்டாகவேண்டும் என்றிருந்தது. இருத்தலின் நம்பிக்கைகள் அனைத்தும் தகர்ந்த பின்பு, வாழ்தலின் அர்த்தம் எதுவுமில்லை என்றாகிவிட்டது.

கண்ணில் பட்ட துரும்புகூட கதாயுதம்தான். இருப்பைவிட எதிர்ப்பு அச்சம் தருவதாய் இல்லை. நல்லதோ கெட்டதோ நமக்கு முடிந்தது அவ்வளவுதான். வீட்டின் கனவுக்கோட்டைகள் எல்லாம் நமது கால்களில் மிதிபட்டன. நட்பும் நம்பிக்கையும் இலட்சியமும் மட்டுமே நமது உலகம்.

ஆயுதம் ஏந்தியபோது யாருக்குத் தெரியும் அரபாத்தையும் நெல்சனையும். மார்க்ஸ், லெனின்கூட நமக்கு எட்டாத புலன்கள்தான். ஒருவேளை சே கொஞ்சம் நெருக்கமாக இருந்திருக்கலாம். ஆயினும் நாம் யாரையும் கொடி பிடித்துக்கொள்ளவில்லை. எம் கண் முன்னே கண்டதையும் எதிர்த்ததைத் தவிர, வேறு எந்த அறிவுகாட்டியும் நம் முன்னே இல்லை என்றால் யார்தான் நம்புவார்கள்.

வெடித்துக் கிளம்பி பறக்க வெளிக்கிட்ட பின்புதான் எல்லாம் வீதிவலம் வந்தன. சிறைக்கம்பிகளில் நாளும் சித்திரவதைப்பட்டு ஊனில் மிதந்தபோதும் நம்பிக்கை தளராதிருந்தோம். நாசம் வரும் என்று எவர் சொன்னார். எங்கோ தொடங்கிய சிறு அசைவு நுரை அலையாய் அணையாய் வானளாவி வெருண்டு வீறு கொண்டெழுந்து புயலெனக் கிளம்பும் என எவர் கண்டார். அவையவை எம்மையடித்து தும்பாக்கித் துப்பும் என யார்தான் அறிவார். இது பெரும் கழிதான். மலை முகடுடைத்து வெடித்துக் கிளம்பி கனன்று கழியும் தீக்குழம்பிற்கும், வீட்டையும் நாட்டையும் மனிதர்களையும் காவிச்சென்று நாடுநாடாக விசிச் செல்லும் பெரும் புயலுக்கும் மலையாய் முளைத்து மதம் பிடித்தலைந்து சரியும் சமுத்திரத்திற்கும் இடையில் பொறித்த பெரும் குழி. ஆயினும் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கிறேன். எதிர்நீச்சல்தான். எதுவும் எமது கையில் இல்லையாயினும் எல்லோரும் சரிவாய் நீரோட்டத்தில் கலந்த பின்னும், நம்பிக்கைகள் அனைத்தையுமே ஆயுதங்கள் கைப்பற்றின பின்பும், துப்பாக்கி நுனியில் உயிர் ஊசலாடும்போதும், ஆன்மா அதிகாரத்தை மறுத்துச் சிரிக்கிறது. உயிரோ உடலோ போகட்டும். எம் அநியாயத்திற்கு அடங்கிப்போக எந்த உரிமையும் இல்லாத உந்தல். நிறுத்துவதற்கு காரணகாரியம் தேவையில்லாத உந்தல். எல்லாம் இருந்தும் எதுதான் எமது கையில் இருக்கிறது. கருத்து மனிதனைப் பற்றிக் கொண்டால்... எல்லாம் வெறும் கதையாய்க் கனவாய்ப் பழங்கதையாய்...

அதிகாரத்தை எதிர்க்கிறபோது ஆயுதத்தையும்தானே எதிர்த்தோம். சாவு எந்த நேரமும் வரலாம்தான். எனினும் எக்கணமும் அது சிந்தையில் இல்லை. ஊசி கிழித்த நகங்கள் கழன்று, குதத்துள் போத்தல்கள் இறுக்கி, உயிர் உறுப்புக்கள் வெந்து வெதும்பி நசிந்தபோதும் நாம் இறக்கவில்லை. ஆயினும் நாம் இறந்தோம். நாட்டைவிட்டுக் கிளம்பும்போது சிறுகச் சிறுக இறந்தேன். எல்லாம் செய்திகளாய், சிவப்பாய், நெருப்பாய் எளிகிறபோதும் தவித்துத் தவித்து இறந்தோம். இந்த இறப்பில் இருத்தல் எவர்க்கும் நியாயமாக இல்லை. எதிரியின் குண்டால், இறந்தால் எல்லோரும் வாழ்வு கொடுத்திருப்பார்கள். சக தோழரால் நிகழ்ந்திருந்தால் பிறப்பே இல்லாது தொலைத்திருப்பார்கள். நியாயம் மனிதத்தில் குந்தியிருந்து நெடுநாளாகிவிட்டது. இப்போதெல்லாம் அது இலட்சியத்திலும் இராணுவ

வெற்றிகளிலுமே நிலைகொண்டு விட்டது என்பது எவருக்குத்தான் தெரியாது.

* * * *

எங்கிருந்து வருகிறேன் என்பது எனக்கும்தான் புரியவில்லை. புறப்பட்டேயாக வேண்டும் என்று நெட்டி நெருடி உத்தியதும் புறப்பட்டதும் புறப்படும்போது பெரிய பள்ளத்தாக்குகளையும் கூரிய நிமிர்ந்த மலைச் சிகரங்களையும் காடுகளையும் கடக்க வேண்டும் என்று நினைத்தது மட்டும் நினைவிருக்கிறது.

மிதிவண்டியில் இயந்திரம்போல் என் கால்கள் இயங்கிக் கொண்டே இருக்கின்றது. எதையும் நினைத்துப் பார்க்க சிந்தையில்லையோ என்னவோ, சிந்திப்பதையே நான் நிறுத்திவிட்டேன். மிதிவண்டி வேகமாக ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. முன்னே பெரு ஏறுமலைதான் விரிந்து கிடக்கிறது. ஆயினும் நான் வேகமாகத்தான் போகிறேன் எந்தக் கவலைகளும்ற்று. கரியரில் சுள்ளிகள் மட்டுமே கட்டியிருந்தேன். வெறும் காய்ந்த, எதற்குமே உதவாத, புகைவதற்கும் சாம்பலாவதற்கும் என்றே விதிக்கப்பட்ட சுள்ளிகள், கனமான பொருள்களாக எனக்குக் கிடைத்த துரும்புகள். அவை தம்பாட்டுக்குப் பின்னே கிடந்தன.

எத்தகைய தடைக்கற்களையும் குழிகளையும் வெட்டியோடும் லாவகம் என் சுட்டுவிரலின் கணப்பொழுது முடிவுகளில் வீரியம் கொண்டு இயங்கியது. தூரம் எதையும் நான் கணக்கெடுக்கவில்லை. காலம்பற்றிக்கூட எனக்கு எந்தச் சிந்தனையும் இல்லை. இரவு பகல், காடு வீடு, எதுவும் எம் சிந்தைக்குள் அகப்படாமல்தான் எம் வரலாறு கழிந்துகொண்டேயிருக்கிறது.

இப்போது சுள்ளிகள் எனது மேல் இருப்பில் முட்டி மோதுகின்றன. சற்றே அண்டி அண்டி முறிந்து இப்போ கீற ஆரம்பித்து விட்டன. நான் புறப்படுவதாகத் தீர்மானித்த போதே இவற்றை நகராவண்ணம் ஒழுங்காக எப்படிக்க கட்டுவது எனப் பல நாட்கள் வெள்ளிகளைக் கணக்குப்பண்ணியே கட்டினேன். இதைவிட இறுக்கமாக மீளக் கட்டமுடியாதபடி மிகவும் அழுத்தம் திருத்தமான கட்டு. அந்தக் கட்டில் அசையமுடியாத முக்கியமான இருவிடயங்கள் இருந்தன.

1. அவைகளின் இயற்கையான உணர்ச்சி நரம்புகள், அதிலும் மென்மையான அனைத்து நரம்புகளும்.
2. அவைகள் சிந்திப்பதற்கான அனைத்து அணுக்கள்.

இவை இரண்டில் எதுவும் தன்வயம் இழக்கமுடியாது. எனக்கு ஓடிந்துவிடாத உறுதி மட்டும் போதும் என்னோடு அவை பயணம் செய்வதற்கு. ஆயினும் இப்போதென்ன நடந்துவிட்டது. என் முதுகுப்பகுதியைக் கிழிக்கின்றன. எதையும் நான் திரும்பிப் பார்க்கத் தயாராக இல்லை. இவைகளில் நான் கவனம் செலுத்தினேனாகின் அது என்னை அவமதிப்பதுபோலாகும். எனது வெள்ளிக் கனாக்கள் அனைத்தும் பொய்த்துப்போவதை நான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

என் சுட்டுவிரலுக்கு அகப்பட்டது எல்லாம் தட்டப்பட்டன. அகப்படாதவை அடங்கிப் போயின. நான் ஓடிக்கொண்டேயிருந்தேன். இலக்கு ஒன்றைத் தவிர எனக்கு எந்த வெளிச்சவீடும் இல்லை. இலக்கு என்னை எல்லாவிதமாகவும் 'சூச்சா' காட்டிக்கொண்டேயிருக்கட்டும். பெருமலைகளை என் முன்னே சரித்து விழுத்தட்டும். பெரும்புயலைக் கிளப்பி பெரும் புழுதிகள் என்னை மூட்டட்டும். நான் நகர்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறேன். எனது சிறு நகர்வு பெருமலைகளையும் சமுத்திரங்களையும்கூட என்னோடு இழுப்பட்டு வர வைத்துவிடுகிறது. இந்தப் பலத்தையெல்லாம் அவர்களே தந்தார்கள். நான் எதை எதை எப்படி எப்படி நகர்த்த வேண்டும் என்பதெல்லாம் சிந்திப்பதற்குத்தான் என்னிடம் எதுவும் இல்லையே.

மீண்டும் சுள்ளிகள் கீறுகின்றன. என் விலாவில் விரவி பழுவெல்லாம் வேல்களாய் ஏறுகின்றன. கிழிப்பதை உணரமுடியினும், இவையெல்லாம் வலி தருவனவாய் இல்லை. குருதி கழிவதும் தேகம் நனைவதும் எனது இலக்கை எதுவும் செய்துவிடப்போவதில்லை.

இலக்கு எனது உயிர்ப்பு. எனது இயங்கு சக்தி. இன்று இருப்பு எனது வாழ்வு வரலாறு எல்லாம். அதை நான் இறுகப் பற்றியிருக்கும் வரைதான் எல்லாம். நிலங்கள்தோறும் பிணங்கள் பரவிக் கிடப்பினும் அவை எனக்கு உற்சாகத்தை மட்டுமே வழங்கும். குருதிகள் ஆராய் ஓடுவது எனது விளைச்சலை உத்தரமாக்கும். நிணத்தின் நாற்றம் காதலை மெய்ப்பிக்கும். மிக முக்கியம் இலக்குத்தான்.

என் நெஞ்சத்து ஈரமெல்லாம் மழிக்கப்பட்டு இதயத்தில் சுள்ளிகள் நெருடும்போது, இனியும் பொறுக்கமுடியாது அவற்றைப் பார்த்தேன். என்ன ஆச்சரியம். (மண்ணாங்கட்டி ஆச்சரியம். ஆச்சரியம் ஒன்றும் எனக்கில்லை. அதெல்லாம் உங்களுக்குத்தான்.) அவையெல்லாம் கைகள். ஓட்ட அறுத்த துண்டிக்கப்பட்ட கைகள். நீண்டு நிமிர்ந்து தினவெடுக்கின்றன. விரல்கள் என் உயிரை அறுக்கும் அதிர்வுகளோடு பறையடிக்கின்றன. நண்டுக்கால்களாய் கரியரில் பிணைந்தபடியே என்னை இறுகப் பிணைகின்றன. சுட்டை அறுத்து வெளி உலகத்தில் உலாவரத் துடிக்கின்றன. அது அந்த மட்டில்தான் என்றால் அது எனக்கொன்றும் பிரச்சினையில்லை. ஆனால் என் உயிரைக் குடித்து என் இலக்கை... அதை மட்டும்...

இந்த இடத்தில் நிச்சயமாக எதையும் சொல்ல முடியவில்லை. பல சாத்தியங்கள் இருப்பதைச் சிந்திப்பதை மறுத்த என் சிந்தை முன்வைக்கிறது, இலக்கை அழிப்பது அல்லது அவற்றை அபகரிப்பது. ஆனால் சிலர் இப்படியும் ஏற்கனவே இருந்து பேசிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். அதாவது இலக்குக்கு அப்பாலுக்கும் அப்பால் உள்ள இலக்கை மட்டுமே இலக்காகக் கொள்வது. அதுதான் முடிந்த முடிவான இலக்காம். அந்த இலக்கை எட்டிவிட்டால், இந்த இலக்கெல்லாம் ஒரு இலக்கா என்கிறார்கள்.

எல்லாம் சரியாகவும் இருக்கலாம் அல்லது ஏதாவது சரியாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் எனக்கு மூன்றும் மூன்றும் நாலு, நாலும் நாலும் ஏழு என்ற கணக்கெல்லாம் தெரியாது. நான் தீர்மானித்த இலக்கு என்

நியதிக்குட்பட்டது. என் வாழ்வுக்கும் உட்பட்டது. அவ்வளவுதான். அதற்கு மேல் என்னை ஒன்றும் கேளாதீர்கள். அதை நான் எக்காரணம் கொண்டும் அனுமதிக்க மாட்டேன். அத்தோடு இதையெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டு என் ஆட்காட்டிவிரல் சும்மாவும் இருக்காது. அது எதற்கும் எப்போதும் எந்தக்காலத்திற்கேனும் அல்லது எந்தச் சக்கரவர்த்திக்காயினும் ஒரு கணமேனும் நின்று நிதானித்துப் பொறுத்தது கிடையாது.

அந்த ரகசியம் எல்லாருக்கும் தெரிந்ததுதான். அதன் பிறகும் இப்போ என்ன நாசத்துக்கு இந்தக் கைகள் இந்தக் கெம்பு கெம்புகிறது. அவை என்னை மோசமாகத் தாக்க ஆரம்பித்துவிட்டன. சில கைகள் மிகவும் நீண்டு என் கான்டிலைப் பிடிப்பனவும் சில முன் சில்லுக்குள் தடியோட்டுவனவுமாய் வளர்ந்துவிட்டன.

சரி என்னதான் பண்ணப்போகிறீர்கள்? பார்ப்போம்.

சைக்கிளை விட்டு இறங்கி ஓடினேன். கைகளும் சைக்கிளும் தாமாக என் பின்னே கலைத்துக்கொண்டு வந்தன. நான் வேகமாக ஓடினேன். பங்கருக்குள் பதுங்கிப் பார்த்து காடு கரம்பை எல்லாம் வெட்டி ஓடினேன். சைக்கிள் என்னைத் துரத்திக்கொண்டே வந்தது. நின்றேன். நிதானமாகத்தான். நெருங்கியதும் உங்களுக்கு என்னதான் வேணும். ஆள்காட்டி விரலினால்தான் கேட்டேன். கைகள் எல்லாம் ஆயிரங்கால் மண்டபத்தைப்போல் என்னைச் சுற்றி கவரெடுத்து நின்றன. ஒன்று மட்டும் உறுதியாக விளங்கியது. அது அவர்களுக்கு விளங்காவிட்டாலும் அவர்கள் என்னைக் கொல்ல முடியாது. என்னைக் கொல்வது அவர்களையும் கொல்வது போலாகும். என் தோளில் இருந்துகொண்டு சொண்டு விரல்களால் கொத்திக் கொண்டிருக்கும் குருவிகள் இவை என்பதற்குமேல் இவர்களை நான் ஒருபோதும் பெரிதாக நினைத்ததில்லை.

நிற்க! இவை என்னைச் சுற்றிய வலயத்துள் என்றுமே உட்புக முடியாத கைகள். ஆயினும் எனது ஆரம்பமும் முடிவுமான ஆள்காட்டி விரலின் உச்சவிசையைப் பிரயோகிப்பதைத் தவிர வேறு வழியேதும் எக்காலத்திலும் எனக்கு இருந்ததில்லை. முடிந்தவரை தொடர்ந்து இயக்கிக் கொண்டேயிருந்தேன். மேலும் மேலும் கைகள் முளைத்தன. கடலையின் குத்துக்கல்களாய் தேசமெங்கும் காடாய் விரிந்தன. நான் மட்டும் நடுச் சமுத்திரத்தில் தனியனாய் இருந்தேன். என் வலயமும்கூட.

இந்த இக்கட்டான இடத்தில் ஒரு முக்கியமான விடயம் நடந்தது. துரத்தே மின்னல் விழுந்தது. இடியோசை முழங்கியது. வானமெங்கும் ஊர்திகள் நிறைந்தசைந்தன. புகைகள் பகலை இரவாக்கியது. குண்டுகள் பொழியத் தொடங்கின. ஒரு காலப்பிரளயத்தின் டைனசோர் அழிவுகள் போல் மலைகள் வெடித்துச் சிதறி கைகள் எல்லாம் முறிந்து விழுந்தன. எனது கைகள் பலத்தன. வலயங்கள் பெருத்தன. தாக்குதல்கள். உக்கிரமான பதில் தாக்குதல்கள். முடிவில் அவர்களும் வென்றார்கள். நானும் வென்றேன்.

இப்போது எனது பலம் பெரிதாக இருந்தது. சமுத்திரங்கள்

குளமாகிவிட்டன. ஆயிரங்கால் மண்டபங்கள் அடியோடு சாய்ந்திருந்தன. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய்க் குத்துக் கல்லாட்டம் இருந்த கைகளைப் பார்த்துக் கேட்டேன், “இப்போ எல்லோரும் எங்கே போய்விட்டீர்கள்?” அவர்கள் எதுவும் பேசவில்லை.

ஒரு கணம் எல்லோரையும் உற்றுப்பார்த்தேன். சிலர் புகலிடங்களிலும், இன்னும் சிலர் என் வலயத்தோடும், வேறு சிலர் மண்ணோடும் வீழ்ந்து கிடந்தனர்.

“இப்போது என்னதான் சொல்கிறீர்கள்?”

எல்லாம் உண்மைதான். ஆயினும் நீங்கள் சிந்திக்கும் உரிமையையும் மறுத்தீர்கள். போராடும் உரிமையையும் மறுத்தீர்கள். ஆயினும் போராடினோம். மேலிருந்தும் கீழிருந்தும் முன்புறம் இருந்தும் பின்புறம் இருந்தும் பாய்ந்த குண்டுகளால் சாகடிக்கப்பட்டோம். ஆனால் உங்களுக்கு ஒழுங்காகக் குறி பார்த்துச் சுடத்தெரியும் என்பதையும் நாமறிவோம்.

இங்கே பாருங்கள், எனக்கு முக்கியமானது எனது இலக்குத்தான். நீங்களோ, நானோ, எனது வலயங்களோ இல்லை எதிரியோ அன்றி எனது மக்களோ இந்த உலகமோ எனக்கு முக்கியமானதல்ல. ஒரே ஒரு மூலமும் முடிவுமான பொருள் இலக்குத்தான். இந்த இலக்கை எட்டிவிட்டேன் என்றால் எதிரி எதிரியும் இல்லை. உங்களுக்கும் எனக்கும் பிணக்கும் இல்லை.”

இது அவர்களுக்குத் திருப்தியானதாக இல்லைத்தான். அவர்கள், “உங்களதும் எங்களதில் பலரதுமான இலக்கை நீங்கள் நினைத்த வழி அடைவதற்கு விடுதலையும் சுதந்திரமும் மனிதமும் இயற்கையும் எல்லாமுமாய் அழிவது அராஜகமானது இல்லையா?” என்கிறார்கள்.

* * * *

இருள். என்றும் இல்லாததுபோல் இருள். உலகமெல்லாம் பொட்டம் பொட்டமாக கவிழ்ந்து கறுத்த இருள். நாமோ — யாரோ சூனியம் செய்ததுபோல், இருள், அடர்த்தியாகவும் நீண்டதாகவும் இருப்பதாக உணர்கிறேன். ஏனெனில் 1910களிலோ 1940களிலோ இந்த இருள் இவ்வளவு நீண்டதாக இருக்கவில்லை. இந்த மழைகூட அசாதாரணமாய் விரும்பத்தகாத ஒன்றாய், இல்லை, மேலும் வெறுக்கத்தக்கதொன்றாய் குத்தி முறிந்து மாய்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது. இதுவும் சூனியத்தின் விளைவோ என்னவோ? ஓர் துர்க்குறியின் அடையாளமாகவே படுகிறது.

தப்பி. இதை ஓர் 20வருடங்கள் முன்னே சொல்லியிருக்கலாம்தான். இப்போ அடையாளத்தின் அத்திவாரமும் அஸ்தமனமும் இரண்டாய் கலந்த, இரண்டாய் அழிந்த, இரண்டாய் உயிர்த்த ஒன்றாகிவிட்டது அல்லவா? இப்படி நான் உணர்வது ஓர் இயற்கையின் விளைவுதானே என்பதற்கு அப்பால் எதையும் எண்ணத் தோன்றவில்லை. ஆயினும் இந்த இருளினுள்ளே சூரியனின் கடாட்சத்தில் கால்களை நீட்டி வைத்துச் செல்பவர்கள் போல் (ஒருவேளை அது எல்லாம் கூட்டித் துடைத்த ஒரு

நீண்ட வெளியாகக்கூட இருக்கலாம்) பலரும் செல்வதையும், வீணியாய் நாறி ஒழுகும் மழையில் புதையாது விரைவதையும் பார்க்கும்போது எனக்கு அசாதாரணமாகப்பட்டது. ஆயினும் நான் இப்படி உணர்வதை அவர்கள் விளங்கிக்கொண்டிருந்தார்களா? இல்லையா? என்பதை என்னால் ஊகிக்கமுடியாவிட்டாலும் அவர்கள் என்னை ஒரு தினுசாக நோக்குவதை நான் உணர்ந்திருக்கின்றேன். எது எப்படித்தான் என்னை இழுத்தடிப்பினும் நான் இவற்றையெல்லாம் எண்ணி ஆச்சரியப்படாததற்கு அவர்களே சூனியக்காரர்கள் என்று எண்ணியது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். (உண்மை என்னவென்றால் இந்தக் கூற்று உண்மையல்லவென்பதுதான். நானும் ஒரு சூனியக்காரர்தான் என்பதை எனது வசதிக்காகவோ அல்லது எனது அதீத தூய்மைவாத துப்பரவற்ற உணர்வாலோ அல்லது நான் மட்டுமே நேர்மையான, துணிச்சல் மிக்க, உத்தமன் என்று உணர்ந்தி எல்லோரையும் எனது சக்தியின் கீழ் பணிய வைக்கவேண்டும் என்ற ஒரு வகை ஹீரோ உணர்வாலோ மறைத்துவிடுகிறேன். மன்னித்தருள்க!)

இப்படி நான் எண்ணியதும் அவர்கள் என்னை ஒரு தினுசாகப் பார்த்ததும் — மொத்தத்தில் நான் பேய் பிடித்தவன்போல் ஆகியதில் வியப்பில்லைத்தானே. இதுநாள்வரை நான் இதைப்பற்றி அதிகம் அலட்டிக்கொள்ளவில்லை. ஆகையால் அச்சம் இருந்ததில்லை அல்லது அதிக அச்சமும் இருந்திருக்கலாம். ஆயினும் எல்லா வகையிலும் நிலைமை இப்போ மாறிக்கொண்டு வருகிறது. முன்னரெல்லாம் இருள் இருளே என்றும் வீணிமழை என்றும் விலாவாரியாய் ஒப்பாரி நீட்டியவர்கள்கூட சூரிய கடாட்சம் பெற்று வருவதையும் மேலும் வேகமாக விரைவதையும் பார்க்கமுடிகிறது. ஆச்சரியம்தான் என்று இல்லாவிட்டாலும் அச்சமல்லவா தருகிறது. காவிப் போர்வைக்கும் கறைபட்ட போர்வைக்கும் வேறுபாடற்று இருளில் மறைந்து கிடப்பது அச்சத்திற்குரிய விடயமல்லவா.

* * * *

அவர்கள் மீண்டும் வந்தார்கள். மேலும் ஆயிரம் கதைகள் சொன்னார்கள். முடிவில் என்ன செய்வதாக உத்தேசம் என்றார்கள். இனியும் பொறுக்க முடியாது என்றேன். ஆமாம்! எங்களுக்கும் அப்படித்தான் என்றார்கள். என்ன செய்யலாம் என அவர்களை நோக்கி நிமிர்ந்தேன். அவர்களோ தடிப்பான மேலங்கிக்குள் இருந்து மிக இலகுவாகவே அதிகாரத்தைக் கையில் எடுத்தார்கள். நான் மண்டியிட்டு வீழ்ந்தேன்.

1999

1. பங்கர் - பதுங்கு குழி (bunker)
2. கரியர் - துவிச்சக்கர வண்டியின் பின்பகுதியில் பொருட்கள் கட்டி செல்வதற்காக பொருத்தப்பட்டுள்ள தட்டு (carrier)
3. காண்டில் - கைப்பிடி (handle)
4. ஹீரோ - வீர செயல் புரிபவன் (hero)

5. டைனசோர் - 6 கோடி வருடங்களின் முன் வாழ்ந்த விலங்கு (dinosoure)
6. அரபாத் - யாசீர் அரபாத். பாலஸ்தீனர்களின் விடுதலைக்கு போராடிய முக்கிய அரசியல் தலைவர் (1929 - 2004) - (Yasser Arafat)
7. நெல்சன் - நெல்சன் மண்டெலா - தென்னாபிரிக்காவின் புரட்சியாளர், அரசியல் தலைவர், கொடையாளர், முதலாவது கறுப்பின ஜனாதிபதி, சட்டத்தரணி. தென்னாபிரிக்காவின் இனஒதுக்கல் கொள்கையை இல்லாதொழிக்க தீவிரமாக செயல்பட்டவர். (Nelson Mandela)
8. மார்க்ஸ் - கார்ல் மார்க்ஸ். ஜெர்மனிய தத்துவவியலாளர், பொருளாதார வல்லுநர், வரலாற்றாசிரியர், அரசியல் தத்துவவாதி, சமூகவியலாளர், புரட்சிகர சமதர்மவாதி, பொதுவுடைமை கொள்கையின் தந்தை. (1818 - 1883) (Karl Marx)
9. லெனின் - விளாதிமிர் லெனின். ரஷ்ய பொதுவுடைமைவாத புரட்சியாளர். (1870 - 1924) (Vladimir Lenin)
10. சே - எர்னஸ்டோ சே குவேரா. ஆர்ஜென்டினாவில் பிறந்தவர். மருத்துவர். கிளர்ச்சியாளர். கியூப சமதர்ம புரட்சி ஐக்கிய கட்சியின் அமைப்பாளர். 1967ம் ஆண்டு அவரது 39வது வயதில் அமெரிக்க மத்திய புலனாய்வு அமைப்பினால் பொலிவியாவில் படுகொலை செய்யப்பட்டார். (Ernesto Che Guevera)
11. 'சூச்சா' காட்டுதல் - ஏமாற்றுதல்

3

மனதின் வழித்தடம்

மனதின் வழித்தடம்

உள்ளடக்கம்

01. அது எனக்குத் தெரியாது	143
02. எட்டாத உயரம்	145
03. வாக்களிக்கப்பட்ட பூமி	147
04. கம்பாலா, உகண்டா	149
05. காத்திருப்பு	154
06. நான் என்னை அறிமுகம்...	156
07. அப்ப நிலவரங்கள் எப்பிடிப் போகுது?	158
08. காலம்	160
09. உயர உயரப் போகிறேன்	162
10. மனிதன் — மனிதம்	164
11. நான் தொடர்ந்து என்னைப் பற்றியும்...	167

அது எனக்குத் தெரியாது

அது எனக்குத் தெரியாது.

ஆனால் அவை நாடகங்களே இல்லை.

இல்லை இல்லை அவைதான் சுத்த நாடகம்

ஒரே நாடகத்தை எல்லோரும்

தங்கள் தங்கள் கடமைக்கு

வாழ்க்கையாக நடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

என்றாலும், அதை நாடகம் என்று சொல்ல முடியாது.
வாழ்க்கை வேறு, நாடகம் வேறு. இல்லை, இரண்டும் ஒன்றாக்கப்
பட்டிருக்கிறது. வாழ்க்கைதான் உண்மையான நாடகம்.
மேடையில் எப்போதும் போலிதான் காட்டப்படுகிறது.

காணும் நிப்பாட்டுங்கோ!

பிறப்பிலை இருந்தே வேசம்.

சாதி வேசம், சமய வேசம், இன வேசம், மொழி வேசம்
அது மட்டுமா?

புருஷன் வேசம், பொண்டாட்டி வேசம்.

நீங்கள் என்ன,

கோயில் திருவிழாக்கள், கலியாண வீடுகள், சாமத்தியச்
சடங்குகள் எல்லாமே நாடகம் என்றா சொல்கிறீர்கள்?

அதிலே சந்தேகமென்ன?

நாம் இன்னும் இராமாயணமும் பாரதமும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கவில்லையா?

அப்பன், சித்தப்பன், பெரியப்பன், மாமன், மாமி, மருமகன், மருமகள் எல்லாமே வேசங்கள். எல்லாமே நாடகங்கள். யார் இருக்கிறார்கள் ஒரு உயிரியாக? யார் மதிக்கிறார்கள் ஒரு உயிரை?

1993

எட்டாத உயரம்

நீங்கள் இருந்தாலென்ன! இறந்தாலென்ன!

முடியவில்லை. எதற்குமே முடியவில்லை.

கனடா என்றால் 10 இலட்சம்; ஐரோப்பா என்றால் 8 இலட்சம் கேட்கிறார்கள்.

எதற்காக? கிரேக்கக் கடலில் அல்லது எல்லை நதிகளில் தாழ்ப்பதற்கோ அன்றி கமியோன்களில் அடைத்துக்கொல்வதற்கோ அல்லது உகண்டாவிலே எந்த மூலையிலோ கிடந்து உழல்வதற்கு.

எல்லா வேலிகளிலும் கண்ணி வெடி வைத்துக் காத்திருக்கிறார்கள் கொல்வதற்கு.

இதையும் மீறி இந்த உயரத்திற்கு வந்தால் சூத்திர நுகத்தடி காத்திருக்கிறது, சுற்றிச் சுற்றி இருப்பதற்கு. என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்கள்?

வட்டியுடனும் குட்டியுடனும் என்னையும் சேர்த்து கசிப்பாக்கி 10 லட்சம் ஆக்கலாம் அல்லது இன்சூரன்ஸ் பதிந்துவிட்டு தற்கொலை செய்துகொள்ளலாம். இந்த இரண்டு வழிகள்தான். உங்களை எங்கேயோ இடைவழியிலோ அல்லது இந்த உயரத்திலோ வைத்துக் கொல்வதற்கு.

“ஐயோ வேண்டாம். நீ வாழ்ந்தால் போதும். நாம் எக்கேடு கெட்டும் போகிறோம்” என்று நீங்கள் தலையிலடித்துக்கொண்டு உளசுத்தியோடு தாய்மை சுரப்பில் சொல்வது என் இதயக் கபாலங்களை உசுப்புகிறது. ஆனால் நான் வாழவில்லை. நீங்கள் மட்டுமென்ன நாம் எல்லோரும் வாழ்வதாக நடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

“எப்படி வாழ்ந்தால் என்ன? உங்கு கிடைக்கக்கூடிய நிம்மதி இங்கு இல்லைத்தானே? உது மனிதாபிமானமிக்க நாடில்லையா? உந்த உயரம்...!”

ஆமாம் ரொம்ப உயரம்தான். எந்தெந்த மூலைகளில் மனிதர்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள் என்பதில் காட்டும் அக்கறையைவிட மரங்கள் கொல்லப்படுவதில் காட்டும் அக்கறையைப் பார்க்கத் தெரியவில்லையா? மனிதாபிமானத்தின் உயர்வு பற்றி.

இந்த உயரம் ரொம்பவும் எட்டாத உயரம்!

1994

-
1. கமியோன் - பாரவண்டி/ சரக்குவண்டி
 2. இன்சூரன்ஸ் - காப்புறுதி
 3. உகாண்டா - கிழக்காபிரிக்காவில் அமைந்த ஒரு நாடு. தலைநகர் கம்பாலா.

வாக்களிக்கப்பட்ட பூமி

புறப்பட்டோம்!

உடைந்த கைகளும் வெற்றுத்தலை முண்டங்களும் புடைசூழ, அந்த வலயத்துள் நுழைந்தோம். 20 வருடமாய் யுத்தம் நடந்த, மில்லியன் கிரோசிமாக்களை விழுங்கிய, அந்த வெளி மிகப் பிரமாண்டமான தொழிற்கூடமாக இருந்தது. அதை அவர்கள் புரட்சிகர தொழிற்கூடம் என்றும், தேசவிடுதலை தொழிற்கூடம் என்றும், ஒரே அரச குடையின் புத்தபூமி புனரமைப்புக்கூடம் என்றும் பல்வேறு விதமாக வர்ணித்தார்கள்.

உக்கிக் காய்ந்து மினுக்கப்பட்ட மண்டையோடுகளால் மிக நேர்த்தியாக அடுக்கப்பட்ட தெரு நீண்டு கொண்டிருந்தது. நின்றபடி மாண்டுபோன மின்கம்ப உடல்கள் கம்பமற்று மின்னுடம்புகளாய் இருந்தன. தலைகளின்மேல் மின்குமிழ் மின்னிக் கொண்டிருந்தது.

பச்சை மரங்களோ, பூக்களோ இல்லாமல் கூட்டித் துடைக்கப்பட்ட, அந்தப் பூமியில் சிமெண்டு கட்டிடங்கள் எதையும் காண முடியாதபடி, எல்லாமே உடல்களாலும் எலும்புகளாலும் ஆக்கப்பட்டிருந்தது. முன்னர் இரும்பும் பின்னர் சீமெந்தும் பாவிக்கப்பட்ட பாலங்கள்கூட எலும்பால் ஆகியதற்குக் காரணம், இவைதாம் இந்தப் பிரதேசத்தில் மலிவாக கிடைக்கிறதாம். 'நினைச்ச நேரத்தில் போய் தேவையான அளவு சுட்டுக்கொண்டு வந்து பதப்படுத்தி செய்துவிடலாம்' என்கிறார்கள். அது உண்மைதான்.

நாம் அந்த எலும்புப் பாலத்தைக் கடக்கும்போதே, நிறைய உடல்கள் காய்ந்த சுள்ளிகளைப் போல் இரத்தாற்றில் மிதந்து கொண்டிருந்தது. அவை ஆண்களா, பெண்களா அல்லது தமிழா, சிங்களமா அல்லது இயக்கமா இராணுவமா என்ற கேள்விகள் எல்லாம் அபத்தமானது. அவர்களுக்குப்

பெயர்கள் கூட இல்லை. பிறந்தார்கள் இருந்தார்கள் என்பது கூட இல்லை. ஏதோ ஒரு மரத்தின் உக்கிய சருகு விழுந்தால் என்ன நினைப்போமோ அவ்வளவுதான்.

தோலினால் இழுத்து அடிக்கப்பட்ட அந்தக் கூடாரத்தினுள் நுழைந்தோம். ஆங்காங்கே சிலர் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்களின் உருவங்கள் அடிக்கு மேல் அடியடித்து... நீங்கள் நவீன சிற்பங்கள் பார்ப்பதில்லையா? — அப்படி இருந்தன.

புறப்பட்டோம் மீண்டும்!

மீண்டும் அச்சத்துடனும் நிச்சயத்துடனும்.

உயிர் துச்சமென எப்போதும் எவரும் நினைத்ததாக நான் நம்பவில்லை.

வாழ்தலின் தவிப்பும் தவிப்பின் உச்சமும் அச்சத்தை எச்சமாக்கிவிடுகிறது என்பதற்கு மேல் என்ன இருக்கிறது.

வாழ்வு எங்குதான் தொடங்குகிறது? ஒவ்வொரு கணமும் இறந்து, இறந்த அக்கணமே தொடங்கிக் கொண்டானே இருக்கிறது. இறக்கும்வரை என்று கூட நிச்சயம் சொல்ல முடியாதபடி, அதன் பின்னேயும் தொடக்கங்கள் நிகழ்வதை யார்தான் மறுக்க முடியும்? அதேபோல்தான் தொடங்கினோம். அது மரணிப்பதற்கானதுதான். ஆயினும் உயிர்த்தல் இதிலேதான் குடிகொண்டிருக்கிறது என்பதால்...

அதற்குள் நுழைவது அவ்வளவு இலேசான காரியமல்ல. ஒரு பாம்பின் குடலுக்குள் பயணிப்பது போன்ற அனுபவ எத்தனம். வாயிலைக் கடப்பது என்ன அவ்வளவு இலகுவான காரியமா? நாமெல்லோரும் நஞ்சுண்ட கண்டர்கள் இல்லையே? அல்லது ஆயுத கவசங்களோ, ஆயுதங்களோ எதுவுமே இல்லையே!

எனினும், நான் உங்களுக்கு பொய் சொல்லக்கூடாது. எம்மிடம் மிகப்பெரிய ஆயுதம் இருந்தது. ஆம்! அது எங்கள் நெஞ்சக் குழிக்குள் வற்றாத ஈரத்துடன் இருந்தது. அது எந்த ஆயுதத்திற்கும் எந்த அதிகாரத்திற்கும் எதிர்த்து முகம் கொடுத்து வீழ்த்தி விடும், மனிதம்.

1995

-
1. கிரோசிமா - ஐப்பானின் தென்மேற்கு பகுதியில் உள்ள ஒரு நகரம். 1945ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்தில் அமெரிக்க படையினரால் முதலாவது அணுகுண்டு தாக்குதலுக்குள்ளான பிரதேசம்.

கம்பாலா, உகாண்டா

19.11.1996

அம்மாவைப் பார்த்தேன். தாங்க முடியவில்லை. ஏன் எதற்கு என்று காரணம் கண்டுணர முடியாதபடி விம்மல். இப்போதும் நினைத்த மாத்திரத்திலே மாதுளம் மணியை நெரித்த மாதிரி கண்கள் சிவந்து சிதறுகின்றது.

எனிலும் அந்த இருட்டுக்குள் ஒரு சிறு குப்பி மெழுகுதிரியில் ஒருவர் முகத்தையும் உன்னிப்பாக பார்க்க முடியவில்லை. இது இது இவர் இவர் உருவம் என்பது மட்டும்தான் துல்லியமாக இருந்தது. வாழ்க்கையில் இது எவ்வளவு கனதியான கணங்கள். இந்தக் கணத்துக்காக இவ்வளவு அவஸ்தைகளா? என்று நினைக்க அவலமான வேதனை வெடிக்கிறது.

உகாண்டா நேரப்படி 12:30 மணிக்கு வந்து சேர்ந்தேன். இமிகிரேஷனுக்கு போக முதல் அதற்கான கார்ட் தரும் மேசையில் இருந்தவன், அவன்தான் மஞ்சள் கார்டையும் பார்ப்பான். அதைக் கேட்டான். கொடுத்தேன். அவன் கார்டைப் பார்த்தான். மேசை மீதிருந்த ஒரு துண்டை எடுத்துப் பார்த்தான். அதில் எனது பெயர். அதன் கீழ் பொபி என்று ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எழுதியிருந்தது. ஆச்சரியமாகத்தான் இருந்தது. இலஞ்சம் இவ்வளவு தூரத்திற்கு இங்கு கை நீட்டி இருந்தது. நான் சில வேளை மஞ்சள் கார்டை கொண்டு வராமல் விட்டாலும் என்றுதான் இந்த ஏற்பாடு என்பதை அறிந்தேன்.

இமிகிரேஷன் போனதும் அவன் ஒரு மூலையைக் காட்டி அந்த அறைக்குப் போகச் சொன்னான். அங்கு போனபோது கதவில் பொலிஸ் என்று அடையாளப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

உள்ளே போய் பாஸ்போட்டை நீட்டினேன். அவன் எதுவும் கேட்காமல் இங்கு ஏன் வருகிறாய் என்பதுபோல் என் முகத்தையும் பாஸ்போட்டையும் எந்த உணர்வும் மாறாத கண்களால் பார்த்தான்.

இமிகிரேஷன் இங்கு போகச் சொன்னதாகச் சொன்னேன்.

“எந்த நாடு?” என்றான்.

“பிரான்ஸ்” என்றேன்.

“என்ன பாஸ்போர்ட்” என்றான்.

“பிரான்ஸ்” என்றேன்.

வாங்கி பல தடவைகள் திருப்பி திருப்பி பார்த்தான்.

“இது எப்படி உனக்கு வந்தது” என்றான், விளக்கினேன்.

முன்னே இருந்த சீற்றில் இருக்கும்படி கையை காட்டினான். இருந்தேன்.

எப்போ பிரான்ஸ் வந்தாய் என்பதில் தொடங்கி, இவ்வளவு காலமாக என்ன செய்கிறாய் என்று போய், இலங்கை நிலவரங்கள் எப்படி என்று கேட்டான்.

“நியூஸ் பேப்பரில் வரும் விசயங்களை மட்டும் தான் படிப்பேன். அதைவிட அதிகமாக எனக்கு எதுவும் தெரியாது” என்று சொன்னேன். அவன் சிரித்தான்.

“நீ மந்திரியாக நாட்டில் இருந்தாயா?” என்று கேட்டான்.

“இல்லை” என்றேன்.

“அப்ப நீ அங்கு எம்.பி. யாக இருந்தாயா?” என்று கேட்டான்.

“இல்லை” என்றேன்.

“நீ தமிழனா,” என்று கேட்டான்.

நான் “ஆம்” என்றேன்.

“புலியா?” என்றான்.

“இல்லை” என்றேன்.

“அது எப்படி?” என்றான்.

“நான் அரசியலில் நாட்டமில்லாதவன்” என்றேன்.

அவன் சிரித்தான்.

பின் இறுக்கமான முகத்துடன், “நீ ஒரு கிரிமினல்” என்றான்.

நான் சிரித்தேன்.

“சரி, எதற்காக இங்கு வந்தாய்?” என்றான்.

“நாடு பார்க்க” என்றேன்..

“பிரெஞ்சு பேசுகிற எவ்வளவு நாடுகள் இருக்க, இந்த நாட்டுக்கு மட்டும் ஏன் வந்தாய்?” என்றான். நான் சொன்ன அனைத்து விளக்கங்களும் அவனுக்குப் பதில்களாக இருக்கவில்லை.

திருப்பித் திருப்பி அதையே கேட்டுக்கொண்டு இருந்தான்.

நான் எதுவும் பேசாது இருந்தேன்.

“இந்த நாட்டைப் பற்றி என்ன தெரியும்?” என்றான்.

தேசியப் பூங்கா பற்றிச் சொன்னேன்.

“இந்த நாட்டு அரசியல் பற்றி தெரியாதா?” என்றான்.

“தெரியாது” என்றேன்.

“எந்த குருப்புடன் தொடர்பு?” என்றான்.

“ஆயுதபேரம் செய்யத்தானே வந்தாய், அது எனக்கு நன்றாக தெரியும்” என்றான்.

நான் விரக்தியாக சிரித்தேன்.

* * *

20.11.1996

இன்று பொபி வந்து கூட்டிப்போய் அம்மாவிடம் விட்டார். வீட்டின் முன்னால் ஒரு கொட்டில் போட்டு அதில் அம்மாவும் இன்னும் ஒரு சிலரும் உட்கார்ந்து இருந்தார்கள்.

அம்மாவின் முகத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை. மெலிந்து சுருங்கி கறுத்து முகமெல்லாம் திட்டுத் திட்டாக கறுப்பு விழுந்து, இதே போல்தான் அத்தான், அக்கா, பிள்ளைகளும், சகிக்க முடியவில்லை. எனக்கு ஒரே அழகையாக வந்தது. சுற்றி வர இருந்த ஆட்கள் அம்மாவின் எல்லாவற்றையும் சகித்துக்கொண்டு இருந்த சாதாரணமான தன்மை என்னை இயல்பாக வைத்திருந்தது.

ஒழுங்கான பாய், தலையணை, போர்வை எதுவும் இருக்கவில்லை. செம்பாட்டுப் புழுதி படிந்து மங்கிப்போன ஒரு கட்டாந்தரையில்ல்தான் அவர்கள் அனைவரும் இருந்தார்கள். குழந்தைகளின் முகம் கண்கள் குழி விழுந்து விகாரமாகி, பார்த்த மாத்திரத்தில் சந்தோஷ உணர்வுகளைத் தரும் முகங்கள் அல்ல. அங்கு குழந்தைகளுக்கு ஒரு விளையாட்டுச் சாமான்களும் இல்லை. வீட்டுக்கு வெளியே போவதும் இல்லை.

ஒன்றரை வருடங்கள் இப்படியே ஆனதில் அப்பிள்ளைகளுக்கு விளையாட வேண்டும் போல் மனமும் இல்லை. எல்லோருக்கும் பணிவிடை செய்யும் குழந்தைகளாக இருந்தார்கள். அவர்கள் சொல்வதை, செய்வதை, விரும்பாத உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதை அக்கா ‘குழப்படி’ என்று சொன்னா.

அக்கா “என்னை விட்டுப் போய்விடாதே” என்று சொன்னா. அம்மா “எங்களை எப்படியும் கூட்டிக்கொண்டு போய்விடு” என்று சொன்னா. இதையே இருவரும் திருப்பித் திரும்பிச் சொல்லிக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

குழந்தைகளை என்னுடன் ஓட்ட வைக்கும் முயற்சியில் அக்கா அதிகம் பிரயத்தனப்பட்டா. ஆயினும் குழந்தைகள் ஏற்கனவே என்னை நன்கு தெரிந்து பழகியவர்கள் போலத்தான் இருந்தார்கள். கடைசிப் பிள்ளைதான் வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு இருந்தார். அவர்கள் எல்லோரும் என்னுடன் மிகுந்த நேசம் காட்டியபோதும் எனக்கு அவர்களுடன் விளையாட வேண்டும் போன்ற உணர்வு ஏற்படவில்லை.

*

நான் இந்த ஹோட்டலுக்கு வந்து இவ்வளவு நேரமாகிவிட்டது. ஆயினும் இவை எல்லாவற்றையும் சகிக்கும் மனம் இன்னும் வரவில்லை. இப்போது அழுதுகொண்டே இருக்கிறேன். கண்களுக்கு அணை போட முடியவில்லை. ஒழுகிக் கொண்டே இருக்கிறது. கைகள் நடுங்குகின்றன. எதையும் எழுத முடியவில்லை.

*

பொபி 10000 டொலர் தந்தால் உடனே ஏத்தலாம் என்கிறார். போனவை போனதுதான் என்று விட்டுவிட்டு ஏற்ற வேண்டும் போல் இருக்கிறது. நான் ஒரு வழி பண்ணாமல் இங்கிருந்து வெளிக்கிடுவது என் வாழ்வுக்கு நான் செய்யும் துரோகம் போல் இருக்கிறது.

*

அம்மா அங்கிருந்தவர்களுக்கு ரொபி கொடுத்தா. ஆளுக்கு இரண்டு கொடுத்தா. அவர்கள் அதை எப்படி அடிப்பட்டு வாங்கிக் கொண்டார்கள். உண்மையாகவே ரொம்பவும் ஆசையாக இருப்பதாகவும் ஒன்றரை இரண்டு வருடங்களாக ரொபி சாப்பிடவில்லை என்று சொன்னார்கள். பிள்ளைகளுக்கு கூட ரொபி சாப்பிடும் ஆசை போய்விட்டது போல் இருந்தது. கடலைப் பருப்புகளை அம்மா கொடுத்தா. சாப்பிட்டார்கள்.

பாட்டுப் பாடினார்கள். எல்லாமே சோகப் பாட்டு. காதல் சோகம், அம்மாளை இழந்த சோகம், விதியை நொந்த சோகம், நாட்டு சோகம் என்று இந்த வகையான சோகங்களாக இருந்தது. பாடும்போது பாட்டுடன் ஒன்றி மெய்மறந்து பாடுகிறார்கள். பாடும்போது அவர்கள் கண்கள் புயலடித்துக் கலங்குகின்றன. பாட்டை ரசிப்பதை விடவும் அவர்கள் வாழ்வு என் மனதில் உறைந்து கரைகிறது.

என்னுடன் பேசுவதில் பெரிய ஆறுதல் இருப்பதாக அவர்கள் சொன்னார்கள். எல்லோரும் அம்மா அக்காவை புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டே இருந்தார்கள். எல்லோரும் தங்கள் அம்மாளை என் அம்மாவில் பார்ப்பதும், அம்மா எல்லாரையும் தன் பிள்ளைகள் போல் உணர்வுபூர்வமாக நினைத்துக்கொள்வதும், அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து பகிடி விடுவதும், சண்டை பிடிப்பதும், நக்கல் அடிப்பதும் சுவாரசியமாகவும் மனதுக்கு நிம்மதி தருவதாகவும் இருந்தது.

நான் காலை 10:30 மணிக்குப் போகும்போது நல்ல வெயில் அடித்தபோதும் பலர் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் வாசிப்பதற்கு ஏதும் பத்திரிகைகூட இல்லை. அவர்கள் செய்வதற்கு ஏதும் இல்லை. சிறையை விடவும் மோசமாக இருந்தது. அவர்கள் வாழ்வு அந்த வளவுக்குள். அவர்கள் அதைவிட்டு வேறெங்கும் போவதற்கு அனுமதி இல்லை. சிறையில் இருப்பவருக்கு எப்போது வெளியே வருவோம் என்பதாவது தெரிந்திருக்கும். இவர்களுக்கு முன்னால் பெரிய ஒரு சூனியமே விரிந்து கிடக்கிறது.

1996

-
1. இமிகிரேசன் - குடியேறிகள் வரவு விசாரணை அலுவலகம்
 2. கார்ட் - மட்டை / பத்திரம்
 3. பாஸ்போர்ட் - கடவுச்சீட்டு
 4. எம்பி - பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்
 5. கிரிமினல் - குற்றவாளி
 6. குரூப் - குழு
 7. ஹோட்டல் - உணவு விடுதி
 8. ரொபி - காய்ச்சிய சீனி இனிப்பு வகை
 9. கம்பாலா - உகண்டாவின் தலைநகரம்
 10. உகாண்டா - கிழக்காபிரிக்காவில் உள்ள ஒரு நாடு

காத்திருப்பு

நாலு பத்துக்கு பஸ்.

ஏற்கனவே அது கடந்துவிட்டது.

சந்திப் பெருமேட்டின் மறு எல்லைவரை கண்களை எறிந்துகொண்டே நெஸ்ரோரன்ற் கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு வெளியே வந்தேன். டாக்ஸியைத் தவிர எதையும் காணவில்லை.

எல்லோரும் சேர்ந்து உதைத்துத் தள்ளிவிட்டதுபோல், பெரு நெருக்கத்தில் இருந்து பிழைத்து வந்ததுபோல் மனசு லேசாக இருந்தது. முகத்தில் அறைந்த குளிர் மேற்சட்டைக் கொலர் இருக்குகளினூடாக உடலின் மேல் பரவி இதமளித்தது. அப்படியிருந்தும் வேர்த்தது.

பஸ் நிலையத்தைப் பார்த்தேன். ஒருவரையும் காணோம். நம்பிக்கை சரிந்தது. இனி விடிய ஆறு மணிவரை இந்தக் குளிருக்குள்ளை நோட்டிலைதானோ? எனினும் வெந்து வலியெடுக்கும் என் பாதத்தைத் தூக்கியெறிந்து விரைந்தேன்.

அருகேயுள்ள இருக்கைக்கட்டில், அடர்ந்து மண்டிய தாடித்தலையோடு... அசப்பிலே மார்க்கலை ஒத்தவர் இருந்தார்; இக்காலம் கார்ல் மார்க்ஸ் வந்தால் இப்படித்தான் இருப்பார் என்பது போன்ற உதாரண புருசர்.

அவர் உலகத்தை ஒரு முதுகுப் பைக்குள் புதைத்துக்கொண்டு, குனிந்து உலகத்தைப் பார்த்தவாறு ஆய்வு செய்து கொண்டிருந்தார்.

என் அவசரம்... அவரருகே போனேன். பஸ் போய்விட்டதோ என்னவோ?! இவரும்...

நெருங்க நிமிர்ந்தார்.

“பஸ்ஸிற்காக காத்திருக்கிறீர்களா?” என்றேன்

“ஆம் எல்லாத்திற்காகவும்தான்”

“எல்லாத்திற்காகவும்...” இது நான்.

“ஆமாம்”

“ஒரு கஃபே, ஒரு குருவாலோன், ஒரு காலைச் சூரியன், காலம்”
அமைதியாக நிதானமாக ஆய்வாளர் சொன்னார்.

நான் அவரை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தேன். அவர் தத்துவஞானியேதான். எனக்கு பதில் சொல்லிக்கொண்டிருக்க நேரமில்லை. கீழே பார்த்து உலகத்தோடு உரையாடத் தொடங்கிவிட்டார்.

நிமிர்ந்து சந்தி மேட்டைப் பார்த்தேன். பஸ் நம்மைக் கடந்து போய்க் கொண்டிருந்தது.

நான் கலைத்துக்கொண்டு பஸ்ஸை நெருங்கியும் நிலையம் தப்பிவிட்டதால் பஸ் நிற்கவில்லை.

திரும்பி வந்து அவரருகே இருந்தேன்.

காத்துக்கொண்டு. எல்லாவற்றுக்காகவும்!

1998

-
1. ரெஸ்ரோறன்ற் - உணவகம்
 2. டாக்ஸி - வாடகை மோட்டார் வண்டி
 3. கொலர் - மேற்சட்டையின் கழுத்து மடிப்பு
 4. கஃபே - கோப்பி
 5. குருவாலோன் - பிறை வடிவிலமைந்த இனிப்பான மாப்பண்டம். பிரான்ஸின் விசேட காலையுணவு.
 6. பஸ் - பேருந்து
 7. றோட்டு - வீதி/ தெரு
 8. கார்ல் மார்க்ஸ் - ஜெர்மனிய மெய்யியலாளர். பொதுவுடைமை கொள்கைகளின் மூலவர்களில் ஒருவர்.

நான் என்னை அறிமுகம் செய்யும்போது

கடந்த இலக்கியச் சந்திப்பில் நான் என்னை அறிமுகம்
செய்யும்போது,

நான் ஒரு தமிழன் இல்லை,

நான் ஒரு ஸ்ரீலங்கன் இல்லை,

நான் ஒரு ஆம்பிளையும் இல்லை என அறிமுகம்
செய்திருக்கிறேன்.

நான் யார் என்று எதுவும் சொல்லவில்லை .

அது எனக்கு தெரிந்தும் இருக்கவில்லை.

பிரெஞ்சு தமிழ் தத்துவவியலாளர்களின் அதி நவீன
ஆராய்ச்சியின் பொருட்டு அவர்கள் என்னைக் கண்டு
பிடித்து ஐந்து சேட்டிபிக்கர் வழங்கி இருக்கிறார்கள்.

1. நான் ஒரு ஸ்ரீலங்கன்
2. நான் ஒரு தமிழன்
3. நான் ஒரு இந்து
4. நான் ஒரு ஆம்பிளை
5. நான் ஒரு வெள்ளாளன்

நீங்கள் எப்படியும் இருக்கலாம்; எப்படியும் சிந்திக்கலாம்
செயற்படலாம். அவைகள்/ நீங்கள் எல்லாம் முக்கியமில்லை.
உங்கள் பிறப்பு மட்டுமே முக்கியமானது என்கிறார்கள். அடி
முடி விளக்கம் தருகிறார்கள்.

ஆயினும் நான் ஒவ்வொரு நிமிடமும் உருமாறி வருகிறேன். ஆதலினால் ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஒவ்வொரு முகம் காட்டி வருகிறேன். ஆதலினால் என்னை ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு மாதிரிப் பார்க்கிறார்கள். ஆகையால் இன்னும் என்னை நான் தேடிக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன்.

அடிக்குறிப்பு போய் முடிக்குறிப்பு.

1. என் அம்மாவின் கூற்றுக்கள் எல்லாம் இந்த ஐந்து சேட்டிபிக்கற் அடிப்படையில் இருப்பதால் நான் இன்னும் என் அப்பாவை தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

2. எவர் இட்டாரோ? எனது பிறப்புச் சான்றிதழில் குறிக்கப்பட்டுள்ள பெயர் கலைச்செல்வம்.

ஆயினும் நீங்கள் உங்கள் விருப்பப்படி என்னை எப்படியும் அழைக்கலாம். அதற்கு என் ஆட்சேபனை இருக்கப் போவதில்லை.

* * *

1. சேட்டிபிக்கற் - சான்றிதழ்/ சாட்சிப் பாத்திரம் (certificat)

அப்ப நிலவரங்கள் எப்பிடிப் போகுது?

[ஒரு தொலைபேசி உரையாடல்]

க : அப்ப நிலவரங்கள் எப்பிடிப் போகுது?

சி : நிலவரம் எண்டால் இப்ப சிராக் ஆட்சி; பேருக்குத்தான் சிராக். ஆனால் சோசலிசக் கட்சி ஆள்தான் முதல் மந்திரி. உள்நாட்டலுவல்கள் எல்லாம் அவரின்ரை கையிலைதான்.

க : அட அதை நான் கேட்கையில்லை. எங்கடை நிலவரங்கள் எப்பிடிப் போகுது?

சி : எத்தினை வயசு உனக்கு? 56க்கு மேலைதானே. நீ எங்கை வேலை செய்தாலும் பென்ஷன் இங்கை தருவாங்கள். pay sheet தான் முக்கியம். மற்றும்படி...

க : நான் அதுகளைக் கேக்கையில்லையப்பா; எங்கடை பிள்ளையள் என்னமாதிரி எண்டு...

சி : அட பிள்ளையளோ? முந்தி பிறந்த உடனையே நசனாலிட்டி எடுக்கலாம் எண்டிருந்துது. பிறகு சிராக் வந்த உடனே, ஆள் வலதுசாரிதானே, அப்பிடி ஏலாது எண்டும் 18 இலையோ 16 இலையோ தான் கேக்கலாம் எண்டிட்டான். இப்ப சோசலிஸ்ட் கட்சி வந்தவுடனை, ஏன் 13 வயசிலையே பிள்ளையள் பெரிசாயிடும். அப்பவே நசனாலிட்டி குடுக்கலாமே எண்டு விஷயத்தை பார்லிமெண்டுக்கு கொண்டந்திட்டான்கள். அதைப்பற்றி நீயொண்டும் யோசிக்கத் தேவையில்லை.

க : சலிச்சுப் போய் இருக்கிறீர்?

'சி' இற்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

சி: என்ன யோசிக்கிறாய், ஒரேயடியாய் மண்டையை தொங்கப் போட்டுட்டாய்?

க: நான் என்ன கேக்கிறன், நீ என்ன சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாய்?

சி: நீ என்ன கேட்டனி? நான் என்ன சொன்னனான்?

(சிறிது நேரம் மௌனம்)

க: நீ கேட்கிறது மட்டும் கேள்வியாகி விடாது. நான் விளங்கிறதுதான் கேள்வி. இப்படிக்கேட்டால் நான் எப்பிடி விளங்குவன் என்று உனக்குத் தெரியவேணும். இல்லை என்றால், நான் சொல்லிறதிலை இருந்து நீ கேள்வியை விளங்கி கேள்வியை ஸ்தூலமாக்க வேணும்.

சி: அது சரிதான். நான் கதைக்கிற தளம் வேறை. நீ கதைக்கிற தளம் வேறை. நான் என்ன செய்ய? முந்தி என்னத்தை கதைச்சாலும், 1917 இலை மொஸ்கோவில்லை நிண்டு கதைக்கிற ஆள் மாதிரிக் கதைப்பாய். இப்ப என்னடாவென்றால் நியூயோர்க்கிலை நிக்கிற ஆள் மாதிரியெல்லோ கிடக்குது.

க: அது அந்தக் காலத்திலை; 15 வருசத்துக்கு முந்தி. முக்கி முனகிப் பார்த்தன் கக்கசுதான் வந்துது. பிள்ளையை காணேல்லை.

சி: அப்ப என்ன இப்ப எல்லாத்தையும் விட்டு ஒதுங்கீட்டியோ?

க: இந்த மொக்குத்தனமான கேள்வியைத்தான் எப்பவும் கேட்டுக்கொண்டிருப்பியோ?

சி: இதிலை என்ன மொக்குத்தனம்?

க: நான் ஏதோ நடுப்பாதையாலை ஓடிக்கொண்டிருந்த மாதிரியும், இப்ப விட்டிட்டு கரையாலை ஓடிறமாதிரியும் எல்லோ உன்ரை கதை கிடக்குது.

சி: சீ! இல்லை முந்தி நீ தீவிரமாய் இருந்தாய். இப்ப என்னடாவென்றால்...

க: இஞ்சை ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒவ்வொரு ஓட்டம் இருக்குது. மனிதன் என்றுமே நிற்கிறதில்லை. நிற்கிற காலம் அது சாவுதான். அது தீவிரமா, தளர்வா, அமைதியா, ஆர்ப்பரிப்பா என்பதெல்லாம் மற்றவர்களுடைய பார்வை.

1999

1. சிராக் - 1995 தொடக்கம் 2007 வரை பிரான்ஸின் ஐனாதிபதியாக இருந்தவர்
2. Pay sheet - சம்பள பத்திரம்
3. நசனாலிட்டி - நாட்டுரிமை
4. மொஸ்கோ - ரஷ்ய நாட்டின் தலை நகரம்
5. நியூயோர்க் - அமெரிக்காவின் பாரிய வர்த்தக நகரம்

காலம்

காலம் என்னைக் கசக்கிப் போட்டிருக்கிறது.
இவர்கள் நஞ்சை எறிந்தா நான் மரிக்கப் போகிறேன்.
வாழ்வு மறுக்கப்பட்டதா, அனுமதிக்கப்பட்டதா?!
அகதியா, அதிதியா?
வாழ்கிறேனா, வாழவில்லையா?
இறந்துவிட்டேனா, இருக்கிறேனா?
இவை எல்லாம் ஒன்றாகிப் போன,
ஒன்றிலும் அக்கறையோ அவதானமோ அற்றுப் போன
இருப்பாகிய கசங்கிய கடுதாசிக் கற்றை.

இற்றலும் ஒன்றுதான் இருத்தலும் ஒன்றுதான்.
இவர்கள் நெஞ்சில் நனைந்து நான் என்னவாகித்தான்
எனக்கென்ன.
பற்றற்ற நிலைதான் என் பற்று.
இவர்கள் பாடையும் பல்லக்கும் ஒன்றுதான் எனக்கு.

ஏன் என்ற கேள்வி கேட்க இன்று யாரும் இல்லை.
எந்தத் தொட்டியானாலும் வாந்தி எடுப்பதற்கு பலரும்
தயார்.
மலையில் இருந்து வெடித்துச் சிதறி தூளாகி, துகளாகி,
புழுதியாய் பறந்து காற்றாகி விடும் என்னைப் பார்க்க
அவர்களுக்கு பாறாங்கல்லாய் தெரிகிறது.

அவர்கள் துரத்தே நின்று படபடக்கிறார்கள்.

ஆத்திரம் கொள்கிறார்கள்.

எரிச்சல் வருகிறது.

ஆற்றாமையில் எழுந்து வரும் அவலம்.

என் தடித்த முறித்துப் போட்ட கற்றையைப் பார்ப்பதற்கு

பாறாங்கல்லாய் மட்டும்தான் தெரிகிறது.

எனக்குள் நெருங்கி வந்து பார்ப்பதற்கு

அவர்களிடம் மென்மையான மனசல்லவா இருக்க வேண்டும்.

மனசு உள்ளவர்களுக்குத்தான் மனசைப் பற்றித் தெரியும்.

நேர்மை உள்ளவர்களுக்குத்தான் நேர்மையைப் பற்றித் தெரியும்.

1999

உயர உயரப் போகிறேன்

உயர உயரப் போகிறேன்.

ஆம்! அப்படித்தான் சொல்லவேண்டும்.

எல்லோரும் அப்படித்தான் சொல்கிறார்கள்.

எனக்கென்னவோ உயர்வு, தாழ்வு பார்ப்பதற்கு ஒரு துரும்புகூட அளவு சாதனமாக இல்லை.

எங்கும் ஒரே வெளி.

இது உண்மையாகவோ பொய்யாகவோ இருக்கலாம்.

பணமும் மாடிக் கட்டடங்களும் செளகரியம் என்று சொல்லிக்கொள்கிற வாழ்க்கையும் இருந்த தூசிப் படலங்களில் இடத்தை நிரப்பிவிட என்றும் முயற்சித்ததும் இல்லை. முடிந்ததும் இல்லை.

சரி அதை விடுவோம்.

உலகத்திலேயே மிக முக்கியமானது ஒன்றே ஒன்றுதான்.

நான் உயரே என்றும் அவர்கள் கீழே என்றும் சொல்கிறார்கள் . நான் எனக்கென்ன என்றுவிட்டு இருந்து விடலாம்தான். முடியவில்லை. அதனால் அவர்களை முடிந்து போகச் சொல்கிறேன். அவர்களும் அப்படித்தான் சொல்கிறார்கள்.

ஆனால் நான் சொல்வதை அவர்களோ, அவர்கள் சொல்வதை நானோ திருப்பிச் சொல்லவில்லை. இங்கே சாவது மட்டுமே சாத்தியம் என்கிறார்கள். நானும் அதையேதான் சொல்கிறேன்.

வாழ்வு என்பது சாத்தியமற்றது.

உயிர்ப்பற்றது.

நிலையற்றது;

அநியாயத்தையும் அக்கிரமத்தையும் செய்வது

அல்லது செய்வதை பொறுமையோடு

வாய் மூடி கண் பொத்தி ஏற்றுக் கொள்வது.

எனவேதான் சொல்கிறேன்,

சாவதுதான் நித்தியமானது

நிலையானது

சத்தியமானது

உயிர்ப்புள்ளது

ஜனநாயகமானது

சமாதானமானது .

என்ன சொல்கிறீர்கள் ?

சமாதானம் வந்தால் தப்பிவிடுவோம். யுத்தமல்லவா? நிற்பாட்டுங்கள்.

சமாதானம், யுத்தம் இரண்டும் ஒன்றுதானே. மொழியும் எழுத்தும் உச்சரிப்பும் இத்தியாதி அனைத்துமே மாறியிருக்கின்றன. அர்த்தத்தைத் தவிர.

நீங்கள் மட்டுமல்ல எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். சமாதானத்திற்கு யுத்தம் வேண்டும்; யுத்தம் இருந்தால்தானே சமாதானம் வரும்.

யுத்தத்தை நிறுத்தி விட்டால் ஒழுங்கு முறையிராதா, அடக்குமுறையிராதா. துப்பாக்கி, தண்டனை, சிறை இவையெல்லாம் அந்தகாரத்தில் மூழ்கி விடுமா என்ன?

ஆகவேதான் யுத்தத்தை நிறுத்தி சமாதானம் வரப் போவதில்லை. சமாதானத்தை நிறுத்தினால்...? அப்படி ஒரு கேள்வி அநாவசியமானது. அதுதான் சமாதானம் என்பது இந்த உலகத்தின் எந்த மூலையிலும் இல்லையே! சந்திரன், செவ்வாய்கூட சமாதானமாகவா இருக்கிறது.

அதுதான் மீண்டும் மீண்டும் சொல்கிறேன்;

செத்து மடிந்து போவதுதான்

உங்களுக்கும் நிம்மதி

எனக்கும்.

நாம் நிரந்தரம் செத்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம்.

நானும் அப்படித்தான் நித்தமும்.

2000

மனிதன் - மனிதம்

பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு இலக்கியச் சந்திப்பில் கொல்வின் ஆர் டி சில்வாவுக்கு அஞ்சலி செலுத்த வேண்டுமென்றார்கள். வேறு சிலரோ, அதெப்படி அவர்தானே மலையக மக்களை இந்தியா அனுப்பும் ஒப்பந்தத்துக்கு கையொப்பமிட்டவர். அவர் ஒரு மனிதனே இல்லை என்றனர்.

'ஓடுகாலி காவுஸ்க்கி' என்று விமர்சித்து மூன்றாம் அகிலத்தை நிறுவிய லெனினே காவுஸ்க்கிக்கு அஞ்சலி செலுத்தியதை நினைவுபடுத்தினார்கள். இப்பெரிய இடத்து சமாச்சாரங்களை நம்மிடத்தில் ஒப்பிட்டுக்கூட சொல்வது அபத்தம்தான். என்றாலும் தத்துவத்துறையிலும் முற்போக்கு புரட்சிகர செயற்பாட்டிலும் தம் வாழ்நாளைக் கழித்த தலைவர்கள் முரண்பட்ட / தவறான / பிழையான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தார்கள் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக, நேசிப்பை நிராகரிக்கக்கூடிய ஒரு சூழலில், கருத்துகள் செயற்பாடுகள் வெளிப்பாடுகளுக்கப்பால் மனிதனை நேசிப்பது எங்ஙனம்?

சூழலே மனிதனை உருவாக்குகிறது என்றும், சிந்தனையும் செயலும் சூழலுக்கேற்றவாறே உருவாகிறதென்றும் தத்துவம் பேசும் வித்தகர்களும் கருத்துக் கற்றைகளாய் மனிதனைப் பார்ப்பதும், கருத்தை அழிப்பதாயின் அக்கருத்தை தாங்கி இருக்கும் அவ்வுடலை அழிப்பதும் நியாய தர்மமாகிவிட்டது.

மனிதம் என்பது என்ன? இது ஒரு பெரிய கேள்விதான். மனிதனின் சிந்தனையா, செயலா, பண்பா, பழக்கவழக்கமா, கலாச்சாரமா? அல்லது வெறும் உடல்தானா?

நிறமாய், மதமாய், சாதியாய், பிரதேசமாய், மொழியாய் மட்டும் தான் மனிதனைப் பார்ப்பதா?

பிறப்பினால் ஒரு மனிதனைப் பார்ப்பது என்பது அற்றுப்போகாத ஒரு சூழலில் இதைப்பற்றிப் பேசுவது சுத்த அலம்பல்தானா என்ற வருத்தத்திற்கும் அப்பால், மனிதனை நேசிப்பது என்பது அவன் கருத்தையும் அவன் வாழ்வின் வெளிப்பாட்டையும் நேசிப்பதா? அதற்கு அப்பால் எதுவும் இல்லையா?

இவை எதுவுமற்ற நேசிப்பு சாத்தியமேயில்லையா என்ற ஆத்மார்த்த கேள்விகள் சத்தியத்தில் பயணம் செய்ய வேண்டியவை. கணத்திற்குக் கணம் புதிய புதிய அனுபவங்களை அடையும் மனிதனின் சிந்தனையையும் செயற்பாட்டையும் எப்படி திட்டவாட்டமாக ஒரு புள்ளியில் சிறைப்பிடிக்க முடியும்.

இவை ஒரு பக்கம் கேள்விகள்தான். இன்னொரு பக்கத்தில் ஓர் எதிரான கேள்வி வந்து விழுந்துவிடுகிறது.

நாம் எங்கள் சிந்தனை, கருத்தியல், வாழ்க்கை நெறி, பழக்க வழக்கங்கள், எதிர்பார்ப்புகள் இதைத்தான் விரும்புகிறோமா? இவை எவரிடத்தில் இருக்கின்றனவோ, எவர்கள் இதே ஒத்த தன்மையில் இருக்கிறார்களோ, அவர்களை நாம் நேசிப்பதாக திருப்திப்பட்டுக் கொள்கிறோமா?

பிழை காண்பது அவர்களில் மட்டுமல்லாது நம்மிலும் அல்லது நாமும் அவர்களும் உள்ள சூழல் பரப்பிலும் இருக்கலாம் அல்லவா? சூழலும்தானே மாறிக்கொண்டிருக்கிறது.

நாம் எப்போதும் எங்களை எதிரிகளாக்குவதில்லை.

நேற்றைய எங்களையும் எதிரிகளாக்குவதில்லை.

ஏன் இப்படி இருந்தோம் என்பதற்கு சிறைச்சாலை செய்வதில்லை, கொடும் தாக்குதல்கள் செய்வதில்லை,

கொலை நிகழ்த்துவதில்லை.

ஓர் ஆதரவான விடுதலையைத்தானே எங்களுக்கு நாங்கள் கொடுக்கிறோம்.

அந்த நேரத்தில் வந்தடைந்த புள்ளியில் உள்ள கணநேர நம்பிக்கை எல்லாவற்றையும் மன்னித்துவிடுகிறது.

ஆனால் சக மனிதனில்... அது ஏன் சாத்தியமற்றுப்போனது?

மற்றவனை வெறுப்பதிலும் நேசிப்பதிலும் பெரிய பங்கு வகிப்பது நமது கருத்தும் சிந்தனையும் ரசனையுமாக இருக்கும்போது, மற்றவர்களை எப்படி குறைகூற முடியும்? கணத்துக்குக் கணம் மாறும் நிலைகளைக் கொண்டிருந்தால்கூட, எங்கள் மாற்றங்களை நாங்கள் எப்படி ஜீரணித்துக் கொள்கிறோமோ அதேபோல் மாற்றங்களையும் இருப்புகளையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

மற்றவர்களின் வெளிப்பாடுகள் கருத்துகளை ஏற்பதும் மறுத்துரைப்பதும் அதற்குமப்பால் நேசிப்பதும் வேண்டிக் கொள்வதும் இயல்பாக இருக்கும். அதை விடுத்து நாம்தான் உலகத்தின் மிகச் சரியான ஒரு மனிதன் எனத் தன்னை மூர்க்கமாக நம்பிக் கொண்டு மற்ற அனைவரையும் மதிப்பிடுவதும் செயற்படுவதும் மனிதத்துவத்திற்கு எதிரானது.

2001

நான் தொடர்ந்து என்னைப் பற்றியும்...

14.04.2004

நான் தொடர்ந்து என்னைப் பற்றியும் என்னைச் சார்ந்தவர்கள் குறித்தும் சூழலுடன் சேர்ந்து சிந்தித்தே வருகிறேன். என்னுடன் விவாதித்தும் மோதியும் தோற்றும் மீண்டும் மீண்டும் சோர்வுடன் மோதுவதும் வீழ்வதுமாய் நாட்கள் கழிந்து கொண்டிருக்கிறது.

கை விட்ட துடுப்புடன் ஓடம் நடுக்கடலில் தன் போக்குக்கு அல்லாடுவது போல் வாழ்வு கழிகிறது. சிறிதாகவோ பெரிதாகவோ எந்த மாற்றங்களும் அற்று இருப்பது, இயக்கமற்று உயிர்ப்பற்று இருப்பதுபோல் தொடர்ந்து நெருடிக் கொண்டே இருக்கிறது. எதற்கும் பிரயோசனமற்ற பசிக்காக உண்பது போல், அன்றாட அவசியங்களின் நிமித்தம் உயிர் வாழ்வதாக சுருங்கி விட்டது. “பழக்கத்திற்கு வாழ்வதுவாய்” கவலை அளிக்கிறது.

சரியாகவோ, பிழையாகவோ, என் ஆற்றலுக்குட்பட்ட வரையில் சமூக அக்கறைக்குட்பட்ட விடயங்களுடன் ஈடுபாடு கொண்டபோதும், இறுதியில், ‘இதுவே முடியக் கூடிய வழி’ என சஞ்சிகைகள் நடத்தியதும், அது ஒரு கணவில் மிதப்பது போல் தீர்ந்து பொய்யாவது போல் ஆனபோதும் மகிழ்வாக இருந்தது.

அந்த நான்கு வருடங்களும் சக நண்பர்களாலும், பத்திரிகையோடு சம்பந்தப்பட்ட மற்றும் இலக்கியர்களாலும் மிகக் கொடிய என்றும் இல்லாத மன உளைச்சலுக்கும் சோர்வுக்கும் ஆட்படவேண்டி இருந்தது. அது ஒரு கோர

அபத்த நாடகம் போல, துன்பியல் நாடக உணர்வுகளை அள்ளி அள்ளித் தந்த போதும் ஏதோ வாழ்ந்தோம் என்றிருந்தது.

இன்று எதுவுமற்று உலவுவது உயிர்ப்பற்று உறைந்து விட்டது போல் 'கஸ்' (பாவனைக்குதவாத கார்களை சேர்ப்பிக்கும் இடம்) இல் விடப்பட்ட காரைப் போல் என்னை நான் உணர்கிறேன். பார்ட்ஸ் தேடி வருபவர்களைப் போல் என்னுடன் சிலர் உரையாடுகிறார்கள். இன்னும் இறங்கிப் போகாத பட்டறிவோடு நான் ஒதுங்கிக் கிடப்பதை கிழட்டு நாயின் கண்களோடு உணர முடிகிறது.

ஆயிரம் வளங்கள் இயற்கையாய் இருந்த போதும், இது எனக்கு அந்தகார வெளியாகி இருந்தது. எங்கிருந்தோ துளி விதையாய் அலைந்து வந்து அடைந்த போதும், எனக்கு என ஒரு இடம் பிடித்து உறுதியாய் உணர்ந்து விட்டேன். இனி அசைவதில் சாத்தியம் இல்லை. அவசியமும் இருக்கவில்லை.

நெடிதே வளர்ந்து, உரம் பெற்று, கிளை பரப்பி, விரிந்து ஆடியபோதும், இது ஒரு அந்தகார வெளியாய் தனிமையின் கோரச் சிறைக்குள் குடங்கிக் கிடந்தேன்.

காற்றும் மழையும், குளிரும் வெயிலும், என் மேல் மோதியடித்த போதும், புயலாய் புழுதியை வாரிக் கொட்டிய போதும், நான் அடிவேர் ஆழப் பதிய கிளைகளை அகல விரித்து பரத்திக் கிடந்தேன்.

2004

4

புகலிட இலக்கியம்-
புகல் வாழ் குறிப்புகள்

புகலிட இலக்கியம் - புகல் வாழ் குறிப்புகள்
உள்ளடக்கம்

01.	ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகமும் எழுத்தாளர் பங்கும்	173
02.	புகலிட இலக்கியங்கள் பற்றி...	183
03.	பாரிஸில் இலக்கியச் சந்திப்பு	196
04.	பிரான்சில் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் ஒரு வரலாற்றுப் பதிவு	198
05.	புகலிடம் என்பது...	209
06.	புகலிட இலக்கியம் புலம்பல் இலக்கியமா?	213
07.	புகலிட இலக்கிய விமர்சனம் பற்றி...	216
08.	பீனிக்ஸ் பறவையின் புகல்வாழ் குறிப்புகள் 01	222
09.	பீனிக்ஸ் பறவையின் புகல்வாழ் குறிப்புகள் 02	227
10.	பீனிக்ஸ் பறவையின் புகல்வாழ் குறிப்புகள் 03	230
11.	பீனிக்ஸ் பறவையின் புகல்வாழ் குறிப்புகள் 04	233
12.	பீனிக்ஸ் பறவையின் புகல்வாழ் குறிப்புகள் 05	235
13.	புகலிட இலக்கியம், புலம்பெயர்வு எழுத்துக்கள்	240
14.	பீனிக்ஸ் பறவையின் புகல்வாழ் குறிப்புகள் 06	255
15.	பீனிக்ஸ் பறவையின் புகல்வாழ் குறிப்புகள் 07	260
16.	புகலிட சூழலும் விமர்சனமும்	263

ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகமும் எழுத்தாளர் பங்கும்

இலங்கையின் அண்மைக்கால நிகழ்வுகள் பெருந் தொகையான இளைஞர்களை ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு இடம்பெயர்த்ததிலிருந்து அவர்களின் வாழ்வியலையும், அதன்பாற் தோன்றியுள்ள எழுத்தாளர்களையும் ஆய்வு செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஐரோப்பாவுக்கு இடம்பெயர்ந்தவர்களை 'ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகம்' என்று அழைக்கலாமா என்றொரு கேள்வியெழுகிறது. இடம்பெயர்ந்த தமிழ் மக்கள் ஒழுங்கமைந்த உற்பத்தி உறவுகளுடன் பிணைக்கப்பட்டு, சமூகமாக உருப்பெற்றிருக்கிறார்களா என்று பார்த்தால், இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆயினும் ஐரோப்பிய நாடுகளில் செறிந்துள்ள தமிழ் மக்களை அவர்களின் பொதுவான வாழ்வியல் பண்புகளோடு ஒழுங்கமைக்கும்போது இலங்கை சமூகம் என்றோ, தமிழீழ சமூகம் என்றோ குறிப்பிட முடியாத அளவுக்கு மாறுபட்டும், வெறுமனே தமிழ் சமூகம் என்றோ அல்லது இந்திய, இலங்கை, ஐரோப்பிய வாழ் தமிழ் சமூகமென்றோ எல்லோரையும் முடிச்சப் போட முடியாததுமான நிலையில், இடம்பெயர்ந்த ஆரோக்கியமற்ற இருப்பு நிலையிலும் இருக்கும் ஐரோப்பியத் தமிழர்களை தற்காலிகமாகவேனும் 'ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகம்' என்று குறிப்பிட வேண்டிய தேவையாகிறது.

ஆயினும் ஈழத் தமிழர்களின் ஐரோப்பிய வாழ் நிலைகளை ஒட்டிய எழுத்தாளர் பங்கைப் பற்றி ஆய்வு செய்ய முற்படுவதால், இந்திய தமிழ் மக்களின் ஐரோப்பிய வாழ் நிலைகளும், அதன் எழுத்தாளர்களும் இக்கட்டுரையின் சேர்த்துக்கொள்ளப்படவில்லை.

பெரும்பாலான இளைஞர்கள் பொதுவாக அகதி அந்தஸ்து கோரி ஐரோப்பாவுக்கு இடம்பெயர்ந்தாலும் அவர்களது எதிர்காலம் பற்றிய குறிப்பொருள், நாடுகளுக்கு நாடு பொதுப் பண்புகள் மாற்றமடையாத நிலையில், வேறுபடுகின்றன. பொதுப் பண்புகள் என்று இங்கே குறிப்பிடப்படுவது:

1. ஐரோப்பிய மக்களுடன் இரண்டறக் கலக்காதது.
2. நிரந்தரமான வாழ்க்கையிருப்பை இலங்கையாகவே உணர்வு கொள்ளுதல்.

வேறுபாடுகள் என்கிறபோது அது அவர்கள் வாழும் நாடுகளில் அகதிகளைப் பராமரிக்கும் சட்ட மூலங்களையும், வழிமுறைகளையும் பொறுத்ததாகும். குறிப்பாக, பிரான்ஸ் வாழ் தமிழர்களின் சிந்தனா மனோபாவங்களை எடுத்துப் பார்க்கும்போது நிரந்தரமாகவே இங்கு இருந்துவிட முடியும், இந்த நாடு தம்மைத் திருப்பியனுப்பப் போவதில்லை என்ற நம்பிக்கை ஒவ்வொருவருக்கும் நிறையவே இருக்கிறது. அத்துடன் சொந்த உழைப்பிலேயே இவர்கள் வாழ்வு தங்கியிருக்கிறது. இதே போன்று இத்தாலி வாழ் தமிழர்களை எடுத்துக்கொண்டால், அவர்களுக்கு அகதி அந்தஸ்து இல்லாதபோதும், தாம் நாடு கடத்தப்படப் போவதில்லை, விரும்பிய நேரம் திரும்பிப் போகலாம், அதுவரை பணத்தைச் சேகரிப்போம், முடிந்தவரைக்கும் ஆரோக்கியமான வதிவிட உரிமைப் பத்திரத்தை பெற்றுக்கொள்வோம் என்ற மனப்பாங்கே இருக்கிறது.

ஆனால் ஜேர்மனி, நெதர்லாந்து மற்றும் சுவீஸ் வாழ் மக்களை நோக்கினால், இதோ திருப்பி அனுப்பப் போகிறார்கள் என்ற பீதி நிரந்தரமாகவே பலரின் மனதில் குடிக்கொண்டுள்ளது.

பெரும்பாலானவர்கள் சொந்தமாக உழைக்க முடியாதாகையால், அகதி உதவி பணத்திலேயே வாழ்வை நகர்த்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நோர்வே, டென்மார்க், சுவீடன் நாடுகளின் தன்மைகள் இவ்விரண்டு தன்மைகளிலிருந்தும் அதிகம் முரண்படாத வகையிலும், அதே சமயம் மற்றைய நாடுகளை விடவும் அகதிகளின் கல்வித் தரத்தை உயர்த்தக்கூடிய அனுகூலங்களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் ஆரோக்கியமான தொழிற்துறைக்குள் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளாத வாழ்நிலை காணப்படுகிறது.

குறிப்பிட்ட நாடுகளின் தன்மைகளுக்கேற்ப ஒட்டுமொத்தமான ஒற்றுமையானதும், வேற்றுமையானதுமான பண்புகளைக் கொண்டிருப்பதே ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகமாகும்.

இங்கு வாழும் தமிழர்களில் நிரந்தரமாக வாழும் உரிமைகளைப் பெற்று, குடும்பங்களோடு வாழும் 5 வீதத்திற்கும் குறைவானவர்களைத் தவிர, ஏனையோர் பலரும் தாம் இங்கு வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதாக உணர்வு கொள்ளவில்லை. நாளை வாழ்வுக்காக இன்று தம்மைத் தயார்படுத்திக் கொள்ளும் தற்காலிக ஒரு வசதியாகவே தமது தற்போதைய வாழ்நிலையை கருதுகிறார்கள். இக்கருதுகோளானது தாம் வாழும்

நாட்டின் மொழிப்பயிற்சியையும் வளர்த்தெடுக்கவொண்ணாது, இங்குள்ள கலை, கலாசார அறிவியற் தன்மைகளுடனும் ஒத்துப் போகவியலாது தனித்துவமான உழைப்பையே முழு முயற்சியாக கொண்ட திறந்த வெளிச் சிறைச்சாலை வாழ்க்கையாகி விடுகிறது.

ஆயினும் இம் முதலாளித்துவ நாடுகளின் வசதி, வாய்ப்புகள் இவர்களின் நடைமுறை வாழ்க்கையோடு மிகவும் ஒட்டிப் போய்விட்டதால், இந்நலன்களை விட்டு இலங்கையில் போய் வாழும் மனநிலையையும் பலர் இழந்துவிட்டார்கள். இந்நிலைமையில் சொந்த நாட்டைப் பற்றிய ஆர்வம் அற்று, வளமான வாழ்வு இங்கும் இல்லையே என்ற ஏக்கமும், இலங்கைக்கும் திரும்ப போய் வாழ முடியாததும் என்கிற முரண்பட்ட இரு தன்மைகளை உள்ளடக்கிக்கொண்டு, ஊசலாட்ட மனநிலையோடு நிரந்தரமாகி வரும் ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகத்தின் எதிர்காலம் கேள்விக்குரியதாகவே இருக்கிறது. இவர்களின் வாழ்வியல் மனோபாவங்களையும் தன்மைகளையும் விளங்கிக்கொள்வதற்கு, 'வசந்தக் கனவுகளுக்காய் / வானத்தில் பறந்து வந்தும்/ நிலவுக்கு முகம் மறைக்க/ முடியாமல் முகமிழந்தோம்./ சொந்த முகமிழந்து/ இரவல் முகமும் பொருந்தாத/ இரண்டும் கெட்டான் வாழ்க்கையிது" இரண்டாவது பிறப்பு — 1990) எனும் அருந்ததியின் கவி வரிகள் மிகவும் பொருத்தமானவையும், நிதர்சனமான உண்மையும் கூட.

இந்நிலைமையில் இலங்கை சமூகத்தின் வாழ்வியல் போராட்டங்கள் இங்கு வாழ்பவர்களை இங்கேயே பதிப்பதற்கு தொடர்ந்தும் காரணமாகிவிடுகிறது என்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மை. ஆயினும் ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகம் இப்போராட்டத்தின்பால் எத்தகைய பிணைப்பைக் கொண்டுள்ளார்கள் என்று நோக்க வேண்டும். ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகமானது முதலாளித்துவ கல்வி மூலதனத்திற்காக உருவாக்கப்பட்ட குட்டி முதலாளித்துவ சக்திகளை பெருமளவில் உள்ளடக்கியிருக்கிறது (ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகத்தில் பெரும்பாலானவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தை சேர்ந்தவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது). இங்கு முதலாளியாகவோ, சிறு முதலாளியாகவோ தன்னை உயர்த்திக்கொள்ள முடியாமலும், (நோர்வே, டென்மார்க் வாழ் தமிழ் மக்கள் நீங்கலாக) கல்விமான்களாகவும் வளர முடியாமல் ஐரோப்பிய நலன்களின் அடக்குமுறையின் கீழ் சிறை பிடிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலையில், அதே நேரம் பாட்டாளிகளாகத் தம் மீது ஏற்றப்படும் சுமைகளை உணர்ந்து கொள்ளாமல், முதலாளித்துவ மோகம் கொண்ட சமூகமாக உருவகப்படுத்தி நவீன பாட்டாளிகளாக இருக்கும் இந்த ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகம் மேலும் ஏற முடியாது கீழும் இறங்க முடியாத மனோநிலையில் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. பாட்டாளியாக இருந்துகொண்டே முதலாளியாக வாழ்வதாக அல்லது அவ்வாழ்வுக்கு உரிய வளத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு விட்டதாக எண்ணிக்கொள்ளும் இந்த மனோநிலை பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்டத்துடன் ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகத்தை இணைப்பதிலிருந்து விடுபட்டு, அதற்கு எதிரான சக்திகளாக இருக்கச் செய்து விடுகிறது. இங்குள்ள சூழ்நிலை தருகின்ற முதலாளித்துவ எண்ணப்பாங்கு, தம் வாழ்வுக்கு தாங்களாகவே உலை

வைப்பதற்கு இவர்களை இன்னும் தூண்டிக்கொண்டிருக்கிறது.

இம் முரண்பாடான சமூகப் போக்குகளிலிருந்து ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகத்தை அவர்களுக்கே இனம் காட்டுவதும், சரியான திசை வழியைத் தெரிவு செய்வதற்கு தமக்குள் அடங்கியுள்ள முரண்பாடுகளை வெளிக்கொணர்வதும், இச்சமூகத்தை அறிவுபூர்வமான, தம் உண்மையான வர்க்கத்திற்கு உழைக்கின்ற சக்திகளாக ஒருங்கமைக்க வைப்பதும் யார்? என்ற கேள்வி எழும்போதுதான் இவர்கள் மத்தியில் ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கின்ற கருத்துகள் பற்றியும், அதன் எழுத்தின் பங்கு பற்றிய பார்வையும் அவசியமாகின்றது. கலை, இலக்கியங்கள், சம கால சமூக நிலைமைகளை பிரதிபலித்துக் கொண்டிருப்பவை. அதே நேரத்தில் இங்கு எழுத்தின் பங்கு என்பது அந்த எழுத்துகள் எந்த வர்க்கத்திற்குச் சேவை செய்கின்றன அல்லது சமூக முரண்பாடுகளைத் தேடும் முயற்சியின் அடிப்படையை விளங்கிக்கொள்ள எவ்வளவு தூரம் ஆழமாக, இனம் காட்டுகின்றன என்பதே எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது.

ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகத்தில் உள்ள முரண்பாடுகளை ஆய்வு செய்யும் எழுத்துகளை இங்கு காண்பது மிகவும் அரிதாகவே உள்ளது. எல்லோரது எண்ணப் பாங்கும், ஈழப் பிரச்சினைகளையே அக்கறை காட்டி வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. ஆரம்பத்தில் பத்திரிகைகள் இயக்கங்களின் ஐரோப்பிய கிளைகளாலேயே வெளியிடப்பட்டன. இவையே ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகத்தின்பால் கருத்தியல் ஆதிக்கம் செலுத்தி அமைப்புகள் பங்கு போடச் செய்தன. இதன் அடுத்த கட்டமான இன்றைய நிலைமைகளை பார்ப்பதற்கு முன், இந்நிலைமைகளுக்கு இலக்கியங்களை இட்டுச் சென்ற சமூகக் காரணிகளையும், அதன் மாற்று வடிவங்களையும் அவதானிப்போம்.

1977ம் ஆண்டுக்கு முற்பட்டதும் அதோடு ஒத்த அண்மைக் காலங்களினதும் எழுத்துகள் சீதன சீர்திருத்தம், சாதி வேற்றுமைகள் கொண்ட காதல் கதைகள், தேர்தல் ஏமாற்றுகளைத் தழுவினே காணப்படுகின்றன. 1977ம் ஆண்டிலிருந்து 1983ம் ஆண்டு வரையான காலப் பகுதியில் இன முரண்பாடுகளையும், அதன் வெளித் தன்மையையும், இனக்கலவரங்களின் பாதிப்புகளையும் வெளிக்கொள்வதாக, அதையொட்டிய உணர்ச்சிகளைத் தூண்டுவதாக கலை இலக்கியங்கள் அமைந்தன.

83ம் ஆண்டுக்கு பிற்பட்டு 88ம் ஆண்டு வரை இன முரண்பாட்டின் அடிப்படையில் தமிழ்த் தேசிய வெறியை ஊட்டி, இழப்புகளுக்கு ஒப்பாரி வைத்து, இளைஞர்களை ஆயுதமேந்தும் உணர்விற்குள் தள்ளுவனவாகவிருந்தன. 88ம் ஆண்டுக்குப் பிற்பட்ட தன்மைகள் (இலங்கை — இந்திய ஒப்பந்தத்தின் பின்னர்) தமிழ் தேசியம், இன முரண்பாட்டு வெறிகள் கொஞ்சம் தளர்ந்த நிலையில் இந்திய எதிர்ப்பு தன்மைகளை உருவகப்படுத்தி பழைய மிச்ச சொச்சங்களுடன் புதிய மாற்றத்திற்கு வருகின்றன என்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாகவிருக்கின்றது.

இதே நேரத்தில் இன்னுமொரு மாற்றத்தையும் கவனிக்கலாம். 77ம் ஆண்டுக்கு முற்பட்ட காலங்களில் சமூக முரண்பாடுகளாக சீதன, சாதி வேற்றுமைகளை சமூகத்தை முன்னோக்கி நகர்த்தும் வகையில் இனம்காட்டி

கலை, இலக்கியங்கள் உருவாக்கம் பெற்றன. 77ம் ஆண்டுக்குப் பிற்பட்ட காலங்களில் அடிப்படை முரண்பாடுகளில் அக்கறை குறைந்து, இன முரண்பாட்டினடிப்படையில், தமிழ் இனத்தை ஒரு அமைப்புக்குள் கொண்டு வரும் வகையில், வர்க்க சமரசம் செய்யும் தன்மையில் முரண்பாடுகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. 1983ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் ஆயுதமேந்திய போராட்ட அமைப்புகளின் ஆதிக்கம், போராட்டத்திற்கு எல்லா வர்க்கத்தையும் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் தன்மையுடன், முரண்பாடுகளை அமைப்பின் வளர்ச்சியை யுத்த பிரச்சாரங்களாக கலை, இலக்கியங்கள் உருவாகக் காரணமாயிருந்தன.

ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும்போது போராட்ட எழுச்சியோடு ஒத்த காலகட்டங்களில் வெளிவந்த வெளியீடுகள், சஞ்சிகைகள், ஆய்வுகள் அனைத்தும் ஈழத் தமிழரின் இலக்கியப் பயணத்தில் மிகவும் வேகத்துடன் முன்னோக்கிய கட்டமாகும். இந்நிலைமைகளின் முழுமையான பாதிப்புகள்தான் ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகத்தின் மத்தியிலும் ஆதிக்கம் செலுத்திக்கொண்டிருந்தன. இன்றும் கூட, இந்தப் பாதிப்புகளிலிருந்து விடுவிப்பு ஏற்படவில்லை. இலங்கை — இந்திய ஒப்பந்தத்தின் பின்னர் போராட்டங்களின் திசை மாறலும், அமைப்புகளின் சிதைவுகளும் வரலாற்றை புதிய கட்டத்திற்கு நகர்த்துவதாக அமைகின்றபோது இயக்க வெளியீடுகள் பெரிதும் அற்றுப்போய், புதிய தன்மைகளுடன், புதிய தேடலுக்குள் இன்னும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய உணர்வுடனும் சஞ்சிகைகள், வெளியீடுகள் சுயமாக ஐரோப்பிய தமிழர்கள் மத்தியில் தோன்றின.

குறிப்பாக சில சஞ்சிகைகளின் பெயர்களைக் கொண்டே பரவலான மக்களின் எண்ணப்பாங்கையும் அது இயக்க பிரச்சார இலக்கியங்களிலிருந்தும் ஓரளவு அந்நியப்பட்டு முரண்பாடுகளை மேலும் ஆய்வு நோக்குடனும் அமைவதை இலகுவாகக் கண்டுகொள்ளலாம்.

ஜெர்மனியில் இருந்து வெளிவந்த சஞ்சிகைகளான 'அறுவை', 'தூண்டில்', 'சிந்தனை', 'புதுமை', 'தேனீ' மற்றும் 'சுவடுகள்' (நோர்வே), 'தேடல்' (பிரான்ஸ்), 'மானுடம்' (இத்தாலி), 'மனிதம்' (சுவிஸ்), 'பார்வை' (கனடா) ... இப்படியான சஞ்சிகைகளின் எழுத்தாளர்கள் கவனமும், அக்கறையும் காட்டி நிற்கும் ஆக்கங்கள் எத்தகையனவாக இருக்கின்றன என்று பார்ப்பது முக்கியமான தேவையாகும்.

1. ஈழத் தொழிலாள வர்க்கத்தின் சமைகளையும், உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் உணர்வுப் படைப்புகள், ஆய்வுகள்.
2. சீதனம், சாதி, பெண்ணடிமை மற்றும் சமூக முரண்பாடுகளைச் சீர்திருத்தத் தன்மையுடன் அணுகும் படைப்புகள், வர்க்கப் போராட்டத்துடன் பிணைக்கும் படைப்புகள்.
3. இன்றைய ஈழத் தமிழர்களின் போராட்டங்கள், நாட்டின் அரசியல் நடவடிக்கைகளை தம் வர்க்க நலன் சார்ந்த அல்லது சில அமைப்புகளின் தாக்கங்களுடன் கூடிய செய்தி வெளிப்பாடுகள்.

4. எம்மைவிட 50 வருடங்களுக்கும் மேலாக முன்னோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும் ஐரோப்பிய இலக்கிய, அறிவியல் வளர்ச்சியில் இருந்து எமது சமூகத்திற்கு கற்றுக் கொடுக்கும், இனம் காட்டும் படைப்புகள்.

மேற்கூறியவை ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகத்தின் மத்தியில் இன்று வெளியாகும் சஞ்சிகைகளின் உள்ளடக்க வெளிப்பாடுகளாக இருக்கின்றன. இங்கு வாழும் தமிழ் மக்களின் முரண்பாடுகள் பற்றி ஆய்வுசெய்து எழுதுவதோ, அதன் தாக்கங்களோ குறைவாகத்தான் தென்படுகின்றன. குறிப்பாக சிறுகதைகளை எடுத்துக்கொண்டால் அதன் தளமும், கதையோட்டமும் இலங்கையாகவே இருக்கும். கவிதைகளும் கூட பெரும்பாலும் இலங்கை மக்களின் வாழ்வியல் தன்மைகளாகவே இருக்கின்றன. கட்டுரைகள் எனும்போது அரசியல் அமைப்புகளின் நடவடிக்கைகளோடு ஒத்த தன்மையாகவே பெரிதும் தெரிகின்றன. ஆசிரியர் தலையங்கங்களை ஆய்வு செய்யும்போதும் இத்தன்மைகளை அவதானிக்க முடியும்.

ஆயினும் இப்படியான தன்மைகளிலிருந்து விடுபட்ட சில சஞ்சிகைகளைக் காணக் கூடியதாயிருப்பதும் நல்ல அம்சமாகும்.

ஒரு எழுத்தாளர் எழுத்தை ஆள்கிறார் என்போம். எழுத்தை நயமாக ஆளத் தெரிந்தவர்கள் எல்லோரும் எழுத்தாளர்கள் தானா என்ற கேள்வி எழுகிறபோது இதற்கு விடை காண முற்படுவது மேற்குறிப்பிடும் ஆய்விற்கு ஒரு பாலமாக அமையும். ஒரு ஆரோக்கியமான எழுத்தாளர் எல்லோருடைய பிரச்சினைகளையும் தன்னுடைய பிரச்சினையாகவும், தன்னுடைய பிரச்சினையை எல்லோருடைய பிரச்சினையாகவும் காண்கிறார். ஒவ்வொரு முரண்பாடுகளாலும் அவர் ஆட்கொள்ளப்படும்போது அவர் அந்த முரண்பாடுகளுக்குத் தீர்வை தேட முயல்கிறார். அந்த முயற்சி அந்தச் சூழலுடன் ஒத்துப்போகவியலாத தன்மையினுள், அந்த முரண்பாடுகளை சமூகத்திற்கு இனம்காட்டி எல்லோரது கவனங்களையும் அந்த முரண்பாட்டின் மேல் பதிக்க முற்படுகிறார் அல்லது முரண்பாடுகளுக்கான தீர்வை இனங்காட்டி அதன் வழியில் சமூகத்தை நகர்த்த முற்படுகிறார். ஒரு சமூகத்தை எவர் பூரணமான தன்மையுடன் ஆய்வு செய்கின்றாரோ அவர்தான் ஆரோக்கியமாக, சமூகத்தை முன்னோக்கி இழுத்துச் செல்லும் எழுத்தாளராக இருக்க முடியும். ஒரு சிறந்த எழுத்தாளரை மேற்குறிப்பிட்ட தன்மைகளின் அடிப்படையின் கீழ்தான் இனம் காணமுடியும்.

ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகத்தில், நிலப்பிரபுத்துவ கருத்தியல்களை அப்படியே காப்பாற்றி வருபவர்களும், முரண்பாடுகளுக்கு நிரந்தரத் தீர்வு காணமுடியாமல், சமூக அமைப்பு முறை மாற்றமடையாத வகையில் முரண்பாடுகளை சீர்திருத்தவாத கண்ணோட்டத்தில் வெளிப்படுத்துபவர்களுமான எழுத்தாளர்களே பலர் இருப்பதால் ஒரு முழுமையான எழுத்தாளரை இனம் காண்பது கஷ்டமான காரியம்தான். ஒரு எழுத்தாளரின் தன்மைகளையும், சமூகத்துடன் அவர்

கொண்டிருக்கும் உறவுகளையும் மேற்குறிப்பிட்டவற்றின் அடிப்படையில் காண முற்படும்போது, இன்றைய ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகத்தின் மத்தியில் எழுதும் எழுத்தாளர்களின் பங்கு எத்தகையதாக இருக்கிறது என்பதை உணர முடியும்.

ஒரு எழுத்தாளர் யாரைப் பற்றி? யாருக்கு? ஏன்? எழுதுகிறார் என்பது மிகவும் முக்கியமானதொன்று. மலையக மக்களின் அன்றாட வாழ்வின் வெளிப்பாடுகளையும் மற்றும் பாட்டாளி, தொழிலாள மக்களின் முரண்பாடுகளையும் ஒரு எழுத்தாளர் கையாளும்போது, அதை அம்மக்களுக்கு இனம்காட்டி விழிப்படையச் செய்வதுடன், சுமைகளிலிருந்து விடுபட அவர்களை அமைப்பாக்க முற்படுவார். அதை விடுத்து அவர்களின் உணர்வுகளையும், அதன் அடிப்படைத் தன்மைகளையும் அவர்கள் பெற முடியாத மத்தியதர, உயர்தர வாழ் மக்கள் மத்தியிலோ அன்றி உண்மையான வர்க்கத்திற்கு உழைக்க முடியாத ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகத்தின் மத்தியிலோ வெளிப்படுத்தும்போது அது மக்களுக்கு எதுவித பிரயோசனமும் ஒப்பாரி வைக்கும் தன்மையாகவும், அவர்களின் உணர்வுகளையும், முரண்பாடுகளையும் விற்பனை செய்வதாகவும் அமைந்து விடுகின்றது. இந்த விற்பனை மூலம் அந்த எழுத்தாளரின் பெயர்தான் நாலு பேருக்குத் தெரிய வருகிறதே ஒழிய, வேறெந்த பிரயோசனமும் இருப்பதில்லை.

ஒரு முரண்பாட்டின் தாக்கம் தேடலை விரிவுபடுத்தி எழுதத் தூண்டுவதிலிருந்து விடுபட்டு, இங்கு பல எழுத்தாளர்களும் எழுதுவதற்கு கருக்களைத் தேடுகிறார்கள் என்பது மிகவும் வருந்தத்தக்க விடயம். இவற்றை மனதிற்கொண்டு இன்று ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகத்தில் உருவாகி, வளர்ந்து வரும் எழுத்தாளர்கள் இங்கு வாழும் எமது சமூகத்தின் தன்மைகளையும் அதன் முரண்பாடுகளையும் ஆய்வுசெய்து அதை வெளிக்கொணரும் படைப்புகளை உருவாக்க வேண்டியதும், ஐரோப்பிய கலை, இலக்கிய, கலாச்சாரத்திலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியவற்றை வெளிக்கொணர்வதும் மிக முக்கியமானதும் இன்றைய அவசியப்பாடுமாகும்.

ஐரோப்பிய நாடுகளுள் இங்கிலாந்து வாழ் இலங்கைத் தமிழர்கள் மற்றைய ஐரோப்பிய நாடுகளில் உள்ள தமிழர்களை விட பெருமளவில் வேறுபட்ட குணாம்சத்தையுடையவர்கள். இவர்கள் இலங்கைத் தமிழர்களில் மேல்தர மக்களின் ஓட்டுமொத்தக் குணாம்சத்தின் உயர்படியை எய்தியவர்கள் என்று சொன்னால் மிகையாகாது. பிரிட்டிஷ் காலனியாதிக்கத்திலும், அதற்குப் பின்னருமான ஏட்டுக் கல்விமான்களின் எஜமான விசுவாசத்தின் முழுப் பிரதிபலிப்பையும் உள்ளடக்கியதாக இருப்பதால், மற்றைய ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருக்கும் தமிழர்களின் தனித்துவமான நிலைமைகளுடன் சேர்த்துக்கொள்ள முடியாதென்பதால், இங்கிலாந்து வாழ் தமிழர்களை இக்கட்டுரையில் அடக்கவில்லை. இருப்பினும் நிறுவெறித் தன்மைகள் காரணமாக இங்கிலாந்து வாழ் தமிழர்களின் மனநிலைகளில் தற்போது பாதிப்புகள் தோன்றி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

83ம் ஆண்டுக்குப் பிறகான காலப்பகுதிகளை பிரச்சார இலக்கியத்தின் தாக்கத்திற்குட்பட்டது எனக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். ஆயினும் முன்னரே குறிப்பிட்டிருந்தபடி அக்கால கட்டத்தில் வெளியீடுகள், சஞ்சிகைகள், ஆய்வுகள் அனைத்தும் இலங்கைத் தமிழரின் இலக்கியப் பயணத்தில் மிகவும் வேகத்துடன் முன்னோக்கிய கட்டம்தான். இக்காலகட்டங்களில், நிகழ்ந்த உக்கிரமான போராட்டங்கள், சமூகத்தின் உத்வேகம் புதிய பல படைப்பாளிகளை உருவாக்கியது. இக்காலப் படைப்புகளில் பெரும்பாலானவை இயக்கவாதப் போக்குகளுள் முடங்கிக் கிடந்தாலும், துல்லியமாக துளிர்விட்ட சமூக வளர்ச்சியின் உயிர்நாடியை உச்சஸ்தாயிக்குயர்த்திய கலை, இலக்கியப் படைப்புகள் தோன்றியதையும் நாம் கண்டுகொள்ள வேண்டும். கடந்த தலைமுறைகளின் இத்தாக்கம் குறித்த படைப்புகளைவிட, இப்புதிய தலைமுறைகளின் படைப்பாளிகளே அதற்குரிய அனுபவ முத்திரைகளுடன் பிரசவித்தனர் எனலாம்.

புதிய சமூக அனுபவத்தை உள்வாங்குவதும், பகிர்ந்து கொள்வதுமாக பூரணமான தன்மையை அல்லது அதற்கேயுரிய தனித்துவத்தில் வளர்ந்து நிற்பது புதுக்கவிதையும், நாடகமுமாகும். ஓவியத்துறையும் பிரச்சார இலக்கியத்தினூடாக ஆரம்ப கட்ட வளர்ச்சியில் இருந்தபோதும் ஆரம்ப அடித்தளம் உறுதியாக இடப்படவில்லை. புதுக்கவிதையின் வளர்ச்சிகள் தனித்துவமாக ஆரோக்கிய நிலையை எய்தியுள்ளதற்கமைய ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகம் மத்தியிலும் அதன் தாக்கம் புதிய மெருகு பெற்றதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. கருத்துகளை மக்களிடம் மிகவும் எளிமையாகவும், இலகுவாகவும் சென்றடையச் செய்யும் கலை வடிவங்களில் நாடகம் முதன்மையானது. இதில் சினிமா என்பது கலைவடிவங்களுக்குள் உட்பட்டதெனினும் அதன் இன்றைய நிலையானது வியாபார அல்லது தொழிற்துறையின் அடித்தளத்தில் நின்று செயற்படுவதால் அதை மற்றைய கலை வடிவங்களுடன் சேர்த்துக் குழப்பிக்கொள்ளக் கூடாது. ஆயினும் இன்று கலை வெளிப்பாடுகளில் மிக முக்கியமான இடத்திற்கு வளர்ந்துள்ள நாடகம் என்பது ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகத்தின் மத்தியில் குறிப்பிடக்கூடிய வளர்ச்சியை அடையவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

மிகவும் சொற்பமான அளவில் வளர்ச்சியடைந்த நாடகங்களைக் காண முடிந்தாலும் பெரும்பாலானவை சமூகத்தன்மையும் அற்று வெறும் பொழுதுபோக்குக்கான நகைச்சுவை நாடகங்களாகவே இன்னும் இருந்து வருவது வேதனைக்குரியதாகும்.

ஐரோப்பிய கலை வடிவங்களாயினும் சரி, இலக்கிய வடிவங்களாயினும் சரி தளத்தில் அவற்றின் வளர்ச்சியின் அளவில் இருந்து அதன் தொடர்ச்சியாக இங்கு அமைவதால் இன்றைய ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகத்தின் கலை, இலக்கிய வடிவத்தின் அடித்தளம் இலங்கை என கொள்ளல் மிகையாகாது. மாறாக, ஐரோப்பிய சமூகத்தின் கலை, இலக்கிய வடிவத்தின் வளர்ச்சியின் அளவை ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகம் தனது ஆரம்ப அடித்தளமாகக் கொள்ளுமா? இல்லையா? என்பது இங்குள்ள தமிழ் சமூகத்தின் உறவையும், இணைவையும் பொறுத்ததாகும். ஆனால் ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகத்தின் கலை, இலக்கிய வடிவத்தின் ஆரம்ப

அடித்தளம் அச்சமுகத்தின் இன்றைய வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை ஆதாரமாக கொள்ளவில்லை என்பது மட்டும் உண்மையாகும். விதிவிலக்காக குறிப்பிடத்தக்களவு கவிதைகளும் ஓரிரு சிறுகதைகளும் தோன்றியுள்ளன. இங்குள்ள அமைப்பு வடிவங்களும், கலை, இலக்கியத்திற்கான முயற்சிகளும் இங்குள்ள எமது உழைப்பால் மட்டும் ஆளுமை செய்யப்படவில்லை. அது எமது பொருளாதாரத்தில் மட்டும் தங்கியதாயும் இல்லை. அது இலங்கை மக்களின் பொருளாயாத வாழ்க்கையுடனும், எமது எதிர்கால வாழ்க்கை பற்றிய குறைந்த பட்ச நலன்களுடனும் தொடர்புபட்டு நிற்பதால் எழுத்தாளர்களினதும் கலைஞர்களினதும் வெளிப்பாடு அல்லது படைப்பு என்பது இன்றைய நிலையில் எமது வாழ்க்கையுடன் தொடர்புபடுத்தி பார்க்கப்படுவது இன்றியமையாதது.

இங்குள்ள இலக்கியப் படைப்புகளை புகலிட இலக்கியமாக இனங்காணுவதா? இல்லையா? என்றொரு கேள்வியும் எழுகிறது. தாய் மண்ணின் பிரக்கையுடன் இங்குள்ள முரண்பாடுகள் எப்படி இலக்கிய வடிவம் பெறுகின்றன என்பதையும், இலங்கை மக்களின் போராட்ட எழுச்சியின் தாக்கங்கள் இங்கேயுள்ள சூழ்நிலைகளில் எப்படிப் புதிய வடிவம் பெறுகின்றன என்பதையும் உள்ளடக்கிய ஒரு இலக்கிய தளம் எமக்கு கிடைத்திருக்குமாயின் நாம் அதைப் புகலிட இலக்கியம் எனக் கொள்ளலாம். ஆயினும் அண்மைக் காலமாக வெளிவரும் சஞ்சிகைகளில் ஐரோப்பிய வாழ் தமிழர்களின் வாழ்வியல் முரண்பாடுகளை வெளிப்படுத்தும் ஆக்கங்கள் உருவாகி வருவது ஆரோக்கியமானதாகும். இந்த வகையில் புகலிட இலக்கியத்திற்குள் முழுமையடைவதற்கான முயற்சிகள் தோன்றியிருப்பது வரவேற்கக் கூடியதாகும்.

இலங்கையில் உள்ள எழுச்சியின் தாக்கங்களையோ அன்றி மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கை முரண்பாடுகளையோ இங்கே வெளிக்கொணரும் ஒரு படைப்பாளி எதை நோக்கமாகக் கொள்கிறார்? எதார்த்தத்தில், அங்குள்ள முரண்பாடுகளில் அல்லது தாக்கங்களில் தாம் அக்கறை கொள்வதாக, அனுதாபம் கொள்வதாக அல்லது கொள்ளுமாறு கருதுகிறார். அதாவது இங்கேயே இருந்து கொண்டு அங்குள்ள எமது மக்களுக்கு உதவி புரியும் தன்மையுடன் புறம்போக்கான மனிதநேயப்பாங்குப் படைப்புகள் இருப்பதைக் காண்கிறோம். இது ஒரு பணக்காரன் ஒரு பிச்சைக்காரருக்கு நாலு சில்லறை போடும் மனித நேயம் போன்றது. இது தொடர்ந்தும் அவரை பிச்சைக்காரராக வைத்திருக்கச் செய்து விடுகிறதேயன்றி, உண்மையான மனித நேயம் என்பது அவரது பிச்சைக்கார நிலையிலிருந்து அவரை விடுவிப்பதேயாகும்.

இந்த உதாரணத்தினூடு, ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகத்தில் எழும் படைப்புகளை நோக்குவது மிகவும் பொருத்தமானது. இன்று இந்த எழுத்துகள் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை விட இன்றுவரை அங்குள்ள முரண்பாடுகளை மையமாகக் கொண்ட எழுத்துகள் என்ன செய்திருக்கின்றன அல்லது அவ்வெழுத்துகள் இங்கு என்ன விளைவை ஏற்படுத்தும் என்ற அவதானத்தினூடு விமர்சிக்கப்படும்போது அவற்றின் காரண காரியத்துடன் இனம் காண்பவர் எதிரான முடிவுக்கு வருகிறார்.

அதாவது இந்தப் போக்கு எவ்வித பிரயோசனத்தையும் ஏற்படுத்துவதில்லை. கருத்தின் மீதான விமர்சனத்திற்கப்பால் இப்போக்கின் மீதான விமர்சனம் தான் எழுகிறது.

இங்கே கா. சிவத்தம்பியின் கருத்தில் ஒரு பகுதியை உதாரணத்திற்கெடுப்பது பிரயோசனமானது. "... இந்த இலக்கியப் பயில்வு சில கருத்துநிலைப் பிரச்சினைகளைக் கிளப்பியுள்ளது. சமூக மாற்றத்திற்கு இலக்கியம் பயன்படல் வேண்டும். அம்மாற்றத்தினைக் காட்டுவதற்கும், அதற்கு உதவுவதற்கும் அது பயன்படல் வேண்டும் என்ற கருத்து மேலும் வலிவுற, சமூக நிலைப்பட்ட இலக்கிய நோக்கின் அடுத்த கட்டம் யாது என்ற பிரச்சினை எழத் தொடங்கிற்று. முற்போக்குவாதம் மார்க்சிய எடுகோள்கள் சிலவற்றை ஏற்றுக்கொள்கின்றதெனினும் அதுவே மார்க்சியவாதமாகி விடாது. இன்றைய நிலையில் சமூக மாற்றத்திற்கான இலக்கியக் கொள்கையை முன்வைக்கும்பொழுது, முற்போக்குவாதத்தின் தர்க்கரீதியான மேல் படிக்குச் சென்று மார்க்சிய இலக்கிய கொள்கையையே முன்வைத்தல் வேண்டுமென்று இப்பொழுது வற்புறுத்தப்படுகின்றது. இலங்கைத் தமிழரிடையே இப்பொழுது நடந்துகொண்டிருக்கும் தள மாற்ற நடவடிக்கைகளை உண்மையான சமூகப் புரட்சிக்கான களமாக மாற்றுவதற்கு இலக்கியம் முன்னணியில் நின்று வழி நடத்திச் செல்லவேண்டிய ஒரு தேவை இருக்கின்றது எனும் வாதம் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது."

இதே நேரத்தில், ரஷ்ய எழுத்தாளர்கள் மாக்சிம் கோர்க்கி, டால்ஸ்டாய் போன்றவர்களின் எழுத்துகள் முழுமை பெற்றதென்றால் ரஷ்ய மக்களின் எழுச்சியையும், தொழிலாளர் புரட்சியையும் ஒருங்கமைத்து நடத்தும் அமைப்பு வடிவங்கள் இருந்தமையே. அதேபோல் இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டமும், அதனால் தான் வங்கக் கவிஞர் தாகூர், மகாகவி பாரதியார், அர்விந்தர், மலையாளக் கவிஞர் வள்ளத்தோள் போன்றவர்களின் கவிதா சக்திகள் இந்திய தேசியவிடுதலைப் போராட்டத்திற்கு மக்களை வீறு கொண்டு அணி திரளச் செய்தன என்பதை இங்குள்ள படைப்பாளிகள் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஆகையினால் இங்கே ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் பத்திரிகை அல்லது பிரசுர தளங்களில் மட்டும் தங்கியிருத்தலாகாது. தமது கருத்துக்களுக்கமைய ஆரோக்கியமான அமைப்பு வடிவங்களுடன் இணைத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும். எமது தாய் நாட்டு மக்களின் புரட்சிகர மாற்றத்தினூடு இவ்வமைப்புகளை இணைத்து இலங்கையை நோக்கி நகர்த்துவதும் இன்றிமையாதது.

1989

புகலிட இலக்கியங்கள் பற்றி ...

ஈழத் தமிழர்களின் புலப்பெயர்வுகளை, குறிப்பாக, மேற்குலகிற்கு இடம் பெயர்ந்தவர்கள் மத்தியில் அண்மைக்காலம் வரை நிலவிய இயக்க பிரச்சார பத்திரிகைகளின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு, இன்றைக்கு எழுந்துள்ள புதிய எழுச்சியாக படைப்பு இலக்கியத்தின் தோற்றம் கூர்மையடைந்து வரும் வர்க்கப் போராட்டத்தின் அடிப்படையில் எழுந்துள்ள இலக்கிய முயற்சிகளின் தாக்கம் இன்று எம்மை புகலிட இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வை நோக்கி நகர்த்துகின்றது.

புகலிடம் பற்றிய அல்லது புகலிட இலக்கியங்கள் பற்றிய முழுமையான ஆய்வை அல்லது அது குறித்த பார்வையை தருவதற்கு நான் கொஞ்சமும் தகுதியானவன் அல்ல என்பது என் தாழ்மையான எண்ணம். காரணம் என்னிடமுள்ள வேற்று மொழி பரிச்சயக் குறைவும், மற்றும் எந்தவொரு ஆய்வையோ அன்றி, வேற்று மொழி புகலிட இலக்கியங்களையோ இதுவரை படிக்க கிடைக்காததுமாகும்.

இந்நிலையில் புகலிடம் பற்றிய ஒரு பார்வையை நான் தருவது என்ற தன்மையை விட்டு. அது குறித்த தேடலை எல்லோரது கவனத்திற்கும் கொண்டு வந்து, புகலிட இலக்கியங்கள் என்றால் என்ன, அதனது பண்பு எத்தகையது என்பது குறித்து ஒரு ஆரோக்கியமான ஆய்வை எதிர்காலத்தில் செய்யுமாறு இங்குள்ள இலக்கியப் படைப்பாளிகளை, ஆய்வாளர்களை வேண்டுவதே என் நோக்கமாகும்.

23.09.1989 ப்ராங்ஃபோட்டில் நடந்த இலக்கியச் சந்திப்பில், தோழர் ந. சுசீந்திரன் அவர்கள், “புகலிட இலக்கியம் என்பது ஒரு நாட்டின் அரசியல் பொருளாதார

மாற்றத்தால் அந்நாட்டில் இருந்து துரத்தப்பட்டு, தனது நாட்டு சூழலற்ற ஒரு வித்தியாசமான கலாசார, மொழிச் சூழலில், வாழ்ந்து கொண்டு, மேலும் அருட்டல் உணர்வினைப் பெற்று, தனது நாட்டின் — உலகின் அக்கிரமத்திற்கு (சமூகம், அரசியல் போன்ற சகல தளங்களிலும் நடைபெறுகின்ற அக்கிரமங்களுக்கு) எத்தூரத்தில் இருந்தும் எதிர்த்து எழுகின்ற இலக்கியங்களையே புகலிட இலக்கியங்கள் எனலாம்” என குறிப்பிட்டார்.

இங்கே தன் நாட்டின், உலகின் அக்கிரமங்களுக்கு எத்தூரத்தில் இருந்தும் எதிர்த்தெழுகின்ற இலக்கியங்கள் புகலிட இலக்கியங்கள் எனில், இந்த புகலிடங்களில் தன் நாட்டு அக்கிரமங்களை கண்டு கொள்ளாத, இச் சூழ்நிலைகளுடன் எமது பழக்கம், பண்பாடுகள் மோதுகின்றபோது எழுகின்ற படைப்பு இலக்கியங்களை இதற்குள் எப்படி அடக்குவது? என்ற கேள்வி எழுகின்றது.

எனவே புகலிட இலக்கியம் என்பது, “குறிப்பிட்ட மக்கள் அல்லது குறிப்பிட்ட நபர் தன் வாழ்வியல் சூழலை விட்டு மாறுபட்ட வேற்றுச் சூழ்நிலையில் வாழ நேரிடுகின்றபோது அவர் அல்லது அவர்கள் மத்தியில் எழுகின்ற முரண்பாடுகள், தாக்கங்கள் மீது எழுகின்ற இலக்கியப் படைப்புகளே ஆகும்.”

முதலாவதாக, இங்கே ஒருவன் ஏன் எழுதுகின்றான், அவனை எது எழுதுவிக்கின்றது, அவனுக்கும் சமூகத்துக்கும் உள்ள உறவு என்ன என்று கண்டு கொள்வது அவசியம். நான் இங்கு புகழ் இலக்கியம் படைப்பவர்களை, பொழுதுபோக்குக்காக அல்லது விளம்பரத்திற்காக எழுதுபவர்களை தவிர்த்து, ஆரோக்கியமான சமூக இலக்கியங்களை மட்டுமே உள்ளடக்கமாக எடுத்துக் கொள்கிறேன். நான் ஏற்கனவே ஒரு கட்டுரையில் குறிப்பிட்டதை இங்கு அப்படியே தருகிறேன்.

“ஒரு ஆரோக்கியமான எழுத்தாளர் எல்லாருடைய பிரச்சினைகளையும் தன்னுடைய பிரச்சினையாகவும், தன்னுடைய பிரச்சினைகளை எல்லாருடைய பிரச்சினைகளாகவும் காண்கிறார். ஒவ்வொரு முரண்பாடுகளாலும் அவர் ஆட்கொள்ளப்படும்போது அவர் அந்த முரண்பாடுகளுக்கு தீர்வை தேட முயல்கிறார். அம்முயற்சி அந்தச் சூழலுடன் ஒத்துப் போகவியலாத தன்மையினால், அந்த முரண்பாடுகளை சமூகத்திற்கு இனம் காட்டி எல்லாரது கவனங்களையும் அந்த முரண்பாட்டின் மேல் பதிக்க முற்படுகிறார் அல்லது முரண்பாடுகளுக்கான தீர்வை இனம் காட்டி அதன் வழியில் சமூகத்தை நகர்த்த முற்படுகின்றார். ஒரு சமூகத்தை எவர் பூரணமான தன்மையுடன் ஆய்வு செய்கின்றாரோ, அவர்தான் ஆரோக்கியமாக சமூகத்தை முன்னோக்கி இழுத்துச் செல்லும் எழுத்தாளராக இருக்க முடியும்”.

இந்த இடத்தில் புகலிட இலக்கியங்கள் சற்று வேறுபடுகின்றன. அதாவது, ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தை மட்டும் உள்ளடக்காமல், இரண்டு மாறுபட்ட சமூகங்களுடன் தொடர்புபடுகின்றன.

மாறுபட்ட இரு சமூகங்கள் புகலிட இலக்கியங்களில் தொடர்பு கொள்கின்றபோதும் அது தன் வாழ்வாக பிரக்ஞை கொள்ளும் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தையே அடிப்படையாக கொள்கின்றது. எமது நிலைமைகளை உதாரணத்துக்கு எடுத்துக்கொள்வோமாகில், நாம் இங்கு வாழும்போது இலங்கையே எமது பிரக்ஞை பூர்வமான வாழ்வாகக் கொள்கிறோம். ஆகையால், ஒன்றில் அங்குள்ள வாழ்வியல் தன்மைகளை இங்கேயும் பேண முயற்சிக்கிறோம் அல்லது இங்குள்ள வாழ்வியல் தன்மைகளுடன் பிணைய முற்படுகிறோம்.

இவை இரண்டுக்கும் இடையிலான போராட்டம், இவை இரண்டையுமே உறுதியாக்க முடியாத நிலையில், நாம் பிரக்ஞை கொள்ளும் வாழ்வையும் இழந்து, புதிய வாழ்வையும் வாழ்வாக கொள்ள முடியாத இடைமருவு நிலையே எமக்கு புகலிடம் என்ற நிலையைத் தருகின்றது. இந்த நிலையில் எழுகின்ற இலக்கியங்கள் புகலிட இலக்கியங்களாகும்.

இங்கே படைப்பாளியின் வாழ்வியல், குறிப்பொருளுக்கேற்ப இலக்கியங்களை வேறுபடுத்தி பார்க்கலாம்.

1. புகலிட வாழ்வை மேற்கொள்ள வேண்டிய தேவைக்கு தள்ளப்படும் ஒருவர், தான் மீண்டும் தனது சமூகத்திலேயே வாழ வேண்டும் என்ற நோக்கோடு இரண்டு சமூகங்களிற்குமிடையிலான சமூக பொருளாதார வர்க்க உறவை — அந்நிலைக்கான காரணங்களைக் கண்டறிந்து இனம் காட்டுவதும், போராடுவதுமாக எழுகின்ற இலக்கியங்கள். இத்தகைய இலக்கியங்கள் சர்வதேச புகழ் பெற்றனவாகத் திகழ்கின்றன. அவை வர்க்கம் சார்ந்து பிரதிபலிப்பவையாக இருக்கும்.

2. புகலிடத்திலேயே நிரந்தரமாக வாழ்வதற்கான முயற்சியின்போது எதிர்கொள்கின்ற முரண்பாடுகள் மீது எழுகின்ற இலக்கியங்கள். இத்தகைய தன்மை கொண்டவர்களது புகலிட வாழ்வு அவர்கள் புகுந்து போன சமூகத்துள் பிணைந்து போவது வரைக்கும் தான். இங்கே பழக்கம், பண்பாடு, புதிய மொழி — இவைகளை சுற்றுக்கொள்வதும் பழக்கப்படுத்திக்கொள்வதும் என்ற நிலைக்குள் அடங்குகின்றது.

ஆயினும் இந்நிலைகளில் இருந்து நாம் முக்கியமான, தற்காலங்களில் தீர்த்துக் கொள்ள முடியாத நிலையில், வெளிநாட்டவர் — கறுப்பர் என்ற மக்கள் மயப்பட்ட எதிர்ப்புணர்வுக்குள் தள்ளப்படுகிறோம். 'கறுப்பர்' என்கிற நிறபேதம் மிகவும் பாதகமான, இந்த சமூகத்துடன் இணைய முடியாதபடி, தடைக் கல்லாக எம்முன் நிற்கின்றது. ஜேர்மனியில் எழுகின்ற புகலிட இலக்கியங்களில் இத்தகைய தன்மைகள் தெளிவாக இனம் காணக்கூடியவையாக இருக்கின்றன.

இலங்கைத் தமிழர்கள் அகதிகளாக இந்தியாவுக்குள் இருந்தபோது, அங்கே புகலிட இலக்கியங்கள் பெரிதாகத் தோன்றி வளரவில்லை. அங்கே வாழ வழியில்லாமல் கடற்கரைகளில் மீன் பிடிக்கவோ அல்லது வேறு தொழில்களைச் செய்யவோ முடியாதபடி தடை செய்யப்பட்ட நிலைமையும், வயிற்றுக்காக உடலையே விற்க வேண்டிய நிலைக்கு

தள்ளப்பட்ட வாழ்வாகவும் அந்தப் புகலிடம் இடமளித்தது. இந்த நிலையில் அங்கே ஏன் இலக்கியம் தோன்றவில்லை? அந்நிய நாடாக இருந்தபோதும், எமது சமூக வாழ்க்கைச் சூழலோடு ஒத்த தன்மைகளும் மொழியும் கலாசாரமும் இருந்ததோடு, அதற்குள் புத்திஜீவிகள் அற்ற நிலையும் வறுமைப்பட்ட மக்கள் மட்டுமே இருந்ததுதான் காரணம் என்று சொல்லிவிட முடியாது. அது ஒரு தற்காலிக புகலிடமாகவும் நம் சமூகத்தின் உள்ளார்ந்த நிகழ்வுகளில் ஒன்றாக கருதப்பட்டதுமே காரணம் எனலாம்.

அதே சமயத்தில், இதே உள்ளார்ந்த தன்மைகளுடன், நேர் எதிராக மாறுபட்ட தன்மையில் இங்கிலாந்து வாழ் தமிழ் மக்களிடையே புகலிட இலக்கியங்களை ஆழமாக காண முடியவில்லை. புகலிடம் என்று கருதாத நிரந்தர இருப்புத்தன்மையும் — மேல் தர வர்க்க மக்களிற்கு இலகுவானதாகப் போய்விட்ட வாழ்க்கை சூழ்நிலைகளும், புகலிட இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு இடமளிக்கவில்லை.

இங்கே இன்று தோன்றி வளர்ந்து வரும் சஞ்சிகைகளிடையே முகிழ்க்கும் இலக்கியங்களில் புகலிட இலக்கியங்கள் என்று வரையறுத்துச் சொல்லக்கூடியவை மிகவும் சொற்பமாக இருப்பினும், பிரான்சிலும் ஜெர்மனியிலும் குறிப்பிடத்தக்களவு தோன்றி இருக்கின்றன. அத்துடன் புகலிட இலக்கிய கவிதைகளிற் சில புகலிட மொழியிலேயே வெளிவரும் அளவிற்கு வளர்ந்தும் இருக்கின்றன. (Le Monde et Moi — நானும் உலகமும், இவை போன்ற க. கலாமோகனின் பிரெஞ்சுக் கவிதைகள்).

ஐரோப்பிய நாடுகள் அனைத்தும் வாழ்க்கைத் தரத்தில் ஒத்த தன்மையை கொண்டிருப்பினும் அங்குள்ள அரசியல் சமூக வளர்ச்சி வேறுபாடுகளை, அங்கு எழுகின்ற இலக்கியங்களிலும் வேறுபடுத்தி இனம் காணலாம்.

அடிமையுடைமைச் சமுதாயத்தில் நிலவிய உழைப்புச் சுரண்டல் தன்மைகள் நவீன வடிவம் பெற்று இருப்பது ஜெர்மனியில் தனித்துவமானதொன்று. நான் இங்கே குறிப்பிட வருவது, ஆயுதமுனையில் அடிமைகளை பிடித்து வந்து, அவர்களிற்கு துணியும் உணவும் கொடுத்து, உழைப்பைச் சுரண்டும் தன்மை நவீன வடிவம் பெற்று ஜெர்மனி வாழ் அகதிகளிற்கு சமூகசேவை வேலையென ஒரு மணி நேரத்திற்கு மிகக் குறைவான ஊதியத்தினை வழங்கும் உழைப்புச் சுரண்டல் நிகழ்வதையே குறிப்பிடுகிறேன். இது சிறைச்சாலைகளில் நிகழ்வது. இன்றைய முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பின் தன்மையாக மட்டுமல்லாமல், ஜெர்மனியே அங்குள்ள அகதிகளுக்கு திறந்தவெளி சிறைச்சாலையாகிப் போனதும், நாட்டில் வாழ்வுக்காக போராடுவதை விட்டு, வாழ்வுக்காக ஏங்குவதை குற்றமானதாக கொள்ளும் நிலைமையும் — நிறம் குறைவு அல்லது ஆசியாவில் பிறந்தது என்பது இன்றும் குற்றமானது என்று கருதும் நிலையும் இருப்பது எல்லோரும் புரிந்து கொள்ளும்படியான ஜெர்மனியின் தனித்துவமான புகலிட தன்மையாகும்.

மற்றைய நாடுகளில் நிற்பேத உணர்வுகள், வெளிநாட்டவர்கள்

பிரச்சினை கணிசமான அளவில் இருப்பினும், ஜெர்மனியில் மாநிலங்களை விட்டு வெளியே போக முடியாத தன்மைகள், மற்றைய நாடுகளுடன் ஒப்பிட முடியாதபடி வேறுபட்டு மிகவும் நெருக்கடிக்குள்ளான தன்மையை பெற்றுள்ளது என்பது எல்லோரும் கவனிக்க வேண்டியதொன்று.

புகலிடங்களில் இலக்கியங்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், படைப்பாளிகளின் கடின உழைப்பையும் மீறி, அந்தந்த நாட்டு அரசாங்கங்களின், பரிசீலனை—சோதனை, தணிக்கை போன்றவற்றிற்கு உட்பட்டு வெளிவர வேண்டிய நிலைமை இன்று நிலவி வருவது இப் புகலிடங்களின் தன்மையாகவும் இருக்கின்றன.

இனி, புகலிட இலக்கியங்களாக இனம் காணக்கூடியதாக இருக்கும் சில கவிதைகளினதும், சிறுகதைகளினதும் உள்ளடக்கத் தன்மைகளை இனம் காட்ட விழைகிறேன்.

இதற்கு முன்னர், இங்கே புகலிட இலக்கியங்களின் உருவாக்கத்தில் முக்கிய பங்கு வகிப்பவர் தோழர் பார்த்திபன். தொடர் கதையாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் இவரது “கனவை மிதித்தவன்” மிகவும் ஆரோக்கியமான, முழுமையான புகலிட இலக்கியமாக பிரதிபலிக்கின்றது. இவரின் பெரும்பாலான சிறுகதைகளும் புகலிடக் கதைகளே. இவரின் ஒவ்வொரு சிறுகதைகளையுமோ, மற்றும் ‘கனவை மிதித்தவன்’ தொடர்கதையின் பகுதிகளின் உள்ளடக்கங்களையோ தர முற்படின் அது இக்கட்டுரையை விடப் பெரிய அளவில் நிரப்பிவிடும் என்று தோன்றுவதால் அவரின் ஆக்கங்களை இக்கட்டுரையில் தவிர்த்துள்ளேன். புகலிட இலக்கியங்களை இனம் கண்டு கொள்ள விரும்பும் எவரும் தோழர் பார்த்திபனின், படைப்புகளில் எவற்றையுமே தவிர்க்க முடியாது என்பதை இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இங்கு தோன்றியுள்ள புகலிட இலக்கியங்களுள் கவிதைகளே இனங்காட்டத் தக்களவு அதிகமாகத் தோன்றி இருப்பதாலும், புகலிட வெளிப்பாடுகளை இனம் காட்டுவதற்கு இலகுவானதாக அமைவதாலும், பெரும்பாலான கவிதைப் பகுதிகளை உங்கள் கவனத்திற்கு தருகிறேன். கவிதையில் பகுதிகளைக் ‘கிள்ளி’ எடுத்து அக்கவிதையின் முழு உள்ளடக்கத்தையும் திரிபு படுத்தும் நோக்கில் இங்கு அவை எடுத்தாளப்படவில்லை.

இப்படி கவிதைப் பகுதிகளைக் கிள்ளி எடுத்துப் போட முற்படும்போது, சில சமயங்களில் அக்கவிதையின் உள்ளடக்கம் திரிபுபடும் பட்சத்தில் அக்கவிதையை புரிந்து கொள்ள அதனை முழுமையாக வாசிக்க முற்படுவது விரும்பத்தக்கது.

‘புலப்பெயர்வு’ அடிப்படையில் அமைந்த சில கவிதைகளின் பகுதிகளை நோக்குவோம்.

“... ..

யாழ்ப்பாணத்தைப் பெயர்த்துக் கொண்டு

யாழ்ப்பாணத்தையே போர்த்திக் கொண்டு

தப்பி வந்தவர் ஒரு பாதி
 தற்செயலாக வந்தவர் ஒரு பாதி
 செயின் ஆற்றங்கரைகளிலே
 நாம் நிறைந்தோம் ...

செல்வம் (நேற்றிருந்தோம், மண்ணில் தெரியுது வானம், 1987
 ஜனவரி)

எங்கள் பதினான்கு, பதினைந்து
 வயது வாரிசுகள்
 இலட்சம் ரூபாய்களை
 ஏஜென்சியில் கட்டிவிட்டு
 பதினைந்து வயதை பதினெட்டாக்கி
 பாஸ்போட்டும் எடுத்துக் கொண்டு
 கொழும்பிலும் சென்னையிலும்
 அறைகளின் நெருக்கங்களிலும்
 கடைகளின் கிட்டங்களிலும்
 மூச்சுத் திணறிக்கொண்டு
 வரிசையில் நிற்கிறார்கள்
 வெளிநாட்டுக் கனவுகளைச்
 சுமந்து கொண்டு...

சூர்யன் (வாரிசுகள் — தேடல், சித்திரை 1989)

சுரண்டலாலும் ஒடுக்குமுறையாலும் எங்கும் துயரத்தைத் தாங்கி
 நிற்கும் கவிதைகளில் சில பகுதிகள்.

“... ..
 நான் இங்கே நலமுற நிற்கிறேன்
 நீ அப்படித்தான் எண்ணுகிறாய்
 நலமே அப்படி நான் இல்லை
 என் துயர் நான் சொல்லித் தெரியும்
 என்பதும் உன் நிலையில்லை.
”

— தூண்டில்

அன்புத் தோட்டத்தில்
 உறவு மரங்களில் பூத்திருந்த
 பாசமலர்களை எல்லாம்
 பறித்தெடுத்து விட்டுத்தான்
 பணச் சருகுகளைப்
 பொறுக்கி
 எடுக்க இங்கு வந்தோம்

இனியேது எங்களுக்கு
வசந்த காலமும்
வண்ணச் சோலையும் .

சிவம் (தூண்டில்)

வெளியில் போகிறோம்
எனச் சொல்லி
வெளியிலே போனவர்கள்
பபிலோன் நதியோரத்திலிருந்து
சீயோனை நினைந்தமுத
யூதரானோம்
நாங்கள் நல்ல சுகம்
உங்கள் சுகம் எப்படி ?
பொய் எழுதி பொய் எழுதி
பேனாவே நகைக்கிறது

பனி சுட்டு உடல் வாடி
'பத்திரோன்' முகம் பட்டு
மனம் வாடி
இயந்திரங்களானோம்.

செல்வம் (தமிழ்முரசு, 1987)

... ..

இன்று
ஓத்திவைக்கப்பட்டுள்ள
சாதிப் பிளவுகள்
நல்ல சகுனம் கேட்குது
மீண்டும் ஒரு முறை ஆள்வதற்கு
என்னருமை யாழ்ப்பாணமே !

தரப்படுத்தல்
சிங்களத்து அரசும்
மனமிரங்கும்
மன்னார் வன்னியென
யாழ்ப்பாணமே
அங்கு பரீட்சை எழுதும்
என்னருமை யாழ்ப்பாணமே!

... ..

செல்வம் (நேற்றிருந்தோம், மண்ணில் தெரியுது வானம், 1987)

நாளைய எதிர்காலத்திற்காக இன்றைய துயரங்களைத் தாங்கிக்
கொள்ளும் கவிதைகளின் பகுதிகள்

ஆழமாக ஆழமாக
நெஞ்சு நிலத்தை வெட்டி
உங்கள் அழகைகளை
புதைத்து வையுங்கள்

நாளை அது
நல விருட்சமாய்த் தோன்ற
எருவாக இன்று
உங்கள் அழகைகளைப்
புதைத்து வையுங்கள்
ஆழமாக ஆழமாக.

த. தயாநிதி (தூண்டில், 1988 யூன்)

இழந்துவிட்ட வளமான வாழ்வைப் பற்றிய ஏக்கம் வெளிப்படும்
கவிதைகளின் சில பகுதிகள்.

... ..
வசந்தக் கனவுகளுக்காய்
வானத்தில் பறந்து வந்தும்
நிலவுக்கு முகம் மறைக்க
முடியாமல் முகமிழந்தோம்
சொந்த முகமிழந்து
இரவல் முகமும் பொருந்தாத
இரண்டும் கெட்டான்
வாழ்க்கையிது.

அருந்ததி (1986)

நேற்றிருந்தோம்
எங்கள் வீட்டினிலே
இன்று அலைகின்றோம்
அந்நியர் தெருக்களிலே

நேற்றிருந்த அந்த வாழ்வினிலே
எப்படித்தான் நாமிருந்தோம்
இன்பத் தமிழுக்கு அமுதென்று பெயர் இப்போ
தமிழர் எங்களிற்கு அகதியெனப் பெயர்
சங்கம் வளர்த்த தமிழன்
சங்கங்களின் சந்தாக்காரனானான்

செல்வம் (நேற்றிருந்தோம் — மண்ணில் தெரியுது வானம், 1987)

எங்கோ தொலைவில்
பிரிந்துவிட்ட
துணை நினைத்து
குரல் எழுப்பும்
குயில் ஒன்று

உள்ளே
யாவரும் உறங்க
நானோ விழித்திருப்பேன்
ஆயிரம் நினைவுகளை
உள் வாங்கி
ஈரித்த கண்களும்
இதயமுமாய்.

ராகவன் (கரைநாடாப் பயணங்கள், தூண்டில்
— மார்ச் 1989)

சமூக கலாச்சார மாறுதல்களை அல்லது போலித்தனங்களை
சுட்டிக்காட்டும் கவிதைப் பகுதியாக,

குழந்தைக்குப் பிறந்தநாள்
குடி கூத்து கும்மாளம்
கொண்டாட்டங்களுக்கு அளவில்லை
இன்று ஐரோப்பியத் தமிழரின்
அன்றாடக் கடமைகளில் ஒன்று
இன்னும் சொன்னால்
வீரகேசரியில் விளம்பரம்
வீடியோ படப்பிடிப்பு
வீட்டிற்கு வீடு
தமிழ் கொம்பியூட்டரின்
தரமுயர்ந்த கார்ட் ...
அங்கே
வீட்டிற்கு வீடு மரணவோலம்
வீதிகளில் பிணக்குவியல்
நாதியற்றுக் குழந்தைகள்
நாய்களை விடக் கேவலமாய் ...

அம்பலவன் புலேந்திரன் (எரிநட்சத்திரங்கள் — தூண்டில்,
பெப்ரவரி 1989)

நண்பா!

உனக்கு இரும்பையல்லவா

அணைத்துப் பழக்கம்

ஆனால்

இங்கு, எமக்கு இன்னொருத்தி

இடுப்பை அணைத்து

ஆடுவதுதான்

வழக்கம்

ஜே. நிக்சன் (பதில் கடிதம், தூரத்து விடிவெள்ளி
—1987)

நாட்டை விட்டு வெளியேறும் வீதம் வேகம் பெற்று வருவதை, இவ்
வெளியேறும் கூட்டத்திற்கு எதிராக எழுந்த விமர்சனக் கவிதைகளும்
அதைப் படைத்த கவிஞர்களும் இன்று புகலிட இலக்கியம் படைக்கும்
நிலைக்கு தள்ளப்படும் வாழ்க்கை நிலைமைகளைப் புரிந்து கொள்வதற்காக,

நான்

எங்கள் தேசத்தில்

வாழ விரும்புகிறேன்

எங்கள் தேசத்து நகரங்களை

எரித்த தீச்சவாலைகள்

அணைந்து போக முன்னரே

எங்கள் தெருக்களில் படர்ந்த

எம்மவர் குருதியின் சுவடுகள்

உறைந்து போக முன்னரே

மனித வேட்டையரால்

கொலை செய்யப்பட்டு

வீசி எறியப்பட்ட

எங்கள் தேசத்து இளைஞர்களின்

சடலங்களின் மேல் நடந்து

பேர்லின் விமான நிலையத்தில்

வந்து இறங்கும்

அகதிகள் கூட்டத்தில்

என்னைத் தேடி அலையாதே.

செழியன் (பேர்லினுக்கு ஒரு கடிதம், மரணத்துள் வாழ்வோம்,
கார்த்திகை, 1985)

துயர்களின் நடுவிலும்

ஒடுங்குதலறியா அறுகினைப் போல்

சுதந்திரச் சிறகுகள் தொடுவான் இடற

எழுந்த என் ஆத்மா

‘தப்பி ஓட முனைந்திடேல்’ என்று
உறுதியாக என்னைப் பணித்தது
பின்வாங்குதலே இது
மரணத்தை வெல்வோம்.

வ.ஐ.செ. ஜெயபாலன் (ஈழத்து அகதி,
சூரியனோடு பேசுதல், 1985)

இலையுதிர் காலத்து மரங்களும்
வெற்றுக் கொம்பரில் கிழிபடும்
ஓலமிடுகின்ற தெருக்களில்
ரஜுனி திரணகம
நான் உன்னை நினைந்து நினைந்து அழுதேன்

* * * * *

இன்று நீ இல்லை
என் தாய் மண்ணில் பனைகளும்
ஐரோப்பாவில்
இலையுதிர் காலத்துத் தெருக்களில் புரளும்
சருகொடு சருகாய் இன்னும் நாங்கள் .

வ.ஐ.செ. ஜெயபாலன் (இன்று நீ இல்லை — புதுமை,
மார்கழி 1989)

இந்நாடுகளில் வாழ முடியாது சொந்த நாட்டிற்குத் திரும்பிச்
சென்று விட வேண்டும். அங்கு போனால்தான் எமக்கு வாழ்வு என்ற
தன்மைக்குள் அடங்கும் கவிதைகளும் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஆயினும்
அவைகளைச் சுட்டிக் காட்டும் அளவிற்கு கைவசம் எதுவும் இல்லை.

இப்போது சிறுகதைகளை எடுத்துக் கொண்டால்,

1. வலை - குயில் (தேடல் 2 - 1989, மாசி)

இலங்கையின் வாழ்வியல் தன்மைகளைக் கொண்டு கதை எழுத
முற்படும், ஒரு பாரிஸ் ரெஸ்டோரன்ட் தொழிலாளி, வேலையிடத்து
நிலைமைகளாலும், வீட்டில் பல முரண்பட்ட வாழ்க்கைப் போக்கு
கொண்ட பலருடன் சிறிய அறையில் தங்கி இருக்கும்போது ஏற்படும்
நிலைமைகளாலும், எதையும் எழுத முடியாது வேலை—வீடு என்று,
வீட்டின் தன்மைக்கு ஏற்ப வேலை மாற வேண்டி நிர்ப்பந்திக்கப்படும்
தன்மைகளை காட்டி நிற்கின்றது.

2. மரண வணிகன் - சாரணியன் (அறுவை, தை, 1987)

ஒரு வறிய சமூகத்து மனிதனின் விதிவிலக்கான நிலைமைகள்,
புறம்போக்கான வாழ்க்கைத்தரத்தின் உயர்வு, சமூகத்திற்கு எதிரானவனாக
மாறும்படி அவனை எப்படி நிர்ப்பந்திக்கின்றது என்பதை அந்த சமூகத்தின்

நேரடியான பாத்திரங்களினூடாக, புகலிடங்களின் சமூக அமைப்பை விமர்சிக்கின்றது.

3. அத்திவாரம் இல்லாத கட்டிடங்கள் (துளசி - தூண்டில் 15, மார்ச், 1989)

ஒரு மாணவன் நிற்பேதத்தால் எப்படி பாதிக்கப்படுகிறான் என்பதையும், பெற்றோர்கள் வீடியோ சினிமாவுக்குள்ளும், வதிவிட அனுமதிகள் பெற்றுக்கொள்கின்ற முயற்சிகளிலும் கவனம் செலுத்துவதால், பிள்ளைகளின் மனத்தாங்கல்களை கண்டு கொள்ளாத நிலையிலும், அந்தப் பிள்ளையின் வாழ்வியல் அந்நியப்பாட்டுத் தன்மையை காட்டி நிற்கின்றது.

4. ஏக்கங்கள் (நிருபா - தூண்டில் 22, ஒக்டோபர் 1989)

டொச் மொழியில் படித்து வரும் ஒரு வளர்ந்த மாணவி டொச் மாணவர்களுடன் சேர்ந்து பழகவும், வளரவும் முடியாமல் இருக்கின்ற நிலைமையை, இங்குள்ள நிலைமைகளுடன், எமது கலாச்சாரம் என்று காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பெற்றோரின் தன்மைகளால் அம்மாணவி எப்படிப் பாதிக்கப்படுகிறாள். மேலும், அகதிகள் தஞ்சம் நிரந்தரமாக கிடைக்காத நிலையில், கனடா போகவேண்டும் என்ற பெற்றோரின் நிலைமையால், பிள்ளை டொச்சிலும் கவனம் செலுத்தாமல், ஆங்கிலத்திலும் கவனம் செலுத்தவேண்டிய நிலைமை. இத்தகைய முரண்பாடுகளால் ஒரு மாணவி ஒழுங்கான மொழிப் பயிற்சியும் இன்றி, கல்வியையும் ஒழுங்காகத் தொடரவும் முடியாமல் காலத்தையும் வாழ்வையும் அழித்து விடுதல்.

புகலிட இலக்கிய முயற்சிகளைப் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் உண்டு.

1. மொழி, உருவம், உள்ளீடு - ஜனா சுகிர்தன் (தேடல் - தை, 1989)

“ஐரோப்பாவில் தமிழில் இலக்கியங்கள் படைக்கப்படவேயில்லை என்ற கூற்று அபத்தமானது. ஆனால் பெரும்பான்மையான ‘படைப்புகள்’ தங்களை இலக்கியம் என்று இனம் காட்டும் தகுதியை இழந்து நிற்கின்றன. படைப்பாளிகள் அனுபவங்களிற்கும் அறிவியலிற்கும் அந்நியமாகி நிற்பதும் அவர்களிடம் படைப்பு பற்றிய பிரக்ஞை மழுங்கி இருப்பதும் இந்தக் குறைபாட்டிற்கான அடிப்படைக் காரணமாக உள்ளது. படைப்பிலக்கியம் பிரக்ஞையை வெறுத்தொதுக்கும் ஒரு துறையல்ல...”

2. ஐரோப்பிய தமிழ் சமூகமும் எழுத்தாளர் பங்கும் - கலைச்செல்வன் (தூண்டில் 20 & 22 - 1989)

“ஐரோப்பிய தமிழ்ச் சமூகத்தின் கலை, இலக்கிய வடிவத்தின் ஆரம்ப அடித்தளம் அச்சமூகத்தின் இன்றைய வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை ஆதாரமாக கொள்ளவில்லை என்பது மட்டும் உண்மையாகும்...”

* * *

மேலும் புகலிட தமிழ் இலக்கியங்களின் இன்னோரன்ன அம்சங்கள் உணரப்பட வேண்டியனவாகவும் மேலும் வளர்ந்து செல்லவேண்டியனவாகவும் உள்ளது. புகலிட தமிழ் இலக்கியம் ஒரு ஆரம்ப நிலையிலேயே இப்போது உள்ளது.

1989

(1989ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 22—25ம் திகதிகளில் மேற்கு பேர்லினில் நடைபெற்ற 6வது இலக்கியச்சந்திப்பில் வாசிக்கப்பட்ட பிரதி)

-
1. அறுவை - 1987ம் ஆண்டில் ஜெர்மனியிலிருந்து சீனி லோகன் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட சஞ்சிகை.
 2. புதுமை - 1988ம் ஆண்டில் ஜெர்மனியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சஞ்சிகை.
 3. தமிழ்முரசு - 1981ம் ஆண்டில் பிரான்சில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சஞ்சிகை. மறைந்த உமாகாந்தன் அவர்கள் ஆசிரியராக இருந்தார்; 72 இதழ்கள் வெளிவந்தன.
 4. தூண்டில் - 1988ம் ஆண்டில் ஜெர்மனியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சஞ்சிகை
 5. தேடல் - 1989ம் ஆண்டில் பிரான்சில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சஞ்சிகை

பாரிஸில் இலக்கியச் சந்திப்பு

26-27.12.1992

மேற்குலக நாடுகளுக்கு புலம்பெயர்ந்தோர் மத்தியில், புலம்பெயர் நாடுகளிலும் ஈழத்திலும் அடக்கியொடுக்கப்படும் எம் வாழ்வு குறித்த அக்கறையும் ஆர்வமும் வளர்ந்து வருகிறது.

தமிழ் இலக்கியத்தின் புதிய பரிமாணமாய் 'புகலிட இலக்கியம்' முக்கியத்துவம் பெற்று வரும் சூழலில் ஐரோப்பா, கனடா மற்றும் அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்து வெளியாகும் புகலிட சஞ்சிகைகளின் வாசகர்களும் மற்றும் இலக்கிய ஆர்வலர்களும் ஒருங்கிணைந்து 'இலக்கியச்சந்திப்பு' என்ற நிகழ்ச்சியை நடாத்தி வருகின்றனர்.

இவ் அக்கறையும் ஆர்வமும் பல இலக்கிய முயற்சிகளையும் வெகுஜன பணிகளையும் உருவாக்கியுள்ளது. இப்பணியின் முழுமையை நோக்கி முன்னேறும் சமூக பிரக்ஞை உள்ளவர்கள் மத்தியில் ஆரோக்கியமான புரிந்துணர்வையும் சகோதரத்துவ சமூக உணர்வையும் வளர்த்தெடுத்துக் கொள்ளும் வகையிலும், எல்லோருடைய கருத்துகளையும், அபிப்பிராயங்களையும், விருப்பங்களையும் எதிர்பார்க்கைகளையும் எல்லோருக்குமாக பகிர்ந்து கொள்ளும் வகையிலும் இலக்கியச் சந்திப்பு உருவாக்கப்பட்டு பங்காற்றி வருகிறது.

இலக்கியச்சந்திப்பு எல்லோருடைய கருத்துக்களையும் எல்லோருக்குமாக பகிர்ந்து கொள்ளும் ஓர் சுதந்திர ஊடகமாக இயங்கி வருகிறது. இந்த எண்ணத்தையும் செயலையும் தவிர, ஒரு சிலரின் விருப்பங்களாகவோ அன்றி, ஒரு சிலரின் உடைமைகளாகவோ இச்சந்திப்பு குறுகிவிடக் கூடாது என்பதால், வரையறுக்கப்பட்ட சட்ட திட்டங்களையோ

அன்றி உத்தியோகபூர்வமான அமைப்பையோ இலக்கியச் சந்திப்பு கொண்டிருக்கவில்லை. மாறாக சமூக உணர்வுள்ள அனைவரினதும் பொதுப் பொறுப்பாகவும் எல்லோருக்குமான சமத்துவமான உரிமையிலும் தங்கி இருக்கிறது.

இது ஆரம்பிக்கப்பட்டு 4 ஆண்டுகள் பூர்த்தியாகின்ற நிலையில், இதுவரை காலமும் ஜேர்மனியில் நடைபெற்று வந்த இந்நிகழ்வு இம்முறை பாரிஸில் முதன்முறையாக நடைபெறுகிறது. இது 3 மாதங்களுக்கொரு தடவை நடைபெற்று வரும் இலக்கியச்சந்திப்புத் தொடரின் 14வது நிகழ்வாகும். எழுத்தாளர்கள் வெளியீட்டாளர்கள், வாசகர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள் என பல ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்தும் நூற்றுக் கணக்கானோர் இதில் கலந்துகொள்கின்றனர். புகலிடத்தில் வெளிவரும் சஞ்சிகைகள் மற்றும் இலக்கியப் படைப்புகள் விமர்சனங்களுக்கு உள்ளாக்கப்படுவதும், பல மட்டங்களிலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு வளர்த்தெடுப்பதும் இந் நிகழ்வின் முக்கிய அம்சங்களாக உள்ளன.

1992

பிரான்சில் தமிழ் சஞ்சிகைகள் - ஒரு வரலாற்றுப் பதிவு

“நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்தின் புதிய பரிமாணமாயும், சர்வதேச ரீதியில் இன்று முனைப்புற்றிருக்கும் புலம்பெயர்வு கலாசாரத்தின் இன்றியமையாத கூறாகவும் தமிழர் புகலிட இலக்கியம் திகழ்கிறது” (புதுமை, தை - பங்குனி 1990 - ஜெர்மனி) என்று மு. நித்தியானந்தன் குறிப்பிட்டிருப்பது புகலிட இலக்கியம் தொடர்பான முக்கிய இரு அம்சங்களை வலியுறுத்துகிறது.

இலங்கை, இந்திய எல்லைகளுக்கப்பால் உலகெங்கும் ஈழத்தமிழர் அகதிகளாகப் புலம்பெயர் ஆரம்பித்த சூழலில் பிரசவித்த சிருஷ்டிகள் நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு புதிய வளங்களைச் சேர்த்துள்ளது. இந்தப் புகலிட சிருஷ்டிகளில் பேசப்படும் அனுபவங்கள், முரண்பாடுகள் அனைத்தும் புதியனவே.

புலம்பெயர்வு கலாசாரம் என்ற அர்த்தத்தில் தமிழ் அகதிக் கவிஞர்களின் ஆக்கங்கள் தமிழ் என்ற மொழியைத் தாண்டி மொழிபெயர்ப்பு வடிவில் புகலிடம் தேடிய நாடுகளின் மொழிகளில் மொழியாக்கம் கண்டு சர்வ தேசியத் தன்மையைப் பெறும் போக்கினையும் இன்று காண்கிறோம்.

தனிமரங்கள் தோப்பாவதில்லை. சில தனிநபர்கள் விருப்பமின்றி மேல்நாடுகளை நோக்கி வந்துவிட்டதாக வருந்திக்கொண்டாலும், நாம் விரும்பியோ விரும்பாமலோ புகலிடத் தமிழர் சமூகமொன்று மேல்நாடுகளில் உருப்பெற்றுள்ளது என்பதில் அபிப்பிராய பேதத்திற்கு இடமில்லை.

தமிழர்களின் புகலிட வாழ்வும் புகலிட இலக்கியமும் இன்று மிகவும் யதார்த்தமான உண்மைகள். இந்தத் தமிழர் புகலிட இலக்கியத்தின் களமாக, வடிகாலாக சிறு சஞ்சிகைகளே செயற்பட்டு வருகின்றன. இச்சிறு சஞ்சிகைகள் அற்ப ஆயுளோடு மறைந்து போனாலும் ஒவ்வொன்றின் மறைவையடுத்தும் பிற்தொன்று ஜனித்து இலக்கிய ஊட்டத்திற்கு உத்வேகம் தரவே செய்திருக்கிறது.

பிறமொழி அறிவும், வேறுபட்ட கலாசார, வாழ்க்கை முறைகளும் சிருஷ்டியாளனின் வாழ்க்கை பற்றிய தரிசனத்தை விரிவுபடுத்தியுள்ளது. கிட்டத்தட்ட கடந்த 15 ஆண்டு கால புகலிட சரித்திரத்தில் சஞ்சிகைகளின் வரலாற்றை பார்த்தால் பாரிய வளர்ச்சியினைக் காண முடிகிறது. இந்திய, இலங்கை ஆக்கங்களின் மறுபிரசுரங்களில் சஞ்சிகை நடத்திய காலம் கடந்த காலத்துக்குரியதாகிவிட்டது. புகலிட சஞ்சிகை என்பது இன்று புகலிட மண்ணின் வாழ்விலிருந்தே உயிக்கிறது.

* * *

மேலைநாடுகளில் அகதித் தமிழர்கள் மத்தியில் செழித்துள்ள சஞ்சிகைகளின் எண்ணிக்கையும் அவற்றின் தரமும், 'இலக்கியச் சந்திப்பு' போன்ற தொடர்ச்சியான இலக்கிய நிகழ்வுகளும், நூல் வெளியீட்டு விழாக்களும், நூல் விமர்சன அரங்குகளும், தரமான நாடக மேடையேற்றங்களும் இன்ன பிறவும் புகலிட கலாசாரத்தின் நல்ல வெளிப்பாடுகளாகும். இப்புகலிட கலாசாரம் நம்முள் நன்கு வேரூன்றியதன் விளைவே இப்புகலிட இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றிய தேடலைப் பதிவு செய்ய வேண்டிய தேவையை முன்நிறுத்தியுள்ளது.

பிரான்சில் புகலிட இலக்கியத்திற்கு களம் அமைத்த சஞ்சிகைகளின் வரலாற்றைப் பதிவு செய்தலே இக்கட்டுரையின் நோக்கம். இந்த முயற்சியின்போது இத்தகைய ஒரு வரலாற்றுப் பதிவு செய்வதற்கு உதவிய சகல சஞ்சிகை வெளியீட்டாளர்களினதும் பூரண ஒத்துழைப்பு நன்றியுடன் நினைவுகூரத் தக்கதாகும்.

பிரான்சில் வெளியான தமிழ்ச் சஞ்சிகை பற்றிய எனது தேடலின் அறிமுகக் குறிப்புகளே இவை. இப்புகலிடங்களில் உருவாகி வளரும் இலக்கியங்கள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில், புகலிட இலக்கியத்தின் தொடக்கமாக கொள்ளப்படுகின்றது.

இவ் இலக்கியங்களில் தாய்நாட்டில் வாழ வேண்டும் என்ற ஏக்கத்தையும், அதற்கான போராட்டத்தில் பங்கு கொள்ளும் தன்மையையும் காண்பதோடு, மனிதனின் விடுதலை பற்றிய தேடலும் முயற்சியும் மற்றும் சகிக்க முடியாத கூலியுழைப்புக்கு ஆளாவதால் ஏற்படும் மன உளைச்சல்களும் — பெண்ணடிமைத்தனத்தின் வெளிப்பாடுகளும் அதற்குரிய போர்க்குரல்களுமாக இவ்விலக்கியப்போக்கு பல்வேறு துறைகளில் தடம் பதித்துச் செல்வதைக் காணலாம்.

பிரான்ஸில் புகலிட இலக்கியத்தின் உருவாக்கம் கார்த்திகை 1981இல் வெளியான 'தமிழ் முரசு' என்னும் சஞ்சிகையுடன் உருவாகின்றது.

1981ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கைத் தமிழர்களிடையே உருவாகி சில காலங்களிலேயே அஸ்தமித்துப்போன பாரிஸ் தமிழர் இயக்கத்தினால் முதன் முதல் தமிழ் முரசு 1981ஆம் ஆண்டு வெளியாகியது. தமிழ் முரசைத் தொடர்ந்து எரிமலை, எழில், பகடைக்காய்களின் அவலக்குரல்கள், தாயகம், கண், தமிழ்த்தென்றல், புதுவெள்ளம், குமுறல், தேடல், பள்ளம், இந்து, ஆதங்கம், ஓசை, சமர், வான்மதி, சிரித்திரு, மௌனம், என பதினேழு (மாத / காலாண்டு) சமூக, அரசியல் இலக்கிய இதழ்கள் பாரிஸில் உருவாகி விட்டன.

இன்னும், பாரிஸில் தமிழ்வழி நடைபெறும் பாடசாலைகள் 'உன்னையே நீ அறிவாய்', 'நகர்வு', 'தகவற்சுருள்' போன்ற தலைப்புகளில் ஆண்டு மலர்களையும், தனிச் சஞ்சிகைகளையும் வெளியிட்டுள்ளன. ஆக இன்றுவரை வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் சஞ்சிகைகள் என்று எரிமலை, ஓசை, சமர், வான்மதி, மௌனம் ஆகிய ஐந்தினையும், மற்றும் பாடசாலை வெளியீடான 'உன்னையே நீ அறிவாய்', 'தகவற் சுருள்' ஆகிய இரண்டையும் குறிப்பிடலாம்.

தமிழ்முரசு

இது ஆரம்பத்தில் பிரான்ஸ் தமிழர் இயக்கத்தினால் வெளியிடப்பட்டு பின்னர் தமிழீழ விடுதலைப் பேரவையினாலும், இறுதியில் ஈழமக்கள் செய்தித் தொடர்பு நிலையம் — பிரெஞ்சுக் கிளையினாலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஆரம்பத்திலிருந்து இறுதி வரையில் திரு. உமாகாந்தன் அவர்கள் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியிருக்கின்றார். ஆரம்பத்தில் 16 பக்கங்களைக் கொண்ட கையெழுத்தினாலான போட்டோக் கொப்பிப் பிரதிகளாக வெளிவந்து, பின்னர் 40—50 பக்கங்கள் வரையிலான தட்டச்சுப் பிரதியாகவும், 1981 நவம்பர் தொடக்கம் மாதந்தோறும் ஒழுங்காக வெளிவந்து பின் இறுதிக் காலங்களில் இருமாத இதழாக வெளிவந்துள்ளது.

எல்லாமாக 72 இதழ்கள் வெளியாகி உள்ளன. ஆரம்ப காலங்களில் "செய் அல்லது செத்துமடி" என்ற வாசகம் குறிப்பிடப்பட்டும், இறுதிச்சஞ்சிகையின் அட்டையில், சவப்பெட்டியின்மீது துப்பாக்கியுடன் இயந்திர மனிதன் குந்தியிருக்கும் படத்துடன் 'இலங்கை: கொலைக்களம்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டு வெளிவந்தது.

இச்சஞ்சிகை எந்தவொரு இயக்கம் சார்ந்தும் செயற்படாமல் நீண்டகாலம் இயங்கி இருப்பினும், இறுதிக் காலகட்டங்களில் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் ஈழமக்கள் செய்தித் தொடர்பு நிலையத்திற்காக வெளிவந்திருக்கிறது. ஆயினும் ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை ஈழத்தின் இனமுரண்பாட்டையும், விடுதலைப் போராட்டத்தையும் நோக்கமாகக் கொண்டு செயற்பட்டதால் சகல இயக்கங்களைச் சேர்ந்த பலரும் (அது ஈழத்திலும் சரி, புகலிடத்திலும் சரி) இச்சஞ்சிகையின் ஆக்கதாரர்களாக இருந்துள்ளனர்.

ஆரம்பத்தில் இருந்தே இலக்கியத் தரமான வரலாற்றுப் பதிவுகளால் பல இலக்கிய சிருஷ்டிகளையும் — இலக்கிய கர்த்தாக்களையும் உருவாக்கியிருக்கின்றது. திருவாளர்கள் உமாகாந்தன், செல்வம், கலாமோகன், அருந்ததி, சுகன், தேவதாஸ் எனப் பல இலக்கிய சிருஷ்டி கர்த்தாக்களை உருவாக்கிய பெருமை இச்சஞ்சிகைக்குண்டு. இச்சஞ்சிகையில் எழுதத் தொடங்கியவர்களில் பெரும்பாலானோர் இன்று பல்வேறு சஞ்சிகைகளில், பத்திரிகைகளில் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகள், பாலஸ்தீனம் போன்ற நாடுகளில் ஓடுக்குமுறைக்கு உள்ளாகும் மக்களின் நிலைமையையும் அதன் விடுதலைப் போராட்டங்களையும் பற்றிய தகவல் கட்டுரைகளும் விமர்சனக் கட்டுரைகளும், மேலும் அவர்களின் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளும் வெளியிடப்பட்டிருந்ததும் இச்சஞ்சிகையின் சிறப்பம்சமாகும். பிரான்ஸில் வெளிவந்த சகல சஞ்சிகைகளையும் ஒருமித்துப் பார்க்குமிடத்து சகல துறைகளிலும் கவனம் செலுத்திப் புகலிட இலக்கியத்திற்கு நேர்த்தியான பங்களிப்பைத் 'தமிழ் முரசு' வழங்கியிருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

எரிமலை

இது விடுதலைப் போராட்டச் செய்திகளையும், செய்திக் கட்டுரைகளையும், தமிழர் அரசியல் சார்ந்த அரசியல் கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டது. இது ஆரம்பத்தில் இருந்தே ஒரு அரசியல் சஞ்சிகையாகவே இருக்கின்றது.

எரிமலை நேரடியாகவே தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் ஆதரவுப் பத்திரிகையாக அல்லது அவ்வியக்கப் பத்திரிகையாகவே வெளியிடப்பட்டது. 12 பக்கங்களைக் கொண்ட கையெழுத்தினாலான போட்டோக் கொப்பிப் பிரதியாக இதன் ஆரம்ப இதழ் வெளிவந்தது. ஆரம்பத்தில் இலங்கைத் தமிழர்களைப் பிரதிபலிக்கும் அரசியல் கட்டுரைகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தாலும், சில ஆண்டுகளில் போராட்ட சூழலில் வாழ்வோர் மத்தியில் இருந்து எழும் இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தும், அண்மைக் காலங்களில் இந்த 'அந்நிய மண்ணின் அவலங்களையும்' இந்த அகதி வாழ்வின் பல பரிமாணங்களையும் வெளிப்படுத்தும் இலக்கிய சிருஷ்டிகளையும் தாங்கிவரும் ஓர் அரசியல், இலக்கிய சஞ்சிகையாக இன்றும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது.

எழில்

எரிமலை வெளிவரத் தொடங்கிய பிற்பாடு, 1983ஆம் ஆண்டு தை மாதம் இச்சஞ்சிகை கலை, இலக்கிய இதழாக இரு மாதத்திற்கொரு முறையாக மூன்று இதழ்கள் மட்டுமே வெளிவந்தன. திரு. அரியநாயகம் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளியிடப்பட்ட இச்சஞ்சிகை 52 பக்கங்களைக் கொண்டதும், ஓவியர் சிறீபாலாவின் அழகான அட்டைப் படத்துடனும் வெளிவந்தது. இதில் வெளியான படைப்புகள் யாவும்

இலங்கையில் இருந்து அச்சக் கோர்க்கப்பட்டு இங்கு போட்டோக் கொப்பிப் பிரதியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

‘எழில்’ பிரான்ஸின் முதல் கலை, இலக்கியப் பத்திரிகை என்ற குறிப்புடன் வெளிவந்த போதும், முதலிரு இதழ்களில் இலங்கையில் இன ஒடுக்குமுறையை விபரிக்கும் அரசியல் கட்டுரைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆசிரியர் தலையங்கத்தையும், மற்றும் பிரான்ஸின் முதல் தமிழ்த் திரைப்படத்தைத் தயாரித்து இயக்கியவருமான திரு. ஞானம் பீரில் அவர்களின் பேட்டியையும் தவிர, ஏனைய படைப்புகள் பிரான்ஸைத் தளமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஒரு சிலர் பிரான்ஸில் இருந்து எழுதிய போதும் இலங்கையின் நிகழ்வுகளையே தம் ஆக்கங்களின் கருவூலமாகக் கொண்டிருந்தனர். மற்றும் பெரும்பாலான படைப்புகள் இலங்கையில் இருந்து பெறப்பட்டவையாகவும், மேலும் சில தென்னிந்தியச் சிற்றேடுகளில் இருந்து பிரதி பண்ணப்பட்டவையாகவும் காணப்படுகின்றன.

இதில் அதிகமாக கவிஞர் காரை சுந்தரம்பிள்ளை, நவாலியூர்க் கவிராயர் போன்றவர்களின் கவிதைகளும் சொக்கன், சிவசங்கரி, ஈழத்துச்செல்வி, புதுவை பெனடிக்ற், தேவி பரமலிங்கம் ஆகியோரின் கதைகளும் வண்ணை தெய்வத்தின் உருவகக் கதையும் இன்னும் சிற்சில சினிமாச் செய்திகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஆசிரியர் திரு. அரியநாயகம் அவர்கள் பின்னாளில் ஐரோப்பியத் தமிழ் ஒன்றியம் ஒன்றை உருவாக்கி அதன் மூலமாகவே ‘தூரத்து விடிவெள்ளி’ (கவிதைத் தொகுதி), ‘மண்ணைத் தேடும் மனங்கள்’, ‘தேசம் தாண்டிய நதிகள்’, ‘நம்பிக்கை நாற்றுக்கள்’ என்னும் மூன்று சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும் வெளியீடு செய்தவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

‘தமிழ்முரசம்’, ‘எரிமலை’யும் அரசியலையே பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டு தொடங்கப்பட்டபோது ‘எழில்’ கலை இலக்கியத்தைப் பிரதானமாகக்கொண்டு வெளிவந்தது.

இச்சஞ்சிகையும் நின்ற பின் சுமார் இரண்டரை ஆண்டுகள் இடைவெளிக்குப்பின் ‘பகடைக்காய்களின் அவலக்குரல்கள்’ வெளிவந்தது. இது ஒரு சஞ்சிகைக்கான தன்மையை முழுமையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை.

பகடைக்காய்களின் அவலக்குரல்கள்

01-01-1986இல் முதல் இதழ் வெளியிடப்பட்டது. 12 பக்கங்களைக் கொண்ட கையெழுத்திலான போட்டோக் கொப்பிப் பிரதியாக இரு இதழ்கள் மட்டுமே வெளிவந்தது. இதன் ஆசிரியராக திரு. வி. அசோகன் இருந்தார். (சஞ்சிகையில் ஆசிரியரின் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை. தொடர்பு முகவரியாக அவரது பெயர் மட்டும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.)

இச்சஞ்சிகை எந்தக் கட்சியையோ இயக்கத்தையோ தனிநபரையோ சார்ந்ததல்ல - எதிர்ப்பதும் அல்ல என ஆசிரிய தலையங்கத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. முதல் இதழில் ஆசிரிய தலையங்கம், ‘எண்ணம்’ தவிர ‘தமிழனுக்கு விமோசனம் எப்போது?’ என்னும் கட்டுரை மட்டும் இடம்பெற்றுள்ளது.

அக்கட்டுரையில் தமிழ்க்கட்சிகள் பலவாகி எல்லாம் மக்களை ஏமாற்றிப் பகடைக்காய்களாய் பாவித்ததை இனங்காட்டி, இன்று இயக்கங்கள் பல கூறுகளாக பிரிந்து போவதையும் — அதற்குள் பகைமைத்தன்மை வளர்ந்து வேரூன்றுவதையும் தெளிவாக விளக்கி, எல்லா இயக்கங்களும் ஒன்று சேர்ந்து வெளிநாடுகளில் செயற்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தி நிற்கிறது.

கண்

இது இலங்கை மகளிர் சங்கம் — பிரான்ஸ் வெளியீடு. 1986ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் முதல் இதழ் வெளியாகியுள்ளது. இதன் சிவப்புநிற அட்டையில் கண்ணீரும் கம்பலையுமான முகத்தை தன்னிரு கைகளிலும் தாங்கி நிற்கும் ஒரு பெண்ணின் படத்துடன், “கண்” எனத் தமிழ், ஆங்கில, சிங்கள மொழிகளில் எழுதப்படும் இருப்பதைக் காணலாம்.

1986 யூலை மாதத்திலிருந்து 1990 தை மாதம்வரை, 36 தொடக்கம் 54 பக்கங்களைக் கொண்ட 13 இதழ்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. இதில் பெண்களுக்குப் பிரயோசனப் படக்கூடிய பலவிதமான கட்டுரைகளுடன், பெண்விடுதலை பற்றிய கட்டுரை, கதை, கவிதைகளும் உலகெங்கும் ஓடுக்கப்படும் பெண்கள் பற்றிய — செய்திகள், தகவல் கட்டுரைகள், பிரான்சின் அகதிகளுக்கான அரசு நிர்வாக ஒழுங்குகள் பற்றிய கட்டுரைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. இச்சஞ்சிகையில், சத்தியா, ஜெயா, லக்ஷ்மி, வி.ஸி. வசந்தி, யோகம் நவஜோதி, சசி போன்ற பெண்களும் அகஸ்தியர், அருந்ததி, கலைச்செல்வன், அன்ரன் யூட், கருணாநிதி, வாசு, செல்வம் போன்ற ஆண்களும் எழுதியுள்ளனர்.

இன்னும் சாந்தி சச்சிதானந்தம், செ. யோகநாதன், சுபமங்களா, சிவரமணி போன்றவர்களின் படைப்புக்கள் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டுமுள்ளன. ‘கண்’ ஒன்று மட்டுமே பெண்விடுதலையை முன்னிறுத்தி பிரான்ஸில் வெளிவந்த ஒரேயொரு சஞ்சிகையாகும்.

தாயகம்

1986ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் முதல் 1987ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் வரையில் ஏறத்தாழ 70 பக்கங்களைக்கொண்ட 5 இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன. எல்லா இதழ்களும் அழகான குழந்தைகளை (கலர் படம்) அட்டைப்படமாக கொண்டிருக்கின்றன. இவ்விலக்கியச் சஞ்சிகையின் அட்டையைப் பிரித்தவுடன் (சகல இதழ்களிலும்) ஈழத்தின் விடுதலையை நோக்கிய கவிதை அதன் இலக்கியப் பக்கங்களைத் தொடக்குகின்றது. இச்சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக விமலா பாலச்சந்திரன் இருந்துள்ளார்.

அரசியல், தகவல் கட்டுரைகள், உடல்நலம், மருத்துவம், விளையாட்டு, உளவியல் எனப் பல துறைகளிலும் கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. அதிக சிறுகதைகள் காணப்படுகின்றன. இதன் பெரும் பகுதியை திருமதி விமலா பாலச்சந்திரனும், திரு. பாலச்சந்திரனும் (புணைபெயர்களில்) எழுதியுள்ளார்கள் என ஆசிரியர் மூலம் அறிய முடிகிறது.

மற்றும் மதன், ஜெய், புங்கை அமுதன், வே.கா. கேசவன் போன்றவர்களின் கதை, கவிதைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. பெரும்பாலான இலக்கியப் படைப்புக்கள் ஐரோப்பிய சூழலைத் தளமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. பிரான்ஸில் வெளிவந்த சகல சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியர்களிலும் விமலா பாலச்சந்திரன் மட்டுமே (இலங்கை மகளிர் சங்கம் நீங்கலாக) பெண் பிரதம ஆசிரியராக பணியாற்றியிருக்கிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ்த்தென்றல்

1987ஆம் ஆண்டு சித்திரை முதல் ஆவணி வரை இலக்கிய இதழாக ஐந்து இதழ்கள் மட்டுமே வெளியாகியது. இதன் ஆசிரியராக மரியயோசப் நாயகம் இருந்துள்ளார். அனைத்து இதழ்களும் 50 பக்கங்களைக் கொண்ட கையெழுத்தினாலான போட்டோக் கொப்பிப் பிரதியாக வெளிவந்துள்ளது. எந்த விதமான அரசியல் தன்மையும் அற்ற சஞ்சிகையாக, சமயக் கட்டுரைகளும், எண் சாத்திரம், குழந்தைகளுக்கான அறிவுக்கதைகள், விகடத் துணுக்குகள் மற்றும் சிறுகதை, கவிதைகளைத் தாங்கி இச்சஞ்சிகை வெளியாகியுள்ளது.

புதுவெள்ளம்

பிரான்ஸில் வெளிவந்த சகல அரசியல், இலக்கியச் சஞ்சிகைகளிலிருந்தும் முற்றிலும் மாறுபட்ட நோக்கத்தோடு வெளிவந்த ஓரேயொரு சஞ்சிகை 'புதுவெள்ளம்' ஆகும்.

புங்குடுதீவு நீர்வள அபிவிருத்திச் சபையின் வெளியீடாக இந்த சஞ்சிகை 1988ம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. 72 பக்கங்களைக் கொண்ட இதழாக, இச்சஞ்சிகை இரு இதழ்களையே வெளியிட்டது. பதிவுசெய்யப்படாத வெளியீட்டு நிறுவனமாக இருந்ததனால் 3வது இதழ் தயாராக இருந்த நிலையில் அதன் எழுத்துப் பிரதிகள் அரசாங்கத்தினால் பறிமுதல் செய்யப்பட்ட நிலையில் தொடர்ந்தும் இச்சஞ்சிகையை வெளியிடுவது சாத்தியமில்லாது போய்விட்டது என்று அதன் ஆசிரியராகக் (சஞ்சிகையில் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை) கடமையாற்றிய திரு. கனகசபை அரியரட்ணம் அவர்கள் கூறுகிறார்.

இச்சஞ்சிகையின் அனைத்து ஆக்கங்களும் புங்குடுதீவை மையமாகக் கொண்ட நீர்வள அபிவிருத்தி சம்பந்தமான கட்டுரைகள், கதைகள், கவிதைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. இந்த இரண்டு இதழ்களும் புங்குடுதீவின் சூழல், நீர்நிலைகள், கடல், புழுதி, கலாசாரம், பண்பாடுகள் அனைத்தையும் எம் கண்முன்னே நிறுத்துகிறது. இதில் வெளியாகியுள்ள ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அனைத்தும் பயன் மிக்கவையாகும்.

குமுறல்

இது தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தின் பிரெஞ்சுக் கிளையின் வெளியீடாகும். 1986—87 காலப் பகுதியில் கிட்டத்தட்ட 35 பக்கங்களைக்

கொண்ட இதழாக இது வெளிவந்தது. திரு. காசிலிங்கம் இதன் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி உள்ளார். இச்சஞ்சிகையில் தமிழீழ விடுதலை இயக்கம் சார்ந்த அரசியல் கட்டுரைகளும் மற்றும் இலங்கைச் செய்திகளும் சில விடுதலைக் கவிதைகளும் காணப்படுகின்றன.

தேடல்

ஒரு புறம் இயக்க சார்பு சஞ்சிகைகளும் மறுபுறம் அரசியல் ஈடுபாடு அற்ற இலக்கிய சஞ்சிகைகளும் வெளிவந்துகொண்டிருந்த நிலைமையில் எந்த அரசியல் இயக்கத்தையும் சாராத, அதே சமயம் இயக்கங்களினதும் அரசினதும் மக்கள் மீதான அடக்குமுறை, மனித உரிமை மீறல் போன்றவற்றை இனம் காட்டும் நோக்கோடு 'தேடல்' வெளிவரத் தொடங்கியது.

தை 1988 முதல் மார்ச்சு 1988 வரை 'மக்கள் கலை இலக்கிய அமைப்பு — பிரான்ஸ்'இன் வெளியீடாக இச்சஞ்சிகையின் 7 இதழ்கள் வெளியாகி ஒரு வருடத்திற்குள் இச்சஞ்சிகை நின்றுவிட்டது. இதழ்களின் ஆக்கங்கள் தட்டச்சு மூலம் பதிவு செய்யப்பட்டு 52 பக்கங்களைக் கொண்ட போட்டோ கொப்பிப் பிரதிகளாக வெளிவந்தன.

அரசியல் தத்துவார்த்த கட்டுரைகள், இயக்கங்களின் அராஜகம் மற்றும் வெவ்வேறு நாடுகளில் நடைபெறுகின்ற போராட்டம் பற்றிய கட்டுரைகள், உலகச் செய்திகள், பெண்விடுதலை ஆக்கங்கள் என்று பத்துறை சார்ந்த கட்டுரைகளை இச்சஞ்சிகையில் காணமுடிகிறது. இச்சஞ்சிகையில் கலைச்செல்வன், கலாமோகன், அருந்ததி, சுகன், இளங்கோவன், தேவதாஸ், கௌதமன், எஸ். அகஸ்தியர், பொ. ரவிசந்திரன், கோவை றைதன், உமாகாந்தன், சபாலிங்கம் போன்றவர்களும், பலர் புனைபெயர்களிலும் எழுதியுள்ளனர். ஆக்கங்கள் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டும் உள்ளன.

பள்ளம்

'தேடல்' சஞ்சிகை நின்றதையடுத்து 1990ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 'பள்ளம்' இருமாத இதழாக வெளிவந்தது. இதன் ஆசிரியர்களாக கலைச்செல்வன், சுகன் ஆகியோர் செயற்பட்டனர். மற்றும் கலாமோகன், சத்தியன், மணிவண்ணன் ஆகியோரும் இச்சஞ்சிகையில் எழுதினர்.

இயக்கங்களினதும் இலங்கை அரசினதும் சகல அடக்கு முறைகளையும் அம்பலப்படுத்த வேண்டும் என்பது இதன் நோக்கமாக இருந்தது. இந்த நோக்கத்தினால் வந்த இடையூறுகளின் நிமித்தம் இது இடைநிறுத்தப்பட்டது. இதுவரை எந்த இயக்கத்தையும் சாராது சகல இயக்கங்களின் அராஜகத்தையும் வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கில் பிசிராது செயற்பட்ட சஞ்சிகை இது ஒன்றாகவே இனம் காணப்பட்டது.

இயக்க விமர்சனக் கட்டுரைகளும், மற்றும் புகலிடத்தை மையமாகக் கொண்ட சிறுகதைகள், கவிதைகளும் மற்றும் சர்வதேச நிதியமைப்பின் பங்கு பற்றிய மறுபிரசுரக் கட்டுரையும் இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

ஆதங்கம்

1990ம் ஆண்டு தை மாதம் அரசியல் இலக்கியச் சஞ்சிகையாக ஒரே ஒரு இதழ் மட்டுமே வெளிவந்தது. 24 பக்கங்களைக் கொண்ட கையெழுத்தினாலான போட்டோக் கொப்பி பிரதியாக வெளிவந்துள்ளது. இதன் ஆசிரியராக மகேந்திரன் அவர்கள் (சஞ்சிகையில் குறிப்பிடப்படவில்லை) இருந்துள்ளார்.

ஓர் அறிமுகக் கட்டுரையோடு 'பிரான்ஸில் அந்நியர்களின் எதிர்காலம்' எனும் கட்டுரையும், ஜேர்மனியின் மதில் உடைப்புப் பற்றிய செய்திக் கட்டுரையும் மற்றும் ஈழத்துச் செய்திகள் என்பவற்றுடன் 'வோல்தயர்' (Voltaire) இன் சிறுகதை வாசுதேவனால் மொழிபெயர்க்கப்படும் வெளியாகியுள்ளது.

சிந்து

1989ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் தொடங்கி 1991ம் ஆண்டு சித்திரையுடன் 14 இதழ்கள் வெளிவந்து நின்றுவிட்டன. சி. உதயகுமார் அவர்கள் பிரதான ஆசிரியராகவும் காந்திநேசன், சு. கருணாநிதி ஆகியோரை இணையாசிரியர்கள் ஆகவும் கொண்டு கலை, இலக்கிய இதழாக வெளிவந்தது.

ஆரம்பத்தில் மாதத்திற்கொன்றாகவும், இடையே இருமாத இதழாகவும் வெளியாகிய 'சிந்து' பின் சிலகாலம் வெளிவராது, 6 மாதங்களின் பின்னர் இறுதி இதழ் சித்திரை 91இல் மீண்டும் தலைகாட்டி மறைந்து போனது. இறுதி இதழ் தவிர்ந்த ஏனைய இதழ்கள் அனைத்தும் 38 பக்கங்களைக் கொண்ட போட்டோக் கொப்பிப் பிரதிகளாகவே வெளிவந்தன. இறுதி இதழ் 'பிரெஞ்சுத் தமிழ் இலக்கிய மன்றம் — பரிஸ்' வெளியீடாக வெளிவந்தது. இதுமட்டும் அச்சுப் (Offset) பிரதியில் வெளிவந்தது. (இந்தியாவில் அச்சடிக்கப்பட்டதாகத் தகவல் — இதழின் எந்த இடத்திலும் இது பதிவு செய்யப்படவில்லை.)

இச்சஞ்சிகையில் சி. உதயகுமார், சு. கருணாநிதி, காந்திநேசன், வேலணையூரன், எஸ். அகஸ்தியர், நல்லைக்கண்ணன், இளந்திரையன், இரா. சிறி, பி. லோகதாஸ், மோகன், வாசுதேவன், பசுமைக்குமார், எம். துரைராஜா, அஜித்குமார் ஆகியோரின் படைப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. மற்றும் பிறும்மராஜன், சுஜாதா, ஆர்.கே. கண்ணன், க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, கே. டானியல், செ. கணேசலிங்கன், நா. பார்த்தசாரதி, டாக்டர் கி. மறைமலை, மாலன் ஆகியோரது படைப்புகளும் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டுள்ளன. பிரான்ஸில் வெளிவந்த பெரும்பாலான சஞ்சிகைகளைப் போலவே அரசியலில் அதிக ஈடுபாடு இல்லாது இலக்கியத்திற்கு கூடிய முக்கியத்துவம் கொடுத்து இச்சஞ்சிகை வெளியாகியுள்ளது. இச்சஞ்சிகையின் ஆக்கதாரர்கள் — ஏறக்குறைய எல்லாருமே பிரான்ஸில் வசிப்பவர்களாகவே இருந்துள்ளனர்.

தமிழ்ச்கடர்

1991ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் வெளியான இச் சஞ்சிகை மாதமொரு இதழாக, நான்கு இதழ்களுடன் தன் ஆயுளை முடித்துக் கொண்டுவிட்டது. இச்சஞ்சிகை சரவணையூர் விசு செல்வராசாவை ஆசிரியராகக் கொண்டு 'உலகத் தமிழர் ஒன்றியத்தினால்' வெளியிடப்பட்டது.

ஆக்கங்கள் சில பிற சஞ்சிகைகளிலிருந்து போட்டோ பிரதி பண்ணியவையாகவும் ஏனைய ஆக்கங்கள் கணனி எழுத்திலுமாக அமைந்து காணப்படுகிறது. அனைத்து இதழ்களும் 40 பக்கங்களைக் கொண்ட போட்டோக் கொப்பிப் பிரதிகளாகும். இதில் பி. வில்லியம், இ. சிவராசன், வி.சு. நாதன், திருமதி பவுலின் செல்வராசா, ஏர்வாடி எஸ். ராதாகிருஷ்ணன், ஆர்.ஈ. சந்திரசேகரன், மீசாலையூர் சுதந்திரன், க.வி. குமார், பூ. தில்லைச்செழியன், பாரிஸ் ஜமால், நல்லைக்கண்ணன், ஜெயரதன் போன்றவர்கள் எழுதி இருக்கின்றார்கள்.

* * *

பிரான்ஸிலிருந்து இப்போது (1993ம் ஆண்டில்) வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் சஞ்சிகைகள் பற்றிய விபரங்கள் கீழே தரப்படுகின்றன.

ஓசை

1990ம் ஆண்டு தை மாதம் முதலில் 'பாரிஸ் கலை இலக்கிய வாசகர் வட்டத்தின்' கலை இலக்கிய வெளியீடாக மாதத்திற்கு ஒரு முறையாக இச்சஞ்சிகை தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. இதுவரை 12 இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன.

சமர்

1991 தை முதல் ஒரு அரசியல் சஞ்சிகையாக காலாண்டிதழாக வெளிவருகின்றது. சில கவிதைகளையும் காணமுடிகிறது. இதுவரை 8 இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன.

வான்மதி

1992 சித்திரை முதல் 'கலையகத்தின்' அரசியல் கலை இலக்கிய வெளியீடாக தொடர்ந்து வெளிவருகின்றது. இதுவரை 5 இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன.

சிரித்திரு

1992ம் ஆண்டு மாசி மாதம் முதல் பிரெஞ்சு — தமிழ் கலைஞர்கள் நட்புறவுப் பணிமனையின் வெளியீடாக, வெளிவரும் நகைச்சுவை இதழ். ஐரோப்பாவில் இருந்து வெளிவரும் ஒரேயொரு நகைச்சுவை இதழ் இதுவேயாகும்.

மௌனம்

1993ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதத்திலிருந்து கலை இலக்கிய முத்திங்கள் இதழாக வெளிவருகின்றது.

* * *

முடிவுரை

புகலிட எழுத்தாளர்களில் இன்று சிலாகித்துக் கூறப்படும் பல முன்னணி எழுத்தாளர்களும் கவிஞர்களும் இந்த அற்ப ஆயுளோடு மறைந்துபோன சிறு சஞ்சிகைகளின் பக்கங்களிலேதான் மலர்ந்துள்ளனர் என்ற உண்மை வலியுறுத்திக் கூறப்படவேண்டிய ஒன்றாகும்.

புதிய புதிய எழுத்துக்களுக்குக் களம் அமைக்கவும், அரசியல், கலை, இலக்கியத் துறையில் ஆக்கபூர்வமான கருத்து பரிவர்த்தனைகளை மேற்கொள்ளவும், இவை குறித்த விரிந்த தேடல்களை விஸ்தரிப்பதற்கும், புகலிட வாழ்க்கையின் சகல அம்சங்களையும் பதிவு செய்யவும் இன்றும் நிறைய நிறைய சஞ்சிகைகளின் தேவை நம் முன் உள்ளது. சில சந்தர்ப்பங்களில் அச்சுறுத்தல்களும், எதிர்ப்புகளும் கூட சஞ்சிகை முயற்சிகளை நகக்குவதற்கு மாறாக அவை மேலும் வளம்பெற்று வளர்வதற்கே வழி வகுத்துள்ளன என்ற ஆரோக்கியமான உண்மையையும் இச்சிறு சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சிச் சரித்திரம் பறைசாற்றி நிற்கிறது எனலாம்.

* * *

குறிப்பு

இக்கட்டுரை பிரான்ஸில் வெளியான தமிழ் சஞ்சிகைகள் பற்றிய வரலாற்றுப் பதிவு என்பதால் வெளியாகி நின்று போன சஞ்சிகைகள் பற்றிய விபரங்களுக்கு கூடிய முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. தற்போது வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் சஞ்சிகைகள் பற்றிய விரிவான குறிப்புகள் இதில் இடம்பெறவில்லை.

1993

புகலிடம் என்பது...

தடி எடுத்தவன் எல்லாம் தண்டல்காரனல்ல என்பதைப்போல, பேனா பிடிப்பவன் எல்லாருமே எழுத்தாளனும் இல்லை என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விடயம்.

இன்று ஐரோப்பிய தமிழரிடையே முகிழ்க்கும் இலக்கிய முயற்சிகள் ஓர் ஆரோக்கியமான நிலையை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்நிலையிலும் இங்கே பல படைப்புகள் (கவிதை, சிறுகதை எதுவாகவாவது இருக்கட்டும்) பிறந்தவுடன் இறந்து போய்விடுகின்றன அல்லது செத்துப் பிறக்கின்றன.

இன்றைக்கு மாதம்தோறும் நாம் பார்க்கும் கவிதைகளில் எத்தனை எங்களை பாதிக்கின்றன என்று பார்த்தால் அவை மிகவும் சொற்பம்தான்.

1. எங்களின் இருப்பும் இருப்பின் அந்நியமாதல் தன்மையும்

யதார்த்தத்தில் பெரும்பாலானவர்கள் நாம் இங்கேயே இருந்துகொண்டு, இங்கேயேதான் என்றைக்கும் இருக்கவேண்டும் என்ற இறுக்கமான முயற்சியோடும், அதேநேரம் இலங்கையை மையமாக வைத்து இலங்கையைத்தான் தமது அகவயமான இருப்பாகக் கொள்கின்றனர். இங்கு வந்தவுடன் எந்தப் பொருளின் விலையையும் இலங்கைப் பெறுமானத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் தன்மை சில மாதங்களில் மறைந்துவிட்டாலும், கலாசாரம், பண்பாடு, எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனை எல்லாவற்றிலுமே இலங்கையைக் காண்பது, உறுதியாக இங்கேயே இருப்போமா இருக்க முடியுமா என்ற கேள்விகளே தொடர்ந்த நிலையில், இலங்கையிலேயே இருக்கின்றோம் என்ற இறுக்கமான உணர்வு. இது எமக்குள் உள்ள முரண்பாடு.

இந்த முரண்பாட்டை மையமாக வைத்து வெளிவரும் படைப்புகள் மிக அரிது. ஆனால் இலங்கையில் உள்ள முரண்பாட்டை வைத்து வரும் படைப்புகள் அதிகம். இவைகள் இடையறாது இருந்து கொண்டிருக்கும் வர்க்க முரண்பாட்டில் இருந்து எழும்போது தோற்றுப் போவதில்லை. இன்றைய யுத்தத் தன்மையை மட்டும் காட்டும்போது பெரிதும் தோற்றுப் போய்விடுகின்றது.

இங்கே அகவயமான உணர்வுகளில் இருந்து செய்திகளை ஊகக் கண் கொண்டு பார்ப்பதினாலாக விளையும் படைப்புகளே அதிகம். இது உள்ளதை உள்ளபடி காட்ட மறுக்கின்றது. ஒருவேளை அப்படிக்காட்டிக்கொண்டாலும் எம்முடைய இங்கத்தைய இருப்பு அதனை நொடிப்பொழுதில் தட்டிக் கழித்து விடுகின்றது.

உதாரணமாக, இலங்கையின் யுத்த சூழலில் கிடைக்கும் உணர்வுகளையும் யதார்த்தத்தையும் தோற்றுவிக்கும் ஒரு கவிதையையோ கதையையோ படித்துவிட்டு ரோட்டில் இறங்கி நடக்கின்றபோது, வேலை செய்யும்போது, சுந்தோர் அலுவல்களிற்குப் போகும்போது, இந்த நிகழ்வுகளையோ இந்த நிகழ்வுகளின் பிரதிபலிப்பையோ நாங்கள் காணப் போவதில்லை; மாறாக புதிய முகங்களையும், அதில் குதூகலிக்கும் சந்தோஷ அலைகளையும், இன்னும் நாடு நகரமெங்கும் போர்த்த நாகரீக அழகுகளையும் பார்த்து நாம் கிறங்கிப் போகிறோம்.

இது, ரஜீன்குமாரின் கவிதையொன்றில் வருகின்ற வரிபோல்

“தம் தலைமீது இறங்காது

இடி

எவர் தலைமீதும் இறங்கு என்றே

உறங்குவர் உண்மை”.

இந்த உண்மை இங்குள்ள சூழலில் இரட்டிப்பாகிறது. இது ஆரோக்கியமான படைப்புகள் எனினும், இந்த உண்மை இங்குள்ள சூழலில் அந்நியப்பட்ட நிலையில் இருப்பதால் தள்ளி வைத்து விடுகின்றோம்.

இதேவேளையில் படைப்பாளனும் இங்கு இருந்துகொண்டு அங்குள்ள நிலைமைகள்பற்றி எழுதுவது உயிரோட்டமாகவோ, உண்மைத்தன்மையானதாகவோ இருந்துவிடாமல், நினைவு மலருக்கு இரங்கற்பா அடிக்கிறதுபோல் அமைந்து விடுகின்றது.

இன்னும் சொல்லப்போனால், இலங்கை மக்களின் போராட்டத்திற்குள் தாமும் ஒரு போராளியாய் இருந்து எழுதும் நிலை மாறி, அடுத்த வீட்டுக்காரனுக்கு புத்தி சொல்வது போல, தாம் அந்நியப்பட்ட நிலையில் இருந்தே விமர்சிக்கின்றனர். சில ஆக்கங்களை பார்க்கிறபோது, முன்பு ஒரு தடவை வி. பி. சொன்னதுபோல் — சிங்கப்பூரில் ஆரோடையோ சண்டை பிடிச்சுக் கொண்டு கொழும்பு வந்து ட்ரெயினும் எடுத்து சுன்னாகத்தில் வந்து இறங்கி கிளுவங்கட்டை முறிச்ச’ கதை மாதிரியும் இருக்கின்றன.

இலங்கையின் நிகழ்வுகளை இலங்கையில் இருந்து எழுதுவதற்கும், அதனை இங்கே இருந்து எழுதுவதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. அதேபோலத்தான் அதைப் பார்ப்பவர்கள், வாசிப்பவர்களிற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. இந்த அந்நியமாதல் தன்மையைத்தான் இங்கு குறிப்பிடுகிறேன்.

அதற்காக இங்கே இருந்துகொண்டு இலங்கையைப் பற்றி எழுதக் கூடாது என்று சொல்லவில்லை. படைப்புகள் தன் இருப்பை ஐரோப்பாவாக வைத்துக்கொண்டு இலங்கையைக் காணும்போது அவை வெற்றியளிக்கின்றன. ஏனெனில் தான் காணக்கூடிய உண்மையான அளவை அது பிரதிபலிக்கின்றது. அவை கண்ணைப் பொத்திக்கொண்டு காண மறுக்கவும் இல்லை. காணாமலே கண்டுவிட்டதாக வியாக்கியானம் செய்யவும் இல்லை. இது ஆயுதம் ஏந்திய போராட்டத்தில்தான் அதிகம் இருக்கின்றது.

2. இலங்கையின் போராட்ட முனைப்பும் அதன் இன்றைய காலகட்டமும்

இலங்கையிலே போராட்டம், என்ன போராட்டம் என்று கேட்டால் இனப் போராட்டம் என்றே சொல்வர். அந்த அளவிற்கு இனரீதியான பாகுபாடும், போரும் கூர்மையடைந்து இருக்கின்றன. இன்னுமொரு பக்கத்தில் பார்ப்போமெனில், சமூகங்களிற்கு, மக்களிற்கு உள்ளேயுள்ள இடையறாத மிகவும் கூர்மையடைந்த வர்க்க முரண்பாடு இனப்போர்வையால் இறுக்கி மூடி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது இப்போது மட்டுமல்ல 45 வருடங்களிற்கு மேலாகத் தொடர்ந்து வருகிறது. எம்மில் பலர் இன்னும் அந்தப் போர்வையை கழற்றத் தயாராக இல்லை. அது வேறு விடயம்.

இந்தப் போக்குகள் எல்லாம் என்ன செய்துவிட்டன என்றால், அனைத்து முரண்பாடுகளுக்குமான தீர்வை இனவிடுதலையில் ஒன்று குவித்துவிட்டன. இதன் பிரகாரம் அனைத்து முரண்பாடுகளின் மீதும் எழும் உணர்ச்சியையும், உந்துதலையும், உத்வேகத்தையும் இனப்போரின் முக்கிய தூண்களாக்கினர்.

இந்தப் போக்குகளின் தன்மைகளினால்,

1. சமூக அடிமட்ட மக்களின், உழைக்கும் மக்களின் முரண்பாடுகள், அவர்களது பிரச்சினைகள், அவர்களது உணர்வுகள் மறைக்கப்பட்டன.
2. அவர்களுடைய பிரச்சினைகளிற்கான உண்மையான தீர்வு அல்லது அதன்மீதான பார்வைகள் திசை திருப்பப்பட்டன.

இதை நேரடியாகச் சொன்னால், தமிழீழ விடுதலையே மக்கள் விடுதலையாக உணர்வுபூர்வமாக மாற்றப்பட்டது.

இறுதியாக, இவற்றினால் நாம் கண்ட விளைவுகள், உழைக்கும் மக்களின் இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் அல்லது மக்கள் நலன் சார்ந்த இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் அனைத்தும் மக்களிற்கு எதிரான சக்திகளிற்கு உதவியாக, மக்களுக்கு எதிராக வேலை செய்தன.

* * *

தன்னுடைய பிரச்சினையை வெளிப்படுத்தும் அதே நேரம், அதற்கான தீர்வாக இன ஒற்றுமை, இனப் போருக்கு அறைகூவும் தன்மையையும் செய்தன. இவை உண்மையான யதார்த்தமான இலக்கியப் படைப்புகளைச் செய்ய முடியாமைக்கு காரணமாயின. இதனது தாக்கங்கள் இன்று புலம்பெயர் நாடுகளில் நிரம்பி வழிகின்றன.

அதே வேளையில், கடந்த 15 வருடங்களைக் கணக்கில் எடுப்போமாயின், இயல்பான படைப்பிலக்கியங்கள் என்பவை அமைப்பு இலக்கியங்களின் தாக்கத்திற்குட்பட்டு சிதைந்து போயிருப்பதை இனம் காணலாம். இதன் அடிப்படை என்னவென்றால், படைப்பு இலக்கியங்கள் — ஆக்க இலக்கியங்கள் அமைப்பு இலக்கியங்களால் கட்டி வைக்கப்பட்டது.

அமைப்பு சார்ந்த இலக்கியங்கள் சமுதாயத்தை விடுதலையடையச் செய்கின்றனவோ இல்லையோ, தங்கள் நோக்கத்திற்கு அமைவாக மக்களை அணி திரட்டுவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் இலக்கியப் படைப்புகளைச் சிருஷ்டிக்கின்றன. இதுவே கடந்த 15 ஆண்டுகளாக இலங்கையில் ஆதிக்கம் செலுத்தின. விடுதலை அமைப்புகள் என்று கூறப்பட்ட இயக்கங்களின் வெளிப்பாடுகளாகவே பெரும்பான்மை இலக்கிய முயற்சிகள் இருந்தன. வெளிநாடுகளிலும் அண்மைக் காலம் வரை — இந்த அமைப்புகளின் கிளைகள்தான் இலக்கிய சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டன. இன்றும் பல சஞ்சிகைகள் தாம் சார்ந்த அமைப்புகளின் இலக்கிய முகவர்களாக செயற்படுவதை நாம் காணலாம். இவை செய்த பெரிய அழிவு என்னவென்றால், நான் மேலே குறிப்பிட்ட மாதிரி, மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளை வெளிக்கொணராததுதான்.

1995

புகலிட இலக்கியம், புலம்பல் இலக்கியமா?

இந்த தலைப்பை ஒட்டிப் பேசுவது அநாவசியமான நிகழ்வாக இருக்கிறது. அதே நேரத்தில் பேசியாக வேண்டியும் இருக்கின்றது. இன்று புகலிட இலக்கியம் புலம்பல் இலக்கியமாக பார்க்கப்படுகின்ற அவலம் தோன்றியதற்கு சில வரலாற்று காரணங்களும் உண்டு.

இந்த வரலாறுகள் இருபெரும் போக்குகளாக இங்கே ஒருங்கிணைகின்றன.

1. இந்திய பார்ப்பனிய இலக்கிய மேலாதிக்கம்
2. ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் சர்வாதிகார தலைமைத்துவம்

புகலிட இலக்கியம் இவை இரண்டினதும் எதிர்ப்புக்குள்ளாவது குறித்து, எமக்கு பரந்த அளவிலான ஆய்வுகள் தேவை. இந்த ஆய்வை நோக்கி ஒரு அடியை நகர்த்துவதே எனது நோக்கம்.

முதலில், புகலிட இலக்கியம் — புலம்பெயர் இலக்கியம் என இரு பதங்கள் இங்கே உலா வருகின்றன. சித்திரலேகா ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார், “இவ்விரு பதங்கள் கொண்டு அழைக்கப்பட்டாலும் ‘புகலிட இலக்கியம்’ என்பது அரசியல் அர்த்தம் கொண்டது, அது அவ்விலக்கியம் எவ்வாறு கருத்தாக்கம் செய்யப்படுகின்றது என்பதிலும் தங்கியுள்ளது.”

(புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம், மே 1995)

இவை இரண்டும் வெவ்வேறானதா அல்லது ஒன்றா என்பது ஒரு சிக்கலான வரலாற்றுப் பிரச்சினை. புலம்பெயர் இலக்கியம் என அழைப்பதற்கு அவ்விலக்கியத்துக்குள் ஒரு பொதுப்பண்பை காண முடியுமா? அல்லது இவை இரண்டையும் வேறுவேறாக தரம் பிரித்து இனம் காண்பதற்கு திட்டவாட்டமான பண்பு மாற்றங்களை வரையறுக்க முடியுமா என்று ஆராய்வது முக்கியமாகப் படுகிறது.

நான் இரண்டு அணுகுமுறை எடுக்கோள்களை முன்வைக்க விரும்புகிறேன்.

1. புலம்பெயர்ந்தவர்கள் அனைவரதும் இலக்கியம் (அது பல தரப்பட்ட, ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட விடயங்களாகக் கூட இருக்கலாம்) புலம்பெயர் இலக்கியம் எனவும், அதற்குள் பண்பு ரீதியாக ஒருமித்த தன்மை கொண்ட ஒரு உட்பிரிவே 'புகலிட இலக்கியம்' எனவும் காணலாமோ?
2. புலம்பெயர்ந்தவர் இலக்கியத்தில் இருந்து புகலிட இலக்கியத்திற்கு மாறிப் போகிற ஒரு படிநிலை வளர்ச்சி எனக் கொள்ளலாமா?

பொதுவாக இலக்கியத்தில் புகலிட இலக்கியமாக (Exile Literature) இனம் காணப்படுவதில் இரு முக்கிய அம்சங்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்படுகின்றன.

1. நாட்டை விட்டு அல்லது தனது சமூகத்தை விட்டு விரட்டப்பட்ட ஒருவன்/ஒருத்தி தனது நாட்டில் முயற்சியும் முனைப்பும், பச்சாதாபமும், பிரிவாற்றாமையும் கொண்ட ஒருவரது பிரக்ஞை வாழ்வின் இலக்கிய வெளிப்பாடு.
2. புகலிட வாழ்வின் புறச் சூழல்கள் தரும் நெருக்கடிகளும், அவ்வாழ்விடத்தை தனது சமூகமாகவோ தேசமாகவோ கொள்ளமுடியாதபடி நிர்ப்பந்திக்கும் பண்பாட்டுரீதியான வாழ்வு மறுப்பு.

இவ்விரு நிலைகளில் இருந்து, இதன் தன்மைகளை வெளிப்படுத்தும் வாழ்வனுபவங்களை 'புகலிட இலக்கியம்' என நான் வரையறை செய்து கொள்கிறேன்.

இந்தத் தன்மைகளுடனும், இவை தவிர்ந்த ஏனைய பிற வாழ்வனுபவங்களையும் வெளிப்படுத்தும் அனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்தல், அதாவது ஈழத்திற்கு வெளியில் இருந்து எழுதும் படைப்புகளை 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' என பொதுவாக அழைக்கப்படுகிறது.

இந்த புலம்பெயர் இலக்கியத்திற்குள்ள்தான் சிலர் "புகலிட இலக்கியம் புலம்பல் இலக்கியமாக போய்விட்டது" என்கிறார்கள். இந்த 'புகலிட இலக்கியம் புலம்பல் இலக்கியமாக' போனதன் வரலாற்றுப் பின்னணியைப் பார்ப்போம்.

இந்திய பார்ப்பனிய மேலாதிக்கம், தமிழ் இலக்கியத்தை தனது கையில் வைத்திருந்தபோது, ஈழத்து இலக்கியத்தையே புரிந்துகொள்ளவில்லை.

ஈழத்து இலக்கியம் தமிழில் எழுதப்படுவதாலேயே தமது இலக்கியம் என்றும், தமது இலக்கியத்தின்மீது தாம் செய்துகொண்டவரையறப்புகளினூடே ஈழத்து இலக்கியத்தை தரப்படுத்த முயன்றதும், ஒப்பீட்டு விமர்சனம் செய்வதும் மிகவும் தவறான காரியமாகவே படுகின்றது.

மலையாள இலக்கியமும் இந்தியத் தமிழ் இலக்கியமும் ஒரே கலாச்சார, அரசியல், சமூக தளத்தில் இயங்கியும்கூட, அவை வெவ்வேறு மொழி என்ற காரணத்தால் ஒரே இலக்கியமாக பார்க்கப்படுவதில்லை. ஆனால், வேறு தேசம், வேறுபட்ட சமூக அரசியல் தன்மைகளை கொண்ட ஈழத்தின் இலக்கியம் தமிழில் எழுதப்படுவதால் மட்டும் தமிழ் இலக்கியமாகவும், அதன் ஏகபோகப் பிரதிநிதிகள் தாங்கள்தான் எனவும் தமது அளவுகோல்களை வைத்தே அங்கீகரிப்பதும் தவிர்ப்பதும் தொடர்ந்து நடைபெற்றுவரும் வரலாறுதான்.

ஐரோப்பிய இலக்கிய அளவுகோல்களையும் விமர்சனங்களையும் கொண்டு இந்திய இலக்கியத்தை எவ்வாறு தரம் பிரிக்க முடியாதோ, அப்படியே இந்திய பார்ப்பனிய அளவுகோல்கள் கொண்டு ஈழத்து இலக்கியத்தையும் தரம் பிரிக்க முடியாது.

இலக்கியம் என்பது அது சென்றடையும் வாசகனின் சுய அனுபவத்தில் இருத்தல் கொள்வது. இலக்கியத்தின் உருவாக்கத்தை மேற்கொள்ளும் படைப்பாளியின் சூழலையும் அதன் சமூக இருப்பையும் சுய அனுபவம் கொள்ள முடியாத ஒருவர், அப்படைப்புகளை விளங்கிக்கொள்ள முடியாது. விமர்சனம் செய்ய முடியாது.

அறுபதுகளில் ஈழத்தில் சைவ வேளாளத்துவ பிற்போக்கு மரபுக்கு முடிவு கட்டி அல்லது நிராகரித்து தன்னை தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியாக தனித்துவமாக அடையாளப்படுத்திக் கொண்டது. ஆயினும் ஈழத்தின் சைவ வேளாள பிற்போக்குவாத மரபின் தொடர்ச்சி, இன்றும் நலிந்த அளவிலேனும், புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் இடம் பிடிக்க முனைகிறது. இதன் வெளிப்பாடாகவே, பாரிசின் 'அம்மா' சஞ்சிகையையும், இலண்டனில் இருந்து வெளிவந்த 'கிழக்கும் மேற்கும்', 'இன்னுமொரு காலடி' போன்ற தொகுப்புகளையும் இனம் காண முடிகிறது. இதே போல இந்திய தமிழ் இலக்கிய சூழலிலும் பார்ப்பனிய தமிழ் இலக்கியப் போக்குகள் கணையாழி, இந்தியா டூடே, ஆனந்த விகடன், குமுதம் போன்ற இன்னோரன்ன இதழ்களினூடாக கால் பதித்து வருகிறது.

இவற்றின் எதிர்ப்புக் குரலாக, மறுப்பு இலக்கியமாகவே 'புகலிட இலக்கியம்' காணப்படுகிறது. ஆகையால் புலம் பெயர் இலக்கியச் சூழலில் சைவ வேளாள இலக்கிய வழித்தோன்றல்களும், விரும்பி பணியாற்ற வந்த இந்திய இலக்கிய அலுவலர்களும் புலம்பெயர் இலக்கியத்திற்குள் தம்மை விற்க முனைகின்றனர். இவர்களே இதனை புலம்பல் இலக்கியம் என்கின்றனர். இவர்களுக்கு புகலிட இலக்கியம் ஒரு அருவருப்பான பொருளாக, இலக்கியத்திற்கு ஒவ்வாத ஒன்றாக, கழித்து துடைக்கப்பட வேண்டியதாக இருக்கின்றது.

1995

புகலிட இலக்கிய விமர்சனம் பற்றி . . .

புகலிடத்தில் பலவிதமான இலக்கியப் போக்குகள் இருந்தாலும் புகலிடத்தில் குறித்த ஒரு போக்கே, 'புகலிட இலக்கியம்' என அடையாளப்பட்டு வருவதும் இது தொடர்ந்து பல தாக்குதல்களுக்கும் இம்சைகளுக்கும் ஆளாகி வருவதும் யாவரும் அறிந்ததே. புகலிட இலக்கியம் என்றால் என்ன? என்ற கேள்வி சிலரிடம் இன்னும் இருக்கிறது. புகலிடத்திற்கு வெளியிலும், ஏன் இங்கும் சிலர், புகலிடத்தில் இருந்து எழுதுவது புகலிட இலக்கியம் எனப் புரிந்துகொள்கிறார்கள். ஈழத்து இலக்கியம், இந்திய இலக்கியம், மலையாள இலக்கியம் என்பது போல் புகலிடத்து இலக்கியம் எனப் புரிந்துகொள்வதில் எதுவித தப்பும் இல்லை.

பொதுவாக புகலிட இலக்கியம், அதன் உட்பொருள் என்ன? சர்வதேச இலக்கியத்தில் புகலிட இலக்கியம் எவ்வாறு பிரித்து இனம் காணப்படுகிறது என்பது முக்கியமானதாக இருக்கும் அதே நேரத்தில், ஈழத் தமிழர்களின் புகலிட இலக்கியம் அல்லது புகலிடத்தில் இலக்கியம் எப்படி இருக்கிறது என்பதும் மிக முக்கியமான கேள்விதான்.

புகலிட இலக்கியம், தனது தேசத்தில், தனது சமூகத்தில் வாழ்வு மறுக்கப்பட்டவர் தான் இழந்துவிட்ட நாட்டையும் மக்களையும் உறவையும் அதிலிருந்து எழும் பிரிவாற்றாமையையும் வெளிப்படுத்துவதாக இருக்கிறது. புகலிடத்தில் தமிழர்களின் புகலிட இலக்கியம் என்பது மேற்குறிப்பிட்டதோடு புகலிடத்தின் புதிய சூழல் தரும் அனுபவங்களை வெளிப்படுத்துவதாகவும் வேறுபட்ட மொழி, பண்பாடு, அரசியல், வாழ்வியல் தன்மைகளுள் அகப்பட்டுக்கொண்டு முகமிழந்த தவிப்பை வெளிப்படுத்துவதாகவும், புகலிடத்தில் அந்நியப் பிரஜையாக,

தங்களுக்கு உபத்திரவம் தர வந்தவர்களாக, அவைக்குதவாதவர்களாக பார்க்கப்படும் சூழல்மீது கேள்வியை வைப்பதும் சுயத்தைத் தேடுவதுமாகவும் இருக்கிறது.

இது நாட்டிற்கு நாடு அதன் சூழலைப் பொறுத்து வேறுபடுகிறது. இதில் பிரிவாற்றாமையை வெளிப்படுத்தும் படைப்புகள் பல முகங்களைக் காட்டுகின்றன. அவை தமது வாழ்வு சூறையாடப்பட்டதற்கான காரணிகளைத் தேடுகின்றன. இன்றைய தமது தேசத்தின் வாழ்நிலைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. யுத்தத்தினால் விளையும் சாதகமான தன்மைகளையும், சாதகமற்ற தன்மைகளையும் இனம் காட்டுகின்றன. ஆகையால் இது பல சிக்கல்களுக்கும் அச்சுறுத்தல்களுக்கும் ஆளாகின்றது. இந்த அச்சுறுத்தலின் புதிய முகம்தான் புகலிட இலக்கியத்தைப் புலம்பல் இலக்கியம் என எள்ளி நகையாடும் போக்காகும். புகலிட இலக்கியத்தில் இரண்டு தன்மைகளை இவர்கள் புலம்பல் ஒப்பாரியாக இனம் காணுகிறார்கள்.

1. யுத்தத்தினால் விளையும் மனிதஉரிமை மீறல்களை வெளிப்படுத்தும் எழுத்துக்கள்.
2. புகலிடத்தில் தங்களை தலித்தாக பிரகடனப்படுத்தும் கருத்துகள்.

ஒரு சமூகத்தின் நிலை அதன் அரசியலைக் கட்டமைப்பது போல், அதன் இலக்கியத்தையும் கட்டமைக்கிறது. ஆகையால் எப்போதும் இலக்கியத்திற்கும் அரசியலுக்கும் இடையறாத உறவும் நெருக்கமும் இருந்து வருகிறது.

ஈழத்தமிழர்களின் நாளாந்த வாழ்க்கையில் யுத்தமும் அதன் பாதிப்பும் தொடர்ந்து பாதிப்பைத் தருவன. அவர்களின் புகலிட வாழ்க்கையிலும் அவர்கள் ஒவ்வொரு கணமும் (வேலையிடங்களிலோ அல்லது பிற அலுவல்களிலோ) அந்நியர்களாகவும் வெள்ளையரல்லாதவர் என்ற வகையிலும் என்றும் பாதிப்புக்குள்ளாகுபவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

இந்த சூழலுக்குள் இல்லாதவர்களின் எழுத்துக்கள் வேறுவிதமாக இருக்கக்கூடும். சிலர் இதற்குள் இதமாக குளிக்காய்பவர்களாகவும் இருக்கக்கூடும். அது 'தப்பே இல்லை. அது அவரவர்கள் இருப்பைப் பொறுத்தது. ஆனால் இவர்கள்தான் இன்று மற்றைய எழுத்துகளைப் 'புலம்பல் இலக்கியம்' என்று மேலாட்சி செலுத்துகின்றார்கள்.

எந்த இலக்கியம் பலவித அச்சுறுத்தல்களுக்கு ஆளாகி வருகின்றதோ அதே இலக்கியத்தைத்தான் இவர்களும் 'புலம்பல்' என்கிறார்கள். ஆக அச்சுறுத்தலின் புதிய புலம்பல்தான் இந்தப் புலம்பலே ஒழிய, புலம்பெயர் இலக்கியம் ஆணித்தரமாக அதன் வாழ்வும் வளமும் சார்ந்துதான் இருக்கின்றது.

மொத்தமாக, புகலிட இலக்கியம் ஒடுக்கப்பட்ட, மறுக்கப்பட்ட ஒரு சூழல்தான் இங்கு நிலவுகிறது என்பது எல்லோருக்குமே தெரிந்ததுதான். யுத்தம் விடுதலையின்மீது அதிகாரத்தை கட்டமைத்துவிடுகிறது. யுத்தம் எவ்வளவு மூர்க்கமாகவும் முனைப்போடும் இருக்கிறதோ அவ்வளவு

மூர்க்கமாக அதிகாரம் தன் கால்களை வைக்கிறது. ஈழத்தமிழர் பரவிய இடமெல்லாம் இந்த அதிகாரம் பரவியதும், இதன் அழுத்தத்தில் ஒவ்வொருவரும் ஏதோவொரு விதத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டதும் பூதக்கண்ணாடி போட்டுப் பார்க்க வேண்டிய விடயமில்லை.

நிலைமை இவ்வாறு இருக்க, ஈழத்து இலக்கியம் என்பது பெயருக்கு மட்டுமே உச்சரிக்கப்படுகிற தமிழ்நாட்டு சூழலில் புகலிட இலக்கியமும் இப்போது கவனத்திற் கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. அவர்களின் கவனம், அக்கறை, அங்கீகரிப்பு போன்றவை அண்மைக்கால வளர்ச்சி நிலைகள்.

இந்நிலைமைக்கு சில காரணங்கள் இருக்கின்றன. ஈழத்தில் இதுவரை காலமும் வெளிவராத அளவுக்கு புலம்பெயர் நாடுகளில் வெளியீடுகள் அமைந்தன. முன் எப்போதும் இல்லாத அளவு (ஈழத்து சூழலில்) படைப்பாளிகள் உருவாகினர். இப்படைப்பாளிகள் ஈழப் போராட்டத்தினாலும், யுத்தத்தினாலும் கொடூரமாக பாதிக்கப்படும் ஒரு சமூக நிர்ப்பந்தச் சூழலின் தாக்கத்திற்குட்படுபவர்கள். சமூகவிடுதலையில் பிரக்ஞை கொள்வோராகவும் நிராகரிக்கப்பட்ட, ஒடுக்குமுறைக்குள்ளான சமூகத்தின் பிரதிநிதிகளாகவும் இவர்கள் தங்களை உணர்ந்துகொள்கிறார்கள்.

அடுத்த நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியம் புகலிடத்தில் மையம் கொள்வதாக எஸ்.பொ.வின் கணிப்பு வேறு. புகலிட வாழ்வின் விசாலமான அனுபவமும் தேடலும் விரிவுபட்டு இலக்கியம் வளம்பெறும் சூழ்நிலையும் அதிகமே. இத்தகைய எதிர்பார்ப்புகள், நியாயமானவைதான். எஸ்.பொ. வினுடையது ஒரு முன் அனுமானம் தான். ஒரு எதிர்பார்ப்பாகக்கூட இருக்கலாம். அது படைப்பின்மீது மிகுந்த சிரத்தை எடுத்துக்கொள்ளுமாறு ஒரு முன்னறிவித்தல் என்று புரிந்துகொள்ளலாம். அவ்வளவுதான். தமிழ் இலக்கிய அதிகாரக் கட்டமைப்பை புகலிடத்தை நோக்கித் திசை திருப்பிவிட்ட நிலையை இது குறிக்கின்றது.

இலக்கியத்தை இன்பம் துய்க்கும் வடிவங்களாக கருதி வந்த உயர் மேட்டுச் சூழலில் இருந்து வந்தவர்களல்ல இன்றைய புகலிட எழுத்தாளர்கள். பொழுதுபோக்கும் காலத்தில் தெரிவதற்கு பல தரப்பட்ட தெரிவுகளில் ஒன்றாக இலக்கியத்தைத் தெரிந்தவர்களும்ல்ல இவர்கள். வேறுவழியின்றி எழுதுமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவர்கள், எழுத்தில் உண்மையை உணர்தல் என்பது தற்கொலை முயற்சி என்ற சூழலில் எழுதுபவர்கள், தனதெழுத்து தனதுயிரைக் குடிக்கும் என்ற சூழலில் தமது எழுத்து பற்றிய எழுத்து வியாபாரிகளின் வரையறுப்புகளை அவர்கள் கணக்கில் கொள்வதில்லை. யாருக்குத் தேவை பொத்தாம் பொதுவான வரையறுப்பும் வழிகாட்டல்களும்? என நினைப்பவர்கள்.

ஆயினும், புகலிட இலக்கியம் என்பது நீண்ட கால பரம்பரியம் கொண்ட சர்வதேச இலக்கியத்துள் ஒரு முக்கியமான வகையறா என்ற வகையில், அதுபற்றி கரிசனை கொள்வது அவசியமாகும். புகலிட இலக்கியத்தை தேடுவதும் அதை சர்வதேச புகலிட இலக்கியத்தோடு பொருத்தி இனம் காண்பதும் ஆய்வு செய்வதும் தேவையான நல்ல விடயங்கள்தாம். அது குறித்து பல இலக்கியச் சந்திப்புகளில், சஞ்சிகைகளில்

பேசப்பட்டும் வருகின்றன. அதைக் கொஞ்சமேனும் பொருட்படுத்தல் புகலிட இலக்கியத்தை செழுமைப்படுத்த பெரிதும் உதவக்கூடும்.

அதை விடுத்து எஸ்.பொ. சொல்லிவிட்டாரே, நாம் தமிழ் இலக்கியத்தை வளர்த்துத்தான் ஆக வேண்டும், தமிழ் இலக்கியத்தின் தலைமையாக புகலிட இலக்கியம் இருந்தே ஆகவேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு புறப்படத் தேவையில்லை. விமர்சனம் வேண்டாம், எதிர்க்கேள்வி வேண்டாம், எஸ்.பொ. சொன்னதைச் செய்வோம் என்று ரசிகர் மன்றப் பாணியில் இலக்கியம் வளர்க்கலாம் என்று தோன்றவில்லை. இதுவும் அதிகார சக்திகளின் மேலாண்மை வெளிப்பாடுதான் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள யாரும் சிரமப்படத் தேவையில்லை.

இன்று புகலிடத்தின் இலக்கிய முயற்சிகளை மூன்று பெரும் போக்குகளாகப் பிரிக்கலாம். இது என் வசதிக்கானதுதான்.

1. அரசின் ஒடுக்குமுறை, இன அழிப்பு அதனால் ஏற்படும் சீரழிவுகளை எழுத்தில் வெளிப்படுத்தல். ஈழப்போராட்டத்தின் நியாயப்பாட்டை, அதன் உக்கிரத்தை, உணர்வின் செறிவை, ஆளுமையை எடுத்தியம்பும் பிரச்சாரப் பாங்கான இலக்கியங்கள்.
2. புகலிடத்தின் புதிய சூழல் தரும் அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தல்.

வேறுபட்ட பண்பாடு, மொழி, அரசியல் வாழ்வியல் தன்மைகளுள் அகப்பட்டுக் கொண்ட மனிதன் தவிக்கும் தவிப்பை வெளிப்படுத்துதல். புகலிடத்தில் அந்நியப் பிரஜையாக — தங்களைக் கீழான பிரஜையாக பார்க்கும் சூழலின்மீது கேள்வியை வைப்பதும் தனது சுயத்தைத் தேடுவதுமான படைப்புகள். இழந்துவிட்ட தனது நாட்டையும் மக்களையும் உறவையும் அதனால் கிடைக்கும் பிரிவாற்றாமையை வெளிப்படுத்துவது. அதேசமயம் ஈழத்தமிழர் வாழுமிடமெல்லாம் பரவியுள்ள அச்சுறுத்தலைக் கேள்விக்குட்படுத்துவது.

3. இலங்கையில் யுத்தமே நிகழாததுபோல், அங்கு தமிழர் வாழ்வு எந்த நெருக்கடிகளுக்கும் ஆளாகாததுபோல், யுத்தம், மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றிய எந்த சம்பந்தமுமில்லாத படைப்புகள், சாதாரணமான வாழ்க்கை நியாயங்களையும் நிர்ப்பந்தங்களையும் வெளிப்படுத்தல்.

இவர்கள் எவருக்குமே அரசியல் நெருக்கடிகள், அராஜகங்கள், கொலைகள், மனிதஉரிமை மீறல்கள் எதுவுமே தெரியாமல் மறைத்து வைக்கப்படவில்லை. ஆனாலும் இவர்கள் அதைத் தவிர்த்து எழுதுவதே வாழ்வுக்கு உத்தரவாதம் என்பதை நன்கு உணர்கின்றவர்கள். இதுதான் பொதுமக்கள் இலக்கியம் எனக் காட்டவும் முனைகின்றார்கள். அதற்கும் மேலே போய் ஒப்பாரியும் ஓலமும் வேண்டாம், புகலிடத்து வாழ் மக்களது சிறப்பையும் மேன்மையையும் எழுதினால் போதும், அதுதான் இலக்கியத்தை வளர்க்க உதவும் என்றும் கூப்பாடு வேறு போடுகிறார்கள்.

இந்த முதலாவது போக்கும் மூன்றாவது போக்கும் எப்போதுமே

இரண்டாவது போக்கின்மீது அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்துகின்றது. இப்போது அதை புலம்பல் இலக்கியம், ஒப்பாரி, அழகுரல் என்று புதிய இம்சை பண்ணுகிறது. தன் நாட்டின்மீது இழைக்கப்படும் கொடுமைகளைப் பாடிய மஹ்மூத் தார்விஷை அழகுரல், ஒப்பாரி, புலம்பல் என்று சொல்லாது. ஆனால் தமிழர் இயக்கங்கள் பண்ணும் அராஜகத்தை வெளிப்படுத்திவிட்டால் 'புலம்பல்' என்று சொல்லும் நிலைமை இப்படித்தான் இருக்கிறது. இதற்கு அச்சுறுத்தல் காரணமாயிருக்கிறது. பெரும்பாலும் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் சுயதணிக்கை செய்து கொள்கின்றன. எதிர்க்குரல் எவ்வகையிலாவது வருகிறதா என பூதக்கண்ணாடி வைத்துப் பார்க்கின்றன.

பெரும்பாலான படைப்பாளிகளும் சஞ்சிகை வெளியீட்டாளர்களும் இதற்கு ஆதரவுப் போக்கையே மேற்கொள்ளுகின்றனர். இதன் உச்ச நிலையில் புகலிட இலக்கியம் புலம்பல் இலக்கியமாக போய்விட்டதாகவும் புலம்பல் இல்லாத புகலிட இலக்கியத்தை வளர்க்க வேண்டும் என்றும் இவர்கள் சொல்லி வருகிறார்கள். ஊதுகுழலாய் இருப்பதில் புலம்பல் இருக்காதுதான் எதுவித பிரக்ஞையுமற்ற நிலையில் புலம்பல் ஏது?

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல், புகலிடத்தில் எழுதுபவர்கள் எல்லோருமே இலங்கை அரசின் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரானவர்கள் தான். விடுதலையின் முக்கியத்துவத்தை, தவிர்க்கவியலாத தன்மையை நன்கு உணர்ந்தவர்கள் தான். ஆயினும் இவர்கள் யுத்தத்தின் பெயரால், விடுதலையின் பெயரால் நிகழும் அனர்த்தங்களை வெளிப்படுத்துவது யாருக்கு புலம்பல் இலக்கியமாகப் படுகிறது என்பதை இலகுவில் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இதை விமர்சித்தவுடன் இவர்களுக்குக் கோபம் வந்துவிடுகிறது. புகலிட இலக்கியம் புலம்பல் இலக்கியமாகப் போய் விட்டதாக விமர்சிக்கக்கூடாதோ என்கிறார்கள். உலகத்தில் எங்குதான் ஜனநாயகம் இருக்கிறது. எங்கும் அராஜகம்தானே இருக்கிறது, இங்கு மட்டுமேன் ஜனநாயகம் வேண்டுமென்கிறீர்கள் என்கிறார்கள். கொலையையும் அராஜகத்தையும் பாராமுகமாக இருந்துகொண்டு எழுத்துகள் மனிதர்களை நேசிக்க வேண்டும், அதற்கு படைப்பாளனுக்கு பெரிய மனசு வேண்டும் என்கிறார்கள்.

இவர்களுக்கு ஒன்று சொல்ல வேண்டும். கொலைகளையும் அடிமை வாழ்வையும் இழப்பையும் சுரண்டலையும் மனித சீரழிவையும் காப்பாற்றி, விடுதலையின் அவாவையும் வேண்டி நிற்பவர்கள் — சுதந்திர மனிதனின் இருப்பை தேடுபவர்கள்... அராஜகத்தை நிகழ்த்தும் அதிகாரத்துடன்தான் மோத வேண்டி இருக்கிறது. மனிதர்களின்மேல் நேசம் கொண்டதால்தான் இதைச் செய்யவேண்டி இருக்கிறது. நேசமில்லாவிட்டால் பாராமுகமாக இருந்து எதை வேண்டுமானாலும் தாராளமாகப் படைக்கலாமே.

இவர்கள் அவசரத்தில் ஒருவிடயத்தை மறந்தும் விடுகிறார்கள்.

புலம்புகிறவர் எப்போதுமே நியாயத்தின் பிடியில் இருந்துதான் புலம்புவார். கையறுநிலையில் இருந்துதான் புலம்புகிறார். புலம்பலில்

எப்போதுமே அநியாயத்திற்கு எதிரான கேள்வியே இருக்கும். ஆற்றாமையின் அழகுரல் புலம்பல்களாகத் தெரிவதில்லை. அதற்குக் காரணமானவர்கட்கும் அதில் கரிசனை கொள்ளாதவர்கட்கும் தான் புலம்பல்களாகத் தெரியும். சிலருக்கு எரிச்சலைக் கொட்டுவதாகவும் படுகிறது.

ஒவ்வொரு புகலிடப் படைப்பாளரும் சுமுகமான நிலையில் இருக்கும் நாட்டிலிருந்து இயக்கிரன்ற் (தொழிலின் நிமித்தம் வெளிநாட்டில் வாழ்பவர்கள்) ஆக புகலிடத்துக்கு வரவில்லை. அவள் / அவன் வாழ்வு மறுக்கப்பட்டு துரத்தப்பட்டவர்கள் என்பது கவனத்திற்கொள்ளப்பட வேண்டிய விஷயம். தாம் இருந்த மண், வாழ்வு, ஊர் உலகம், சுற்றம், கலை பண்பாடு என உறவுகொள்பவர்கள் அதைத்தான் படைப்பிலும் வெளிப்படுத்துவார்கள். அதை விடுத்து வேறு ஏதாவது பண்ணு என்று சொல்வது படைப்பாளிக்கும் படைப்புக்கும் உள்ள உறவை விளங்கிக்கொள்ளாத் தன்மையால்தான் எழுகிறது. அது படைப்பாளியையும் அவர் காணும் அல்லது காண விழையும் உலகத்தோடும் ஒட்டியதே.

சூழ்நிலை ஒருவர் மீது ஏற்படும் தாக்கத்தினால் தானே படைப்பு ஊற்றெடுக்கிறது. அவர் தன் உலகத்தை விமர்சிக்கிறார். தனதுலகைக் காண உத்வேகம் கொள்கிறார். தன்மீதும் தனது சூழலின் மீதும் உலகத்தின்மீதுமான சுயதேடல் இது — வாழ்வின் இருப்பிற்கான உள்ளார்ந்த தேடல். அனுபவங்களின்மீது சிந்தனை நூலைப் பற்றிக்கொண்டு பயணமாகும் முயற்சி. அதனுடாக புதிய தேடலையும் அனுபவங்களையும் எட்டுவது. அதை மொழியில் வசப்படுத்துகிறபோது படைப்பாகிறது. சூழலின் நிர்ப்பந்தமே படைப்பாளியினுடாக படைப்பை பிரசவிக்கிறது.

ஆகையால்தான் இலக்கியம் எப்போதுமே சமூகத்தின் இயல்பான போக்கோடு ஒத்திசைவாக இருப்பதில்லை. சாதாரணமாக்கப்பட்ட, இயல்பாக்கப்பட்ட வாழ்வில் புதைந்து கிடக்கும் அநியாயங்களை வெளிக்கொணருகிற ஒவ்வொரு கணமும் தம்மீதும், தம் சூழல்மீதும் பரிசீலனைகளை நிகழ்த்துகின்ற தளத்திலேயே படைப்பு ஊற்றெடுக்கிறது. இது நதியைப் போன்று இயல்பானது. தனது தளத்தில் கிடைக்கக்கூடிய சகல நல்லது கெட்டதங்களையும் அள்ளி வருகிறது. அது பெருக்கெடுப்பதும் அணையுடைப்பதும் அல்லது அமைதியாக நகர்வதும் அதனதன் சூழலைப் பொறுத்தது.

இந்த ஊற்றை எவர் எப்படித்தான் அடைத்தாலும், அது புதிதுபுதிதாய் கண் திறக்கும், எரிமலையாய் வெடிக்கும். உயிர்ப்புள்ள வாழ்வின் ஊற்றுக்கள் இப்படித்தான் அமைகிறது. இதற்கு வரம்பு போட்டு தமது வளவுக்குள் அழகு பார்ப்பவர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால் இந்த இயக்கத்தை அணை போட்டு நிறுத்திவிட முடியாது. இலக்கியம் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். அதை எழுது, இதை எழுதாதே என்று படைப்பின்மீது யாரும் பலாத்காரம் பிரயோகிப்பது அறிவுபூர்வமானதல்ல. சத்தியமான இலக்கியம் மானுட வாழ்வை உய்வித்தே தீரும்.

ஒரு பீனிக்ஸ் பறவையின் புகல்வாழ் குறிப்புகள் - 01

நிலத்தடி ரயிலுள் ஒரு இராப்பொழுது. அதிக சனமற்று இருக்கைகள் வெறுமையாய்க் கிடந்தன. அடுத்த தரிப்பில் ஏறிக்கொண்ட ஒருத்தன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்து உயிர்ப்பற்றுக் கிடந்த இருக்கைகளைத் தவிர்த்து என் முன்னே வந்திருந்தான். அலுப்புத் தரப் போறான் பாவி. நானும் இன்னும் நாற்பது நிமிடமாவது கடத்தியாக வேண்டும்.

ஒரு நிமிடம்கூட ஆகி இருக்காது. மெலிதாய்ப் புன்னகைத்தவாரே உன் பூர்வீகம் (origin) என்ன என்றான். எடுத்த எடுப்பிலேயே எனக்கு எரிச்சல் வந்தது. இந்தக் கேள்வி எப்போதும், எனது நிறமும் எனது உடல் அமைப்பும் இல்லாத ஒருவரிடமிருந்துதான் எழுகிறது. அவன் என்னை அந்நியமாக, தாங்கள் அல்லாதவனாக, இந்த இடத்திற்கு சம்பந்தமில்லாதவனாகவோ பொருத்த மில்லாதவனாகவோதான் பார்க்கிறான் என நினைத்தவுடன் எனக்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வருகிறது.

கோபம் என்பது அநாகரிகமானது. கோபத்தின் வெளிப்பாடு அனைத்துமே அராஜகம் என்று ஆகிவிட்டதால் “உனக்கேன் உந்தக் கேள்வி?” என்பதையெல்லாம் மனதோடு நிறுத்திவிட்டு “லெழரியா” என்றேன். அவன் லெழரியா?!!” என்று இரண்டு மூன்று தடவைகள் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டான். நான் அப்படிச் சொன்னதற்கு எனக்குக் கோபம் வந்தது மட்டுமல்ல, அலுப்புத் தருமளவு நேரம் இருந்ததும் ஒரு காரணம்தான்.

அவன் “அது எங்கே இருக்கிறது?” என்றான்.

“சந்திர மண்டலத்தில்.”

“சும்மா விடாதே. லெழுரியா? அப்படி ஒரு நாடே நான் கேள்விப்படவில்லையே” என்றான்.

“உண்மைதான். இப்ப அப்படி ஓர் இடமே இல்லாமற் போய்விட்டது. அதனால் எனது ஓரிஜினும் இல்லாமற் போய்விட்டது.”

சற்று இடைவெளிவிட்டு “எது எப்படித்தான் ஆனாலும் ஓரிஜின் இல்லாமற் போய்விடுமா, என்ன?” என்று அவனைத் திருப்பிக் கேட்டேன். நான் மிகவும் ஹாஸ்யமாக கதைப்பதாக அவன் புரிந்து கொண்டாலும் “நாடு இல்லாமற்போகுமா என்ன. நிலந்தானே அது எப்படி அழிந்து படும்” என்றான்.

அவனும் என்னை விடுவதாக இல்லை. வேறு யாராவதாக இருந்தால் இவனுக்கு மூளை சரியில்லை என்று எனக்குச் சொல்லாமல் தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டு போயிருப்பார்கள்.

“ஆபிரிக்காவும் இந்தியாவும் அவுஸ்திரேலியாவும் ஒன்றாய்ப் பிணைந்திருந்தபோது அந்தக் கண்டத்தை லெழுரியா என்றுதான் அழைத்தார்கள். அங்கேதான் மனிதன் முதன்முதலாக தோன்றி இருக்கலாம் என்கிறார்கள். அதுதானே எனது ஓரிஜினாக இருக்க முடியும்?” என்றேன்.

“அப்படிப் பார்த்தால் எனது ஓரிஜினும் அதுதான். ஏன் எல்லார் ஓரிஜினும் அதுதான்” என்றான்.

“நல்லதுதானே” என்றேன்.

அவனுக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை போலும்.

“அதை விடு. நீ எந்த நாட்டில் இருந்து வந்தாய்?” என்றான். “ஏன் உனக்கு ஓரிஜின் என்பது தேவை இல்லையா? அல்லது உண்மையைக் கண்டுபிடித்து விட்டாயா? அல்லது வேறு வழியால் உண்மையைத் தேடுகிறாயா?” என்றான்.

“இல்லை. இன்னும் தேடுகிறேன்” மீண்டும் “சந்திர மண்டலத்தில்” என்றேன்.

அவனுக்கு உண்மையாகவே விசர் வந்துவிட்டது போலும்.

“உனக்கு விசர்” என்றான்.

“உண்மைதான். பற்றிக்கொள்வதற்கு ஒன்றுமில்லாமல் அந்தரத்தில் நின்றால் அது விசர்தான்” என்றேன்.

“நீ ஏன் உள்ளதைச் சொல்லத் தயங்குகிறாய்” என்றான்.

“உள்ளதைச் சொல்லுவதற்கு உண்மையில் எதுவும் இல்லாததால்தான் என் நிலை இப்படி ஆயிற்று” என்றேன்.

“ஆயினும் உனக்குச் சொல்வதில் என்ன. நான் இரண்டு பதில்களை சொல்லலாம். ஒன்று, எனக்கு நாடு என்று ஒன்று இப்போ இல்லை அல்லது எனது நாடு இன்னும் உருவாகவில்லை”

அவன் இப்போது கொஞ்சம் சீரியசாக ஆர்வமாக இருந்தான். எனது முகமும் சிரிப்பைத் தொலைத்திருந்ததும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

“சரி, ஒன்றும் வேண்டாம். நீ எந்த நாட்டில் பிறந்தாய்? அதை முதலில் சொல்லு. மிச்சத்தைப் பேந்து கதை.”

அவனும் பொறுமையை இழந்துவிட்டான்போல் பட்டது. நானும் விடுவதாயில்லை.

“என்னைப் பொறுத்தவரையில் முதலில் உந்தக் கேள்வியே பிழை.” அவன் இடைமறித்து “என்ன இந்தக் கேள்வியே பிழையா” என்று என்னை நக்கலடிப்பதுபோல் சிரித்தான்.

“முதலில் நான் சொல்வதை முழுவதுமாய்க் கேள்” என்றேன்.

“சரி.” திருப்பித் தருவதற்காக பொறுத்திருக்கிறேன் என்பதுபோல் நிறுத்தினான்.

“இன்றைய 60 வயது பங்காளதேசியனை 48ம் ஆண்டுக்கு முன்னர், இதே கேள்வியை நீ கேட்டிருந்தால் அவன் இந்தியன் என்று சொல்லி இருக்கலாம். 49ம் ஆண்டே கேட்டிருந்தால் அவன் பாகிஸ்தானியன் என்றிருப்பான். நாளை கேட்டால் சிலவேளை வேறு பெயரும் சொல்லலாம். இன்றுவரை அந்த மனிதன் மூன்று பெயர்களைச் சொல்லவேண்டியதாயிற்று. ஆயினும் இன்று அவர் சொல்ல ஒரு நாடு தன்னும் இருக்கிறது. இதிலும் எனக்குத் தெளிவில்லை. ஆயினும் எனக்கு அதுவும் இல்லை. என்னை என்னதான் சொல்லச் சொல்கிறாய்.”

அவன் பேசாமல் இருந்தான். நான் தொடர்ந்தேன். “ஸ்ரீலங்கா என்று வைத்துக் கொள்வோம். அரசு சொல்கிறது நாம் தன் நாட்டவன் இல்லையென. எனது ஊரில் உள்ளவர்கள் எவரும் அங்கு இல்லையென்பதை விடவும், அப்படி ஒரு ஊரே இப்போ இல்லை. பெயர் மாற்றம் பெற்றுவிட்டால் கூடப் பரவாயில்லை. என்றோ ஒரு நாள் போய்ப் பார்ப்பேன் அல்லது அந்தக் கனவோடு தன்னும் சாவேன். யாரிடமும் எந்தக் கேள்வியும் இல்லாமல் வேண்டாப் பிராணியாய் குண்டுமழை பொழிந்து, எல்லாவற்றையுமே கொன்றொழித்துவிட்டார்கள். பின் டோசரால் எல்லாம் இடித்து, கிணறுகள் உட்பட பள்ளங்கள் எல்லாம் நிரவி, இப்போ ஆமி காம்ப் ஆக்கிவிட்டார்கள். இப்போ நீ பிறந்த ஊர் எது என்று கேட்டால் நான் ஆமி காம்ப் என்றுதான் சொல்லவேண்டியவரும், இப்போ ஒரு நாடு கேட்கிறார்கள். அது இன்னும் உருவாகவில்லை. ஒருவேளை உருவாகினாலும் அது எனது நாடாக இருக்கப்போவதில்லை.”

“ஏன் யார் கேட்கிறார்கள்?”

“தமிழர்கள் என்று சொல்கிறார்கள்.”

“ஏன் நீ தமிழன் இல்லையா?”

“ஒரு வசதிக்கு அப்படிச் சொல்லாம். ஆயினும் உண்மை அப்படி இல்லை.”

“ஏன் நீ தமிழ் மொழியில்லையா?”

“நான் ஒரு மனிதனையொழிய ஒரு மொழியில்லை. அதை விடு. நான் தமிழ்மொழி பேசினால் நான் தமிழன் ஆகிவிடுவேனா என்ன. ஏற்கனவே அங்கு தமிழ்மொழி பேசின முஸ்லிம் மக்களை தமிழர்கள் இல்லையென துரத்திவிட்டார்கள். இன்னொரு மக்களை பிரதேசத்தோடு ஒட்டி வராது என்று விட்டுவிட்டார்கள். அது நிற்க. நான் இப்போ பிரெஞ்சு பேசுகிறேன். அப்போ நான் பிரெஞ்சுக்காரனா என்ன? அல்லது நீ ஆங்கிலம் பேசினால் நீ ஆங்கிலேயனா என்ன?” என்றேன்.

“இல்லை உனது பெற்றோர்?” என்றான்.

“பேந்தும் பேந்தும் என்னை விசர்க்கேள்வி கேக்காதை. எனது மகன் பிரான்சில்தான் பிறந்தான். அவனுக்கு தமிழும் தெரியாது. ஸ்ரீலங்காவும் தெரியாது. ஆயினும் பாஸ்போட் சொல்கிறது ஸ்ரீலங்கன் என. என்னால் அப்படிச் சொல்ல முடியவில்லை.”

“பிரெஞ்சுக்காரன் என்று சொல்லாம்” அவன் இடைமறித்தான்.

“ஆனால் நீ அவனை நேரே பார்த்தாலும் எந்த ஓரிஜின், எந்த நாடு போன்ற கேள்விகளைக் கேட்கத்தானே போகிறாய். இல்லை பிரெஞ்சுக்காரன் என்றால் விட்டுவிடவா போகிறாய்” என்றேன்.

“அது சரிதான்.”

“ஆனால் நீ முடிவாய் என்ன சொல்ல வாராய்” என ஆழ்ந்த யோசனையோடு சாந்தமானான்.

“இதைப்பற்றி எதுவும் தெளிவாய் சொல்ல என்னிடம் எதுவும் இல்லை. ஆயினும் நான் ஸ்ரீலங்காவும் இல்லை. தமிழனும் இல்லை. பிரெஞ்சுக்காரனும் இல்லை. அது எனக்குப் பிரச்சினையும் இல்லை.”

“இல்லை ஏதோ ஒன்று இருக்கத்தானே வேண்டும்.”

நான் பேசாமல் இருந்தேன். சிறிது நேரம் இருவருமே மௌனமானோம். மீண்டும் என் பதிவை வேண்டிப் பார்த்தான்.

“இருக்கத்தான் வேண்டும் என்றால் இடம்தான் சரியில்லை என்பேன்.” “ஏன்?” என்று சற்றுப் பயந்தவனாக இருந்தான்.

“நீ ஒரு அலுவலகனாக இருந்து நான் அங்கு வந்திருந்தால் நீ கேட்கும் கேள்விகளுக்கு எனது பாஸ்போட்டின்படி பதில் சொல்லி இருப்பேன். இப்போ நீயும் ஒரு பயணி. நானும் ஒரு பயணி. எமக்குள் உத்தியோகபூர்வம் என எதுவும் இல்லை. ஆதலால் உனக்கு இந்த விசரெல்லாம் தேவையில்லை என்றால் நீயும் என்னை அப்படிச் சொல்லிவிட்டு போய்விடலாம். ஆனால் உண்மை என்ன என்பது முக்கியம் என்றால், நாம் வெற்றிடத்தில் நிற்பதை நீ விளங்கிக்கொண்டேயாக வேண்டும்.”

“அதனால்தான் கேட்டேன், முடிவாய் இதைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறாய் என.”

“நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்பது எனக்குத்தான் முக்கியமே தவிர, உனக்கோ யாருக்கோ முக்கியமாக இருக்கப் போவதில்லை. ஆயினும் சக ஜீவியைப் புரிந்துகொள்ள முற்படுகிறாய் என்ற அளவில் எந்த நாடு, எந்த மொழி, எந்த இனம், எந்த சமயம், எந்த ஓரினின் என்பதெல்லாம் சக வாழ்வுக்கு அவசியம் அல்லாது. அநாகரிகமானது, ஒழிக்கப்படவேண்டியது என நினைக்கிறேன்” என்றேன்.

என்னை ஓர் அன்போடு பார்த்தான். பின் நீண்ட நேரம் கழித்து “என்னை நான் இனி பிரெஞ்சுக்காரன் என எண்ணப்போவதில்லை” என்றான். பின்னர் தான் நோர்மண்டி/பிரித்தான் (Normandie/ Bretagne) பகுதியில் இருந்து வருவதாகவும் அது ஒரு தனிப் பிரதேசமாகவும் அதற்கு ஒரு மொழியும் பண்பாடும் இருந்தது என்றான். அவை எல்லாம் அழிக்கப்பட்டு பிரான்ஸ் என்ற தேசியம் உருவாகிவிட்டது எனவும் இன்னும் தனது தாய் தந்தையர் ‘பிரித்தான்’ மொழி பேசுவார்கள் என்றும் தனக்கு அதன் சில சொற்கள் மட்டுமே தெரியும் என்றும் அவர்களுடன் பேசும்போது அச்சொற்கள் கலந்த பிரெஞ்சில் பேசுவதாகவும் சொன்னான்.

நானும் “இன்று பிரெஞ்சு, ஜேர்மனியர், ஆங்கிலேயர் என்று சொல்பவர்களெல்லாம் நாளை ஐரோப்பியர் என்று சொல்லப் போகிறார்கள். இன்று உருவாகியுள்ள ஐரோப்பா நாளை இந்த தேசியங்களை எல்லாம் அழித்துவிடும்” என்றேன்.

அவனும் நானும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துகொண்ட நெருக்கத்தில் இப்போது உரையாடினோம். இடையே அவனது தரிப்பு வந்ததும் அவன் தான் இனி யாரையும் இப்படியான அநாகரிகமான கேள்விகளை எல்லாம் கேட்கப்போவதில்லை என்று சொல்லிச் சிரித்தபடி போனான்.

1999

ஒரு பீனிக்ஸ் பறவையின் புகல்வாழ் குறிப்புகள் - 02

அண்மைக் காலங்களாக புகலிடத் தமிழ்மொழி பேசுவோர் மத்தியில் தற்கொலை(?)களின் வீதம் அதிகரித்து வருவது என்பது மலினமான(?) விஷயமாகிப் போனாலும் திடுதிப்பென்று ஒரேயடியாக தற்கொலைப் பட்டியல் மாதிரியான செய்தியைக் கேட்கும் அவலத்துக்குள் நாங்கள். இத் தற்கொலைக்கான காரணங்கள் யாவும் ஊர்ஜிதப்படுத்தப்படாத விடயங்களாகவே நம்மை வந்து சேருகின்றன.

ஜேர்மனியில் ஒரு கணவனும் மனைவியும், கடன் தொல்லை தாங்காது தற்கொலை செய்துகொண்டார்களாம். பிரான்சில் ஒரு பெண் குடும்பத் தகராறினால் தற்கொலை செய்து கொண்டாராம். பிரான்சில் இன்னுமொரு பெண்பிள்ளை தனக்குப் பூப்புனித நீராட்டு விழா செய்வதை மறுத்து தற்கொலை செய்துகொண்டிருக்கிறாராம். (இது இயற்கை மரணம் என்றும் பின்னர் வரும் செய்திகள் தெரிவிக்கின்றன) இத் தற்கொலைகளுக்குள் என்னை மிகவும் பாதித்தது பெண்பிள்ளையின் தற்கொலைக்கான காரணம் எது என்று அறியப்படுவதுதான்.

தற்கொலை என்பதால் பழியைத் தனியே இறந்தவர்மேல் சுமத்திவிட்டுப் போவதோ அல்லது நேரடியான தாக்கத்தை செலுத்த வல்ல பெற்றோர்களின் மேல் சுமத்திவிட்டுப் போவதோ அல்லது கொலைகள் மலிந்த நம் வாழ்வில் 'போகிற வழிக்கு ஒன்று' என்று விட்டுச் செல்வதோ எந்த வகையிலும் நியாயமில்லை. மறுபுறத்தில், எல்லாமே சமூகம், கலாசாரம் என்று ஏதோ தாங்கள் அல்லாத மாதிரி பொதுமைப்படுத்திவிடுவதும், எந்த வகையிலும்

நியாயமில்லை. நம் சமூகம் என்பது நாமும் நாம் சார்ந்ததும் என்பதை நாம் முதலில் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

நாம் சார்ந்த விடயங்களில் எங்கு தப்பு வருகிறதோ அதற்கு நாமும் பொறுப்பு என்பதில் இருந்து தப்பமுடியாது. அந்த வகையில், ஏற்கனவே பூப்புனித நீராட்டுவிழா செய்தவர்களோ, செய்யப் போகிறவர்களோ, இவ்விழாக்களில் கலந்து கொள்பவர்களோ என்றில்லாமல், இது எங்களுடைய கலாசாரம் என்று சொல்பவர்கள் எல்லாருமாக சேர்ந்து செய்த கொலை என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

ஏற்கனவே பூப்புனித நீராட்டுவிழாவை விமர்சனம் செய்து கதைகள் உட்பட சில விமர்சனங்கள் சில சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்து இருக்கின்றன. சென்ற ஆண்டு 'தவப்புத்திரனுக்கு சாமத்தியச் சடங்கு' என ஒரு ஆண்பிள்ளைக்கு புனித நீராட்டுவிழா செய்வதாக மனோகரன் அவர்கள் பாரிஸில் ஒரு நாடகத்தையும் தயாரித்து அளித்திருந்தார்.

ஆயினும் பூப்புனித நீராட்டுவிழா எந்தவிதத் தங்குதடையுமின்றி நடைபெற்றுக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. நமது சமூகத்துக்குள்ளேயே கலாசாரத்துக்குள்ளேயே பிறந்து அதற்குள்ளேயே வாழும்போது, இதுதான் எமது கலாசாரம் இதைச் செய்யத்தான் வேணும் அல்லது எமது மானம் கப்பலேறி விடும் என்றெல்லாம் கதை விட்டு, பெண்பிள்ளைகளையும் அதற்குத் தகுந்தாற்போல் மூளைச் சலவை செய்து எமது நாட்டில் பக்குவப்படுத்துவதுபோல், புகலிடத்தில் எல்லாராலும் செய்ய முடியாதுள்ளது.

புகலிடத்தில் பல்வேறுபட்ட சமூகங்களுக்கும் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது, ஏனைய சமூகங்களில் நடக்காத, பிரபலப்படுத்தப்படாத இந்த நிகழ்வு ஏன் எங்களுக்கு மட்டும் என்ற கேள்விகள் புகலிடங்களிலுள்ள பெண்பிள்ளைகளின் மனதில் இயல்பாகவே விழுந்துவிடுகின்றன. புகலிடத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் அநேகமான பெண்பிள்ளைகள், தமக்கேயுரிய அந்தரங்கமான, இந்த உடற்கூற்றில் ஏற்படும் மாறுதலுக்கு கூட்டம் சேர்த்து அசிங்கமாக விழாவாக்குவதை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனோநிலையில் இன்று இல்லை. இந்த நிகழ்வு பெண்களைப் பிள்ளை பெற்றுக்கொள்வதற்கான ஓர் பாலியல் பண்டமாகவே நிர்ணயம் செய்வதை பெரியோர்கள் விளங்கிக் கொள்கிறார்களோ இல்லையோ பெண்பிள்ளைகள் விளங்கிக் கொள்கிறார்கள்.

இந்தப் பெற்றோர்களுக்கு ஒருவேளை இப்படிச் சொன்னால் விளங்குமோ தெரியாது, திரும்பத் திரும்பச் சொன்னதுதான் என்றாலும் இன்னுமொரு முறையும் அடிச்சுச் சொன்னாப் போச்சு... "நாங்கள் பெத்து வளர்த்த பொம்பிளைப் பிள்ளையோடை இப்ப எந்த ஒரு ஆம்பிளை வந்து படுத்தாலும் ஒரு வாரிசை உங்களுக்கு நீங்கள் உருவாக்கிக் கொள்ளலாம். இதற்கு நாங்கள் இப்ப ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளையைத் தயாராய் வைத்திருக்கிறோம்." என்ன, பெற்றோர்களே உங்களுக்கு வாசிக்கக் கொஞ்சம் அருவருப்பாய் இருக்குதோ! இதை வாசிக்கவே உங்களுக்கு

ஒரு மாதிரிக் கிடக்குதென்றால் உதைச் செய்யேக்கை சம்பந்தப்பட்ட பெண்பிள்ளைக்கு என்ன மாதிரி அருவருக்க வேணும்.

பெற்றோர்களுக்கும், சமூகத்தில் பெரியோர்கள் என்று விழிக்கப்படுபவர்களுக்கும் ஒரே ஒரு நோக்கம் தங்கள் பணப் பெருமை பேசுவதும், தங்கள் அந்தஸ்தை மீண்டும் ஒரு நிகழ்வின் ஊடாக நிலை நாட்டுவதும் தான். பணம் பரிமாறிக் கொள்வதற்கு பெண்பிள்ளைகளை இப்படிப் பாவிப்பது சுத்த அயோக்கியத்தனம் என்பதைச் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்.

தமது உடலை வைத்துத்தான் தங்கள் பெற்றோர்கள் பணம் பண்ணுகிறார்கள்; ஆடம்பரம் காட்டுகிறார்கள் என்பதை இந்தப் பெண்பிள்ளைகள் கண்டுகொள்ளாவண்ணம் அல்லது அதனைக் கண்டுகொண்டாலும் தங்களை எதிர்க்கும் துணிச்சலை அவர்களுக்கு வழங்காதவண்ணம் அவர்களை இந்தப் பெற்றோர்கள் கண்காணித்து வளர்க்கின்றார்கள். எதைச் சொன்னாலும் எதைக் கேட்டாலும் 'உனக்கென்ன தெரியும்?' என்று சொல்லிப் பழகிய எங்கள் பெற்றோர்களுக்கு இது என்ன பெரிய வித்தையா?

புகலிடங்களில் தாங்கள் காணும் ஏனைய சமூகத்தைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளிற்கு இப்படியான நிகழ்வுக்கு என்ன விளக்கம் சொல்வது என்று தெரியாமல் பெண்பிள்ளைகள் முழிக்கிறார்கள். எங்கள் பெற்றோர்களிடம் கேட்டால் 'அது அப்படித்தான்' பதில். செம்மறி ஆட்டுக் கூட்டங்கள் போல, ஏன் எதற்கு என்று கேட்காமல் நீங்கள் தான் வாழ்ந்துவிட்டீர்கள். தயவு செய்து இந்தப் பெண்பிள்ளைகளாவது சமூகத்தின் நடைமுறைகளைக் கேள்வி கேட்டு, பதிலைத் தேடி... கொஞ் சமாவது சுயத்தோடு வாழ்விடுங்களேன்.

2000

ஒரு பீனிக்ஸ் பறவையின் புகல்வாழ் குறிப்புகள் - 03

எந்த மொழி மக்களும் அவர்கள் மொழியின் செல்வாக்கிற்குட்பட்ட மக்களே. தமிழ் மொழி பேசுவோரும் அப்படியே. மொழியின் ஆதிக்கம் தவிர்க்க முடியாதபடி நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ தமிழ்பேசும் அதிகார சக்திகளின் கைப்பிடிக்குள் இருந்து வருகிறது. மேல் வர்க்கங்களினாலோ, மேல்படுத்தப்பட்ட சாதியினாலோ அவர்களின் சமூக சிந்தனை செயற்பாடுகள் அனைத்தும் ஏனைய சமூக சக்திகளின் சிந்தனை செயற்பாடுகளைச் சிறைப்பிடித்து விடுகின்றன. மக்கள் தொடர்ந்து வாழ்வில், தம் தளைகளை அகற்ற, போராடிக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்

இலங்கை சுதந்திரத்தின்போதும் அதற்கு முன்னரும் பின்னருமாய் இந்திய தேசியத்தினதும், குறிப்பாக, தமிழ்மொழி பேசுவோர், தமிழ்நாடு ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்து வந்துள்ளார்கள் என்பதையே இந்த நூற்றாண்டு காட்டுகிறது. ஈழத் தமிழர்களின் பெரும்பாலான வீடுகளை காந்தி, நேரு, நேதாஜி போன்றவர்களின் படங்கள் அலங்கரித்திருக்கின்றன. பின்னர் பெரியார், அண்ணாதுரை, எம்.ஜி.ஆர் இப்படி. அண்ணாத்துரையின் இழப்பை ஈழத்திலே எத்தனையோ பேர் அழுது தீர்த்தார்கள். புகலிடத்திற்கு வந்த பின்பும்கூட எம்.ஜி.ஆர் நினைவு நாள் கஞ்சி ஊற்றிக் கொடுத்து நினைவு கூரப்பட்டது.

இன்று ஈழத் தமிழ்மொழி பேசும் மக்களின் தேசிய — தேச விடுதலைப் போராட்டத்தின் சர்வதேச அரசியல் பேச்சாளர்களாகவும் பிரச்சாரகர்களாகவும் தமிழ்நாட்டு அரசியல் தலைவர்கள் பலரே செயற்படுகின்றதை அவதானிக்க

முடிகிறது. கலை இலக்கிய முயற்சிகளிலும் இதை அவதானிக்க முடியும். ஈழத்து சினிமா வளர முடியாமலே போயிற்று. ஈழத்து இலக்கியமும் போராடிப் போராடித்தான் வருகிறது. நாடகம் நேரடியான நிகழ்கலை என்றபடியால் ஈழத்து நாடகம் ஒன்றே இதில் இருந்து தப்பிப் பிழைத்துக் கொண்டது.

எழுபதுகளில் தேசிய கலை இலக்கிய வளர்ச்சி என முன்னுரிமை கொடுத்தபோது ஈழத்து திரைப்படங்களுக்கும் இலக்கியத்துக்கும் வீசிய காற்றும் பின்னர் தடைப்பட்டுப் போயிற்று. 'அலை' அடங்கிப் போக 'மல்லிகை' மட்டும் எப்போதாவது என பூத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இங்கே நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புவது என்னவென்றால், ஈழத்து இலக்கியம் மட்டுமல்ல இன்ன பிற துறைகளும் கூட, தம் சூழல் சார்ந்து தன்முனைப்பான முரண்பாடுகளைக் கொண்டு வாழ்வதற்கு சாத்தியமில்லாமல் தொடர்ந்து தமிழ்நாடு சார்ந்த தாக்குதல்களுக்கு தலை சாய்க்க நேரிட்டதைத்தான்.

* * *

புகலிடத் தமிழ்மொழி பேசுவோரின் ஆரம்ப கால முயற்சிகளினூடாக பல சஞ்சிகைகள் (நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட) முளைத்திருந்தன. அவை தம் சூழல் சார்ந்த வாழ்வையும் தம் இழப்புக்களையும் கனவையும் நம்பிக்கைகளையும் பற்றிப் பேசி இருக்கின்றன. இன்று அவை எல்லாம் நின்று ஒன்றிரண்டு என அரிதாகி விட்டது.

இதற்கு இலங்கை யுத்த நெருக்கடிகள் சார்ந்த அதிகாரம் போன்ற பல்வேறுபட்ட காரணங்கள் இருந்தாலும், ஒரு முக்கியமான காரணம், புகலிடத்து தமிழ் வியாபார நிலையமெங்கும் தமிழ்நாட்டு வியாபார சஞ்சிகைகளும் பத்திரிகைகளும் நிறைந்து கிடப்பதுதான். அனைத்து திரைப்படங்கள், பாடல் கசெட்டுகள் எல்லாம் இந்தியாவிலும் புகலிடத்திலும் ஒரே நேரத்தில் வெளியிடப்படுகின்றன. தமிழகத்தின் அனைத்து வணிகப் பத்திரிகையையும் புகலிடத்தில் மிக இலகுவாக பெற்றுக்கொள்ள முடிகிறது.

இக் காரணிகள் இங்குள்ள இலக்கிய முயற்சிகளை சாகடித்திருக்கின்றன. மொத்தத்தில் புகலிடம் ஈழத்திலும் பார்க்க பன்மடங்கு அதிகமாக தமிழ்நாட்டின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டுவிட்டது. பொதுவாக, புகலிடத் தமிழர்களின் கலை இலக்கிய ஊடாட்டம் தமிழ்நாடு விளைச்சலாகவே இருந்து வருகிறது. இம்முயற்சிகளில்கூட தமிழ்நாட்டு ஆதிக்கம் அதிகமாக காணப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டின் அரசியலிலும் அவர்களின் முரண்பாடுகள் சிந்தனைகளிலுமே இச் சிறு பத்திரிகைகளும் கவனம் கொள்வதைக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. குறிப்பாக சொல்லப்போனால், இவர்களின் இலக்கியப் பிரக்ஞையின் நிகழ்ச்சி நிரலை தமிழ்நாட்டு இலக்கிய சிந்தனைகளே தீர்மானிக்கின்றன.

மொழி மட்டுமன்றி கலைகள், கலாசாரங்கள், மதங்கள், சாதியம் போன்ற இன்னோரன்ன தளைகளால் எல்லாமே (ஈழம் — தமிழ்நாடு — புகலிடம்) ஒன்றுபட பின்னிப் பிணைந்து கிடப்பது யதார்த்தமானது.

இந்த யதார்த்தத்தையும் மீறி எச்சக்தியும் தன்னை முழுமையாக தனிமைப்படுத்திவிட முடியாது. ஆயினும் தமிழ்நாட்டு பெரும்பான்மை தமிழ்மொழி பேசுவோரின் சிந்தனைகளையும் செயற்பாடுகளையும் ஏனைய சக்திகள் தம்மீது சுமத்தி விடுவதன்மூலம் தங்களின் தனித்துவமான பிரச்சினைகளும் சூழலும் அந்நியப்பட்டுப் போவதை நாம் இனம் காணவேண்டும்.

இன்று புகலிடத்தில் தமிழ்மொழி பேசுவோர் எதிர்கொள்ளும் இன்னோரன்ன முரண்பாடுகள் பற்றி பெரும்பாலானோர் எழுதுவதில்லை.

இப்போது மேலும் அதிகமாக தமிழ்நாட்டு சிந்தனாவாதிகளே அகதிகளின் அரவணைப்பில் புகலிடத்திற்கு விஜயம் செய்கிறார்கள். சிலர் அங்கே நிகழும் கூட்டங்களில் நாசூக்காக விருப்பு சிக்கனல் வேறு கொடுக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் தமது நலன்களும் தமது சூழல் நிலைமைகளிலிருந்தும் தமது செயற்பாடுகளை ஈழத்தவர்களதும் புகலிடத்தவரினதும் செயற்பாடாக்க முனைகிறார்கள். இதற்கு புகலிடத்தில் உள்ளவர்களும் இலகுவாகப் பலியாகிப் போகிறார்கள்.

இதற்கு பல்வேறுபட்ட காரணங்கள் இருக்கின்றன. ஈழம் நிலைமைகளில் நாட்டமின்மை, காலமாகிப் போனதால் ஈழ வாழ்வோடு பரிச்சயமற்றுப்போனது, புகலிட வாழ்வில் உள்ள பிரிவாற்றாமை, அந்நிய உணர்வு, நிற வாதம் போன்றவற்றை எதிர்கொள்ளல் என்பவை பழக்கமாகிப் போனதோடு அகதி உணர்வுகள் கரைந்து, ஐரோப்பிய அரசியல், கலை கலாச்சார நிகழ்வுகள் எதிலும் பரிச்சயமற்று இருப்பது போன்ற பல்வேறுபட்ட காரணிகளும் இவர்களை தமிழ்நாட்டை நோக்கி ஏங்க வைத்திருக்கின்றன.

சுய சிந்தனை, சுய செயற்பாடு என்பதற்காக சொந்த சூழ்நிலைகள் எதையும் கணக்கில் எடுக்காமல் அதற்கு பரிச்சயப்படுத்தாமல் இருப்பதாலும், மற்றும் சுய விளம்பரத்தில் நாட்டம் கொண்டதாலும் எளிதில் இவர்கள் இப்பொறிக்குள் இலகுவாக விழுந்துவிடுகின்றனர். இதையும் கடந்து புகலிடத்து ஈழத் தமிழ்மொழி பேசுபவர்களின் வாழ்வு எதிர்கொள்ளும் ஸ்தரமான பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்க, இங்குள்ள பல்வேறுபட்ட சமூகத்தினரின் வாழ்வை தரிசிக்க சாத்தியமுள்ள சூழ்நிலையில் நமது சிந்தனை பண்பாட்டு இலக்கியத்தை நாம் மேலும் வளர்த்துக்கொள்ள முடியும். போலித்தனமில்லாத, மனித மேம்பாட்டுக்கான உளசத்தியுடன் செயலாற்ற முனைந்தால் எதுவும் சாத்தியமே.

2000

ஒரு பீனிக்ஸ் பறவையின் புகல்வாழ் குறிப்புகள் - 04

பெண்நிலைவாதம், பெண்களுடைய எழுத்துக்கள் என முனைப்புப் பெற்றபோது பெண்களுடைய பெயர்களில் எழுதும் ஆண்கள் குறித்து பல சர்ச்சைகள் எழுந்தன. கவர்ச்சிப் பொருளாக வியாபாரப்படுத்தப்படும் பெண் பெயர்கள் மற்றும் மனைவிமார்களின் பெயரைத் தமதாக்கி அவர்களைப் பேசா மடந்தைகளாக்கும் தன்மை எனப் பலராலும் விமர்சிக்கப்பட்டார்கள்.

இந்த சர்ச்சைகளின் நிமித்தம் சுஜாதா எனும் ரங்கராஜன், சில காலம் ரங்கராஜன் எனும் பெயரில்கூட எழுதினார். தான் இனி சுஜாதா என்ற பெயரில் எழுதமாட்டேன் என்றுகூடச் சொன்னார். பின்னர் சுஜாதா எனும் பெயர் ஆண் பெயராக, பெண் பெயராக என்பதற்கப்பால், ஓர் ஆணேதான் என சுஜாதா அறியப்பட்டு, அப் பெயர் அவருடன் பிணைந்து போனதால் அவர் தொடர்ந்தும் அந்தப் பெயரில் எழுத முடிந்தது. இந்திரா பார்த்தசாரதி தான் ஒரு ஆணேதான் என விரிவாக அம்பலப்படுத்தவேண்டி வந்தது. இவையெல்லாம் எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில்.

இதன் பின்னர் பெண்களின் விடுதலையிலும் பெண்நிலைவாதத்தை வளர்த்தெடுப்பதிலும், குறிப்பாக, பெண்களின் சிந்தனைகள், எழுத்துக்களினூடாக அடிமைத்துவத்தைக் காண முற்பட்டவர்கள் மத்தியில் உள்ள ஆண்கள், பெண்களின் பெயரை புனைபெயராக சூட்டிக்கொள்வதையோ மனைவிமார்களின் பெயரை தமதாக்கிக் கொள்வதையோ நிறுத்திவிட்டனர். ஈஸ்வரி எனும் பெயரில் சில கவிதைகளை எழுதி வந்த ஒரு கவிஞன் அதை நிறுத்தியவுடன் ஈஸ்வரியும் காணாமல் போய்விட்டாள்.

புகலிடத்தில் இவை பற்றி அறிந்து கொள்ளாத சிலர், பெண்களின் பெயரிலும் தொடர்ந்து எழுதினார்கள். வேறு சிலர் காலதாமதமாகத் தன்னும் அறிக்கைவிட்டு பெயர் மாற்றிக் கொண்டார்கள். இவை நல்ல விடயங்கள்தாம்.

போர்க்காலத்தின் நெருக்கடிகளான கருத்துச் சுதந்திர மறுப்புக்கள் மத்தியில் எழுத்துக்கள் புணைபெயரை வேண்டி நிற்பது சகஜம்தான். ஆயினும் பெண் எழுத்துக்களில் அக்கறை கொண்டோர் இதை கவனத்திற்கொண்டு செயற்பட்டு வருவதை காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

ஈழத்தில் பெண்களுடைய கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்டபோது (சொல்லாத சேதிகள்) நேரிடையாக பெண்களின் எழுத்துகள் எனத் தெரிந்தே தொகுக்கப்பட்டன. பின் 'மறையாத மறுபாதி' என புகலிடப் பெண்கள் கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்டபோதும் இவை பெண்களுடைய கவிதைகள்தாம் என ஊர்ஜிதம் செய்யப்படுவதிலும் சிரமங்கள் இருந்ததாக தெரிகிறது. முடிந்தவரை ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டதாக 'மறையாத மறுபாதி' பதிப்புரை சொல்கிறது.

அண்மையில் 'புது உலகம் எமை நோக்கி' என புகலிடப் பெண்களின் சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தொகுப்பில் இடம்பெறாத, பெண்கள் பெயரில் வெளிவந்த, குறிப்பிடத்தக்க கதைகள் குறித்துக் கேட்டபோது அவை ஆண்களால் எழுதப்பட்டவை என தொகுத்தவர்கள் கூறினார்கள். இதில் முக்கியமான விடயம் என்னவென்றால், தொகுத்தவர்கள் பெயர்களைப் பார்த்து தெரிவு செய்து விடாமல், பெயர்களை ஊர்ஜிதம் செய்ததும், பெண் பெயரில் எழுதிய ஆண்கள் அவை தங்களது என ஒப்புக்கொண்டதுமாகும்.

புகலிடத்தில் சில பெண்களுக்காக ஆண்களே எழுதுகிற நிலை தோன்றியிருக்கிறது. ஆண்களால் எழுதப்படும் கட்டுரைகளை வாசிப்பதும் பிரசுரிப்பதுமாகிவிட்டது. சில கவிதைகளும் ஆண்களால் எழுதப்பட்டு பெண்கள் பெயரில் வெளியாகி இருக்கின்றன. பெயருக்குரிய பெண்கள் எந்தப் பிரக்ஞையோ சலனமோ இல்லாமல் கவிஞரையும் ஆகிவிட்டார்கள். இவை நீண்டகாலத்திற்கு நிலைக்கப் போவதில்லை. என்றாலும், இனிமேல் பெண் பெயர்கள் மட்டுமல்ல, பெண்களே பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினாலும் பெண்களுடைய எழுத்துக்கள் என இனம் காணப்படுவது, தொகுக்கப்படுவதில் சிக்கல் தோன்றும்.

பெண்ணியத்திற்கு ஆதரவாக செயற்படுவதாயின் பெண் பெயரில் படைப்புக்கள் வரவேண்டும் என்ற கட்டாயம் எதுவுமில்லை. அதை விடுத்து பெண்நிலைவாதி என்று பெயரெடுத்தால் மட்டுமே போதுமானது என்று செயற்படுவது அவர்கள் பெண்விடுதலைமீது கொண்டுள்ள அக்கறை என்பதைக் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது. பெண்ணியச் சிந்தனைகளில் அக்கறை கொள்வோர் இவற்றில் கவனம் செலுத்துவது ஆரோக்கியமானது.

ஒரு பீனிக்ஸ் பறவையின் புகல்வாழ் குறிப்புகள் - 05

மேற்கு நோக்கிப் புலம் பெயர்ந்த பலரிடத்திலும் எழுதுவதென்பது மிகவும் அருகிவிட்டது. இப்போது சிலர் கணனியில் இருப்பது போக, மிகுதிப் பேர் தொலைபேசி வசமே தஞ்சம் என்று சொல்லலாம். இப்படியாக தஞ்சமடைந்த பலரிடம் இருந்தும், இப்பத்தி எழுத்துக் குறித்த, பல விமர்சனங்கள் கிடைத்தன. அவர்கள் அலட்சியமாக வைத்த கேள்விகள் இப்பத்தி எழுத்தின் சில போதாமைகளையும் எழுத வேண்டிய சில அவசியமான விடயங்களையும் வலியுறுத்தின.

அவர்கள் முன்வைத்த கேள்விகளில் நான் இப்பத்திக்காக தேர்ந்தெடுத்தவை இரண்டு.

1. ஆண்டாண்டு காலமாக அடக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு ஆண்கள் உதவுவதில் எந்தத் தப்பும் இல்லை. அது எவ்வகையான உதவியாக இருந்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.
2. 'தமிழ் கலாச்சாரம்' என ஊறிக்கிடக்கும் அனைத்து சடங்கு சம்பிரதாயங்களையும் விட்டு விடுவதென்றால், நாம் எதைத்தான் வைத்துக் கொண்டாடுவது. நாட்டையும் நம் சமூகத்தையும் இழந்து உதிரியாக நிற்கும் எங்களுக்கு இந்த சடங்குகளும் சம்பிரதாயங்களுந்தான் எமது சமூக கலாச்சார உணர்வை, நம் வாழ்வை மீட்கின்றன. மதச் சம்பிரதாயங்கள் என்று இவற்றையும் தவிர்த்து விட்டால்...?

இக் கேள்விகள், விமர்சனங்களையொட்டி எனது சிந்தனைகளை உங்களோடு பகிரலாம் என விழைகிறேன்.

பெண்கள் மட்டுமல்ல, எவரதும் / எதுவினதும் (தாவரங்கள், விலங்குகள் உட்பட) வளர்ச்சிக்கு யாரும் உதவலாம். அது இல்லையேல் சமூக வாழ்க்கை என்பது இல்லை. புகலிடத்தில் பொதுவாக பெண்களது பெண்ணியப் பார்வை வளர்ச்சிக்கு அவர்களுடன் கூடி/ கூட இருந்த ஆண்களது ஆதரவு கணிசமாகவேனும் இருந்திருக்கிறது.

அண்மையில் வெளிவந்த ஆழியாளின் கவிதை மொழியில் சொல்வதானால்,

நீயும் நானும்
வரையறைகளைக் கடக்க வேண்டும் நான்
உன் விவேகத்தோடும்
நீ என் வீரியத்தோடும்
கடக்க வேண்டும்.

எனினும்
என் கருவறையை
நிறைப்பது உன் குறியல்ல
என்ற புரிதலோடு
வா.

ஓன்றாய் கடப்போம்
நீ என் விவேகத்தோடும்
நான் உன் வீரியத்தோடும்.

* * *

தமிழ் கலாசாரத்தில் மதம் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. ஏற்றத்தாழ்வான சமூக ஒத்திசைவை அது காட்டுகிறது. இதற்குள் உள்ள பெண் ஒருக்குமுறைத் தன்மையும் சாதிய ஒருக்குமுறையும் என்றோ களையப்பட்டிருக்க வேண்டிய / உடனடியாக களையப்படவேண்டிய முக்கியமான விடயங்களாக இருக்கின்றன. ஆயினும் இவை களையப்படாமல் நீள்வதற்கான காரணங்களில் முக்கியமானவை சிந்தனையில்/ கருத்துக்களில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிக்கு ஒப்ப, கலை இலக்கிய கலாசார நிகழ்வுகளில் இவை ஓர் சமூக இயக்கமாக முன்னெடுக்கப்படவில்லை. இனிவரும் காலங்களில் இவை முன்னெடுக்கப்படும்.

இன்றைய நம்பிக்கைகளாக பெண்ணியமும், தலித்தியமும் ஒருங்கிணைந்த சமூக பலமடையும்போது இவ்வொடுக்குமுறைக் கலாசாரங்கள் நொருங்கத் தொடங்கும். அதுவரையும் யாரும் காத்திருக்கத் தேவையில்லை.

* * *

மேல் சமூகத்தோர், மேல்படுத்தப்பட்டோர் தமது சுக துக்கங்களை பகிர்வதற்கும் கடவுள் நம்பிக்கைகளினூடே தம்மை பேணுவதற்கும் ஏற்ப வடிவமைக்கப்பட்டுள்ள இந் நிகழ்வுகள், ஏற்கனவே நிலவி வரும் அனைத்து ஒடுக்குமுறைகளையும் பேணியே வருகிறது என்பதை மீண்டும் தெளிவாக்க வேண்டிய தேவை இல்லை. முக்கியமாக பெண்/ சாதி ஒடுக்குமுறை. "பெண்சாதி" என்ற பதம் தாழ்த்தப்படுவதற்காக கொண்டு வரப்பட்ட சாதிகளில் பெண்களும் ஒரு சாதி என்பதையே குறிக்கின்றது என்பதையும் கவனத்திற் கொள்ளலாம். மொத்தத்தில் இவற்றைப் பார்க்கும் யாரும் நமது சமூகம், அதன் சடங்குகள் சம்பிரதாயங்கள் கொண்டாட்டங்கள் அனைத்தும் மேல் ஆண் சாதியினராலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பதை யாவரும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

நான் இங்கே சுட்டிக்காட்ட முனைவது, இவ்வடிவங்களான சடங்கு சம்பிரதாயங்களை பேணிக்கொள்ளும்போது, கூடவே ஆண்-பெண் பாடுபாடுகளையும் சாதிப் பிரிவினைகளையும் பேணிக்கொள்கிறோம் என்பதனையே. பெண்களை ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட சாதியாகவே சடங்குகள் மூலம் மேலும் உறுதி செய்கிறோம். அவ்வாறே சாதிகளையும்...

மனித சமூகம் தம்மைத் தாமே இழிவு செய்யும், தம்மைத் தாமே கூறுபடுத்தி அடிமை செய்யும் மனிதக் குரூரத்தை அலங்காரங்களுடனும் தெய்வ பக்தி என்று புனிதங்களோடும் எல்லோருமாகச் சேர்ந்தே காப்பாற்றி வருகிறோம். இதில் இருந்து ஒடுக்கப்பட்டோர்கூட, தமது அடிமைத்துவத்தை உணர்ந்தாலும், தெளிவு பெற்றிருப்பினும் கூட, பொருளியற் காரணிகள் உட்பட பல்வேறுபட்ட சமூக காரணிகள் அவர்களின் அதற்கெதிரான போராட்ட உணர்வினை முளையிலேயே கருக்கி விடுகிறது.

புகலிடத்தில் இந்த விடயங்களைப் பார்த்தால், அவை பெருமை பேசவும் தமது பொருளாதார அந்தஸ்தை காட்டவும் மற்றும் பணம் பரிமாறிக்கொள்ளவும் என நிர்ப்பந்தத்தனமாக இருக்கின்றன. சாமத்தியச் சடங்கிற்கோ, கலியாணத்திற்கோ அல்லது குழந்தைப்பேற்றிற்கோ போவோர் கையில் பண நோட்டு வைத்த உறை இல்லாமல் போக முடியாது. பல சந்தர்ப்பங்களில் அப்படி ஒருவர் ஆஜராகாவிட்டாலும் உறை ஆஜராகியே தீரவேண்டும் என்ற நிலை இருக்கும் பட்சத்தில், எங்கே உண்மையான அன்பு, பாசம், உறவு கிடைக்கிறது.

உண்மையான உறவோ அன்போ பாசமோ நிகழ்வோ எதுவுமே இல்லாத போலித்தனமே எமது வடிவமாக இறுகிப் போயுள்ளது. இவற்றைக் களைவதற்கு பிரக்ஞை பூர்வமான அறிவு போதும். ஆனால் இங்கு எதுவுமே முக்கியமற்று, வடிவம் மட்டுமே முக்கியத்துவப்படுத்தப்பட்டு முன்னுரிமை கொடுக்கப்படுகிறது. இப்போது வீடியோ கமரா நடைமுறைக்கு வந்த பின்னர் வீடியோ படப்பிடிப்பாளரே விழாவின் கட்டுப்பாட்டாளராகி விடுகிறார். எவை எவை எப்படி நடக்க வேண்டும், காலம், இடம், முறை என்று சகலதும் அவர் வசப்படும் அளவிற்கு, வடிவம் என்பது போலித்தனத்தின் மகுடத்திற்குப் போய்விட்டது.

உண்மையை உள்ளத்தோடு பகிர முனைந்தால் வடிவம் தேவையில்லை. உள்ளத்தோடு கேட்டோரும் ஒட்டிவிட்ட வடிவங்களை விட முடியவில்லை என்றால், அதன் அடக்குமுறை அம்சங்களையாவது அகற்ற முனையவேண்டும். உதாரணத்திற்கு

— தாலி கட்டாது விடலாம். கணவர் இறந்த பின் கழற்றவும் தேவை இல்லை.

— இருவர் இணைவதற்கு குருக்கள் தேவை இல்லை.

— ஐயர் இல்லாமலே குழந்தை பிறப்பை ஏதோ ஒரு நாள் கொண்டாடலாம்.

— மந்திரம் சொல்பவரோ, சிகையலங்கரிப்பாளரோ வந்து முட்டி கொத்தாமல் இழவு வீட்டைச் செய்யலாம். புகலிடத்தில் சிகையலங்கரிப்போர் அதற்கு இடமளியாது விட்டவுடன் பிணம் என்ன எரியாமலா போய்விட்டது.

இப்படியானவற்றை கடைப்பிடிக்கலாம். ஆனால் பூப்புனித நீராட்டு விழாவை கொண்டாடுவதற்கு எந்த விதமான நியாயமான காரணங்களும் இல்லை. இங்கு ஒரு பெண்ணை அவமானப்படுத்துவதைத் தவிர, வேறு எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆகையால் அதை முற்றாக அழித்துவிட வேண்டியதுதான்.

புகலிடத்திற்கு வந்து இந்த சமூகங்களுக்குள் பலவிதத்தில் கலந்துவிட்ட நாம், எமது கலாச்சாரங்களை காப்பாற்ற முனையும் காவலர்களாகி விடுவதால், ஐரோப்பிய சமூகங்களின் நல்ல கலாசாரப் பண்புகளையும் கவனத்தில் கொள்ளாது விட்டு விடுகிறோம். காதலர் தினம், அம்மா தினம், அப்பா தினம், பிறந்த தினம், இசை தினம் என்று இப்படிப் பல தினங்கள் இருக்கின்றன, எந்தவித அடிமைத்தனங்களும் இல்லாமல். இவை எந்த விதத்திலும் நாகரிகத்திற்கு குறைந்ததோ அல்லது நமது 'கலாசார பண்பாடு' என்பதற்கு இழுக்கானதோ அல்ல. குறிப்பாக சிந்தனைகள் செயல்பாட்டு வடிவம் பெறவில்லை.

பெரியார் பேசியதோடு நிற்காமல், அவர்தம் அமைப்பு சார்ந்தோரிடையே செயல்படுத்துவதற்கான உத்வேகம் இருந்தமையினால், அவரது ஆற்றல் பல தளங்களிலும் வெளிப்பட்டது. ஈழத்திலும் தீண்டாமை ஒழிப்புப் போர், கோவில் பிரவேசம் போன்றன குறித்து வெறுமனே பிரதிகளில் பேசிக்கொண்டிருக்காமல், உக்கிரமாக செயற்படுத்த முனைந்ததினால்தான் அது சாத்தியமாயிற்று. இன்று சிந்தித்து எழுதுபவர்கள் கூட, தாமே அதை நடைமுறையில் கைக்கொள்வதில்லை.

இவ்வேளையில் அண்மையில் நடந்த ஓர் சம்பவத்தை சுட்டிக்காட்டல் அவசியம். 2002ம் ஆண்டு ஆனி மாதமளவில் சவிஸில் ஒரு இளைஞர் காலமானார். இழவுச் சடங்கின்போது, மனைவி தாலியைக் கழற்றிப் போடும் நிகழ்வை ஒரு சிலர் விளக்கியதன் நிமித்தம் அது கைவிடப்பட்டது. துணைவரை இழந்த பின்பும் கூட அந்தப் பெண் தாலியுடனேயே இருந்தார்.

நமது கலாசார வரலாற்றில் இது ஒரு முக்கியமான விடயமாகப் படுகின்றது. தாலியை கழற்றாமல் விடுவதன் மூலம் அவள் தொடர்ந்தும் இறந்தவனின் மனைவியாக இருக்கவேண்டும் என நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறார் என்று வியாக்கியானம் செய்யலாம். ஆனால் இது எமது கலாசார வழக்கத்திற்கு விழுந்த ஒரு முக்கியமான அடி. இது தொடருவதோடு தாலி கட்டும் நிகழ்வையே பெண்கள் மறுக்கும் காலம் நமக்கு நெருக்கமாக வேண்டும்.

2000

புகலிட இலக்கியம், புலம்பெயர்வு எழுத்துக்கள்

புகலிட இலக்கியம், புலம்பெயர்வு எழுத்துக்கள் என இலங்கை, இந்திய இலக்கியப் பரப்பெங்கும் பேசப்படுகிற காலம் தொண்ணூறுகளில்தான் பெரிதும் ஏற்படுகின்றது.

புறந்தள்ளல்களும் எள்ளிநகையாடல்களும் என கவனிப்பும் கவனிப்பாரற்றும் கிடந்த இவ் இலக்கியப் போக்கு, தொண்ணூறுகளின் இறுதிகளில் தவிர்க்க முடியாத, புறந்தள்ள முடியாத கவனிப்புக்குள்ளாகி வருகிறது. புகலிட எழுத்து என்பதை புதிய பரிமாணமாக, புதிய வெளிச்சமாக, தமிழ் எழுத்தின் எதிர்காலமாக, தீர்க்க தரிசனம் சொல்லும் போக்கினை அண்மைக் காலங்களில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. புகலிட எழுத்துக்களில் கவனம் கொள்ளும் புகலிடத்தாருக்கு இவ்வகையான பார்வைகள், தீர்க்க தரிசனங்கள் அச்சத்தையும் எச்சரிக்கையையும் விசனத்தையும்கூட ஏற்படுத்தி இருக்கிறது.

புகலிட எழுத்துக்கள் குறித்து இந்திய இலக்கிய சிந்தனையாளர்களிடம் இருந்து வெளிவரும் விடயங்களில் பொதுவாக ஒரு சிலரின் பெயர்கள் மட்டும் உச்சரிக்கப்படுகின்றனவே அன்றி, புகலிட இலக்கியத்தின் உட்சாரம், புதிய மதிப்பீடுகள், செல்நெறி போன்ற எவையுமே எப்போதும் திறனாய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. எதை வைத்துக்கொண்டுதான் இவர்கள் மதிப்பீட்டுக்கு வருகிறார்கள் என்பதை முற்றிலும் அறியாதவர்களாகவே புகலிடத்தார் இருக்கவேண்டியதும் கேட்கவேண்டியதுமான அவலம்.

இந்நிலைமையில் புகலிட எழுத்துக்களின் உருவாக்கம், வளர்ச்சி, இன்றைய நிலை என்பவை குறித்து ஆராயவேண்டிய தேவையை நாம் உணர்கிறோம். இன்றைய நிலைமை என்பதை தேக்கமாகவோ, திசையற்ற வெளியாகவோதான் பார்க்க வேண்டிய நிலைமைக்கு எனது அவதானிப்புகள் என்னைத் தள்ளியுள்ளன. திசையற்ற வெளி என்பதுகூட இலக்கியத்தின் செழுமைக்கும் இனி வரும் காலத்திற்குமான பொருத்தப்பாடான அத்திவாரமாகவும் பலர் கருதவும் இடமுண்டு. என்னால் அவ்வகையான கருத்துக்கு வர முடியவில்லை. ஒரு வகையில் வம்புச் சண்டையில் வீழ்ந்து மடியும் ஒரு மதுக்கடை மைதானமாகவும் புலம்பெயர் இலக்கியத்தை பார்க்க முடிகிறது.

புகலிட இலக்கியம், புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் என்பதில் சில சிக்கல்கள் இருக்கின்றன.

1. புகலிட இலக்கியம் என்பது அதனுடைய உள்ளடக்கம்/ உள்சாரம் பற்றியது.

அதாவது பொதுவாக, இலக்கிய வகைகளுள் புகலிட இலக்கியம் (Exil literature) என வகைப்படுத்தும் தன்மையில் பார்க்கிறபோது,

அ) புலம்பெயர்ந்தோர்களின் எழுத்துக்களில் சிலரின் எழுத்துக்களை புகலிட இலக்கியம் என பிரித்துப் பார்க்கலாம்.

ஆ) ஒரு எழுத்தாளரின் எழுத்துக்களில் புகலிடம் எனச் சுட்ட முடியாத எழுத்து என பிரித்துப் பார்க்கலாம்.

நான் இந்த சர்ச்சைகளுக்குள் இறங்குவது இந்த உரையின் நோக்கம் அல்ல.

2. புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் என நாம் குறிப்பிடும்போது புலம்பெயர்ந்த மக்களிடையே காணும் அனைத்து வெளியீடுகளையும் நாம் உள்ளடக்க வேண்டும்.

அப்படி உள்ளடக்கும்போது ஈழநாடு, ஈழமுரசு, மற்றும் கனடாவில் இருந்து வெளிவருகின்ற உலகத் தமிழர், முழக்கம், நம்நாடு, இத்தியாதியோடு எரிமலை போன்ற சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவரும் படைப்புகளையும் சேர்த்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் நாம் அப்படிப் பார்ப்பதில்லை. மற்றும் இலங்கை, இந்திய இலக்கிய ஆர்வலர்களின் பார்வையிலும் அப்படி அல்ல. இந்த இடத்தில் புலம் பெயர்ந்தோர் எழுத்துக்களிடையே முக்கியமான ஒரு பிரிப்பு வருகிறது. இது மிகவும் இயல்பாக நடந்தது. இதுதான் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி என ஒன்று இருக்குமாயின் அதன் மூல வேராகவும் இருக்கிறது.

இயக்கங்களின் அல்லது இயக்கத்துக்கு பிரச்சாரம் எனும் அடிப்படையில் வெளிவரும் எழுத்துக்களும், அவை அல்லாது வரும் எழுத்துக்களும் என இங்கே பிளவுபட்டது. இவ்விடத்தில் உள்ள நிலைமைகளை நாம் விரிவாக அவதானத்திற்குக் கொண்டு வருதல் வேண்டும். அப்போதுதான் முக்கியத்துவப்படுத்தப்படும் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் என்பதன்

ஆரம்பமும் அதன் வளர்ச்சிக்கான மூலாதாரங்களையும் முயற்சிகளையும் நாம் அவதானிக்க முடியும்.

இதற்கு 85ம் ஆண்டுகளின் முன்னரும் பின்னருமாக என்று ஒரு பிரிப்பைப் போடலாம் என்று நான் நினைக்கிறேன். 85ம் ஆண்டை நான் குறிப்பிடுவதற்கு அடிப்படைக் காரணம், ரெலோ (தமிழீழ விடுதலை இயக்கம் — TELO) அமைப்பு புலிகளினால் தடை செய்யப்பட்டதும், தொடர்ந்து மற்றைய அமைப்புகளும் தடை செய்யப்பட்டும் சிதைந்தும் போன காலப்பகுதி.

- இதற்கு முன்னர் வந்த பத்திரிகைகளில் பெரும்பாலானவை இயக்கப் பிரச்சாரப் பத்திரிகைகளே. இயக்கம் சாராத பத்திரிகைகளும் வெளிவந்திருக்கின்றன. குறிப்பாக பாரிஸில் எழில், புதுவெள்ளம், தாயகம், சிந்து போன்ற பத்திரிகைகளும், ஜெர்மனியில் வண்ணாத்திப்பூச்சி போன்றவையும் வந்திருக்கின்றன.
- இயக்கப் பிரச்சாரப் பத்திரிகை படைப்புகளில் பெரும்பாலும் இயக்கத்தையும் போராட்ட உணர்வையும் தூண்டும் படைப்புகளே அதிகம் இருந்தன. மிகக் குறைவாக, புகலிட வாழ்வு குறித்த படைப்புகளாக பெரிதும் கவிதைகளும் சில கட்டுரைகளும் காணப்படுகின்றன.

மற்றைய பத்திரிகைகளில் புகலிடம், புகலிட வாழ்வு போன்ற எந்த அம்சங்களும் இல்லாது ஈழத்து இலக்கிய 'இயக்கத்திற்கு முந்திய' இலக்கிய செயற்பாடுகளை மூலமாக கொண்ட வெளிப்பாடுகளாக இருந்தன.

மேலும் இன்னொரு காரணத்தையும் நான் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். குறிப்பாக எழுத்திலோ மற்றும் வேறு கலை — கலாச்சார விடயங்களிலோ ஆர்வம் ஈடுபாடு கொண்டு செயற்படுவோர்களாக இருந்தவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள், ஏதோ ஒரு இயக்கத்தின் ஆதரவாகவோ அன்றேல் எல்லா இயங்கங்களிற்கும் ஆன பொது ஆதரவாளர்களாகவோ தான் இருந்தார்கள். இதற்குள் அடங்காதவர்கள் பொதுவான சமூக செயற்பாடுகள், சமூக வளர்ச்சிகள், போராட்டங்கள் எதிலும் ஈடுபாடற்றவர்களாக இருந்தார்கள் என்றும் கொள்ள முடிகிறது.

இந்நிலையில்தான் இயக்க மோதல்கள் உருவாகுகின்றன. இவைகளும் இப்பத்திரிகைகளில் பிரதிபலிக்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்க விடயம். இயக்கங்களுக்குள்ளும் உட்கட்சி ஜனநாயகம் பற்றிய பிரச்சினைகள் வன்முறையின் உச்சங்களாகிச் சிதைக்கின்றன. முடிவில் விடுதலைப் புலிகளே ஒரே ஒரு இயக்கமாக, தளத்தில் இயங்குகிற இயக்கமாக, தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஒரே ஒரு தலைமையாக தன்னை ஸ்தாபித்துக் கொள்கிறது.

அதே சமயம் மற்றைய இயக்கங்களில் இருந்த சமூக அக்கறை கொண்டோர் இயக்கங்களில் இருந்து கரைந்து, இயல்பாக வெளியேறியும், மற்றும் திட்டவட்டமான கருத்து முரண்பாடுகளோடு பிரிந்தும் உதிரியாகிற நிலைமையும் உருவாகிறது. இந்த நிலைமையில் உதிரியாக பல்வேறுபட்ட

இயக்கங்களிலும் இருந்து வெளியேறியோர் மத்தியில் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் இருத்தல் குறித்து புதிய கேள்விகளும் புதிய தேடல்களும் தோன்றுகிறது.

ஏற்கனவே இயங்கியோர் தனித்தேயாயினும் தொடர்ந்து சமூகத்தின்பால் வேலை செய்ய வேண்டும் என்ற முனைப்போடு காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் எங்கெங்கு இருந்தார்களோ அங்கு தமக்கு அயலிலே உள்ள ஒத்த கருத்து நிலையோடும் புதிய தேடுதல் நோக்கோடும் உள்ளவர்களோடு இணைந்து பத்திரிகைகளை உருவாக்குகிறார்கள்.

இவர்கள் பத்திரிகைகளை உருவாக்குவதற்கு மிகவும் முக்கியமான காரணம், புலம்பெயர்ந்த மண் போராடும் மண் அல்ல. அமைப்பாக சேர்ந்து எதற்கெதிராகவும் போராட முடியாது. தமது கருத்துக்களை பகிர்ந்து கொள்வது, தமது கருத்துக்களை செப்பனிட்டிக் கொள்வது; போராட்டம் சம்பந்தமான புதிய தேடல்களை நோக்கி நகர்வது என்பது போன்றவை இருந்துள்ளது.

கருத்துக்களையும், கேள்விகளையும் மற்றையோரோடு பகிர்வது தவிர்ந்த எவ்வித செயற்பாட்டிற்கும் இவர்களிடம் வழி இருக்கவில்லை. இயக்கங்களின் அராஜகங்களினால் துரத்தப்பட்ட, நிராயுதபாணியாக்கப்பட்ட ஆற்றாமை அவலம் தான் இவர்களிடம் இருந்தது.

முதலாம் உலக மகாயுத்தத்தின் பின் சிந்தனையாளர்களிடம் நிலவிய கேள்விகள் போல், அதாவது, இதுவரை பேசி வந்த சிந்தனைகளும் கருத்துக்களும் பண்பாடுகளும் எதை எமக்கு நிகழ்த்தி விட்டிருக்கின்றன போன்ற கேள்வி இருந்தது போல், இவர்கள் இருக்கிறார்கள். இதுவே இவர்கள் பத்திரிகைகளை உருவாக்குவதற்கு காரணமாகிறது.

இவர்கள் உருவாக்கிய பத்திரிகைகளின் பெயர்களைப் பார்த்தால் எல்லா இடமும் பரவிக் கிடந்த மனநிலையை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும். அறுவை, மனிதம், சிந்தனை, தூண்டில், புதுமை, தேடல், ஓசை, பள்ளம், தேனீ, அக்னி, தமிழ் ஏடு, தாயகம், வெகுஜனம், அ ஆ இ, பனிமலர், பெண்கள் சந்திப்பு மலர் இப்படியாக. பெண்கள் சஞ்சிகைகளாக நமது குரல், கண், சக்தி, ஊதா வெளிவருகிறது.

இப்பத்திரிகைகள் தமது சுற்றாடல்களில் மட்டுமே அறிமுகமாகி இருந்தன. பாரிஸ், லண்டன் போன்ற நகரங்களில்கூட குறிப்பிட்ட சிலருக்குத்தான் தெரிந்திருக்கிறது. ஜெர்மனி, சுவீஸ் போன்ற நாடுகளிலும் மாநிலங்களுக்கு மட்டும்தான். ஒரு சில பிரதிகள் மட்டுமே தொடர்புள்ளவர்களுக்கு கிடைத்தது. இக்காலத்தில் பல சஞ்சிகைகள் வெளிவருவதை பலரும் அறியும் பொருட்டும், பல சஞ்சிகையாளர்களை அறியும் பொருட்டும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட சந்திப்பு, இலக்கியச் சந்திப்பு, தொடராக நகரத் தொடங்குகிறது.

இலக்கியச் சந்திப்பு உருவாக்கத்தின் பின், தொடர்ந்த சந்திப்புகளில் வாசகர் விமர்சனம் அல்லது வாசகர்களும் ஆக்கதாரர்களும் அளவளாவுகின்ற நிகழ்வு முக்கிய இடம் வகிக்கிறது. இலக்கியச் சந்திப்பே

இந்த நிகழ்வுடனேயே ஆரம்பமாகும். சந்திப்புகளில் முக்கால்வாசி நேரம் இதற்கே ஒதுக்கப்பட்டது. அதற்கான தேவையும் இருந்தது. பெரும்பாலும் ஒரு நாள் நிகழும் சந்திப்புகளில் ஆரம்பம் முதல் மதியம் வரை வாசகர்கள் கேள்விகளும் விமர்சனங்களுமாகவும், மதியத்தின் பின்னர் ஆக்கதாரர்களின், சஞ்சிகை ஆசிரியர்களின் பதில்களுமாக இருந்தது. இலக்கிய சந்திப்புகளும் ஒவ்வொரு மூன்று அல்லது நான்கு மாத இடைவெளிகளில் எல்லோராலும் மிக உற்சாகமாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன.

இக் காலகட்டங்களில் வெளிவந்த சஞ்சிகைகளில் காணப்படுகின்ற படைப்பாளிகளின், கருத்தாளர்களின் பெயர்களைப் பார்க்கும்பொழுது 200க்கும் மேற்பட்டவர்கள் எழுத்து முயற்சியில் பங்கேற்றிருக்கிறார்கள் எனத் தெரிகிறது. இவ்வளவு பேர்கள் எழுத்து முயற்சிகளில் ஆர்வத்துடன் உழைத்ததை காணக் கூடியதாக இருந்தது. இலக்கியச் சந்திப்பின் மூலமும் மற்றும் விமர்சனங்கள் மூலமும் ஒவ்வொரு ஆக்கங்களும் சஞ்சிகைகளும் புடம் போட்டன. இப்போக்குகள் ஒரு நூலைந்து வருடங்கள்தான் நீடித்தன.

இக்காலத்தை 'புகலிட இலக்கியத்தின் பொற்காலம்' என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

ஆக்கங்கள் அனைத்தும் இலக்கியத் தரம் மிக்கவையா இல்லையா என்பதற்கப்பால், பல்வேறுபட்ட அவலங்களையும் வாழ்வையும் அள்ளிக்கொண்டு வந்திருக்கின்றன. ஈழத்தின் ஒவ்வொரு முக்கியமான நிகழ்வின் தாக்கத்தையும் இங்குள்ள சஞ்சிகைகளில் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்திருக்கின்றது. அதிகமான ஆக்கங்களில் விமர்சனமே முன்னோக்கி நின்றிருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது.

இனப் போராட்டம் கேள்விக்குள்ளாகியது.

தேசியம் கேள்விக்குள்ளாகியது.

யாழ் மேலாதிக்கம் அடையாளப்படுத்தப்பட்டது.

கலாச்சார மதிப்பீடுகள் கேள்விக்குள்ளாயின.

சாதி, சமயம், பிரதேசம் எல்லாம் முக்கிய விவாதங்களாகின.

இவை ஒரு பக்கம் இருக்க, புகலிடத்தின் அவலங்கள் எழுத்தில் விளைந்தன. புதிய மொழி, நிறவாதம், மேற்கத்தைய நாகரிகத்தின் கந்தல்கள், நிர்வாகப் புறக்கணிப்புகள், நாசிகளின் மிலேச்சத்தனங்கள், அகதிகளைப் பராமரிப்பதில் நிகழும் கொடுமைகள் எனப் பல்வேறு விடயங்களையும் மற்றும் பெண்விடுதலை நோக்கிய, அவர்களின் அன்றாட வாழ்வில் புகலிடம் தரும் புதிய நெருக்கடிகள் பலவும் ஆக்கங்களில் எடுத்தாளப்பட்டன. பார்த்திபனின் ஒரே ஒரு நாவல் முயற்சி போக, மீதமெல்லாம் கவிதைகளாகவும் சிறுகதைகளாகவும் சிறு கட்டுரைகளாகவும் விரவிக் கிடந்தன. எதிர்காலத்தில் இவை யாவற்றையும் தொகுத்துப் பார்க்கிற வாய்ப்பு ஏற்படும்போதுதான் நாம் இந்த செழுமைக் காலத்தை முழுமையாக உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

ஆயினும்,

- மறையாத மறுபாதி - பெண்களின் கவிதைகள்
- பனியும் பனையும் - புகலிடக் கதைகள்
- புது உலகம் எமை நோக்கி - பெண்களின் சிறுகதைகள்
- துருவச் சுவடுகள் - நோர்வே கவிதைகள்
- கட்டிடக் காட்டுக்குள் - செல்வம் (கவிதைகள்)
- ஈழத்துப் புறநானூறு - றஜீன்குமார் (கவிதைகள்)
- கோசல்யா கவிதைகள்
- இரண்டாவது பிறப்பு - அருந்ததி (கவிதைகள்)
- சுயதரிசனம் - ஆனந்த பிரசாத் (கவிதைகள்)
- எழுக அதிமானிடா - வ. ந. கிரிதரன் (கவிதைகள்)
- முகம் தேடும் மனிதர்கள் - குமார் மூர்த்தி (சிறுகதைகள்)
- ஓர் அகதியின் பாடல் - வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன் (கவிதைகள்)
- குழந்தைகளிடம் பொய்களைக் கூறாதீர்கள் - செழியன் (கவிதைகள்)
- அதிகாலையைத் தேடி - செழியன் (கவிதைகள்)
- செட்டை கழற்றிய நாங்கள் - ரவி, சுவீஸ் (கவிதைகள்)
- கவிதைத் தொகுப்பு (கனடா) - ரதன், மலையன்பன், கந்தசாமி
- யுத்தத்தைத் தின்போம் - (கவிதைகள்)
- யுத்த சன்யாசம் - சக்கரவர்த்தி (சிறுகதைகள்)
- நிஷ்டை - கலாமோகன் (சிறுகதைகள்)
- யுத்தத்தின் இரண்டாம் பாகம் - சக்கரவர்த்தி (சிறுகதைகள்)
- பனிவயல் உழவு - திருமாவளவன் (கவிதைகள்)

இவற்றை விடவும் ஏதாவது தவறி இருக்கலாம். இவைகள்தான் இதுவரை தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும் தொகுக்கப்படாமல் இருக்கிற சிறந்த ஆக்கங்கள் இதைவிடவும் 10 மடங்குகளுக்கு மேல் என்பது மிகையான கணிப்பீடு அல்ல.

தொண்ணூற்றி ஐந்துகளின் பிற்பாடு சஞ்சிகைகள் மெல்ல மெல்ல நின்று போகின்றன. பிரான்சில் சபாலிங்கத்தின் கொலை இதற்கு ஒரு காரணம் என சூட்சுமமாக உணரப்பட்டு வருகிறது. நிதி வசதி இன்மை, வாசக ஆதரவு குறைவு என மற்றுமொரு காரணமும் உண்டு. ஆக்கங்களுக்கோ, ஆக்கதாரர்களுக்கோ நம்மிடம் பஞ்சம் ஏதும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. சில சஞ்சிகைகளுக்கு இருந்திருக்கலாம்.

முக்கியமாக சபாலிங்கம் கொலை நிகழ்த்திய அச்சுறுத்தல், சமூக நலமைகள் குறித்து, அரசியல் அபிப்பிராயம், கருத்துச் சொல்வதை அச்சுறுத்தியது. பலரை சுய தணிக்கை செய்ய வைத்தது. பலர் எழுதுவதையே விட்டுவிட்டனர். சிலர் சஞ்சிகைகளையே விட்டுவிட்டனர். இந்நிலைமையானது இறுதியில் நமது அரசியலில் பிரக்ஞை கொள்ளாத நிலைமையை உருவாக்கியது. இறுதியில், பெரிதும் சமூக அரசியல் நிலைமை போன்றன தவிர்க்கப்பட்டு, எப்போதாவது இடையிடை நோகாமல் சொல்லும் போக்கே காணப்பட்டு வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது. விடுபட்டுப்போன இந்த வெற்றிடத்தை நிரப்பியது உலகமயமாதல், பின்நவீனத்துவம் போன்றவையாகும்.

உலகமயமாதல், பின்நவீனத்துவம் போன்றவை புதிய சூழல், ஐரோப்பிய மொழிகளினூடாகவும் வாழ்வினூடாகவும் பரிச்சயம் கொள்ளும் அனுபவங்களில் இருந்து கட்டுரைகளாகவும் உரைகளாகவும் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றன. அதே சமயம் பின்நவீனத்துவ பரிந்துரைப்புகளை அப்படியே பிரதிபண்ணும் போக்குகளும் அதிகமாக காணப்பட்டன. தலித்தியம் கிட்டத்தட்ட முழுக்க முழுக்க இந்திய வளர்ச்சியின் பிரதிபலிப்புகளாகவே இருந்து வருகின்றது. பெண்ணியப் பார்வை மட்டும் படைப்புகளாக வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது.

இலக்கியத்தினூடான தேடல் என்பது மந்தமாகிப் போன ஒரு தன்மையைத்தான் இங்கே அவதானிக்கக் கிடைக்கிறது. இந்த மந்த நிலைக்கான காரணங்கள் என்ன? இவ்வளவு வெளியீடுகள், இவ்வளவு பேர் ஆர்வத்துடன் எழுதியவர்கள் ஏன் இன்று எழுதவில்லை. அப்படி எழுதுபவர்களிலும் புகலிட சமூக வாழ்வு குறித்தான தாக்கங்கள் எதையும் அனுபவம் கொள்வதில்லை. அதை விடுத்து, மனித ஜீவிதம் குறித்தோ, இருத்தல் குறித்தோ, ஆக்கங்களில், சிந்தனை முயற்சிகளிலே ஒரு தேடல் இல்லை.

இன்றுவரை இயங்கிக்கொண்டு வருபவர்களைப் பற்றிக்கொண்டு வருவது எது என்பதுதான் முக்கியமான கேள்வி. மேலே குறிப்பிட்ட புறவயமான சூழ்நிலைதான் இந்த தேய்வு நிலைக்குக் காரணமா என்றால், இல்லை என்று சொல்லத்தான் முடிகிறது. புலிகளின் அராஜகம், கருத்துச் சுதந்திர மறுப்புத்தான் காரணம் என்றால், தோற்றுத்தான் போவோமா?, இருள்வெளி, இனியும் சூல் கொள் போன்ற தொகுப்புகள் எப்படி வெளிவந்தன. இம் மூன்றும் சபாலிங்கம் கொலையுண்ட சூழலில் இருந்துதான் வெளிவந்திருக்கின்றன.

இவ்விதமாகத்தான் நாம் எமது சிதைவை பார்த்து வந்திருக்கிறோம். ஆயினும் நிலைமை இவற்றில் முற்றாகத் தங்கி இருக்கவில்லை.

1. ஏற்கனவே இருந்த பண வசதியின்மை இன்று இல்லை. அதாவது, நாம் இந்நாடுகளில் குடியேறி தொழில் ஏதும் இல்லாமல் அல்லது அரையும் குறையுமான தொழில்களோடு கூடவே பலரையும் பராமரிக்க வேண்டிய நிலைமையும், ஊரில் உள்ளவர்களை பார்க்க

வேண்டியதுமான மிகவும் இக்கட்டான நிலைமை இன்று இல்லை. “இன்று இல்லை” என நான் குறிப்பிடுவது மிகவும் குறைவு என்பதையே. 85களின் பிற்பாடு பத்திரிகை, அமைப்புகள், குழுச் செயற்பாடுகளென அறியப்பட்டவர்களை நான் இன்று சந்திக்கும்போது, பலரும் சொந்த வீடு, கார், வீட்டுத் தளபாட வசதிகள், மேலும் பல சேமிப்புகள் எனத்தான் காண முடிகிறது.

2. ஏற்கனவே எமது சுற்றாடல் பற்றி தெரிந்து வைத்துக் கொண்டவை, இந்த நாட்டின் சட்டவாக்கங்கள், சமூக இருத்தலுக்கான வசதிகள், சலுகைகள் மற்றும் எந்தவொரு அலுவலைச் செய்வதாயினும், அதை எப்படி இலகுவாகச் செய்யலாம் என்பதற்கான அறிவுகள், முக்கியமாக எங்களிடம் உள்ள மொழிப் பற்றாக் குறையினால் தெரிய வரவில்லை. இன்று பெருமளவிலானோர் அந்தந்த நாட்டு மொழிகளில் ஓரளவு தேர்ச்சி பெற்றவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.
3. பிரான்ஸ், சுவிஸ் தவிர்ந்த ஏனைய நாடுகளில் வேற்று நாட்டுப் பிரஜைகளின் ஜனநாயக கருத்தியல் முயற்சிகளுக்கு பெரிதும் அரசு பாதுகாப்பு வழங்கப்படுகிறது.

இங்கே இன்றுள்ள நபர்வாதப் போக்குகள், பொய்கள், புரட்டுகள், முதுகு சொறிதல்கள், முதுகில் குத்துதல் போன்ற இன்னோரன்ன செயற்பாடுகள் அரங்கேறுகின்றன. ஒன்றாகச் சேர்ந்து இயங்கிய, நடத்தையில், பண்பில் முரண்பாடேதும் காணாத ஜனநாயக சக்திகள் எனக் காணப்பட்டவர்கள் முகம் பார்த்துக் கதைக்க முடியாத விரோதியாக கட்டமைக்கப் படுகிறார்கள். “வா! சண்டைக்கு வாடா பார்ப்பம்!” என வீராவேச அழைப்புகள் விடப்படுகின்றன. இந்த வன்மம் வேறு யாருடனும் அல்லாது, இவர்களுடைய சகாக்கள் மீதே விடுக்கப்படுகின்றது. இவை ஏன் எப்படி வந்தது என்பது என் ஆய்வில் முக்கிய காரணியாகின்றது.

இந்த நபர்வாத புகலிட இலக்கிய இயக்கப் போக்குகளை மோசமாக சிதைக்கின்ற சமூக நிலைமைகளின்மீது ஜனநாயக அக்கறை கொண்ட செயற்பாடுகள்மீது கண்ணி வெடி வைக்கிற இவ்வித நோயின் அறிகுறிகளை நாம் 85ம் ஆண்டிற்குப் பிற்பாடு முகிழ்த்த இலக்கிய வளர்ச்சியின் அத்திவாரங்களில் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. இயக்கங்களில் இருந்து உதிரியாகி வந்தோரும் இப்படி எதுவுமே இல்லாமல் தனி நபராகவும் உள்ளோரின் கூட்டாகவும் தனியாகவுமான ஆரம்பகால செயற்பாடுகளில் முதன்மை பெற்றிருந்தது, இயக்கங்களின் அராஜகப் போக்குகளை இனம் காணுதலும் கண்டித்தலும் அம்பலப்படுத்துதலும் ஆகும்.

இவற்றைக் காணுதலை அல்லது அம்பலப்படுத்துதலை நான் பிழை என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் இவர்கள் யாரும் நாம் காணுகிற கருதுகிற ஜனநாயகத்தை அல்லது அச்சூழலை கொண்டு வருவதற்கான எவ்வித முயற்சியையும் மேற்கொள்ளவில்லை. ஓர் அமைப்பாக செயற்படுவது எவ்வகையிலும் முடியாத காரணமாயிருந்தது. எவ்வித செயற்பாடுகளுமற்று அல்லது அதற்கான கரிசனையுடன் கூடிய நோக்கமும் அற்று, மற்றவர்களை

அல்லது மற்றவர்களின் செயற்பாடுகளின் ஜனநாயக மீறல்களை மட்டுமே கண்டுகொண்டு வெளிப்படுத்துவதினூடாக தாம் தம்மை ஓர் ஜனநாயகவாதியாக காட்டிக்கொள்வதும் திருப்தியுறுவதுமான போக்கே இருந்து வந்திருக்கிறது.

இயக்கங்களையோ அல்லது எவ்வித செயற்பாடுகளையோ விமர்சிக்கும்போது அவற்றின் பிழைகளை சுட்டிக்காட்டுவதோடு மட்டும் நின்று கொள்வதும் ஏதாவதொரு நல்ல செயற்பாட்டைத் தன்னும் சுட்டிக்காட்ட முடியாத தன்மையையும் இங்கு நோக்க வேண்டும். குற்றம் காணுவதுடன் திருப்தியுற்று தம்மை புனிதர்களாக காட்டிக் கொள்ளும் போக்கு, நிலைப்பாட்டு அரசியல் போக்காக கருத்தளவில் கருத்துக் சுதந்திரத்துக்கு எதிரான போக்காகவே எம்மை வைத்திருந்திருக்கின்றது. எனது நிலைப்பாடு என்ன? உனது நிலைப்பாடு என்ன? நானா நீயா சரியானது என்பதைக் கண்டடைவதும், ஒரு மசிரி விலகினாலும் நான் வேறே நீ வேறே என்ற போக்கும் இருந்து வருகிறது.

குறிப்பாக, ஒருமித்து இலக்கியச் சந்திப்பில் கலந்து கொண்டு இலக்கியச் சந்திப்பின் அவசியத்தை, தேவையை உணர்ந்து செயற்படும் பல்வேறுபட்ட குழுவினர், தனிநபர்கள் கூட ஒன்றாய் சேர்ந்து வேலை செய்வதற்கான சாத்தியப்பாடுகள் எதுவும் இருக்காதபடிக்கு இந்நிலைப்பாட்டு அரசியல் விளங்கியது. எவ்வகையிலேனும் முரண்பாடுகளை சிறு அளவிலேனும் காண்பதும், அதை முதன்மைப்படுத்துவதும் முக்கியமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இவை கருத்தளவில்தான் என்று வெளிப்படையாகப் பேசப்பட்டாலும், உள்ளார்த்தமாக ஆளுமை சார்ந்தும் கண்காணிப்புக்கும் அச்சத்திற்கும் எச்சரிக்கையாக இருந்து வந்தது.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் இலக்கியச் சந்திப்பின் உருவாக்கம் பற்றியும், அதன் நகர்ச்சி பற்றியும் சில அவதானங்களை முன் வைக்க விரும்புகிறேன். முதல் இலக்கியச் சந்திப்பு எதேச்சையானது. சகல சஞ்சிகை ஆக்கதாரர்கள் எல்லோரும் அறிமுகமாவோம் என்பதற்கு மேல் எவ்விதமான எதிர்பார்ப்புகளோ, திட்டங்களோ இருக்கவில்லை என்று தெரிகின்றது. இந்த இலக்கியச் சந்திப்பை தொடரவேண்டும் என்று ஆவல் கொண்டு எழுந்த முயற்சியில் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கான ஒரு ஒழுங்கு தேவைப்படுகிறது. இங்கே வழமையான அமைப்பு முறையை யாரும் விரும்பவில்லை. மாறாக எவரும் எவரிடமும் அதிகாரத்தையோ தலைமையையோ விட்டு வைக்கத் தயாராக இல்லை. ஏற்கனவே தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் நிமித்தம் நம்பிய தலைமைகள், நம்பிக்கை இழந்த தலைமைகள் போன்றவற்றில் கிடைத்த அனுபவங்கள் இதில் முக்கிய பங்காற்றியது.

ஒவ்வொருவரும் எந்த அமைப்பில் இருக்கிறார்களோ இல்லையோ என்று தெரியாத நிலையில் யாரும் தலைமை ஏற்கும் பட்சத்தில் அது அவர் சார்ந்த அமைப்பின் கையாளுகைக்கு ஆளாகும் என்ற அச்சம் ஓர் காரணமாக இருந்தது. இன்னொரு வகையில், தாமே சரியான நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருக்கிறோம் எனும் திடமான நம்பிக்கையில்

யாருடைய தலைமையையும் யாரும் ஏற்கத் தயாரில்லை. முக்கியமாகத் தலைமை என்பது எப்போது எப்படி ஏமாற்றும், எப்போது எம்மைக் கழற்றி விடும் என்று தெரியாத ஒரு பாம்புப் புற்றாய் தெரிந்ததும் ஒரு காரணமாயிற்று.

இந்நிகழ்வைத் தொடர்ந்து பேண வேண்டும் என்ற ஆவலில், எவரும் இதைச் சிதைத்து விடக்கூடாது என்ற உணர்வின் ஆதங்கம் எவரையும் நம்பவும் இடங்கொடுக்கவில்லை. அதே சமயம் முக்கியமாக யாரும் தமது முதன்மையை அல்லது எல்லோரும் போலான சம அங்கத்துவம் அதன் மேல் உள்ள சம உரிமை, ஆளுமையை கொஞ்சமேனும் இழக்கவும் தயாரில்லை.

இது இன்னொரு வகையில் யாரையும் தயாராக்காத நிலையில், தாமும் செய்ய முடியாத பொறியில் அகப்படுவது போல இலக்கியச் சந்திப்பைத் தொடர முடிந்ததே தவிர, அதனால் வேறு எந்த முயற்சிகளையும் செய்ய முடியாமல் போயிற்று. தொகுப்புகள் வெளியிடுதல், பிரத்தியேகமாக, இலங்கை, இந்திய எழுத்தாளர்களை அழைத்தல் என்பவையெல்லாம் அவ்வச் சந்திப்புகளை ஒழுங்கு செய்யும் தனி நபர்களின் முயற்சியே ஒழிய, ஒட்டு மொத்த இலக்கியச் சந்திப்பின் நோக்கம் முயற்சி எனக் கொள்ள முடியாது. யாரையாவது கூப்பிடுவோமா என ஒரு கேள்வியை வைத்தால் அச்சாத்தியமே அற்றுப் போகும் சூழல்தான் நிலவி வருகிறது.

அடுத்தது தூய்மைவாதம். இதுவும் இவ்வித முரண்பாடுகளை அகலிப்பதற்கும் தனித்திருப்பதற்கும் வசதியாகவும் போனது. மற்றும் குழுவாக இயங்கிய அனைத்து சக்திகளையும் தனித்தனியாக பிரித்தும் விட்டது.

இவைகளை எல்லாம் நான் பிழை என்று சொல்ல வரவில்லை. இதை சமூகமயப்படுத்துதலில் இவர்களின் நோக்கமின்மையும், தன்னளவில் பேணுவதினூடாக புனிதத்தைக் கட்டமைக்க முயன்ற நோக்காக மட்டும்தான் கூட்டிக் காட்டுகிறேன். இதற்கும் மேலாக, ஈழத்தில் யுத்தத்தின் நிமித்தம் நம் உறவுகள் துன்பம் அனுபவிக்கையில், நாம் ஆடம்பரமாக எதுவும் செய்யக் கூடாது. குழந்தைகளுக்கு பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம் செய்யக்கூடாது என்ற அளவிற்குப் போய்விட்டது.

ஒரு பத்திரிகை இவ்வடிப்படையில் கருத்து வைத்தால், அப்பத்திரிகைக் குழு தன்னளவில் தன்னும் அதை நடைமுறைப் படுத்த வேண்டும் என்ற கருத்துநிலையை உருவாக்கியது. முன்னணிச் செயற்பாட்டாளர்களாக அடையாளப்படுத்த வேண்டும் என்ற கருத்துநிலை உருவாகியது. குறிப்பாக, தூண்டில் அமைப்பு உடைந்து போனமைக்கு இது ஒரு முக்கிய காரணமாகியது.

சுவிஸில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய மனிதம் குழு. இக்குழுவில் 30 பேருக்கு மேல் மிகத் தீவிரமாக பங்கேற்கிறார்கள். இவர்கள் மனிதம் என்னும் சஞ்சிகையை கொண்டு வந்தார்கள். இவர்கள் இன்னும் ஒரு படி மேலே போய், சிகரெட் பிடிக்கக் கூடாது, கொகாகோலா குடிக்கக்

கூடாது, மக் டொனால்ட் இல் சாப்பிடக் கூடாது. குழுதம், ஆனந்த விகடன் வாசிக்கக் கூடாது. இப்படி பல கட்டுப்பாடுகளை கொண்டு வந்தார்கள். சீட்டுப் பிடிக்கக் கூடாது, சொந்தத் தொழில் தொடங்கக் கூடாது (முதலாளியாகி விடுவார்), வட்டிக்கு கொடுக்கக் கூடாது, சடங்குகளுக்கு போகக் கூடாது, அன்பளிப்புகள் வாங்கவோ கொடுக்கவோ கூடாது போன்ற இத்தியாதி. இந்தத் தன்மை அவர்களிடையே பல போக்குகளை உருவாக்கியது.

1. ஒவ்வொருவரையும் அவர்களின் உறவுகளில் இருந்து துண்டித்தது. அவர்களின் உறவுகள் மற்றும் தனிப்பட்ட நட்புகள் சமூகம் அனைத்திலிருந்தும் அவர்களைத் தனிமைப்படுத்தியது.
2. புதிய சகாக்களை தோழர்களை இதற்குள் கொண்டு வர முடியாமல் போனது.
3. உள்ளுக்குள்ளேயே இதை மீறுவதற்கான முயற்சியும் மீறும்போது குற்றப் பத்திரிகை சுமத்தி அவர்களை வெளியேற்றும் போக்கும் தீவிரமாக உருவாகியது.

ஒவ்வொருவரும் இதன் பொருட்டு மற்றவரை கண்காணிக்கும் போலீஸ்காரன் வேலை பார்ப்போராக மாறிப் போயினர். பெரும்பாலான அவர்களின் மாதாந்தக் கூட்டங்கள் இது பற்றி விமர்சிப்பதாகவும், முரண்பாடு கொள்வதாகவும் ஆட்களை வெளியேற்றுவதாகவும் அமைப்பில் நம்பிக்கையற்றுப் போவதுமாக கழிந்து போயின.

ஜனநாயகம், ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் அதிக அக்கறை கொண்டு ஆளுமையோடு செயற்படுவோர் பலரும் இவ்வித நோயின் பாதிப்புக்கு உள்ளாயினர்.

இதேவிதமான அனைத்துப் போக்குகளையும் கொண்டே கனடாவில் தேடகம் அமைப்பும் இருந்து வந்தது. கனடாவின் அனுபவங்களைப் பார்க்கும்போது, இதைவிட மோசமான அனுபவங்களைக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிற போதும், இன்று அது ஒன்று மட்டும்தான் சிறிதளவிலேனும் ஒரு அமைப்பாக இயங்கி வருகிறது என்பதையும் இங்கு குறிப்பிட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேற் குறித்த இந்த அனுபவங்களுக்குள் நாம் அறியக் கிடைப்பது உளவியல் ரீதியாக சமூகத்தை விளங்கி கொள்பவர்களாக, சமூக மாற்றத்திற்கான சக்திகளாக தம்மைக் கட்டமைத்துக் கொள்கிற அதே சமயம் தம்மைப் புனிதர்களாக நிர்மாணித்த போக்கும், அதே சமயம் மற்றையோரை புனிதமற்றோர் எனக் காண்பதில் தம்மை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதும் திருப்தியுற்றுக் கொள்வதுமான ஒரு போக்கினை இதற்குள் நாம் காணக் கூடியதாக இருந்தது.

வேறு எந்தச் செயற்பாடுகளும் கருத்தும், தம் தம் அளவில் கருத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதுமான இவர்களது பிரயத்தனத்தில் மற்றைய எல்லாவற்றையும் நிராகரிப்பதனுடாகத் திருப்தி பெற்ற

அளவுக்கு, தமக்கு சரி என்று படுகின்ற பிற விடயங்களையோ, தாம் அல்லாதவர் விடயங்களையோ இவர்கள் எப்பொழுதும் சுட்டியது கிடையாது. அது தேசிய விடுதலைப் போராட்டமானாலும் சரி, அரசின் செயற்பாடுகளிலும் சரி, மாற்றுக் கலாச்சாரச் செயற்பாடுகளிலும் சரி, தாம் அல்லாதவற்றை அறிந்து செயற்படும் போக்கு இருந்ததாகத் அறிய முடியவில்லை. தம்மை தமக்குள் குறுக்கிக்கொண்டு நான் மட்டுமே புனிதர் என்று அடையாளப்படுத்திக் கொள்வதனுடாக சுய திருப்தி அடைகின்ற போக்கு இங்கு அதிகமாக காணப்படுகிறது.

சிறு பத்திரிகை வெளியீடாக இருக்கட்டும், ஏனைய சிறிய அளவினதான குழு செயற்பாடுகளாக இருக்கட்டும், எதுவும் தொடங்கும்போது சேர்ந்து கொண்ட எண்ணிக்கையைத் தவிர ஒருவர்கூட அதிகமாக சேர்ந்ததாக இந்த வரலாற்றில் எங்கும் காணக் கிடைக்கவில்லை. வளர்ச்சி அடையாவிட்டாலும் இவை தம்மை அப்படியே தக்க வைத்துக்கொள்ள முடியாத இவ்வித அக முரண்பாடுகளால், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஒருவர் மாறி ஒருவர் கழன்று போவதும், கழற்றி வருவதுமாக ஒவ்வொருவரும் தனித்தே போனதுதான் இச்சிற்றிலக்கிய குழுக்களின் வரலாறாக இருக்கின்றது.

தேசிய விடுதலைப் போராட்டம், புலிகளின் சர்வாதிகார ஆளுமைக்குள் கொண்டு வரப்பட்ட பின்னர், கருத்தியல் அளவில் மூன்றாம் பாதை, நான்காம் பாதை எனக் கருத்தாடப்பட்டதும் தனித் தமிழ் ஈழம், ஐக்கிய இலங்கை என நிலைப்பாடுகளை வகுத்துக் கொண்டபோதும் எவ்வித செயற்பாட்டு முனைப்பையும் இவர்கள் கொண்டிருக்கவில்லை. களத்தில்தான் போராட வேண்டும் என்பதில் கவனம் கொண்டதாக இவர்கள் காட்டிக்கொண்டாலும், புகலிட நாடுகளில் இருந்து கொண்டு, இச்சூழலுக்கான எவ்வித போராட்டத்திற்கான தேடுதல்களோ ஆய்வு முயற்சிகளோ தோன்றாத அளவுக்கு தம்மை சமூகத்திற்காக அர்ப்பணித்துக் கொள்ளும் தன்மையையும் இவர்கள் இழந்திருந்தார்கள் என்பதையும் இங்கே குறித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நிலைமைகளில், இவற்றினூடு தொடர்ச்சியாக வளர்ச்சி அடைந்து வந்த இரு போக்குகளை இங்கே நாம் கணக்கு கூடியதாக இருக்கின்றது.

1. பெண்ணியம்
2. தலித்தியம்

ஏற்கனவே ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் நிகழ்த்திய சமூகத் தாக்கங்களின் நிமித்தம் கவனம் பெற்று வந்த பெண்ணியம், ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் அக்கறை அற்றுப் போனபின்பு, இந்திய பத்திரிகைகளோடும் சிறுசஞ்சிகைகளோடும் ஏற்படுத்திக் கொண்ட பரிச்சயத்தின் மூலமும் விருத்தியடைந்து வந்திருக்கிறது. இதுவரை வந்த பெண்ணிய செயற்பாடுகளைப் பார்க்கும்போது, ஈழத்தில் செல்வி, சிவரமணி,மைத்தேயி, சங்கரி, சித்திரலேகா, போன்றோர்களின் சிந்தனைப் படைப்புத் தளத்திற்கு மேல் விரிவடையவில்லை. இந்திய தமிழ் பெண்ணிலை

வெளிப்பாடுகளின் சிந்தனைகளை ஒற்றியோ அல்லது அதன் கீழ்ப்பட்ட நிலைமையையோதான் இங்கு காண முடிகிறது.

குறிப்பாகச் சொல்வதானால், இந்திய இலங்கை தமிழ் பேசும் பெண்நிலைவாதிகளின் பிரதிகள்மீது புதிய பிரதிகளை பிரதியாக்கம் செய்யும் போக்கைவிட, புகலிட நாடுகளின் சமூக, கலை, சிந்தனை வளர்ச்சிப் பரிமாணங்களின் பாதிப்புகளினூடோ அன்றி சுயமான தேடலின் மீதோ பெண்ணியம் மேலும் வளர்த்துக் கொள்ள முடியாமற் போயிற்று.

இதற்கும் நான் காணும் முக்கிய காரணம் சுய அடையாளம் - தமது புகழ் - பெயர் மீதான கவனத்திற்கு அப்பால் சமூகத்தில் உள்ள பெண்களின் பிரச்சினைப்பாடுகள், புதிய நெருக்கடிகள் பற்றிய பிரக்ஞை, சமூகச் செயற்பாடுகள் இவர்களிடம் இருக்கவில்லை.

தொண்ணூற்றி ஐந்துகளிற்கு முன்னால் இலக்கியச் சந்திப்புகளில் பெண்ணியம், பெண்களது எழுத்துக்கள் என்பவற்றில் அதிக அக்கறையோடு விமர்சனங்களை முன்வைத்த பெரும்பாலான ஆண்கள் ஒதுங்கிக்கொள்ள நேர்ந்தது. இவற்றிற்கு முக்கிய காரணம் பெண்களது எழுத்துக்களை விமர்சிக்க ஆண்கள் யார்? பெண்கள் எழுதுவதுதான் முக்கியம். இதற்கு தர நிர்ணயம், சரி பிழை சொல்ல ஆண்கள் தேவையில்லை. ஆண்கள் தமது ஆதிக்கத்தின் மூலம் நமது குரல்களை அடக்குகிறார்கள் போன்ற கருத்துக்கள் பெண்கள் சிலரிடம் இருந்து வெளிவந்தது முக்கிய காரணமாகும்.

மேலும் ஆண்களை 'ஆண்கள்' என்பதற்காக எதிர்ப்பதும், பெண்ணியம் என்பதன் எதிரி ஆண்கள்தான் என்பது போன்ற உணர்ச்சிபூர்வமான நேரடி எதிர்ப்புகளும் கிளம்பின.

இவற்றிலும் அதிரடியான தாக்குதல்கள் மூலம் தங்களை முன்நிலைப்படுத்தி அடையாளம் கொள்ளும் போக்கும் அதீதமாக வெளிப்பட்டன. இந்நிலைமைகளில் பெண்ணிய சிந்தனைகளில், பெண் விடுதலைச் செயற்பாடுகளில் நேரடியாகப் பங்கேற்கும் ஆண்கள் தங்களை முற்றாகத் தவிர்த்துக் கொள்ள நேர்ந்தது.

பெண்கள் பேசுவதே முதன்மையானது. அவர்கள் தங்கள் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த முன் வருவதுதான் முக்கியமானது என்ற நியாயப்பாடுகள் அவர்களின் ஊக்கத்திற்கு சாத்தியப்பாடான தன்மைகளை உருவாக்கும் அதே பட்சத்தில் அவர்களது படைப்புகளை சிந்தனைகளை வளம்படுத்துவதற்கான விமர்சனங்கள் அற்ற நிலைமையானது பெரு வீழ்ச்சியைக் கொடுத்தது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

இன்னொருவகையில் சுய அடையாளத்திற்கான முனைப்பு என்பது, தனிப்பட்ட ஆண்களை எதிர்ப்பது என்பதில் தொடங்கி பெண்ணியத்திற்கு பெண்ணாக இருப்பதே போதுமானது. உடலால் பெண்ணாக இருப்பவர்கள் பேசுவதெல்லாம் பெண்ணியம் என்ற நிலைமைக்கே இது இவர்களைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி இருக்கிறது.

ஆண்களும் பெண்ணியம் என்பதை பெண்களின் சொத்தாக கருதியதில் மிகவும் பிழை இருக்கிறது என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். நீண்ட நோக்கில் பார்க்கும்போது, இவ்வகையான விலகி நின்றல் என்பது ஆண்களின் ஆதிக்க லாபம் என்றுதான் விமர்சிக்க வேண்டி இருக்கிறது. பெண்நிலைவாத செயற்பாடுகளில் பெண்களின் முதன்மை என்பதை முற்று முழுதாக பெண்களே என்று ஆக்கி தப்பித்துக்கொள்ளும் போக்கு விமர்சனத்திற்குரியது என்றே நினைக்கிறேன். பெண்களின் விடுதலை என்பது ஆண்களின் விடுதலையாகவும் ஒட்டு மொத்தமாக சமூகத்தின் விடுதலையாகவும் சமூக மாற்றத்திற்கான, கலாச்சார மாற்றத்திற்கான, கலாச்சார நாகரீக செழுமைக்கு முதலாவது கண்ணியாக பெண்விடுதலை இருக்கிறது என்பதை உணர்வுபூர்வமாக விளங்கி கொள்பவர்கள் பெண்ணிய சிந்தனைகள், பெண்நிலைவாத செயற்பாடுகளில் இருந்து தங்களைத் துண்டித்துக் கொள்ள முடியாதென்பதே எனது கருத்து.

அடுத்து, தலித்தியம். இலங்கை தேசிய விடுதலையின்பால் காட்டிய அக்கறையின் நிமித்தம் பேசப்பட்ட சாதியம், பின்னர் இந்திய 'தலித்தியம்' வளர்ச்சியின் மூலம் புகலிட ஜனநாயக சக்திகளின் சிந்தனைச் செயற்பாடுகளில் அதீத தாக்கத்தையும் வளர்ச்சியையும் கொடுத்த போதும், தற்போது தாழ்த்தப்படுத்தப்பட்ட சாதிமான்கள் பேசுவதெல்லாம் தலித்தியம் என்னும் நிலைக்குப் போய், தலித்தியம் சமன் 'தாழ்த்தப்பட்ட' சாதி என்றாகி, தலித்திய செயற்பாடுகளுக்கு தாழ்த்தப்பட்ட சாதியாய் இருந்தல் ஒன்றே போதுமானது என்னும் நிலைக்கு தாழ்ந்து போய்விட்டது.

எனக்குத் தெரிந்தவரையில் பெரும்பாலான புகலிட இலக்கிய ஆர்வலர்களிடையே பெண்ணிய எதிர்ப்பு, தலித்திய எதிர்ப்பு உணர்வு செயற்பாடு முழு அளவில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. மொத்தத்தில் இவர்கள் எல்லோரும் ஜனநாயகப் பண்பின் பாற்பட்ட பயிற்சியும் சரியானதை ஏற்கும் பக்குவமும் கொண்டு கருத்தளவில் செயற்படுவோராக இருப்பதினால் அனைவரும் கருத்தளவில் பெண்ணியத்தையும் தலித்தியத்தையும் ஆதரிப்பவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

இவற்றை எல்லாம் தொகுத்து ஒரு நேர்கோட்டில் நிறுத்திப் பார்க்கின்றபோது, இயக்கங்களை விட்ட 85ம் ஆண்டு காலப்பகுதிகளில் தனித்தனி நபர்களாக ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி இயக்கங்களாகவும் எதனுடனும் பொருந்திப்போகாத மனநிலையுடன் தனித் தன்மை பேணலும் அதே சமயம் சமூகத்தின் சக்திகளாக தம்மை வரித்துக் கொண்ட ஒரு மனப்போக்கும் காணப்படுகிறது. சஞ்சிகை உருவாக்கத்திலும், சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழு பேணலிலும், அதனுள் கருத்து முரண்பாடுகளில் அதிக கவனமும், செயற்படுதல் என்பது முக்கியமீழ்ந்து பொதுவான உடன்பாடுகள் என்பன எவ்வகையிலும் கவனத்திற் கொள்ளப்படாமல், எப்போதும் சிறு அளவிலேனும் முரண்பாடுகள் காண்பதும் அதை வைத்து முழுவதையும் உடைப்பதும் முத்திரை குத்துவதுமாக இது வளர்கிறது.

தூய்மைவாதம் மேலும் இதைக் கூர்மைப்படுத்துகிறது. சுய அளவில் புனிதர்களாகக் கட்டமைக்க முனைவதில் அடுத்தவர்களை

புனிதர்கள் அற்றவர்கள் எனச் சுட்டுவதில் கவலை ஏதும் அற்று உள்ளூர திருப்தியும் அடுத்தவரை எதிர்ப்பதில் ஆக்ரோஷமும் சுய அடையாள மோகமும் மேலும் விருத்தி அடைந்து வருகிறது. சமூகத்தில் வேலை செய்வதற்கோ சமூகத்துடன் எவ்வகையிலும் உறவு கொள்வதற்கோ யாரும் இல்லாதபோது, கூட இருப்பவர்களுக்குள் சுய அடையாளத்திற்கான போட்டி முதன்மைப்படுத்தப்படுகிறது. 'ஆண்' என்பதற்காக ஆணை எதிர்ப்பதும், பிறப்பால் 'உயர்த்தப்பட்ட சாதி' என்பதற்காக தலித் எதிரியாக்குவதும் சுய அடையாளத் திருப்தியின் தீனியாகிவிட்டது.

இவை மொத்தத்தில், சமூக சக்திகளின் ஜனநாயகத்திற்காக போராடுபவர்களை, சகல அடக்குமுறைக்கும் எதிரான மன உணர்வும் செயல்திறனும் கொண்டவர்களை இல்லாதொழிக்கும் முயற்சியாக சுய அடையாள மோகம் மூர்க்கம் கொண்டு பேயாய் அலைகிறது.

2000

ஒரு பீனிக்ஸ் பறவையின் புகல்வாழ் குறிப்புகள் - 06

பாரிஸ் என்றவுடனே புகலிடத் தமிழ் பேசுவோருக்கு மிகவும் பரிச்சயமான இடம் லாச்சப்பல். அயல்நாடுகளில் இருந்தோ அல்லது கனடா, அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்தோ பாரிஸுக்கு வருகின்ற தமிழ் பேசுவோர் முதலில் பார்க்கப் போவது ஈபிள் கோபுரம் அல்ல, 'தமிழர் வட்டாரம்' எனப் புகலிடத் தமிழர்களாலும் 'இந்தியக் குறிச்சி' (quartier indien) என பிரெஞ்சுக்காரர்களாலும் அழைக்கப்படும் லாச்சப்பல் தான்.

சனி, ரூயிறு என்றில்லாமல் ஏனைய நாட்களின் மாலை நேரங்களிலும் கோலாகலமாய் திராவிட முகங்களால் நிரம்பி வழியும் தெருக்களும் கடைகளும். எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் ஒரே ஒரு 'இந்தியக் கடை' இருந்த தெருவில் இப்போது 90 வீதமான கடைகள் புகலிடத் தமிழர்களின் சொந்தமாகிவிட்டது.

வெத்திலை, பாக்கு, வாழையிலை, சுருட்டு உட்பட இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் இருந்து அங்குள்ளவர்களுக்குக்கூட கிடைக்க முடியாத அத்தனை பொருட்களையும் அத்தெருவில் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். கம்யூட்டர் கடைகள், தொலைபேசி இணைப்புக் கடைகள், Internet Cafeக்கள் இப்படி இப்படி, உணவு வகைகளும் அப்படியே. புத்தகங்கள், பத்திரிகைகள், திரைப்பட வீடியோக்கள் ... எது வேண்டுமானாலும் பெற்றுக்கொள்ள, அத்தெருவுக்கு அத்தனை வலிமையுண்டு.

சுற்று வட்டாரங்களில் கோவில்களும் வளர்ந்துவிட்டன. மண்டபத்துள் கோபுரங்களுடன் கார்த்திகை விளக்கீடு, நவராத்திரி, சிவராத்திரி என வகை வகையாய் ... கைவிட்ட

சம்பிரதாயங்கள், வழிபாட்டுமுறைகள் எல்லாவற்றையும் இழுத்துக்கட்டி “இந்துக் கலாசாரப் பேணல்” நடக்கிறது.

இன்னும் சிறிது காலம் போனால் மணிமாடங்களும் கோபுரங்களும் குளமும் படிக்கட்டுகளும் கூட கோயில்கள் வளர்ந்துவிடும் பலமும் வேகமும் பெற்று வருகின்றன. கிணற்றடிகள் இல்லாவிட்டாலும் பூப்புனித நீராட்டு விழாக்கள், இன்னும் பிறந்தநாள் விழாக்கள். அறுபதாம் கலியாணங்கள் என அனைத்தும் வந்து சேர்ந்து வளைகாப்பு வைபவமும் அமுலுக்கு வருகிறது. இவையெல்லாம் இலங்கையில் சாத்தியமோ இல்லையோ இங்கு அனைத்தும் சாத்தியமே.

இது விடயத்தில் ஒரே ஒரு குறை. அதையும் ஒரு நண்பர் அண்மையில் ஆர்வமாய் விளக்குகிறார். தோப்புகள் நிறைந்த ஒரு பூங்காவில் பெரிய பந்தல் போட்டு, வெள்ளை கட்டி மணவறையோடு முருங்கைத் தடி நட்டு, பத்துக் கூட்டம் மேளத்தோடு மாப்பிள்ளை தோழனோடு தெருவில் நடந்து வர, ஆண்கள் எல்லோரும் வேட்டியுடனும், கணகாம்பரப் பூங்கொண்டைப் பெண்கள் பட்டுச் சேலையுடனும் புடைசூழ திருமண வைபவம் நடந்தேற வேண்டும்.

அது மட்டுமல்ல. அருகே ஒரு சிறு பந்தல் போட்டு அங்கேயே சமைத்து அனைவரையும் இருத்தி வாழையிலையில் பந்தி போடவேணும். அதிலும் ஆண்கள் முதல் பந்தி, அடுத்தது பெண்கள், கடைசியில் குழந்தைகள். இறுதியில் பூக்களால் போர்க்கப்பட்ட குதிரை வண்டியில் தெருவில் ஊர்வலம். சந்திக்குச் சந்தி மேளச் சமா, ஆரத்தி, மாலை மாற்றல்கள். நாளை இதுவும் நடக்கலாம் நடக்கும்.

50 வருடங்களுக்கு முன்னே வந்து குடியேறத் தொடங்கிய பாண்டிச்சேரி — இந்தியத் தமிழர்களும் ஈழத் தமிழரின் ஒற்றுமையையும், வேகத்தையும், தொழில் திறமையையும் கண்டு வியந்து நிற்கிறார்கள். ஈழத்தமிழர்கள் மார்தட்டிப் பெருமை பேசுகிறார்கள். பிரான்ஸில் வெளிநாட்டவர்கள் என்றால், ஏறக்குறைய உலகத்தின் எல்லா நாட்டினர்களும் பாரிஸில் இருக்கிறார்கள். அதிகமாகப் பெரிய சமூகமாக இருப்பது ஆபிரிக்கர்கள், அராபியர்கள், வியட்நாமிய சீனர்கள். அடுத்தது இலங்கையர்கள் என்று ஆகி விட்டது.

ஐரோப்பிய பிறநாட்டவர்கள் (போத்துக்கல், ஒல்லாந்து, ஸ்பெயின் உட்பட அனைத்து) பெரிதும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் என்று சொல்லுமளவுக்கு பல வழிகளிலும் பிணைந்துவிட்டார்கள், யூதர்கள் எங்கும்போல் இங்கும் தனிக் குழுமம். தாமும் தமக்குள்ளேயான தொழிலும், அதிகமாக ஆபிரிக்க, அராபிய நாடுகள் பிரான்சின் காலனியாக இருந்ததினால் அதிகமான கொடுக்கல் வாங்கல்களும் மொழி உறவும் — யாரையும் யாரும் புறந்தள்ள முடியாத உரிமை உறவாடல்களும் உண்டு. எது எப்படியிருந்த போதிலும் தொழில் புரியும் இடங்களில் ஈழத்தமிழருக்கு என்று ஒரு நன்மதிப்பு உண்டு. எஜமான விசுவாசத்துடன் கூடிய நாணயம், செய்யும் தொழில் தெய்வமாகி, சீட்டு, சீதனம் போன்ற நிர்ப்பந்தத்தினால் தொழில் காக்கும் முனைப்பு என்பவற்றால். பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு பிடிக்குதோ இல்லையோ

பாரிஸின் அனைத்து முதலாளிகளுக்கும் இவர்களைப் பிடிக்கும். அந்த வகையில் ஈழத்தமிழர்கள் மீது தனி மரியாதை.

எல்லாம் சரிதான். ஆனால் இப்போது எல்லாம் தலைகீழாக மாறத் தொடங்கியுள்ளது. கடந்த சில வாரங்களாக லாச்சப்பலில் ஈயும் பறக்கவில்லை. கடைகள் எல்லாம் வாயைத் திறந்தபடி சுமமாகிடந்தன. வாரத்தில் ஒருமுறையாவது அங்கு சென்று வருவதில் நனவிடை தோய்பவர்கள் கூட இப்போது அந்தப் பக்கம் போக அஞ்சுகிறார்கள்.

கடந்த 07/02 அன்று இரவு 10.30 மணியளவில் ஒரு டசின் தமிழ் இளைஞர்களினால் இன்னுமொரு தமிழ் இளைஞர் கைக் கோடரியினால் கொத்திக் கொல்லப்பட்டார். தொடக்கமும் முடிவும் இதுவல்ல. தொடர்ந்து பொலிசார் எதுவும் செய்ய முடியாது பார்த்து நிற்க, கொல்லப்பட்டவர் சார்பாக ஆத்திரம் கொண்டோர்களினால் கடை ஒன்று நொருக்கப்பட்டது. கைக்கோடரிகளுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்கள், நட்பு பாராட்டியவர்கள் எனப் பலரும் கண்ட கண்ட இடங்களில் தாக்கப்பட்டனர்.

இப்போது இரண்டு பெரிய ஆயுதம் தாங்கிய குழுக்களுக்கிடையே லாச்சப்பலும் தமிழ் பேசுவோரும் நசங்கத் தொடங்கியுள்ளனர். பிரெஞ்சு மக்கள் பாம்பை மடியில் கட்டி வைத்திருப்பதைப் போல நடுங்கத் தொடங்கியுள்ளனர். ஏற்கனவே இப்படி குழுச் சண்டைகள் நடைபெற்று வந்திருக்கின்றன. குழுச் சண்டைகளுக்கு அப்பாலும் உணர்ச்சி வசப்பட்ட தனிநபர் தாக்குதல்களும், திட்டமிட்ட தாக்குதல்களும் நடந்து வந்திருக்கின்றன. குறிப்பாக, சிறுமி நிதர்சினி கொலை செய்யப்பட்டது எல்லோரும் பரவலாக அறிந்த செய்தி. அப்போது இது குறித்து எழுதிய ஒரு பிரெஞ்சு நாளிதழ் “இலங்கையர் ஒருவரால் ஒரு சிறுமி பலாத்காரத்திற்குள்ளாக்கி கொலை செய்யப்பட்டார்” என்றே எழுதியது. இலங்கைச் சிறுமி என்று எழுதாமல் பிரான்சின் அனைத்துச் சிறுமிகளுக்கும் உள்ள ஆபத்தாய் அது வெளிப்படுத்தியது.

தமிழர்களும் வேறு நாட்டவர்களும் பல கொலைகள் பாரிஸில் கடந்த சில வருடங்களில் நடந்தேறியிருக்கின்றன. இக் கொலைகளில் நமது இளைஞர்களும் சம்பந்தப்பட்டிருந்ததாக பலவாறான செய்திகள் நம்மிடையே உண்டு. அடிக்கடி அடிபாடுகளுக்கு குறைவற்று அவை லாச்சப்பலில் அன்றாடச் செய்திகளாகின்றன.

இவ்வாறாக, நம்மவர்களின் அடிபாடுகளும் கொலைகளும் மலிந்து வருகின்றன.

குழுச் சண்டை என்பது வெற்றிவீரர்களாக வாகை சூட்டலுக்குத் தள்ளும் ஒரு விடயமாக அவர்களையறியாமலே இந்த இளைஞர்களின் மண்டைக்குள் வேருன்றி விட்டதோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

நண்பர் ஒருவர் கருத்துத் தெரிவிக்கையில் இவர்கள் எல்லாம் ‘யுத்தத்தின் குழந்தைகள்’ என்றார், இவர்களுக்கு ஐரோப்பிய தேசமெங்கும் உறவினர்களும் நண்பர்களும் இருப்பது ஒளிந்து கொள்வதற்கு வசதியாக

இருக்கின்றது. இன்னும் மற்றைய நாடுகளில் இருக்கும் கோஷ்டிகளுடன் சேர்ந்து ஐரோப்பிய அளவுகளில் மட்டுமல்ல, கனடா உட்பட பெரிய வலைப்பின்னலும் இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

எப்போதும் போல் எம்மவர்கள் வாய் பொத்தி, கை கட்டி, அடுத்தவருடன் மட்டும் அளவாய் குசுகுசுத்து, தான் உண்டு தன்பாடுண்டு என்று ஒதுங்கியிருக்க முனைகின்றனர், பிள்ளைகள் யாருடனும் பழகலாம், நட்பாயிருக்கலாம். ஆனால் இன்னொரு தமிழ் பிள்ளையுடனான உறவு என்பது உயிர்ப் பலி கேட்கும் ஆபத்து நிறைந்தது என்னும் மனஉணர்வு பெற்றோர்களிடம் பெருகி வருகிறது. சாதாரணமாக, தமிழ்ப் பெற்றோர்கள் ஏற்கனவே தமது பிள்ளைகளை ஆபிரிக்கர்கள், அராபியர்களோடு சேர்ந்து பழக பெரிதும் அனுமதிப்பதில்லை என்பதையும் இங்கு குறிப்பிட்டுக் கொள்வது நல்லது.

பிரெஞ்சு மக்களைப் பொறுத்தவரையில் தமிழர்கள் மோசமான வன்முறையாளர்கள், சண்டையில் ஆர்வம் மிக்கவர்கள், கொலை செய்தல் என்பது அவர்களுக்கு ஒரு பொருட்டான விடயம் அல்ல என்ற உணர்வு மேலோங்கி வருகிறது. பிரெஞ்சுப் பத்திரிகைகளும் விடுவதாய் இல்லை. தமிழர்களை மோசமானவர்களாகவும், துப்பரவற்றவர்களாகவும், அவர்களின் உணவகங்கள் மோசமானவையாகவும், அவர்கள் மற்ற சமூகங்களை மதிக்காதவர்களாகவும் காட்ட முனைந்து வருகிறது.

இக் கொலைகளும் குழுச் சண்டைகளும் ஏன் என்று தேடினால், குறித்துச் சொல்வதற்கு ஒரு காரணமும் இல்லாது வெறும் வீறாப்பு மட்டும்தான் என்றால் . . .? அவர்கள் அப்படிச் சொல்வதில், புகலிடத் தமிழர்கள் அச்சம் கொள்வதில் நியாயம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. இயக்க — கருத்து முரண்பாடுகளோ, அரசியலோ அன்றி நிறவாதம், மொழிவாதம், இனவாதம் என எந்த ரசவாத முலாமும் பூச முடியாத நிலையில் இந்த அபாயகரமான நிலைமையை கலாசாரப் பண்பாட்டுடன் இணைத்து விடுவது எவருக்கும் இலகுவாகிப் போய் விடுகிறது.

ஏற்கனவே லாச்சப்பலில் நீண்ட காலமாக வசித்து வந்த பல பிரெஞ்சுக்காரர்கள் அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேறி வருகிறார்கள். தொடர்ந்தும் இருக்க முயற்சிப்பவர்கள் அரசுக்குப் பல பெட்டிசன்களை அனுப்பி வருகிறார்கள். நான் அறிந்தவரையில் தமிழர்களின் அடாவடித்தனங்களை எதிர்த்து ஊர்வலம் ஒன்றும் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கிறது. தற்போது அவர்கள் தமிழ் பேசுவோரை மிகவும் வெறுத்து வருகின்றனர். இதற்கு நிறவாதம் மட்டுமே காரணம் என்று சொல்லி நாங்கள் தப்பித்துக்கொள்ள முடியாது. பாடசாலைகளில் இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறார்கள் வன்முறை உணர்வு கொண்டவர்களாக சித்தரிக்கப்படும் போக்கு ஆங்காங்கே காணப்பட்டு வருகிறது. இந் நிலைமையில் இங்கு வாழும் புகலிடத் தமிழர்கள் தான் இவற்றில் அக்கறை கொண்டு ஏதாவது செய்தாக வேண்டும்.

இதுவரை புகலிடத் தமிழர்களுக்கு என்று பொதுவான எவ்வித அமைப்புகளும் இல்லை. தமிழ் மக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாக இருப்பவைகளும் முழுத் தமிழர்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாக

இல்லை. மற்றும் தங்கள் நலன்களுக்கு உட்படாத விடயங்களையும் அவை கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. சில வருடங்களுக்கு முன்னர் ஓர் தமிழ் இளைஞரைத் திருப்பி இலங்கைக்கு அனுப்ப முற்பட்ட வேளை, இளைஞர் முரண்டு பிடிக்க, பொலிசார் அழுக்கிப் பிடித்ததில் இளைஞர் மூச்சுத் திணறி இறந்து போனார். கேள்வி கேட்க இங்கு ஒருவரும் இல்லை. ஒரு அமைப்பும் இல்லை.

இவை தவிர, காடுகள், பனிமலைகள், கடல்கள், ஆறுகள் என நாடு கடந்த புலப்பெயர் பாதைகளில் உயிரை விட்ட எண்ணற்ற தமிழர்கள் வரலாறுகளில் இருந்தும், உலகினில் வாழும் உரிமையிலிருந்தும் இந்த மகோன்னதமான ஜனநாயக உரிமைகளை மதிக்கும் உலகத்தில் கைவிடப்பட்டவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். அகதிகள் தொடர்பான விடயங்களிலோ, நிற வாதம் தொடர்பான சமூகப் பிரச்சனைகளிலோ, சமூக உதவி நிறுவனங்கள், வைத்தியசாலைகள் போன்றவற்றில் நடக்கும் இரண்டாம் பட்ச நடவடிக்கைகளிலோ, வேலைத்தலங்களில் நடக்கும் பிரச்சனைகளிலோ இவர்களின் உரிமைகள் சார்ந்து போராடுவதற்கு நம்பிக்கையுள்ள ஒரு சிறிய அமைப்பும் நம்மிடம் இல்லை.

நமது பிரச்சினைகளை நாமே கையிலெடுத்து நம்மவர்களுடன் பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளுவதோடு, மற்றைய சமூகங்களையும் புரிந்து மதித்து நடப்பதோடு, நமது உரிமைகளுக்காக போராட வல்ல சக்திகளை நாம் உருவாக்காது விட்டால், நாம் என்றும் அகதிகளாக, மூன்றாம் தரப் பிரஜைகளாக இவ்வுலகமெங்கும் நாடோடிகளாய் அவைவதைத் தவிர வேறு வழியிருக்க முடியாது.

2002

ஒரு பீனிக்ஸ் பறவையின் புகல்வாழ் குறிப்புகள் - 07

புகலிடத்திலும் 'சாதிக் கலவரம்' ஒன்று மூள்வதற்கான காலம் மிக அண்மையில் நெருங்கி வந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதைக் கட்டியம் கூறும் நிகழ்வுகள் ஆரம்பமாகி யிருக்கின்றன. அண்மையில் பாரிஸில் நடைபெற்ற தோழர் கே. டானியல் நினைவுக் கருத்தரங்கை ஒட்டி பாரிஸ் ஈழநாட்டில் 'இப்படியும் நடக்கிறது' என வெளியாகிய விசமத்தனமான சமூகப் பொறுப்பற்ற ஊர்க்குருவியின் குறிப்புகள் நாளைய புகலிடத் தமிழ் பேசுவோர் மத்தியில் நிகழக்கூடிய கொலைகளுக்கான பொறிக்கிடங்கைத் தோண்டியுள்ளன.

ஊர்க்குருவியின் குறிப்புக்களால் அடங்கிக் கிடந்த சாதிய நெருப்பு மீண்டும் கொழுந்து விடத் தொடங்கியுள்ளது. இந்நிலையில் சாதி களைந்தோரும், சாதி காப்பாற்றுவோரும் என புகலிடத் தமிழ் பேசுவோர் யாரும் சும்மா இருந்து விடுவது என்பது மீண்டும் அசிங்கப்பட்டு வரலாறாய் வாழ்ந்து வரும் சாதிய இழிமுகத்தை ஒவ்வொருவரும் பூசிக் கொள்வதுமாகும். இந்நிலைமையில், சாதியம் இந்தியாவில், ஈழத்தில், மற்றும் புகலிடத்தில் எவ்வாறு தனது முகத்தைக் காட்டி வருகிறது என்பதைப் பற்றியும், இதை இல்லாமல் ஒழிப்பதற்கான சரியான செயற்பாட்டினையும் வகுப்பது இன்றைய காலகட்டத்தில் எல்லோருடைய கடமையுமாகும்.

என்பதுகளின் இறுதியில் தாழ்த்தப்படுத்தப்பட்டு தீண்டப்படாதோர் சக்தியாய் 'தலித்' தலித்தியம் வளரத் தொடங்குவதற்கு முன்பே, ஈழத்தில் தீண்டாமை ஒழிப்புப் போர் வெகுஜன இயக்கமாக நடந்தேறியிருக்கிறது. இதனால் ஈழத்தில் சாதியை முற்றாக ஒழிக்க இயலாவிட்டாலும் சாதிய ஒடுக்கு முறை, வேளாள ஆதிக்க அதிகாரம் என்பது

பல்லுப் பிடுங்கப்பட்ட பாம்பாய் ஒடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே வேளை உள்ளடக்கமாக பாதுகாக்கப்படும் வருகிறது. இதன் நீட்சி புகலிடத்திலும் இல்லாமல் இல்லை.

ஆயினும் இந்தியா, இலங்கை, புகலிடம் மூன்றையும் ஒரே தளத்தில் வைத்து இதை அணுகுவதும் தவறானது. இந்தியாவின் சாதிய ஒடுக்குமுறை மிக்க கொடூரமாகக் கூட்டாக, கிராமங்களாக கொலைகளை நிகழ்த்தி வருகின்றது. பொருளாதார, கல்வி வசதி, தொழில் வாய்ப்புகள், சார்ந்து சாதி அடிப்படையிலான பிரிவுகளும் பேணல்களும் உத்தியோகபூர்வமாக சட்ட வரையறைகள், கோட்டாக்கள் என தொடர்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றன.

அண்மைக் கால தலித் எழுச்சி என்பது இந்திய இந்துத்துவ அதிகாரத்துக்குச் சவாலாக வளர்ந்து வருகின்ற அதேவேளை, சாதியச் சங்கங்களை வேகமாக உருவாக்கி வளர்த்தும், சாதியத்தை தூய்மையாகப் பேணும் வகையில் அதன் அகமண முறையைக் காப்பாற்றும் அளவுக்கு, அதிகமாக நிர்ப்பந்தித்து வருகிறது. அங்குள்ள நிலைமையில், சாதியப் பேணலுடன் கூடிய சாதிச் சமத்துவத்திற்கான போராட்டமாகவே (இன சமத்துவம்/ மொழிச் சமத்துவம்/மத சமத்துவம் போல்) அது தன்னைத் தகவமைத்து வருகிறது.

இந்து வழிபாட்டுமுறை என்பது வர்ணாச்சிரம முறையுடன் கூடியதாகவே இருந்து வருவதால், சாதி முக்கியத்துவம் தொடர்ந்து பாதுகாக்கப்படும் வருகிறது. இவையை எதிர்த்த போராட்டங்கள் இன்னும் கூர்மையடையவில்லை. அதே சமயம், சைவ வேளாளத்துவம் மட்டுமே அனைத்துச் சடங்குகளோடும் வர்ணாச்சிரமத்தைப் பிணைத்துக் காத்து வருகின்றது. இந் நிலைமையில், போராட்டம் என்பது வேளாளத்துவத்திற்கு எதிரான போராட்டமாக, வேளாளத்துவத்தை பேணும் சக்திகளுக்கு எதிராக அனைத்து சக்திகளும் போராட வேண்டிய தேவையை முன்னிறுத்தியிருக்கின்றது.

தாழ்த்தப்படுத்தப்பட்டோரும் மற்றோருமாய், வாழும் சமூகத்தில் சாதி ஒழிப்பு என்பது சட்டங்களால் மட்டும் தீர்த்துவிடக் கூடிய ஒன்றல்ல. சட்டங்களுக்கு உட்பட்டு மட்டுமல்ல, நேரடியாக தனது முகத்தைக் காட்டிக்கொள்ளும் கண்ணிகளை மறைத்து, பூடகமாகச் சாதியை வெளிப்படுத்தும் ஆதிக்க மனோபாவம் சாதியத்தின் அனைத்து மட்டங்களிலும் பேணப்பட்டு வருகின்றது.

புகலிடத்தில், ஈழத்தின் மோசமான நிலைமையில் இருந்து, பெரிதும் மாற்றம் கொண்டு இருப்பினும், இங்கும் சாதியைப் பூடகமாக வெளிப்படுத்தி, தமது உயர்சாதிய மனோபாவத்தை வெளிப்படுத்தும் போக்கு இல்லாமல் இல்லை. பெரிய மாற்றம் என்று நாம் இங்கே குறிப்பிட்டிருச் சொல்வது கோயில்கள், பொது வைபவங்கள் என்று மட்டுமல்ல திருமணம், பிறந்த நாள் கொண்டாட்டங்களில்கூட சாதிய அடிப்படையிலான பங்கு பற்றல்கள் குறைவு. எனினும் சாதியம்பற்றிய

அவதானங்களும் அவை குறித்த தொடர்ச்சியான கருத்து— கலாசாரப் பரிமாறல்களும் புகலிடத்தில் அவசியமாகி உள்ளன.

தலித் — பஞ்சமரிய முன்னணி எழுத்தாளர் கே. டானியல் நினைவுக் கருத்தரங்கு, இந்த வகையிலேயே புகலிடத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. புகலிடத்தின் தீவிர சமூக அரசியல் நிலைமைகளை முன்வைத்து, புகலிட தமிழ் பேசுவோர் மத்தியில் அவர்களின் நலன்களில் தீவிர அக்கறை கொண்டும் என்றும் செயற்பட்டிராத வெகுஜன பெரு ஊடகங்கள், இந் நிகழ்வையும் புறந்தள்ளுவது ஒன்றும் ஆச்சரியமான விடயமல்ல. ஆனால், இதை ஒட்டி நாசூக்காக சாதிய அடையாளத்தை சுட்டும் விசமத்தனமான குறிப்புக்களை 'ஊர்க்குருவி' என்னும் புனைபெயரின் கீழ் ஈழநாடு பத்திரிகை வெளியிட்டிருக்கிறது. பத்திரிகையின் ஆசிரியரும், அப்பத்திரிகையில் பொறுப்புள்ள பணியில் இருப்போரும் வன்மையான கண்டனத்துக்கு உரியவர்களே.

இவ் விடயம் குறித்து NON007@hotmail.com எனும் தொடர்பு முகவரியுடன் ஒரு கண்டன அறிவிப்பு பிரசுரம் பாரிஸில் விநியோகிக்கப்பட்டு, தமிழ்மொழி பேசுவோர் அதிகம் நடமாடும் இடங்களில் ஒட்டப்படும் இருக்கிறது. குறித்த அத்துண்டுப் பிரசுரத்திலும் சாதிய அடையாளத்தைச் சுட்டும் வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் காணப்படுகின்றன. சாதிய அடையாளத்தையோ, அணுகுமுறையையோ, அது எந்த மட்ட அடையாளமாக இருந்தாலும் அதை எவ்வகையிலும் பாவிப்பது அநாகரிகமானது என்பதோடு, இங்கு வாழும் எல்லோரையும் சாதி அடிப்படையில் பிரித்து இனம் காண்பது என்பது பல்வேறுபட்ட சாதி அமைப்புகளாக பிரிந்து வாழ்வதற்கு நிர்ப்பந்திக்கும் செயலுமாகும்.

எந்த சாதி அடையாளத்தையும் உயர்த்தியோ தாழ்த்தியோ சுட்டுவதையோ, முன்னிறுத்துவதையோ கண்டிப்பதோடு அனைவரும் சாதியவாதத்திற்கு எதிராகத் தமது கருத்துக்களையும் முன் வைக்க வேண்டும் என்பதும் கோரிக்கையாகிறது.

2002

புகலிட சூழலும் விமர்சனமும்

எங்கெல்லாம் ஒரு சமூகம் அதிக நெருக்கடிக்குள்ளாகிறதோ, அங்கெல்லாம் இலக்கியம் தீவிரமாக கிளர்ந்தெழும் என்பதையெல்லாம் பொய்யாக்கிய ஒரு சமூக சூழலில், ஓரளவுக்கேனும் கிளை பரப்பும் புகலிடத்தில் சாத்தியமான தன்மையையும் மிகுந்து, ஆரோக்கியமான புறச்சூழலையும் கொண்டிருப்பினும், விமர்சன அளவில் அகவயமான மிகுந்த பாதிப்புக்குள்ளான ஒரு நோய்க்கூறான நிலையே தொடர்ந்து நிலவி வருகிறது.

படைப்பு இலக்கியத்தில் இருக்கக்கூடிய நேர்மை, விமர்சனங்களிலோ அதன் எத்தனிப்புக்களிலோ காணப்பட முடியாத அளவு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது; இலக்கியம் புகலிடத்தில் உள்ள வளங்களை சவீகரித்துக் கொள்வதற்கும், தம்மைத்தாமே புடம் போட்டுக்கொள்வதற்குமான தருணங்கள் அனைத்தையும் வீணடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மாறாக, தாம் செய்யவேண்டியதிலும் கவனங்கொள்ள வேண்டியதிலும் எந்த அக்கறையும் இன்றி, அடுத்தவரின் நடமாட்டத்தில் கண்ணிவெடி வைத்துக் காத்திருக்கிறது.

விமர்சனங்களின் தீவிரம் எந்தளவுக்கு ஆரோக்கியமாக இருக்கின்றதோ அங்குதான் இலக்கியம் தழைத்தோங்குகிறது. இதற்கு நல்ல உதாரணம், கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, மு. தளையசிங்கம், எஸ்.பொ. இவர்கள் ஈழத்து இலக்கியத்தில் கோலோச்சிய அறுபதுகளில் ஈழத்து இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியும் மனம்கொள்ளத்தக்கது. இவர்களுக்குள் இருந்த கருத்தியல் ரீதியான முரண்பாடுகள் இலக்கியத்தில் ஆரோக்கியமான தேடுதலுக்கும் உந்துதலுக்கும் வழிவகுத்தது.

ஈழத்து இன ஒடுக்குதலுக்கு எதிரான ஆயுதமேந்திய போராட்டம் ஆரம்பமாவதற்கு முன்பாகவே இலக்கிய

விமர்சனம் எதிர்கொண்ட நிலைமையும், போராட்டம் உக்கிர யுத்தமாகி உச்ச நிலையடைந்த இன்றைய நிலையில் விமர்சனத்தின் நிலைமையும் வேறுவேறானவை.

இன்றைய நெருக்கடியான சூழலில் படைப்பும் விமர்சனமும் இதனால் பாதிக்கப்படாமல் இல்லை. படைப்புக்கான பல கண்ணிகள் கேட்பாரற்றுப் போய்விட்டன. இதையொட்டிய விமர்சனங்கள் மௌன விரதம் காக்கின்றன. இதைப் புரிந்து கொள்ளாதவர் இன்றைய ஈழத்து இலக்கிய உலகில் எவரும் இல்லை எனலாம். இவற்றையும் மீறி எழுகின்ற இலக்கிய விமர்சனங்கள் குறித்து அக்கறை கொள்வதே எனது நோக்கம்.

அனைத்து வர்க்க விடுதலை முனைப்புகளையும் புறம் தள்ளி, இன விடுதலைக்கான முனைப்பு கூர்மையடைந்தபோது 'விடுதலை' என்ற பருப்பொருள் பல்வேறு வகையான விடுதலைகளையும் கவனத்திற் கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது. வர்க்க விடுதலை, பெண்விடுதலை, சாதி, மதம், பிரதேசம் என பல கூறுகளையும் கவனத்திற்கெடுத்தது.

விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்த அமைப்புகள் இன விடுதலையை முன்னிறுத்தி செயற்பட்டபோதும், ஒவ்வொன்றும் தத்தமது கருத்தியலுக்கும் செயலுக்கும் ஏற்ப, விடுதலையையும் அதன் அனைத்துப் பகுதிகளையும் ஒரே குறியாக்கியும், சிலவற்றை தவிர்த்தும் சிலவற்றை சொல்லி செய்யாமலும் பல்வேறு விதமாக செயற்பட்டன.

ஒவ்வொரு அமைப்பும் விடுதலை குறித்து பல்வேறு வகையான நிலைப்பாடுகளைக் கொண்டிருந்ததுபோல், ஒவ்வொரு அமைப்புக்குள்ளும் வேறுபட்ட நிலைப்பாடுகள் வளர்ச்சியடைந்தன. போராட்டத்தின் இயக்கத்தில், ஒவ்வொன்றும் அதனதன் வளர்ச்சியில் அவை எதிர்கொண்ட அக, புற சூழ்நிலைகளால், பலதும் சிதைந்து போயின.

மக்கள் மௌனிகளாக்கப்பட்ட சமூகத்தில், நிலைப்பாடுகள் அமைப்பு வடிவம் பெற முடியாமல் உதிரியாகி விட்டது. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு நிலைப்பாட்டுடன் அதை காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதனை புகலிடத்தில் அதிகமாக இனம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. செயற்பாட்டளவில் எந்த அக்கறையும்ற்று, வெறும் கருத்துகளை உதிர்த்துகொண்டிருப்பதோ அல்லது ஒரு நிலைப்பாட்டை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதோ திருப்திகரமானதாக இருக்கிறது.

அரசியலில் நேரடியாக பங்கேற்கிறார்களோ இல்லையோ இவர்கள் எழுதுமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டதும், எழுத்துக்கள் தீவிர அரசியல் மயப்பட்டதும், ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமான அரசியல் நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருப்பதுமான சூழல் புகலிடத்தில் நிலவுவது இயல்பானதுதான். குறிப்பாக, எழுத்துக்கள் மட்டுமே அரசியலின் முடியுமான உச்ச செயற்பாடாகிப்போன ஒரு தன்மை நிலைபெற்று விட்டது. பேச்சளவில் அல்லது எழுத்தளவில் ஒரு நிலைப்பாட்டை உச்சரித்துக் கொண்டிருப்பதே ஒரு முற்போக்கான நடவடிக்கையாக, ஒரு முற்போக்கு சக்தியாக எண்ண வைத்து விடுகிறது. (இந்த நிலைபெறலுக்கு

வெளியிலும் எழுதுபவர்கள் குறித்து இக்கட்டுரை அக்கறை கொள்ளவில்லை என்பதை கவனத்திற்கொள்க)

* * *

இன-மத-சாதி-சொத்து-உத்தியோகம்-கல்வி என பல்வேறு வகையான அந்தஸ்து பேணிய ஒரு சமூகத்துள், இயக்கத்தில் இருப்பது உயர்ந்த அந்தஸ்து ஆகி, பின் ஒரு அரசியல் நிலைப்பாட்டுடன் இருப்பது — அதை வெளிப்படுத்தி அல்லது அதை காப்பாற்றிக் கொண்டிருப்பதே உயர்ந்த அந்தஸ்து ஆக கருங்கிப் போனது. செயற்பாட்டுடன் கூடிய அரசியல் வலுவற்றுப் போன பின், நிலைப்பாட்டை பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு இருப்பதே அவரவர் இருப்பாகிப் போவது இயல்பாக இருக்கிறது. இந்த செயற்பாடற்ற நிலைப்பாட்டு அரசியல், அதனைக் கருத்தியலரீதியாக வளர்த்துச் செல்வதற்கு ஏற்ற தளம் இல்லாமலாக்கி விட்டது .

இந்தத் தளம் இல்லாமற் போனதற்கான ஒரு முக்கியமான ஒரு காரணம், அமைப்புகள் விடுதலையை நோக்கமாக கொண்டிருந்தபோதும், அவற்றின் அதிகாரத்திற்கு எதிரான போராட்டம் என்பது தமது அதிகாரத்தை நிறுவுவதாக இருப்பதும், போராட்டத்தை நடத்துவதற்கும் இன்ன பிற இடையூறுகளை இலகுவாக தவிர்ப்பதற்கும் தமக்குள் தாமே அதிகாரமாக அமைப்புகள் இறுகிப் போவது இயல்பாக இருப்பதனால், அமைப்புச் செயற்பாடு என்பதே அதிகாரத்தை கட்டமைப்பதாக கருதுவது. எனவே, அமைப்புச் செயற்பாடுகளுக்கு எதிராக இருப்பதும், அதிகாரத்துவத்திற்கு எதிரான ஜனநாயக நிலைப்பாடாக கருத, செயற்பட வைக்கிறது. இந்த வகையான போக்குகள் ஒவ்வொருவரையும் தனிமனித செயற்பாடுகளாகவே இருக்க வைத்துவிட்டது.

* * *

மொத்தத்தில் ஒவ்வொருவரும் உதிரியாக இருப்பதும், தமக்குள் ஒரு நிலைப்பாட்டை வெளிப்படுத்துவதும், அந்நிலைப்பாடு எவ்வகையிலும் செயற்படாத, செயற்பட முடியாத நிலையை — சாதகமாக, வசதியாக கருதுவதும் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பதோடு, இதுவே 'புனித'மான இருப்பாகவும் கருதுகின்றனர். இதை மேலும் புனிதப்படுத்தி அல்லது மேம்படுத்திக் காட்ட முனைவதும் ஒரு நோய்க்கூறாக வளர்ந்துவிட்டது. இதை 'நோய்க்கூறு' என்று நான் கருதுவதற்கு மிக முக்கியமான காரணம், ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்கள் என்ன செய்கிறார் என்பதிலும், அதில் என்ன தவறைக் கண்டு பிடிக்கலாம் என்பதிலும் குறியாய் இருப்பதும், மற்றவர் தம்மீது குற்றம் காணுமிடத்து, அதை உணர்ந்தாலும் அதனை மறுத்து நியாயப்படுத்த முனைவதும் ஒவ்வொருவர் செயற்பாட்டிலும் ஒரு வாழ்க்கைப் பண்பாக இறுகிவிட்டது.

தமது கருத்திலும் செயற்பாட்டிலும் நேர்மையாகவும் அறிவுபூர்வமாகவும் தம்மை செழுமைப்படுத்தி ஆக்கபூர்வமாக செயற்படுவதற்கு பதிலாக, மற்றவர்களில் தவறு கண்டு அதை அம்பலப்படுத்துவதற்கூடாக, தம்மை 'தூய்மையானவர்கள்' அல்லது 'மிகவும் சரியானவர்கள்' போன்றதொரு

தோற்றத்தை மற்றவர்களுக்கு கொடுப்பதன் மூலமாக தமக்குள் சுயதிருப்தியடைகிறார்கள். மொத்தத்தில் தம் செயற்பாட்டுத்தளத்தில் வெளிப்படுத்துகின்ற நோக்கத்திற்கு எவ்வகையிலும் பயனளிக்காத, அதற்கு எதிர்மறையான விளைவை தொடர்ந்து பெற்று வந்திருந்தாலும், அதில் அவர்கள் எந்தவிதமான அக்கறையையும் செலுத்துவதில்லை. இது ஒரு மரபாகிப் போனது போல் எல்லோரும் இந்த போக்குக்குள் இழுபட்டுப் போயுள்ளனர்.

காலம் தாழ்ந்தபோதும் இதனை உடனே நிறுத்தியாக வேண்டும். இதுவே இன்றைய இலக்கியத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் காத்திரமான பங்களிப்புக்கு வழி வகுக்கும்.

2002

5

நூல்கள் - படைப்பாளிகள் -
கலை, இலக்கிய நிகழ்வுகள்

நூல்கள் - படைப்பாளிகள் - கலை,
இலக்கிய நிகழ்வுகள்
உள்ளடக்கம்

01. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்துப் புறநானூறு	271
02. ஈழத்துத் தமிழ் நாடக வளர்ச்சிப் போக்கில், புகலிடத்தில் இரு நாடக விழாக்கள்	279
03. எம்.சி. சுப்பிரமணியம் நினைவாக...	296
04. பாரிஸில் எஸ். பொ.	299
05. கனடாவில் மையம் கொள்ளும் புதிய நாடக வெளி	304
06. இளவாலை விஜயேந்திரனின் 'நிறமற்றுப் போன கனவுகள்'	308
07. அ. அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் பவளவிழா	313
08. தோழர் தங்கவடிவேலுடன் ஒரு சந்திப்பு	317

இருபதாம் நூற்றாண்டின்

ஈழத்துப் புறநானூறு

ரஜீன்குமாரைப்பற்றி இங்கு அதிகம் கூறவேண்டிய தேவை இல்லை என்று நினைக்கிறேன். அவரைப் பற்றியும் அவர் கவிதைகள் பற்றியும் இவ்விடம் நன்கு அறிந்திருக்கும் என்று நம்புகிறேன். இக்கவிதைத் தொகுப்புக்கான தலைப்பு — கொஞ்சம் கனதியானது — மிகையானது. இதன் கீழ் அடங்கும் கவிதைகளை ஒரு கணம் மறந்துவிட்டு, இத் தலையங்கத்தின் கீழ் என்ன இருக்கலாம் என்று ஒரு கணம் சிந்தித்தேன்.

ஈழத்தின் இன்றைய அராஜகம் அனைத்தும் தணிந்து ஒரு குறைந்த பட்சமான ஜனநாயக நகர்வு தென்பட்ட பின்னர், இந்த நூற்றாண்டில் விடுதலைக்காகப் போர் தொடுத்த அனைத்துப் படைப்புகளையும் உள்ளடக்குதல்தான் பொருத்தம்போல் தோன்றியது. ஆயினும் புறநானூறைக் கொண்டு வந்து இன்றைய இலங்கையின் நிலைமையோடு பொருத்திக் காட்டுவது, நிலைமையை ஒரு குறித்த விமர்சனத்திற்குள் உட்படுத்துவதை எல்லோரும் அவதானிக்க முடியும். அந்த வகையில் இந்த தலைப்பு கவிஞரின் சமூக விமர்சனத்தை வெளிக்காட்டும் பொருத்தமான தலைப்புத்தான்.

இன்னும், முழு இலங்கையையும் குறிக்கும் 'ஈழம்' என்ற பெயர், தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே தோன்றியிருந்தாலும், கடந்த, ஏறத்தாழ 20 வருட காலத்திற்கு உட்பட்ட அண்மைய தமிழ் போராட்ட இயக்கப் போக்குகள், 'ஈழம்' என்ற பெயரை, இலங்கையில் தமிழர்கள் வாழும் பிரதேசங்களை மட்டும் சுட்டும் ஒரு பெயராக எல்லைக் குறைப்புச் செய்து விட்டனர். இப்போது பலருக்கும் 'ஈழம்' என்றவுடன் முழு இலங்கையையும் குறிக்கவில்லை என்ற

பொருள்படவே விளங்கிக் கொள்கின்றனர். நேற்றைய காலத்தைப் போலவே இனிவரும் காலங்களிலும், இன்றைய 'ஈழம்' என்னும் பெயரின் எல்லைகளை மாற்றக்கூடும்.

ஆயினும் ரஜின்குமாரின் கவிதைகள், தமிழ் மக்களின் வாழ்வையும், அதற்குள் எழும் போராட்டத்தின் சிதைவுகளையும், அவலங்களையும் மற்றும் மரபு, பழமை பேணும் தன்மைகளையும் விமர்சித்து நிற்கின்றது. இங்கே சமூகத்தில் நுழைந்து தன் மெல்லிய கால்களைப் பதிக்கும் இக்கவிதைத் தொகுதி, தன்னைப் பிரகடனம் செய்து கொள்கிறது தான் யாரென்று. இங்கே 'உறுதி' என்னும் கவிதையூடாக கவிஞன் பகர்கிறான்.

உறுதி

காலத் தெருக்களைக் கடக்க
நான் நடக்க,
நெளிந்தும் வளைந்தும்
தெருக்கள் விரிய,
பரிபூரண பிறந்த மேனியனாய்
எனது ஆடைகளுக்காக
நான் ஓலமிட்டபடி...

ஆடைகள் அணிந்த சிலபேர்
"வெட்கம், இடைஞ்சல்,
எங்கள் ஆடையைப் பார்
இதை அணி!" என்பார்.

துவைத்துத் துவைத்து
நைந்து போனதும்
மழையில் நனைந்து
பூஞ்சணம் பிடித்ததும்
அக்குள், தொப்புள்,
பிட்டம் கிழிந்ததும்
அனைத்தும் அரை நிர்வானிகளே !

நான் எனது அளவிலான
புதிய ஆடைகள் பெறும் வரை
பரிபூரண பிறந்த மேனியனாய்
ஓலமிட்டபடி,
உங்களை இடைஞ்சல் செய்வதில்
உறுதியாய் இருப்பேன்.

* * *

இன்று எம்மத்தியில் உள்ள நாகரீகம், கலாசாரம், பண்பாடு, மற்றும் அறிவியல் தத்துவங்கள் அனைத்துமே இன்னும் எனக்கு அளவானவைகளாக இல்லை. நான் மனிதனாக இருந்துகொண்டு, மனிதத்துவத்தின் அனைத்து விழுமியங்களையும், பரிபூரண நாகரீக சமூகத்தை படைக்கும்வரை, உங்களை இடைஞ்சல் செய்துகொண்டே இருப்பேன் — என்று கூறும் இக் கவிஞனை ஒரு மனிதன் என்று காட்டுகின்றது.

நாம் எப்படித்தான் பரிபூரண பிறந்த மேனியனாய்ப் பிறந்தாலும், நாம் அறிவும் அனுபவமும் பெற்று எம்மையே திரும்பி பார்க்கின்றபோதுதான் தெரிகின்றது — கர்ணன் மார்புக் கவசத்தோடு பிறந்த மாதிரி — நாமும் இனம், மதம், சாதி, மொழி என்ற கவசங்களை போட்டிருக்கிறோம் என்று. நாம் மனிதனாய் மாறுவதற்கு முதலில் இந்த கவசங்களை உடைத்தாக வேண்டும் — கழற்றியாக வேண்டும்.

கவிஞர் இந்த சிறகுகளை உடைத்து எறிந்து கொண்டாலும், இன்னும் சில துண்டுகள் அவர் உணர்வுடன் ஒன்றியிருப்பதை “நாம் யார்க்கும் குடியல்லோம்” கவிதை மூலம் தெரிவிக்கின்றார்.

“நாம் யார்க்கும் குடியல்லோம்” உண்மை!
 “எம்மவர்க்கே குடியானோம்” உண்மை உண்மை!
 அடிமைத் தளை நீக்க ஆர்ப்பரித்துப் பறந்த
 சுதந்திரப் பறவைகள் எம்மை
 குடிமைப்படுத்திவிட்டார் கிளியே
 குடிமைப்படுத்திவிட்டார்

உண்மையிலேயே ‘குடி’கள் என்பது நிலச்சுவாந்தார்கள் — நிலப்பிரபுக்கள் — பண்ணையார்களின் அடிமையாக இருந்த குடிகளையே. இந்தக் குடிகள் அதிகார வர்க்கத்தின் கோரப்பிடிக்குள் சிக்கி வாழ்வை இழந்தவர்கள். அந்தக் குடிகளின் பக்கம் நின்றுதான் கவிதையை நோக்கியிருக்க வேண்டும்.

ஆனால் நடப்பிலே உள்ள போராட்டம் இனப் போராட்டமாக சிதைக்கப்பட்டுள்ளதால் தமிழர்கள் அனைவரையுமே ‘குடிகள்’ என்ற பதத்துக்குள் கொண்டு வந்து கொச்சைப்படுத்தி விட்டோம். உண்மையிலேயே தமிழர்களை விடப் பல மடங்கு சிங்களக் குடிகள் இருக்கிறார்கள் என்பது தமிழர்கள் கண்களிற்குத் தெரியவில்லை. இக் கவிஞர் நேரடியாக சொல்ல வந்த விடயம், “நாம் சிங்களவர்களின் குடிகளாக இருக்கின்றோம். இதை மீட்கப் புறப்பட்ட எம்மவர்க்கே நாம் குடிகளானோம்” என்பதனைத்தான்.

ஆனால் போராட்டப் புறப்பட்டவர்கள் இந்தக் குடிகளை சார்ந்தவர்கள் அல்லர், இந்தக் குடிகளின் அடிமைகள் சாசனம் யாருக்கு என்ற போருக்கு? குடிகள் அன்றைக்கும் இன்றைக்கும் குடிகளாய்த் தான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தக் குடிகள் கெட்டிக்காரத்தனமாக மூளைச் சலவை செய்யப்பட்டுள்ளார்கள். இனம் என்ற சேற்றுக்குள் ஆழமாக புதைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையினால் இந்தச் சேற்றுக்குள் இருந்து

மீள வேண்டிய பொறுப்பும், இன்னும் எல்லோரையும் மீட்க வேண்டிய பொறுப்பையும் அனைவரும் உணர்ந்து கொண்டால்தான் எமக்கு அளவான ஆடையை தேட முடியும்.

* * *

இலக்கியத்தில் நாவல், சிறுகதை போன்று கவிதையையும் அணுக முடியாது. கவிதை என்பது எல்லா கலைகளையும் போல உணர்வுலகு சார்ந்திருந்தாலும், உவமான உவமேயங்களோடு கற்பனையும் சேர்ந்து சிருஷ்டி கொள்வது. ஆகையால் கவிதைகளை விளங்கிக் கொள்வதற்கு எங்களிடமும் கற்பனைத்திறனும் கவித்திறனும் இருக்கவேண்டும். சிறிதேனும் இலக்கியப் பயிற்சியும் தேவைப்படுகிறது.

கவிதையில் பெரும்பாலான படிமச் சேர்க்கைகள் இருக்கின்றன. இந்தப் படிமங்களை எல்லோரும் உடனே விளங்கிக்கொள்ள முடியாது. இந்த படிமங்களின் தாற்பரியம் தெரிய வேண்டும்.

ரஜீன்குமாரின் 'பகிரங்க மன்னிப்பு' என்ற கவிதையில், மலையகத்து மைந்தன் ஒருவனை 'தேயிலைச்செடி' என்ற படிமத்தினூடாக விளங்கிக் கொள்வதற்கு, மலையகத்தின் வரலாறும் வாழ்வும் இலங்கையில் அதன் பாத்திரமும் நன்கு தெரிய வேண்டும். அதே கவிதையில், யாழ்ப்பாணத்து தன்மையை 'வடலி' என்ற படிமத்துக்கூடாக கொண்டு வருகிறார். இந்த படிமத்தையும் மேற்கூறியபடியே விளங்க வேண்டியிருக்கிறது.

இந்த படிமங்கள் அதிகம் கவிதையில் சேர்வதால்தான் கவிதையை புரிந்து கொள்வதற்கு மொழியை நன்கு விளங்க வேண்டியிருக்கிறது. இன்றைக்கு சிலர் நொடி அவிழ்க்கும் பரீட்சையில் வாசகர்களை மாட்டி விடுவது போல் எழுதுகின்றனர். கஷ்டமான விடயங்களையும் கறாரான கருத்துக்களையும் எளிமையான படிமங்களுக்கு கொடுக்கும்போது அல்லது எல்லோருக்கும் புலப்படும்படியாக கொடுக்கும்போதுதான் கவிதைகள் பெரிதும் வெற்றி கொள்கின்றன.

எழுத்தாளன் அல்லது படைப்பாளனுக்கு, தான் எடுத்துக் கொள்ளும் விடயத்தில் ஸ்தூலமான பார்வை இருக்கவேண்டிய அதே சமயம், யாருக்கு அதை சொல்லப் போகிறோம், அவனுக்கு அது விளங்க வேண்டும் என்பதிலும் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

* * *

பகிரங்க மன்னிப்பு

பூண்டிலோயாவில் தளிர்விட்ட

தேயிலைச் செடியை

வடலியெல்லாம்

வளம் என்று

வாழ்ந்து பழகி விட்ட

வரண்ட இந்த யாழ் மண்ணில்

நட்டது போல்
என் வீட்டில்,
வேலைக்காய்
இழுத்து வரப்பட்டவனே

அம்மா 'எனக்கும்' நான் 'உனக்கும்'
நீ 'என் வீட்டு நாய்க்கும்' அடிக்க
அந்த அஃறிணை கூட உன்னை
ஆழமாய் கடித்ததே.

வீட்டை விட்டு,
ஒரு நாள் ஓடுகிறாய்
என்று அறிந்து
உன்னைப் பிடிக்க
இளைத்தபடி
காற்சட்டை கழன்று விழ
எனது நிலையை
நானறியாமல்
துரத்தி வந்தேனே.

உனது இருக்கையை,
விருப்பு வெறுப்பை,
சுயநிர்ணயத்தை
தீர்மானிக்க
நான் யார்?

மலையகத்து மானிடனே
சிறுவயதில் பிழை செய்த
இந்த யாழ்ப்பாண
வடலியினை
மனதார மன்னிப்பாய்.

...

“பூண்டுலோயாவில் தளிர்விட்ட/ தேயிலைச் செடியை/
வடலியெல்லாம்/வளம் என்று/ வாழ்ந்து பழகி விட்ட/ வரண்ட இந்த
யாழ் மண்ணில்/ நட்டது போல்/ என் வீட்டில்/ வேலைக்காய் இழுத்து
வரப்பட்டவனே.” இந்த வரிகளுக்குள் ஆயிரம் அர்த்தங்களை அடக்குகிறார்
கவிஞர். இலங்கையின் வரலாற்றை இலங்கையின் பிரதேச வளங்களை,
இன்றைய சமூகத்தின் யதார்த்தத்தை கவித்துவமாக இனம் காட்டி
விட்டுவிடுகிறார்.

முதலில், மலையகத்தில் பிறந்த வாலிபனை “தேயிலைச் செடியை” என்று விழிக்கிறார். “வடலியெல்லாம் வாழ்ந்து பழகிவிட்ட” “வரண்ட இந்த யாழ் மண்ணில்” என்று அப்பட்டமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். — உண்மையிலேயே இலங்கையிலே வரண்ட பிரதேசம் யாழ்ப்பாணம்தான். மலையகம் எப்போதுமே ஈரலிப்பும் குளிர்மையும் கொண்ட பிரதேசம். “நட்டதுபோல் / என் வீட்டில்/ வேலைக்காய் இழுத்துவரப் பட்டவனே” அவன் உணர்வுள்ளவனாக, அவனுக்கு ஒரு வாழ்விருக்கிறது, ஒரு எதிர்பார்ப்பிருக்கிறது, அவன் ஒரு மனிதன் என்பது எதுவுமேயற்று, எமக்கு எப்போதுமே காய்த்து கொட்டுவதற்கான ஒரு மரம் போல் கருதுகின்ற இந்த யாழ்ப்பாணத்து எஜமானர்களை.

அடுத்த பந்தியில், “அந்த அஃறிணைகூட உன்னை ஆழமாய் கடித்ததே”, வீட்டுக்காரனுக்கு நாய் கடிக்காது – ஆனால் அவனுக்கு நாய் கடிக்கிறது. நாய்க்குக்கூட விளங்குகிறது அவன் வீட்டுக்காரன் இல்லையென்பது. மனிதர்களாக இருந்தும் அவர்களுக்கு இடையே உள்ள இடைவெளியை எவ்வளவு நாசூக்காக சொல்லிவிடுகிறார் கவிஞர்.

“உனது இருக்கையை/ விருப்பு வெறுப்பை/ சுயநிர்ணயத்தை/ தீர்மானிக்க/ நான் யார்” என்கிறார் கவிஞர். சுயநிர்ணயம் என்பது வழக்கில் சமூகம் சார்ந்து சொல்லப்படுகிறது. ஆனாலும் இங்கு ‘சுயநிர்ணயம்’ என்பது தன்னுடைய அனைத்தையும் தானே தீர்மானிக்கும் தன்மை என்று எளிமையாக விளங்குகிறது. இந்த இடத்திலே ஒரு விடயம் ஞாபகம் வருகிறது. முதலாவது கம்யூனிச அகிலத்தை ஆரம்பித்தபோது கார்ல் மார்க்ஸ் கூறியது, “தனி நபர்களுக்கு இடையேயான உறவுகளை ஆள வேண்டிய ஒழுக்கம் மற்றும் நீதியின் எளிய விதிகளையே, நாடுகளிற்கிடையேயான உறவுகளின் தலைமையான விதியாக கொள்ளவேண்டும்” என்று.

இறுதியில் முடிக்கிறார், மலையகத்து மானிடனே/ சிறுவயதில் பிழை செய்த/ இந்த யாழ்ப்பாண/ வடலியினை/ மனதார மன்னிப்பாய்.” என்று. யாழ்ப்பாணத்தவர்களை ‘வடலி’ என்கிறார். யாழ்ப்பாணத்தவர்களை ‘பனங்கொட்டையர்’ என்றும் பனங்கொட்டை சமூகம், பனங்கொட்டை கலாசாரம் என்றெல்லாம் விரிந்து, யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் குறிபொருள் பணையாக மாறிவிட்டது. உதாரணத்திற்கு ‘முறிந்த பனை’யை எடுத்துக் கொண்டால், ‘உறுதி மிக்க போராட்டம் உடைந்துவிட்டது’ என்று அர்த்தம் தோன்றினாலும், போராட்டத்தின் தலைவிதி, போராட்ட சக்திகளின் தலைமை யாழ்ப்பாணத்து மேல்தர வர்க்கத்தவர்களின் கைகளிலும் – அவர்கள் நலன்களதும் நகர்வுதான். ‘முறிந்த பனை’ யும் யாழ்ப்பாணத்தை அடிமனதில் புதைத்து எழுந்ததோ தெரியவில்லை.

கவிதை மலையகத்தையும் யாழ்ப்பாணத்தையும், அவற்றிற்கிடையேயான உறவையும் வெளிக்கொணர்கிறது என்பது உண்மைதான். ஆயினும் நாம் யாழ்ப்பாணத்தவர் என்று யாரைச் சொல்கிறோம். அதற்கு வடக்கிலே பிறந்தவர்கள் அனைவரும் பாத்தியதையானவர்கள்தானா என்றொரு கேள்வி எழுகிறது. உண்மையிலேயே மத்திய மேல்தர வர்க்கத்து மக்களே யாழ்ப்பாணத்தவர்கள். இந்த மத்திய மேல்தர வர்க்க மக்களின் குணாம்சம், பண்பாடு, கலாசாரம்தான் ‘பனங்கொட்டை’யின் குறியீட்டை மதிப்பீடு செய்கிறது.

வடக்கிலே பிறந்த ஏழை எளிய மக்கள் மற்றும் சாதி பாகுபாட்டிற்குள் அமிழ்த்தப்பட்ட மக்களும் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள்தானா? அவர்களும் வடலிகள்தானா என்றால், இல்லவே இல்லை. இவர்கள் யாராவது மலையகத்து மனிதனை, ஆணாக இருக்கலாம், பெண்ணாக இருக்கலாம், இழுத்து வந்து வேலைக்கமர்த்தி இருப்பார்களா? ஆனால் இவர்களும் இந்த மத்தியதர மேல்வர்க்கத்தவரிடம் இந்த தேயிலைச் செடியைப் போல்தான் வேலை செய்தார்கள்.

இங்கே இரண்டு விடயங்களைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

1. உண்மையில் வடக்கிலே பெரும்பான்மையினர் இந்த ஏழை மக்கள் — சாதியால் இழிவுபடுத்தப்பட்டு தாழ்த்தப்பட்டவர்கள்தான். அவர்களது யாழ்ப்பாணம் இருண்டு கிடக்கிறது. அவர்கள் இந்த பனங்கொட்டை சமுசுமும் அல்ல. ஆகையால் இந்தப் போக்குக்கு யாழ்ப்பாணம் மன்னிப்பு கேட்கத்தேவையில்லை.
2. இந்த மன்னிப்பு வேண்டுகல் — யாழ்ப்பாண மத்தியதர வர்க்கத்திற்கே உரியது என்பதை கவிதை சுட்டிக் காட்ட தவறுகிறது.

ஆயினும் இதனது மறுதலையில் ஓர் உண்மையிருக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் எல்லோருமே மலையக மக்களை, அப்படிப் பார்க்காவிட்டாலும் மலையக மக்கள் அனைவருமே யாழ்ப்பாணத்தை எஜமானர்களாக, மேய்ப்பர்களாக, அடிமைப்படுத்துபவர்களாக, சுரண்டல்காரர்களாகத்தான் பார்க்கிறார்கள். அதற்கு காரணம், முன்னர் ஒரு கூட்டத்தில் மு. நித்தியானந்தன் சொன்னதைப்போல, மலையக மக்கள் தெரிந்துகொண்ட யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் — ஸ்டேசன் மாஸ்டர், டீச்சர், போஸ்ட் மாஸ்டர் போன்ற அரசாங்க ஊழியர்களைத்தான். இவர்கள் எந்த வர்க்கம் என்பதை நான் மேலும் சொல்லத் தேவையில்லை.

ஆகவே இந்தக் கவிதை, மத்திய மேல்தர வர்க்கத்தின் குரலாக ஒலிக்க முற்படுகிறது. அண்மையில் கனடா தாயகத்தில் 'ஏடு இட்டோர் இயல்' பகுதியில் ஒரு கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டு இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்து சந்தர்ப்பவாதம் மலையக மக்களை சகோதரர்கள் என்றெல்லாம் அழைக்கும் என்று. ஆகையால் இக்கவிதை இந்த சந்தர்ப்பவாதப் போக்கிற்கும் துணை நிற்க முயல்கிறது. எது எப்படியாகினும், யாழ்ப்பாணத்து மத்திய மேல் தர மக்களது வாழ்க்கையின் இழிகோலங்களையும், மலையகத்து மைந்தர்கள் எப்படி முதுகு கூனிப் போகிறார்கள் என்பதையும் காட்டுகின்ற ஒரு கண்ணாடி இக் கவிதை.

எனினும் இன்னும் ஒரு விடயம், மலையகத்து பெடியன் அல்லது பெட்டை அல்லது குடும்பம், இந்த பணக்காரர்கள் வீட்டில் வேலை செய்ததைப்போல் தானே, யாழ்ப்பாணத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோரும் வேலை செய்தார்கள். மலையகத்து இளைஞன் அவர்கள் வீட்டில் இருந்து வேலைக்காரனாக இருக்கிறான். நம்ம ஊர்க்காரன் தன் வீட்டில் இருந்துகொண்டே இவனுக்கு முன்னால் குனிந்து நிற்கிறான். இவர்களிடம் எவர்களாவது மன்னிப்பு கேட்பார்களா? இதற்காக மலையகத்திடம்

மன்னிப்பு கேட்பது பிழை என்று சொல்ல வரவில்லை. இங்கே இவர்கள், அவர்கள் என்று பிரித்துப் பார்ப்பதுதான் பிழையானது. மேல் வர்க்கம், கீழ் வர்க்கம் என்றே பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்பதையே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

* * *

(10/11.04.1993 பெர்லினில் நடந்த
15வது இலக்கியச் சந்திப்பில் ஆற்றிய உரை)

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்துப் புறநானூறு (கவிதை தொகுப்பு):
இரா. ரஜீன்குமார்

'நூல்' வெளியீடு (ந. சுசீந்திரன்), 1991, பெர்லின், ஜெர்மனி

கவிஞர் இரா. ரஜீன்குமார் 1981ம் ஆண்டில் ஜெர்மனிக்கு புகலிடம் தேடி வந்து, பின்னர் ஆயுதப் போராட்டத்தில் இணைந்து கொள்வதற்காக தாய்நாடு சென்று, துவக்குகளை தூக்கிப் போட்டுவிட்டு மீண்டும் அகதியாக ஜெர்மனிக்கு வந்து தற்போது பெர்லினில் வசித்து வருகிறார்.

1. கார்ல் மார்க்ஸ்: மார்க்ஸ் - கார்ல் மார்க்ஸ். ஜெர்மனிய தத்துவவியலாளர், பொருளாதார வல்லுநர், வரலாற்றாசிரியர், அரசியல் தத்துவவாதி, சமூகவியலாளர், புரட்சிகர சமதர்மவாதி, பொதுவுடைமை கொள்கையின் தந்தை. (1818 - 1883) (Karl Marx)
1. ஸ்டேசன் மாஸ்டர் - புகையிரத நிலைய அதிகாரி (Station master)
2. போஸ்ட் மாஸ்டர் - அஞ்சலக அதிகாரி (Postmaster)
3. டீச்சர் : ஆசிரியர் (Teacher)
4. தாயகம்: ஜோர்ஜ் இ குருஷேவ் அவர்களை ஆசிரியராக கொண்டு, 1990களின் நடுப்பகுதியில் கனடாவில் இருந்து வெளியாகத் தொடங்கிய பத்திரிகை. இன்றும் இணைய இதழாக வெளிவந்துகொண்டிருக்கிறது.
5. முறிந்த பனை: நூலாசிரியர்கள் - ரஜனி திராணகம், ராஜன் ஹூல், தயா சோமசுந்தரம், கே. சிறிதரன். இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை, உள்ளிருந்து ஓர் ஆய்வு. 1996ம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. Broken Palmyra என்பது மூல நூல். இது 1990ம் ஆண்டின் முற்பகுதியில், மனித உரிமைகளுக்கான பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் - யாழ்ப்பாணம் எனும் அமைப்பினால், வெளியிடப்பட்டது.
6. ரஜனி திராணகம்: 1954 - 1989. மனித உரிமைகள், பெண்நிலைவாத செயற்பாட்டாளர். விடுதலைப்புலிகளின் அட்டுழியங்களை விமர்சித்ததற்காக அவர்களால் கொல்லப்பட்டார். Broken Palmyra வெளிவருவதற்கு சில மாதங்களின் முன்னர் அவரது யாழ் வீட்டின் முன் வைத்து சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

ஈழத்து தமிழ் நாடக
வளர்ச்சிப் போக்கில்,
புகலிடத்தில்
இரு நாடக விழாக்கள்

01

1997ம் ஆண்டைப் போலவே சென்ற ஆண்டிலும் பாரிஸ் அரங்க நிகழ்வுகளில் திருமறைக் கலாமன்றம் தனது தரிசனத்தை, கலைவண்ணம்—98இன் (27.09.1998) மூலம், மீளவும் பதித்தது. திருமறைக்கலாமன்றம் இரண்டு தசாப்தங்களாக “கலை வழி இறை பணி” என, திரு. மரியசேவியர் அடிகளாரை இயக்குநராக கொண்டு இயங்கி வரும் அமைப்பு. ஆரம்பத்தில் விவிலிய, மத, புராண இதிகாச நாடகங்களில் தொடங்கி, பின் சமூக சீர்திருத்த நாடகங்கள், இன்று போராட்ட, சமூக யதார்த்த, எழுச்சி நாடகமாக வளர்ந்து வந்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது.

பொதுவாக கலை இலக்கிய வளர்ச்சியில் ‘கலைமுகம்’ வழி செயற்பட்டு வரும் இவ்வமைப்பு, அரங்க வளர்ச்சிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து செயற்பட்டு வருகிறது. ‘ஆற்றுகை’ எனும் நாடகத்திற்கான ஒரு சஞ்சிகை மூலம் உலக நாடக அறிவையும், நம் நாடக மரபின் ஆழங்களையும் தேடல்களையும் வெளிக்கொண்டு வருகிறது. தொடர்ச்சியான நாடக பட்டறைகளும் நாடக நுண்கலைக் காட்சியகங்களும் நடத்தி வருகிறார்கள் என்பது ஈழத்து நாடக வரலாற்றில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டிய விடயம்.

இவ்வமைப்பு மதம் சார்ந்த நிறுவனம் என்பதால், இவர்களின் அரங்க செயற்பாடுகளை கண்டு கொள்ளாதோரும், கண்டும் காணாமற் போவோருமாய் நம் நாடக விமர்சகர்கள் புறக்கணித்தே வந்திருக்கிறார்கள். ஆயினும் 'எம் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே' என்று தம்பாட்டிற்கு ஊக்கமுடன் செயற்பட்டு வரும் இவ்வமைப்பின் நவீன நாடகங்களின் மீதான பயிற்சியும் தொடர்ச்சியான மேடையேற்றங்களும் ஈழத்து நாடக வரலாற்றில் இவர்களை புறக்கணிக்க முடியாதவர்களாக்குகின்றது.

இந்தப் பின்னணியில்தான், இங்கு நடைபெற்ற நாடக விழாவினை பார்க்க வேண்டி இருக்கிறது. ஈழத்தில் இருந்து 12 கலைஞர்கள் வருகை தந்திருந்தார்கள். ஈழத்தின் போர்க்கதவுகளை தகர்த்து இங்கு வருவது என்பது சாதாரணமான விடயமல்ல. ஒரு சாதனைதான். இரட்டையர்த்த நகைச்சுவை நாடகங்களில் திளைத்துப் போயிருக்கும் ஐரோப்பிய ரசிகர்களுக்கு, மரபோடொட்டிய இரு நாடகங்களையும், ஈழ மக்களது வாழ்வின் இயக்கமாக ஒரு நாடகத்தையும் தயாரித்து அளித்தனர்.

குறித்த மூன்று நாடகங்களும் திருமறைக் கலாமன்றத்தாலேயே பிரதியாக்கம் செய்யப்பட்டு, மூன்று வேறுபட்ட அவைக்காற்று வடிவங்களினூடாக வெளிப்படுத்தப்பட்டன.

சோழன் மகன் (நாட்டுக்கூத்து வடிவம்);

சகுந்தலை (இசை நாடக வடிவம்);

ஜீவப் பிரயத்தனம் (நவீன நாடக வடிவம்).

அரம்பகால அண்ணாவிமார்களின் அரிச்சுவடியை இஞ்சி தன்னும் பிசகாது ஒப்புவிக்கும் நாட்டுக்கூத்துக் கொப்பிகளை ஒரு பக்கம் வைத்துவிட்டு, திருமறைக்கலாமன்றத்தின் ஆற்றல் மிக்க நாட்டுக்கூத்து இசைக் கலைஞர்களைக் கொண்டு முதல் இரு நாடகங்களும் பிரதியாக்கம் செய்து நிகழ்த்தப்பட்டது ஒரு முக்கியமான விடயம். 'ஜீவப் பிரயத்தனம்' நாடகப் பட்டறைமூலம் தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு நவீன நாடகம்.

இரண்டு தசாப்தங்களுக்கும் மேலான தொடர்ச்சியான நாடகப் பயிற்சி, சர்வதேச அளவிலான அரங்க நெறித் தேடல், அதன்மீதான சிரிய கரிசனை, உழைப்பு என்பன சிறந்த நாடகங்களை உருவாக்குமளவுக்கு திருமறைக்கலாமன்றத்தை வளர்த்திருக்கின்றது எனலாம். எல்லா உயரிய கலைஞர்களையும் போல, இதற்காக அவர்கள் இழந்தவையும் பெற்றவையும் ஈடிணையற்றவை.

அரங்கக் கல்லூரி எழுபதுகளில் போட்ட விதை இன்று விருட்சமாகியுள்ளது போல் உணர முடிகிறது. நாடக உட்கருக்களை ஒரு புறம் வைத்துவிட்டு அவதானித்தால், ஒவ்வொரு நுட்பங்களிலும், உத்திகளிலும், நடிப்பிலும், பொருந்தி வரும் இசையிலும் ஒரு சிறந்த நாடகம் என ஜீவப்பிரயத்தனத்தைக் காணமுடிகிறது. ஏனையவை, எமது பழைய நாடக மரபுவடிவங்களை, அதன் இசைத்தன்மை உட்பட, பேணிப் பாதுகாக்கவேண்டும் — மேலும் அதனை செழுமையாக

வளர்த்தெடுக்கவேண்டும் — என்ற ஆதங்கமும் ஆர்வமும் மேலோங்கியதன் ஒரு விளைவாக, திருமறைக்கலாமன்றத்தின் நாட்டுக்கூத்து — இசை நாடகங்களை காணமுடிகிறது. ஆயினும் பழைய புராண இதிகாச கதைகளைக் கொண்டோ அல்லது பழையனவாய் கழிந்து வரும் அடிமை கலாசாரத்தின் அவலச் சின்னங்களையோ நாடகமாக்கும்போது அச்சிந்தனைகளும் அடிமை வாழ்வும் மீளவும் மறு அமைப்புச் செய்து விடுகின்றன. அந்நாடகத்தின் உள்ளடக்கங்களுடன் முழு உடன்பாடின்றமையாலும் அந்த வடிவங்கள்பற்றிய என்னுடைய அறிவு வறுமையினாலும் அவற்றை விமர்சனத்திற்கு எடுப்பதை தவிர்த்து விடுகிறேன்.

ஆயினும் பார்வையாளரைப் பொறுத்தவரை எங்கோ எட்டாமல் இருந்த, அரிதாய்ப் போன பழைய சுவையை மீளவும் சுவைக்க முடிந்தது. நடிகர்கள் காலத்திற்கேற்ப உணர்வுபூர்வமான பாத்திரங்களாய் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியதும், அந் நாடகங்களின் உயிர்நாடியான இசையின் அருவி நாடகத்திலிருந்து பிரிக்க முடியாதவாறு பின்னிப் பிணைந்திருந்ததும் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டியவை. பாரிஸின் ஏனைய தமிழ் அரங்குகள் போலல்லாது பார்வையாளர் ஒன்றிப்பும் அரங்கை நிகழ்த்திக் காட்டுதலில் உள்ள நேர்த்தியும் நாடக ஆர்வலர்களின் நெஞ்சங்களை நிமிர்த்தி வைத்தது எனலாம்.

ஜீவப்பிரயத்தனம்

இன்று மிளிரும் சிறந்த நாடகங்களில் இதுவும் ஒன்று என்பது எனது அபிப்பிராயம். இதை ஒரு முழுமை பெற்ற நாடகம் என்று சொல்லலாம். பிரதியாக்கமுறை, அவைக்காற்று முறை, நடப்பு, இசை, ஒளி வண்ணக்கலவை, பாவனை போன்றவற்றில் போதிய நேர்த்தி இருந்தது என்பதை அதைத் தரிசித்த யாரும் புரிந்துகொள்ள முடியும். தமிழில் இப்படி நேர்த்தியான நாடகங்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பது மகிழ்ச்சியுட்டும் விடயம்தான்.

இந்த நாடகம் ஈழத் தமிழரின் விடுதலைப் போராட்ட வாழ்வையும் வரலாற்றையும் அதன் தொடர்ச்சியில் நம்பிக்கையையும் ஏக்கத்தையும் தேக்கத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

திரை இழந்து இருளகற்றி மெல்லிய குறு ஒளி சிறுகச் சிறுக மேடையின் வலது பக்க மூலையில் கசிந்து விழும்போது அவ்வொளியின் லயத்தோடு இயைந்து இசையும் விரிகிறது. ஒளியின் ஸ்பரிசத்தில் வரலாற்றைப் பாடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு யாழ்பாடி. ஈழத்தமிழ் மக்களின் வரலாறு, இனவாதத்தால் குலைதலில் இருந்து தொடங்குகிறது. நாடகம் முழுமைக்கும் இந்த யாழ்பாடி பாடிக்கொண்டிருக்கிறான். வரலாறு, வாழ்வின் இன்றைய நிலை வரைக்கும் நிகழ்வுகளாகவும் நிகழ்வுகளின் இடையே யாழ்பாடியின் பாடலாகவும் கட்டமைக்கப்படுகிறது. சீரான சமூக இயக்கப்போக்கில் இருந்து போராட்டம் முகிழ்ப்பதும், அது இன்று எந்த நிலையில் நிற்கிறது என்பது வரைக்குமான நிகழ்வுத் தொடரில், போராட்டத்தின்

வளர்ச்சியில் ஏற்பட்ட முக்கிய நிகழ்வுகள் நிகழ்த்திக் காட்டப்படுகின்றன. இது நாடகத்தின் கட்டமைப்பு. யாழ்ப்பாடியின் பாட்டின் இராகம், நாட்டுக்கூத்து கட்டமைப்புக்கேற்ப ஒப்பாரித்தன்மையிலே அமைந்து ஒரு சோக உணர்வை வரலாறாய் வெளிப்படுத்துகிறது.

மேடையில் முழுதாய் ஒளிவரும்போது, மேடையின் பின்புறத்தே ஒரு ஒற்றைப்பனை. இதுவே வரலாற்றில் முக்கிய களமாக முன்நிறுத்தப்படுகிறது. வரலாற்றை யாழ்ப்பாடியூடாக பாத்திரமாக்குவதும் மேடையை ஒற்றைப்பனைக் களமாக்குவதும் ஈழத் தமிழ் மக்களின் பன்முகத்தன்மையை இழக்கப்பண்ணிவிடுகிறது. யாழ்ப்பாடியும் ஒற்றைப்பனையும் யாழ்ப்பாணத்தின் — யாழ் சமூகத்தின் குறியீடு. இக் குறியீடு ஈழத் தமிழர்கள் அனைவரையும் பிரதிநிதித்துவப்படுவதாகக் கொள்வோமாயின் அது யாழ் மேலாதிக்கத்தின் வெளிப்பாடாகி விடுகிறது.

மேடையில் இளையோரும் முதியோரும், பெண்களும் ஆண்களும் ஒரு பெட்டகத்தை தோள்களில் சுமந்து வருகிறார்கள். அதை மேடையின் நடுவே வைக்கிறார்கள். பின் எல்லோரும் கைகூப்பி வணங்கியவாறு சைவ பண்ணிசைத் தன்மையில் பாடிய வண்ணம் அப்பெட்டகத்தை சுற்றி மரியாதை செலுத்துகிறார்கள். பின்பு வயலும் தொழிலும், குடியும் கோயிலும், காதலும் வாழ்வுமாய் ஆடிப்பாடி விளையாடிக் களித்திருக்கிறார்கள். அப்போது அரக்கத் தன்மை கொண்ட ஒருவர் நாட்டுக்கூத்து முறையிலான உடையலங்காரத்துடனும் ஆட்டத்துடனும் கோபாவேசத்தோடு உள்ளே நுழைகிறார். உங்கள் மகிழ்ச்சியாலும் ஆர்ப்பரிப்பாலும் எனது நிம்மதி கெடுகிறது எனக் கூறி அப் பெட்டகத்தை சிதைத்து எல்லோரையும் பயமுறுத்திவிட்டு போய்விடுகிறார்.

ஈழத் தமிழ் சமூக வாழ்வின் (பண்பாட்டின்/அரசியலின்) இருத்தலின் மூல ஸ்ருதி அல்லது இயங்கு மையமாக பெட்டகம் குறியீடாக்கப்படுகிறது. இது இந்த நாடகத்தின் சிறந்த உத்திமுறையும் நாடக வார்ப்புமாகும். இக்காலத்திற்கும் வாழ்வின் போராட்டத்திற்கும் ஏற்ப கச்சிதமாக அமையப் பெற்றிருக்கிறது.

ஆயினும் இந் நாடகத்திற்கு அப்பால், வரலாற்றில் யூத இன மக்களுக்கும் பெட்டகத்திற்கும் ஒரு நெருக்கமும் வாழ்வும் இருக்கிறது. யூத இன மக்கள் ஒரு பெட்டகத்தைக் காப்பாற்றி வருகிறார்கள். கடவுளைப்போல, அப்பெட்டகத்தைத் தமது மரபாகவும், கலாசார, இன ஒருமைப்பாடாகவும் அதை உருவிக்கிறார்கள். அந்த பெட்டகத்தை வைத்தே அவர்கள் கலாசாரரீதியாக மையம் கொள்கிறார்கள். அதை பேணிக் கொள்கிறார்கள். இது வரலாறாய் இன்றும் நிகழ்ந்து வருகின்ற ஒரு விடயம்.

இந்தப் பெட்டகமும் உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் அதே போலத்தான் அமைக்கப் பெற்றிருக்கின்றது. எனவே இந்தப் பெட்டகம் என்பது ஒரே தேசம், ஒரே இனம், ஒரே மொழி, ஒரே மதம், ஒரே கலாசாரம் என்பது போலும், அதை எதிலும் கரைந்து போக விடாமலும் அதை தூய்மையாகக் கட்டிக் காப்பதே நோக்கமாக கொள்வதுடன்

எல்லோரையும் இந்தப் பெட்டகத்தின் இயங்குவிதியில் லாவகமாக இணைத்தும் விடுகிறது.

இன்னொரு வகையில், தமிழர் தனித்துவ பெருமை பேசுவோரால் இடையிடையே சுட்டப்படுகிற ஒரு விடயத்தையும் மனதில் இருக்க வைத்து விடுகிறது. அதாவது, தமிழ் இனம் யூத இனத்திற்கு இணையானதென்பதே. தனித்துவம், திறமை, தொன்மை என்பவற்றை அடிப்படையாக கொண்டு இனங்காணப்படுவதில் இருக்கின்றது. உலகளாவிய மனிதர்களின் ஒருங்கிணைவுக்கும் நேசத்திற்கும் எல்லோருக்குமான சுதந்திரத்திற்குமான போராட்டத்தில், இவ்வகையான கருத்துக்களும் மதிப்பீடுகளும் அர்த்தமிழந்து போய்விடும். ஆயினும் இந்நாடகத்தில், குறித்த காலத்திற்கான பிரதியாக்கம் என்ற வகையில் அதன் கலையம்சம், நாடகப் பாவனை கருதி வருகிற பொருத்தப்பாட்டை உணர முடிகிறது.

பாத்திரங்கள் உடையால் பெண் — ஆண் வேறுபாடு கூட இல்லாமல் வெளிப்பட்ட போதும் அவர்கள் வாழ்வின் பாவனைகள் இந்து மத அடையாளத்தை மட்டுமே வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றன. தமிழ் கலாசாரம் என்பது இந்து சமய மரபில் இருந்து வருவதாகவும் அதைப் பேணுவதே மொத்தத்தில் பெட்டகத்தின் சூட்சுமமாகவும் வெளிப்பட்டுவிடுகிறது. இதில் கவனமெடுக்காதவிடத்து தவறான எதிர்நிலைகளை உருவாக்கிவிடுகிறது.

அரக்கன் — சிங்களப் பெருந்தேசிய அரசு, இனவாதத்தின் பிரதிநிதியாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அரக்கனை உருவகப்படுத்திய உடையலங்காரமும் நாட்டுக்கூத்து முறையிலான கோபாவேச ஆட்டமும் அவரின் நடிப்பாற்றலும் மேடை முழுவதையும் ஆளுமைப்படுத்திய தோரணையும் அதனோடு இணைந்த இசையமைப்பும், ஒளி அதிர்வுகளும் மிகவும் சிறப்பாக அமைந்திருந்தன. அரக்கன் சிதறடித்துப்போன (வாழ்க்கையை) பெட்டகத்தை மீளவும் பொருத்தி அதை தூக்கிக் கொண்டாடுகிறார்கள். மீளவும் அதே அரக்கன் வந்து பெட்டகத்தை சிதைத்து அழித்துவிட்டு போய்விடுகிறான். (இசையும் ஒளியும் பிரமாதமாகக் கையாளப்படுகிறது.)

இரண்டாவது முறையாக அரக்கன் வந்து தாக்கி போன பின் மீள கட்டியமைக்கும்போது பெரியோர்கள், “இந்த இளைஞர்களின் செயல்பாடுகளால்தான் நாம் அழிகின்றோம், சமாதானமாக பேசிப் பார்ப்போம்” எனும்போது, இளைஞர்களோ “பேசுவதில் பயனில்லை” என்கிறார்கள். இது பாராளமன்ற அரசியல்வாதிகளையும், மற்றும் ஆயுதமேந்திய இயக்கங்களையும் குறிக்கிறது என்பதில் புதிர் இல்லை.

மூன்றாவது முறையாக அரக்கன் வந்து தாக்கியதன் பின், கிருஷ்ணன் சக்கரத்தை கையிலேந்தியபடி நுழைந்து, “நான் உங்களைக் காப்பாற்றுகிறேன். இது எனது மக்கள். நீங்கள் வைத்துக் காப்பினும் இது எனது பெட்டகம்” என்கிறான். இளைஞர்கள் இதற்கு உடந்தையாக இல்லை. இது எமது தனித்துவமான பெட்டகம் என்பதில் உறுதியாக இருக்கிறார்கள். கிருஷ்ணன் தனது சக்கராயுதத்தை சுழற்றி பெட்டகத்தை சிதைத்துவிட்டு போய்விடுகிறான்.

ஈழப் போராட்டத்தில் இந்தியா உதவியதையும், அதன் சூட்சும நோக்கையும், அது நிறைவேறாதவிடத்து அழிவை ஏற்படுத்தி போவதையும் நேர்த்தியான நட்பு, இசை, ஒலி அதிர்வுகளால் நிகழ்த்திக் காட்டப்படுகிறது. ஆயினும் இந்திய அரசை கிருஷ்ணன் மூலமாக பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவது, இன்றைய சம காலகட்ட அரசியல் நிலைமைகளில், இந்தியாவை இந்துக்களின் நாடாகவே கருதும் தன்மை, முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டை அல்லது முஸ்லிம்களைப்பற்றி எந்த அக்கறையும் இல்லாத போக்கை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. இது இன்னொரு வகையில், ஈழத்தில், சைவ வேளாள மேலதிகாரத்தின் முஸ்லிம் எதிர்ப்பு தன்மைக்கும் உறுதுணையாகி விடுகிறது.

மீண்டும் பெட்டகத்தை இளைஞர்கள் கட்டியமைக்கிறார்கள். பெரியோர்கள் இளைஞர்களை விட்டு பிரிந்து அரசுக்கள் போட்ட வட்டத்துக்குள் சிறைப்பட்டு விடுகிறார்கள். ஒரு வட்டக் கயிற்றுள் நின்று கொண்டு ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு பக்கமாக இழுத்துக்கொண்டு ஒருவர் எது சொல்கிறாரோ, அதை மறுப்பதே மற்றவர் கொள்கையாகவும் கோஷம் போடுவதே தமது அரசியலாகவும் இருக்கிறார்கள். இன்று, இந்த வட்டத்திற்குள் இருப்பது சௌகரியமானது எனவும் சொல்கிறார்கள். இது நாடகத்தில் சிறப்பாக அமைந்த நுட்பமான உத்திகளில் ஒன்று. இக் கட்டத்தில் யுத்தப்பயலில் சிதறடிக்கப்பட்ட மக்கள் வெளிநாடு போகிறார்கள். உறுதி உள்ள இளைஞர்கள் பெட்டகத்தை மீளவும் கட்டியமைக்கிறார்கள். இறுதியாக, வெளிநாட்டில் இருந்து வரும் கலாசார சீரழிவுத் தன்மைகள் இந்தப் பெட்டகத்தை சீரழிப்பதாக காட்டி, புகலிடத்து மக்களை வந்து காப்பாற்றும்படி, உதவிக்கரம் தரும்படி வேண்டுவதுடன் நாடகம் முடிவடைகிறது.

நாடகம் முடிவடைந்ததும் முக்கியமான அறிவித்தல் ஒன்று வருகிறது. “இந்தப் பெட்டகத்தை அரசியலாக பார்க்க வேண்டாம், கலாசாரமாக மட்டுமே பார்க்கும்படி.” ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. இப்படியொரு அற்புதமான நாடகத்தை நிகழ்த்திவிட்டு, பார்வையாளர் அனைவரையும் நாடகத்தோடு பங்குகொள்வோராய் மாற்றிவிட்டு, இப்படிப் பார் என்று சொல்வது நியாயமாகப் படவில்லை. நாடகம் என்பது இதயக் கபாலங்களை உடைத்து சிதறடிக்கவேண்டும் என்பதில் எனக்கு முழு உடன்பாடுண்டு. அப்படி இந்த நாடகம் ஏற்படுத்திய உணர்வலைகள் மிகவும் தாக்கமானவை.

பெட்டகம் சிதைவதும் இளைஞர்கள் அதனை தொடர்ந்தும் காப்பாற்ற எல்லோரினதும் உதவியை வேண்டுவதும் நாடகத்தின் போக்கோடு பொருந்தி வரும்போதும், வெளிநாட்டு கலாச்சாரத்தால் ஈழம் சீரழிவதாகக் காட்டுவது பொருந்தி வரவில்லை. அது வலிந்து புகுத்தப்பட்டதோ என்று எண்ணும் வண்ணம் நெருடுகிறது. கலாசார சீரழிவு என்பதை வெளிப்படுத்திய விதம், இசை, உடையலங்காரம் கலை என்பன நாடகத்தின் லயத்தோடும் இயைபோடும் பொருந்தி வரினும் உள்ளடக்க ரீதியான ஓட்டத்தோடு அது பொருந்தவில்லை.

மேற்கத்தைய நாடுகளின் (ஏகாதிபத்தியத்தின்) பெருஞ்செய்தி ஊடகங்களுக்கூடாகவும் நுகர்பொருள்களுக்கூடாகவும் எந்த ஒரு சிறிய நாடும் தப்ப முடியாதளவு கலாசாரப் பரம்பல் மட்டுமன்றி இன்ன பிறவும் — அனைத்தும் நாம் தலையில் ஏற்று சுமக்கும்படி இந்த உலகம் எம்மை நடத்துகிறது. அவர்களின் நிதி, ஆயுதம், ஆளும் முறைகள், உற்பத்திகள், பாவனைகள், சிந்தனைகள் என வேறுபட்ட பல்முனைத் தாக்குதல்கள் இருக்கின்றன. இதனூடே பல தரப்பட்ட முன்னேறிய சிந்தனைகளும் நாகரிகங்களும் கூடவேதான் வருகின்றன. மார்க்சியமும், கிறிஸ்தவமும் கூட அங்கிருந்துதான் வந்தன. இவை எல்லாம் அண்மையான வரவுகள்தான் என்று சொல்வதற்கில்லை.

ஆகவே நாடகம், 'கலாசாரத்தைக் காப்பாற்றல்' என்ற தோரணையில் முடிக்கப்படுவதோ, அன்றி இந்த பெட்டகத்தை கலை—கலாசாரமாக பார்க்கும்படி வேண்டுவதோ அர்த்தமற்றதாக இருக்கின்றது. இப்படியான திணிப்புகள், பார்வையாளியின் சிந்தனையை அல்லது நாடகவெளியில் பார்வையாளியினது சஞ்சரிப்பை நிர்ப்பந்தகரமாக பறிப்பது போன்றதாகும்.

இன்றைய போராட்டத்தின் செல்நெறிக்கு இசைவான ஒரு வரலாறு, இந்த நாடகம் எங்கும் விரவி கிடக்கின்றது. ஏனெனில் நாட்டை விட்டு வெளியேறும் நிகழ்வானது, போராட்ட சூழலில் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் தப்பித்தல் தன்மையைக் கொண்டதாக காட்டப்படுகிறது. இது ஒரு பகுதி உண்மைதான். "நடந்து நடந்து அலுத்துப்போச்சு, பறக்க ஆசையாயிருக்கு." என்று நாடகத்தில் வருவதுபோல் வந்துமிருக்கக்கூடும்.

ஆனால் போராட்டத்தில் உயிரை பணயம் வைத்த, பல்வேறு இயக்கங்களில் இருந்த, பல்லாயிரக்கணக்கானோர் நாட்டை விட்டு விரட்டியடிக்கப்பட்டதும் இந்த வரலாற்றில் இடம்பெறவில்லை. மற்றும் இதோடு பொருந்தி வருவதும், போராட்டப்பாதையில் மிகப்பெரும் தவறுகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுவதுமான, இஸ்லாமியர்கள் தமது இருப்பிடங்களைவிட்டு துரத்தப்பட்டதும் இங்கு இடம்பெறவில்லை. மொத்தத்தில் பெட்டகம் என்பது, இன்றைய தமிழீழ தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தையே உயிர்ப்புலமாகக் கொண்டிருக்கின்றது எனலாம்.

இது ஒரு பிரச்சார நாடகம் என்று சொன்னாற்கூட கலைத்துவத்துடன் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு சமூகம், அரசியல் நெருக்கடிக்குள்ளாகும் காலங்களில் கலையின் சமூகப் பயன்பாடு பிரச்சார தன்மையானதாகத்தான் இருக்கும்.

இதனைக் கவனிக்கும்போது, நவீன நாடகம் என்றால், சுவரில் தலையை மோதித்தான் புரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்ற நிலையைக் கடந்து ஈர்ப்பு மையங்களுடனும், அழகியல் தன்மையோடும் எளிதாக சிந்தனையில் தெரிக்கக்கூடியனவாய் நவீனம் வளர்ந்திருக்கிறது. இவ்வளர்ச்சியானது வடிவம், உத்தி போன்ற பொறிமுறை வளர்ச்சியாகவே காண முடிகிறது. இவ் வளர்ச்சிக்கான சகல வளங்களையும் தேடி தொகுத்து பயிற்சிப்படுத்துவதில் திருமறைக்கலாமன்றம் காத்திரமான பங்களிப்புச் செய்கிறது எனலாம்.

* * *

தமிழ் அவைக்காற்று கலைக்கழகம் தனது
20 வருட பூர்த்தியை முன்னிட்டு நடத்திய நாடக விழா

எழுபதுகளில் தொடங்கிய நாடக மறுமலர்ச்சியோடு அறிமுகமான தமிழ் அவைக்காற்று கலைக்கழகம் க. பாலேந்திரா அவர்களை நெறியாளராகக்கொண்டு இயங்கி வருகிறது. இக்காலத்தில் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கிய நாடகப் போக்குகளில் காணப்பட்ட கட்டுடைப்பு போக்கை புதிய சிந்தனை முறையில் சமூக ஆய்வுக்கான நாடகங்களை உருவாக்குவதில் பாலேந்திரா முன்நிற்கிறார்.

நாடகத்தின் மூலம் நவீன சிந்தனைகளைத் தமிழில் அறிமுகப்படுத்தி வரும் ஒரு அமைப்பாக தமிழ் அவைக்காற்று கலைக்கழகத்தைக் காணமுடிகிறது. சமூகப் பகுப்பாய்வுகளில் வர்க்கச் சிந்தனையினூடே இருத்தலியல் தன்மைகளை அவரது நாடகங்களில் மேலோங்கி இருக்கின்றன என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

இருத்தலியல், அமைப்பியல், பின்நவீனத்துவம் போன்ற புதிய சிந்தனை வெளிச்சங்கள் பரிச்சயமாகிவரும் இன்றைய சூழ்நிலையில், இதை இனம் காண்பது எளிது. எனினும் இவ்வகையான தேடுதல்கள் இன்னும் செழுமையடையாமல் இடைவெளியாகவே இருந்து வருகிறது. நிற்க!

நமது மரபு வழிக் கலாச்சார சிறைகளில் சித்திரவதைப்பட்டுத் துஞ்சிக்கிடக்கும் சிந்தனைமுறைகளால் போதிய தரமான பிரதிகளை நம் சமூகம் உருவாக்காமலே போயிற்று. இதனால் தமிழுக்குப் பொருத்தமான பிரதிகளை பிறமொழிகளில் தேடித் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தி, தமிழ் சமூகத்தின் இன்னொரு முகத்தில், கடந்த 20 வருட காலங்களாக, ஓங்கி அறைந்து கொண்டிருப்பதை காணமுடிகிறது. இதனால் “இவர்கள் மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்கள் போடுகிறார்கள்” என்று சில மார்க்சிய ‘அறிவு’ விமர்சகர்களால் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டார்கள்.

இன்று அவற்றை மீள்பார்வை செய்கிறபோது அது வேற்று மொழியின் மீதான அந்நியத்தன்மை அல்லவென்றும் வேற்றுமொழிச் சிந்தனைகளிலிருந்து ஆணாதிக்கக் கலாச்சார, குடும்ப நிறுவனத்தைக் கட்டிக் காப்பாற்றும், பெண்ணடிமைத்துவ சமூகத்தின் இருப்பை பாதுகாக்க முனையும் தன்மை என இனம் காண முடிகிறது. தங்கைக்கு மாப்பிளை பார்க்கும் இன்னோரன்ன சமையல்களில் இருந்து அந்நியப்பட்டுப் போகும் ஒரு அண்ணனை எப்படி எமது சமூகம் ஏற்றுக்கொள்ளும் (கண்ணாடி வார்ப்புகள்) அல்லது பெண்களின் அபிலாசைகளையும் சுயாதீனத்தையும் நான்கு சுவர்களுக்குள் அடைத்து வைக்கும் சமூகம்; “I need a man” என்று ஒரு பெண் பேசுவதை எப்படிச் சகித்துக் கொள்ளும் (மழை).

தமிழ் அவைக்காற்று கலைக்கழகத்தின் தனித்தன்மை, நாடகத்தை நெறிப்படுத்துவதில் உள்ள படைப்புத் தன்மையாகும். மிகவும் நுட்பமான

கலைப்படைப்பாக ஒவ்வொரு நாடகத்தையும் ஒவ்வொரு தடவையுமாக படைப்பாக்குகிறார்கள்.

நாடகத்தின் கருவுக்கமைய லயத்தை, ஓட்டத்தை, அசைவை அளந்து அசைவின் போக்கை கண்டுபிடிப்பதில் அதற்கமைய மற்றைய அரங்கத் தன்மைகளை நேர்சீராக அமைத்துவிடுவதில் பாலேந்திரா ஒரு உயர்ந்த கலைஞர். மற்றும் நவீன நாடகம் என்பது உடல் அசைவுகளில், உடலை மூலமாகக் கொண்டே இயங்கவேண்டும். “அவைக்காற்று தளத்தில் தமிழ் மரபு நாடக சுவடுகள் வழி உத்திகள் கொண்டு புதிய தமிழ் நாடகத்தை நிறுவவேண்டும்” என்ற கருத்துக்களுக்கு அவர் பச்சைக் கொடி காட்டிவிட்டு, நடிகர்களின் மன அதிர்வுகளைக்கொண்டே பார்வையாளர்களின் இதயக் கபாலங்களை நொருக்கிவிடுகிறார்.

கலை என்பது பாடப் புத்தகமோ அல்லது பொழுதுபோக்கோ என்றில்லாமல் “அது ஒரு அனுபவம் — நமக்கு எட்டாத நம் வாழ்வனுபவங்களில் தோய்ந்தெழுவது” என்பதை அவர் நாடகங்களில் அனுபவிக்கமுடிகிறது. இந்தப் பின்னணியில் 20ஆண்டு கால பூர்த்தியின் நிறைவாக இரண்டு நாடகவிழாக்களை லண்டனில் நிகழ்த்தினார்கள். நான் அனுபவிக்கக் கிடைத்த ஒரு நாடகவிழா, ஐந்து நாடகங்களைக் கொண்டிருந்தது. அவை குறித்த எனது அவதானிப்புகள்:

எப்போ வருவாரோ

சாமுவேல் பெக்கெட்டின் ‘கோடோவுக்காக காத்திருத்தல்’ இது Waiting for Godot என்ற நாடகத்தின் தமிழ்ப்பிரதி, பிரதியாக்கம் எஸ்.எம்.ஏ. ராம். ஆனாலும் தமிழிலேயே உருக் கொண்டதைப்போல் தமிழ் மரபுவழிச் சிந்தனையிலும் நம்பிக்கைகளிலுமாக தோய்ந்தெழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

காலம் காலமாக கட்டமைக்கப்பட்டு வரும் மூட நம்பிக்கைகளின் வழியாகவோ அல்லது எப்படித்தான் முயன்றும் வாழ்வு எட்டாமற் போன ஆற்றாமையின் கொடூரத்தாலோ வாழ்க்கை எதன் மீதாவது (காலம் — கடவுள் — மதம் — அரசியல் — ஜோசியம் — தத்துவம்) காத்திருப்பதிலேயே ஆசுவாசம் கொள்கிறது. எதன் மீதாவது ஈடுபாட்டுடன் நம்பிக்கை கொள்ளவேண்டும். அது ஏமாற்றி விட்டால் அவ்விடத்தில் இன்னொன்று. நம்பிக்கைதான் முக்கியம். நம்பிக்கையே இல்லாதபோது வாழ்வு கேள்விக்குறியாகி சூனியத்தில் நிறுத்திவிடுகிறது. வாழ்வின் ஆதாரமே நம்பிக்கைதான் என்ற நியதியைக் காப்பாற்றுவோரும் கட்டமைப்போரும் தமது நலனுக்காக தம்மில் பாமர மக்களைத் தங்கியிருக்கும்படி செய்துவிடுகின்றனர்.

தங்கள் தனித்துவத்தையும் செல்வாக்கையும் அதிகரிக்க தமக்குள் போராடுகின்றனர். மக்கள் குழப்பமடையும்போது தங்களுக்குள் ஒற்றுமையாகின்றனர். நம்பிக்கையுடன் காத்திருத்தலை தகர்த்து, தமது முயற்சியில் முன்னேறும்போது இந்த அதிகார சக்திகள் ஒன்று சேர்ந்து அவர்களை அழித்துவிடுகின்றன. வாழ்க்கைப்பாதையில் இரண்டு வயதானவர்கள் மூட்டை முடிச்சுகளோடு, கானல் காண, காலம் காலமாக

நடந்த களைப்பு. நிழல் வீழ, மரம் தெரிய, அதனருகே சாய தாகம். இக்கணத்தில் எங்கிருந்தோ குடுகுடுப்பை ஒலி. கூடவே, ஐயா வாறார்... ஐயா வாறார்... பிணி தீர்க்க ஐயா வாறார் என்ற நம்பிக்கைகள் வந்து விழுகின்றன. தாகம் மறந்து நம்பிக்கையில் ஈர்ப்புக்கொள்கின்றனர். ஆயினும் அவர்களுக்குள் கேள்விகள், சந்தேகங்கள் எழாமல் இல்லை. எனினும் நம்பிக்கை கொண்டு காத்திருப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

இடையே இரண்டு பெண்கள் நீர் மொண்டு வருகிறார்கள். இவர்களோ அவர்களிடம் நீர் அருந்தி அவர்களுக்கும் நம்பிக்கையூட்டி, சேர்ந்து காத்திருக்கும்படி வைக்கிறார்கள். நம்பிக்கையும் சலிப்பும், எதிர்க்கேள்வியும், நம்பிக்கையில் உறுதியும், உறுதியில் நம்பிக்கையும் மீறும்போது அதிகார ஆக்கிரமிப்பும் பின், கருத்துக்களால் நம்பிக்கையூட்டலுமாக மிகுந்த கவனமாகவும், ஆழ்ந்த அர்த்தங்களுடனும் அரங்கம் நிகழ்த்தப்படுகிறது. ஒவ்வொரு நிகழ்வும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் மிகவும் நுட்பமாக செறிவாக பார்வையாளனின் அனுபவத் தேடலைப் பலவழிச் சந்தியில் நிறுத்திவிடுகிறது.

பாத்திர வார்ப்புகளின் மொழிப் பகிர்வுகளில் பிரதியின் தன்மைக்கு மேலாக நடிகர்களின் தனித்தன்மைகள் மேலிடும்போது ஒரு வகை நகைச்சுவையுணர்வு எழுந்து நாடகத்தின் செறிவை குறைக்கப் பார்க்கிறது. எனினும் ஆழ்ந்த அர்த்தம் பொதிந்த உரையாடல்களின் வலு, அந் நகையுணர்வைக்கூட, துன்பமே வாழ்வாகிப் போனால் இன்பத்தை எங்குதான் தேடுவது? யுத்தம்கூட அவல ரசனையாய் பழக்கப்பட்டு விடுவதில்லையா? என எண்ணவைத்து விடுகிறது. ஒரு வேளை நாடகத்தின் tempo கொஞ்சம் குறைந்திருந்தால், நகைச்சுவைத் தன்மை மேலிடாமல் ஒவ்வொரு விடயங்களிலும் ஆழ்ந்த கவனம் செலுத்தும் பாத்திரங்களாய் கனதி சேர்த்திருக்குமோ தெரியவில்லை.

‘ஐயா வருவார்’ என்று நம்பிக்கையூட்டும் போதகர்கள் வருகிறார்கள். அவர்கள் மக்கள் சக்தியைவிட மேலான சக்தி தம்மிடம் இருப்பது போல் தத்தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் மக்களைக் கையாள்வதே நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்போது பார்வையாளருக்குள் இருந்து மேடைக்கு வரும் ஒருவன், அந்த போதகர்களிடமிருந்த பொருட்களையும் இயற்கையின் இன்ன பிறவையும் சேர்த்து முடிந்தவரை, அவர்கள் வாழ்வின் அவசிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய முயற்சிக்கின்றான். உடனே இந்த போதகர்கள் கோபமுற்று ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து அவனை அடித்துக் கொல்கிறார்கள்.

நம்பிக்கை சோர்ந்து போகும் நேரங்களில் குடுகுடுப்பையின் குரல் வந்தது. ஆனால் குடுகுடுப்பையைக் காணவேயில்லை. தமிழ் மக்களுக்கு பழக்கப்பட்ட மரபுவழிக் கலாசாரத்தின் ஆயுதம் ஒன்றுக்கு, மிக அழகுற உயிர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எந்த ஆதாரமும் அற்ற, நினைத்ததைச் சொல்லி, எறிந்துவிட்டுப் போவதையே பொறுக்கி, பொக்கிஷமாய் வாழ்வை ஒட்டி வைத்துக் காத்திருக்கும் இந்த பொறியை நெறியாளர் கவனமாகக் கையாண்டிருந்தார். இந்த நிகழ்வு எங்கிருந்தேனும்

எவ்வகைப்பட்டதாகவேனும் நம்பிக்கைகளும் கருத்துக்களும் மக்கள் மனங்களில் விதைக்கப்பட்டு கவனத்தை ஏற்படுத்துகின்றன என்பதை சர்வதேசத் தன்மையோடு காட்டப்பட்டிருக்கிறது. தண்ணீரே கிடைக்க முடியாத இடத்தில், பெண்கள் தண்ணீர் கொண்டு வருவது — தற்செயலான, காரணம் கற்பிக்க முடியாத நிகழ்வுகள் எப்படி இந்த நம்பிக்கையைக் காப்பாற்ற உதவுகின்றன, இதை எப்படி கருத்தியல் ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்பது மிகவும் சிறப்பாக உணரவைக்கப்பட்டது.

இந்த நாடகம், இன்றைய தமிழ்ச் சூழலில் மிகவும் தேவையான நாடகம். ஆயினும் பார்வையாளருக்குள் இருந்து செல்லும் மனிதன் — இது நாடகத்தை அரங்கு முழுவதையும் உள்ளகப்படுத்தும், நெருக்கமாக்கும், பார்வையாளரையும் பாத்திரமாக்கும் தன்மையுடையதாயினும், இன்னொரு அர்த்தத்தையும் மனதில் மறைவாக விழுத்திவிடுகிறது. அப்பாவி மக்களுக்குள் இருந்து அதை எதிர்ப்பதற்கான — அதைப் புரிந்து கொள்வதற்கான சக்தி கிளம்பாது. அது வேறு எங்கோ இருந்தே வரவேண்டும் என்பதே அது. இது போன்ற வேறு நாடகங்களில் அதிகமாகப் பொருந்தும் இந்தத் தன்மை, இதில் அவ்வளவாகப் பொருந்தாதுபோல் இருக்கின்றது.

போதகர்களாகத் தோன்றியவர்களின் தோற்றம், மொழிப்போதனைகள் தனியே மதம் சார்ந்த தன்மையாகவே இருந்தது. ஒன்பது முறை வந்தவர், பத்தாம் முறையும் வருவேன் என்று சொல்லிப் போனவர். இதை பாதகமாகப் பார்த்தால், இந்தச் சிந்தனைகள் மதச் சிந்தனையிலானவை. மதவாதிகளின் மூர்க்கத்தனத்துள் சமூகம் சீரழிந்து போகிறது என்பதற்குள் மட்டும் உள்ளடக்கிவிடுகிறது. இந்த மதத் தன்மையைக் கொடுக்காமல் விட்டிருந்தால் இவை அரசியலாகவோ நுகர் கலாச்சாரத் தன்மையாகவோ, இன்னபிறவாகவோ பன்முக வரவுகளாக பார்க்க முடிந்திருக்கும். சாதகமாகப் பார்ப்பின், சமீப காலங்களில் நடக்கும் இந்து—முஸ்லிம் மதவாத வன்முறைகளும், வெளிநாடுகளில் பல புது மதங்களின் புதுநூறு விவிலிய விளக்கங்களுடன் மதமாற்ற முயற்சிகளுமாக எல்லோரும் நேரடியாகவே ஊறிப்போயிருக்கும் ஒரு விடயத்தை தடமாகக்கொண்டு நாடகம் நிகழ்த்தப்படும்போது நாடகம் பார்வையாளர் அனைவரையும் இலகுவாக எட்டிவிடுகிறது. இந்த மனப்பதிவு — தேடல் முயற்சி அதோடொத்த பல விடயங்களையும் சிந்திக்கத் தூண்டிவிடுகிறது.

பெயர்வு

ஈழப்போரில், சூரியக்கதிர் இராணுவ நடவடிக்கையின்போது, யாழ்ப்பாணம் வன்னிக்கு பெயர்ந்த நிகழ்வு. குந்தவையின் சிறுகதையை மூலமாகக் கொண்டு நாடகமாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பெயர்வின் கொடுமையின் அதிர்வுகளை குறித்தளவுக்கேனும் புகலிட மக்களது மனங்களில் செலுத்தக்கூடிய ஆளுமையைப் 'பெயர்வு' நாடகம் கொண்டிருந்தது. குழந்தையுடன் ஒரு குடும்பம், காலம் காலமாய் கட்டிச் சேர்த்திருந்தையும் இருத்தலையும் கணப் பொழுதுகளில் தொலைத்துவிட்டு

கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் போவதும், படகில் கிளாலி தாண்டுவதும், குண்டுமழையில் மனிதம் கரைவதும், குழந்தையைப் பறிகொடுப்பதும், பருக்கை சோற்றுக்காய் பல கைகள் நீள்வதுமாய் சூனியத்தை நோக்கி யுத்தம் விரட்டிய கொடுமையை மிக அற்புதமாய் பார்வையாளர் மனங்களில் தீ மூட்டிய நாடகம்.

குழந்தையுடன் ஒரு குடும்பத்தை பெயர வைத்துவிட்டு மூன்று கதை சொல்லிகள் மனது நெகிழ சோகம் தோய்ந்த வார்த்தைகளில் உயிர் ஏற்றி பரவ விட்டார்கள். மூடிய கண் திரைக்குள் மனிதர்கள் உலர்ந்தனர். தெருவை அடைத்துக்கொண்டு மூட்டை முடிச்சுக்களோடு குழந்தை குட்டிகளை இழந்தோ சுமந்தோ குடும்பம் குடும்பமாய் நகரும் மக்கள் மழைக்கம்பிகளினூடே மங்கலாய்த் தெரிந்தனர். சேற்றையும் சகதியையும் தாண்டி நடந்தனர். கதை சொல்லிகளின் வார்த்தைகள் தரும் அழுத்தங்களுக்கு. அகமும் புறமுமாய், உருச் சிதைந்த அந்தக் குடும்பம் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. அக்குடும்பப் பெண்ணாக நடித்தவர், மிகச் சிறப்பாகச் செய்திருந்தார். எந்தப் புறச் சூழலாலும் (ஆடை, மேடை, அலங்காரம்) கொண்டுவர முடியாத இழப்பின் துயரை முகத்திலே பதித்திருந்தார். தாழ்ந்த சுருதியில் மிகுந்த நேர்த்தியாக அவர் பாடும்போதும் கூட அவர் முகத்தில் பதித்த துயரத்தின் உச்ச ரேகைகள் தழும்பவே இல்லை. ஒரு மிகச் சிறந்த நடிக்கை என்பதை சிறிதும் லயம் பிசகாத நுட்பமான நடிப்பின் மூலம் வெளிப்படுத்தினார்.

காய்ந்த துண்டுப் பாணை வாயில் வைப்பதற்கு முன்னே வாடி வதங்கும் பிஞ்சுகளின் நீளும் கைகள், தாயின் பார்வையில் அது ஏற்படுத்திய நனவோடைகளும் எதிரோடைகளும். நாடகத்தின் லயம் பிசகாது அந்த உணர்வோடொத்த ஒளியில் மௌனமாக விடப்பட்ட சில கணங்கள்... பார்வையாளர் பகுதியில் இருந்து வந்த பெருமூச்சுக்களே இசையாகி நாடகத்தை ஒரு முழு அரங்காக்கியது. நாடகத்தில் மெல்லிய திரையின் பின்னால் நிழல்களாக நகரும் பெயர்வும், திரையில் slides மூலம் சில ஒவியங்களும், பெயர்வின்போது எடுக்கப்பட்ட புகைப்படங்களும் காட்டப்பட்டன. இவை இந்த நாடகத்தை மேடையிலே நடக்கிற உணர்வோடு கிளாலிக் கரையிலே உள்ள அகதி முகாமிலே எல்லாப் பார்வையாளரையும் குந்தி இருக்க வைத்தது. ஒரு நாடகத்தின் மூலம் பார்வையாளரை எங்கு கொண்டு போகவேண்டுமோ அங்கு கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதில் நெறியாளர் வெற்றி கண்டிருக்கிறார். எனினும் பின் திரையின் நடுப்பகுதியில் slides துண்டு துண்டாக வந்து போவது நாடகத்தின் முழுமைத் தன்மையுள் ஒரு வெடிப்பை உணர்த்துகிறது. விளிம்பு தெரியாமல் பின் திரை முழுவதையும் உள்ளடக்கி ஒரு slideக்குள் இருந்து இன்னொரு slide வருவதுபோல் காட்டியிருந்தால் இந்த வெடிப்பைத் தவிர்த்திருக்கலாமோ என்று தோன்றுகிறது.

மேலும் பொஸ்னியா, ருவாண்டா மற்றும் கொங்கோ பெயர்வுகளின் slideகளை இடையே சேர்த்திருந்தால், உலகத்தில் யுத்தம் துரத்தும் ஏனைய பெயர்வுகளையும் நமது பெயர்வுக்கிடையில் நகர்த்தியிருக்கலாம். அந் நோக்கமற்றவிடத்து மட்டக்களப்பு—வன்னி—மன்னார் போன்ற

பகுதிகளில் நடந்த பெயர்வுகள் — இவற்றுக்குள்ளும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தும் முல்லைத்தீவு போன்ற பகுதிகளில் இருந்தும் நகர்த்தப்பட்ட இஸ்லாமிய பெயர்வுகளை சற்றேனும் இனம்காட்டியிருக்க வேண்டும். ஒருவேளை நெறியாளர், பார்வையாளியின் அனுபவத்துக்கும் தேடலுக்கும் உட்பட்டு பல தளங்களுக்கும் இட்டுச் செல்ல வல்ல இடைவெளியை விட்டு வைத்திருக்கலாம். எல்லாவற்றையும் ஒரு இடத்தில் விழுத்தி விடும் பொறியாக பெயர்வை கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடும்.

எனினும் கவனம் கொள்ளாமல் இருக்கமுடியாத விடயம், யாழ் மக்களுக்கு ஒன்று என்றால் உலகமெல்லாம் அது முக்கியத்துவப்படுத்தப்படுமளவுக்கு இலங்கையின் ஏனைய இடங்களில் வாழும் மக்களின் அவலங்கள் இடம்பெறுவதில்லை. போராட்டமும் அவலமும் யாழ்ப்பாண மக்களுக்குத்தான், ஏனையவர்கள் எல்லோரும் யாழ்ப்பாணத்துக்காகத்தான் என்ற நிலைமை தொடர்ந்து நீடித்துவரும் நிலை, 'யாழ்ப்பாணத்தின்' பெயர்வு இந்த நிலையின் தன்மையோடு ஒத்ததாகப் போய் விடுகிறது.

ஒரு பயணத்தின் கதை

20 வருடங்களாக தமிழ் அவைக்காற்று கலைக்கழகத்தினால் மேடையேற்றப்பட்ட BERTOLT BRECHT இன் 'The Exception and The rule — 'யுக தர்மம்' நாடகத்தின் சற்றுச் சுருங்கிய பிரதி, சிறுவர்களைக் கொண்டு 'ஒரு பயணத்தின் கதை'யாக மேடையேற்றப்பட்டது. பிரெக்டின் பெரும்பாலான நாடகங்கள் மனித சமுதாயம் வர்க்கங்களாகப் பிளவு கொண்டதையும், அதன் சட்டங்கள், நியதிகள், நியாயங்கள் எல்லாம் ஒடுக்கும் வர்க்கங்களின் நலன்களுக்கானதே என்பதையும், ஒடுக்கப்படும் வர்க்கம் எப்படி எப்படியெல்லாம் சித்திரவதைப்பட்டு அழிந்து போவதை எப்படி எல்லாருமே நியதியாக ஏற்றுக்கொள்ளமுடியும் என்பதையும் வெளிப்படுத்துவன.

அந்த வகையில் 'யுக தர்மம்' அவரின் முக்கியமான பிரதி எனலாம். அவரது அரங்க கொள்கைகளில் முக்கியமானது. நாடகத்திற்கும் பார்வையாளிக்கும் இடையே உள்ள உறவில் பார்வையாளி ஒன்றிப் போவதும் — இடைவெளியுடன் நாடகத்தைத் தள்ளி நின்று பார்ப்பதுமான இரட்டை நிலையில் பார்வையாளரை வைத்திருப்பது.

இதற்காக, நாடகத்தில் பாத்திரங்களாக இருப்போரே கட்டியக்காரராகவும் மாறும் தன்மையோடு கட்டியமைத்த சிறந்த நாடகம். இதை ஏற்கனவே தமிழ் அவைக்காற்று கலைக் கழகத்தின் தயாரிப்பில் பல தடவை பார்த்திருந்தும், ஏற்கனவே கூலியாகவும் வியாபாரியாகவும் நடித்த முதிர்ந்த நடிசுர்களின் ஆளுமையில் இருந்து எந்த வகையிலும் குறைந்துவிடாத, மேலும் மெருகூட்டிய இந்த சிறுவர்களின் நடிப்பில் பார்த்தபோது, பிரெக்டின் இந்த கொள்கை நிலைப்பாடு பூரண தன்மையுடன் வெளிப்பட்டதை உணர முடிந்தது. அவர்கள் சிறுவர்களாக இருந்ததால் இது சாத்தியமாயிற்று.

ஆயினும் சிறுவர்களின் அரங்க முயற்சிகளை பார்வையாளராக பெரியோர்கள் பார்க்கும்போது, அவர்களின் நடிப்பு போன்ற அவைக்காற்று திறமைகளிலேயே அதிக கவனம் குவிந்து, நாடகத்தையே முழுதாக அந்நியப்படுத்திவிடும் ஆபத்துக்கும் சாத்தியமிருக்கிறது. இதனை ஒரு சிறுவர் நாடகமெனும்போது கருத்தமைவிலும் மொழிப் பகிர்விலும் அதன் உறவுத்தன்மையிலும் சிறுவர்கள் வாழ்வு இருக்கவேண்டும். அத்தோடு பார்வையாளர்களும் சிறுவர்களாக இருக்கும்போதே அது முழுமையான சிறுவர் அரங்காகின்றது.

ஆயினும் இந்த முயற்சியின் பலபலன் நிரம்பப் பெரியது. இவர்கள் அந்தந்த நாட்டு மொழியுடன் ஒன்றிப்போனவர்கள். அவர்களுக்கூடாக இவ்வகையான நாடக முயற்சிகள், அவர்களை கலைத்துறையில் நண்பர்களாகவும், இணைந்து ஈடுபடுபவர்களாகவும் மாற்றுவதோடு தமிழ் நாடகத்தின் மேல் பற்றுதலையும் பயிற்சியையும் உண்டுபண்ணி விடுகின்றன. அவர்கள் சுத்தமான தமிழ் உச்சரிப்புக்களுடன் உணர்ச்சிக்கேற்ப ஏற்ற இறக்கங்களுடன் சிறப்பாக நடித்தது ஒரு பிரமிப்பாகவே இருந்தது. இந்நாடகத்தில் சிறுவர்கள் எல்லாருமே சிறப்பாக நடித்தபோதும் கூலியாகவும் வியாபாரியாகவும் நடித்தவர்கள் அகவயமான நடிப்பின் ஆற்றலால் பெரியவர்களாகவே தோன்றினார்கள் என்பது ஆச்சரியமான உண்மை. இந்த நாடகம் பிரான்ஸிலும் ஜேர்மனியிலும் நாடகப் பயிற்சிக்கான சிறுவர்களின் நாடகங்களில் ஒன்றாக இருந்து வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பிரத்தியேகக் காட்சி

வஸ்லாவ் ஹாவல் இன் மூலம், சி. சிவசேகரத்தின் பிரதியாக்கத்தில் தயாரிக்கப்பட்டது. ஆடம்பரத்தையும், காட்சிப்பெட்டிக் கலாசாரத்தையும் கொண்ட பூர்சவாக்களினால் நல்ல ஆன்மாக்கள் எப்படிச் சிதைக்கப்படுகின்றன என்பதை வெளிப்படுத்திய நாடகம்.

சாடிக்கேற்ற முடியாய் உள்ள இந்திரன்—சசி குடும்பம் ஆடம்பர வாழ்வைத் தன்னகத்தே கொண்டு, இல்லாதவர்களிடம் அதை பீற்றிக் கொள்வதில் கொள்ளும் ஆனந்தம், பெருமை, இத்தியாதி. இவற்றிலேயே இவர்கள் வாழ்வு இருத்தல் கொள்கிறது. ஊர், உறவு, நட்புரீதியாக உறவு கொள்ளும் நேர்மையான மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் படும் அவஸ்தைகளும், முடியாமல் உறவை முறித்துக்கொள்ளும்போது ஆடம்பரவாசிகள் நிலை குலைவதும் மிக அற்புதமாக நாடகமாக்கப்படுகிறது.

முடிய திரைக்கு முன்னே கணேஸ், அவையைப் பார்த்துச் சொல்கின்றார். “என்னை உங்களுக்குத் தெரியாது. தெரிய விருப்பமும் இருக்காது. ஏனெண்டால் நான் அதிகாரத்திலை உள்ளவையோடை ஒத்துப் போகாத ஆள். கூலி வேலை செய்கிறன். அதை நானாய்த்தான் தேடிக் கொண்டனான்...” என்றுவிட்டு திரையின் உள்ளே போகிறார். உள்ளே இவர் வருகைக்காக வீட்டைப் பிரத்தியேகமாகக் காட்சிப்படுத்தி தமது ஆடம்பரத்தைப் பீற்றிக்கொள்ளக் காத்திருக்கும் குடும்பம்.

நாங்கள் கேட்கிற மியூசிக் அவர் அமெரிக்காவிலை இருந்து கொண்டு வந்தவர். நாங்கள் உங்களுக்குச் செய்த சாப்பாடு அவர் அமெரிக்காவிலை இருந்து கொண்டு வந்தவர்.

இந்த மணிக்கூடு சுவீஸ் மணிக்கூடு.

அந்தச் சிலைக்கு அளவா அவர் மாடத்தையே மாற்றி வைத்திருக்கிறார்.

நீங்கள் வீட்டிலை உதோ சாப்பிடுறியள் ?

உங்கடை மனிசியை வெளியிலை கூட்டிக்கொண்டு போனா அவ கொஞ்சம் துப்புரவாய் இருப்பா.

உங்கடை மனிசி வடிவா இல்லாததால்தான் நீங்கள் நெடுக barக்கு போறீங்கள்.

உங்களுக்கு ஏன் உந்த முற்போக்குக்காரரோடை எல்லாம் உறவு.

இப்படி ஒரு தொகை.

அந்தக் குடும்பம் மட்டுமே பேசுகிறது. விருந்தாளியாய் வந்த கணேஸ், ஆம் - இல்லை - அப்படியா என்ற வார்த்தைகளுக்கு மேல் பேசுவேயில்லை. கிட்டத்தட்ட 50 நிமிடங்கள் நீளும் இந்த நாடகத்தில் ஒரு சிறு சோர்வுகூட ஏற்படாவண்ணம் பார்வையாளரை மந்திரமாய்க் கட்டிப் போட்டது.

மிகச் சிறந்த முறையில் நுட்பமாக நெறியாள்கை செய்யப்பட்டிருந்தது. மற்றவர்களை அக்கறைப்படுவது போல் நடித்து நமது ஆடம்பர வாழ்வைக் கொட்டுவதில் உள்ள ஆனந்தம். தமது சின்னச் சின்ன விஷயங்களையே பெரிதாக்கி தம்மைத் தாமே பெருமைப்படுத்திக் கொள்வது. மிக வேகமான tempo. ஒரே குரலில் இருவர் பேசுகிற உத்திமுறை.

மொழியை இசையைப் போல் லாவகமாகப் பயன்படுத்தி, அதன் பின்னணியில் உள்ள வர்க்கத் தன்மையையும் அவர்கள் மனோபாவங்களையும் பளிச்செனக் காட்டக் கூடிய மாதிரி நாடகம் இருந்தது. நடிப்புகள் சசி, இந்திரன் பாத்திரங்களாகவே மாறியிருந்தார்கள். கணேஸ் ஒரே இடத்தில் உட்கார்ந்துருக்கிறார். பேசுவதற்கு வார்த்தைகளே இல்லை. ஆனால் பார்வையாளர் எல்லோரும் அவர் மனநிலைக்கு வருகிறார்கள். சிலர் அவர் மனநிலையினூடே பிரதியுள்ளே பேசுகிறார்கள்.

அக்குடும்பத்தின் ஒவ்வொரு பீற்றலுக்கும் இவர்கள் வாயிலிருந்து எரிச்சலாகவோ நக்கலாகவோ பதில் வருகிறது. ஆனால் கணேஸ் எதுவுமே பேசவில்லை. ஆம் - இல்லை தவிர. அவரின் மன அதிர்வுகளை பார்வையாளர்களின் ஆன்மாவிற்குள் கடத்தியதே அவரது நடிப்பு. பார்வையாளர் பொறுமையிழந்த பின்புதான், நாடகத்தில் கணேஸ் பொறுமை இழந்து வெளியேற முயற்சிக்கிறார். அப்போது இந்திரன் -சசி குடும்பம் அவரை ஏசுகிறது.

இதெல்லாம் ஏன் செய்தனாங்கள் ?

ஏன் அமெரிக்காவுக்குப் போனவர் ?

எல்லாம் உமக்காகத்தான்.

நீர் இப்படி எங்களை விட்டீட்டுப் போனால்...
துரோகி!

சசி சோபாவில் தொப்பென்று சரிகிறார். கணேஸ் திரும்பி வந்து அவர்களுடன் பேசுவதற்குத் தயாராகிறார். கணேஸ் பொறுமையிழக்கும் வரைக்கும் அவரின் மேல் பரிதாபம் கொள்ளும் பார்வையாளர்களுக்கு நாடகம் முடியும்போது சசி—இந்திரன் மீது ஒரு பரிதாபம் வருகிறது. இதுவே இந்த நாடகத்தின் வெற்றி எனலாம்.

போகிற வழிக்கு ஒன்று

ஹெரல்ட் பின்ரரின் மூலத்தை சி. சிவசேகரம் பிரதியாக்கம் செய்திருக்கிறார்.

விரல் நுனியின் அகிலத்தை அசைக்கும் அதிகார சக்திகள் தமது அரசியல் எதிரிகளை சித்திரவதை செய்தே கொன்று விடுகின்றனர். வார்த்தைகளினால் செய்யப்படும் சித்திரவதை ஒருவரின் ஆன்மாவை எப்படி இற்றுப் போகச் செய்கிறது என்பதை அனுபவிக்க வைத்த நாடகம்.

ஒரு குடும்பம் குழந்தையுடன் சிறைப்பிடிக்கப்படுகிறது. அதிகாரியின் மோசமான வார்த்தைகளினாலும், கேள்விகள் அச்சுறுத்தல்களினாலும், அவர்களின் உறுதி தன்னம்பிக்கை, வாழ்தலின் பற்று என்பவற்றைக்கூட இல்லாமலாக்கி விடுகிறது.

அதிகாரியின் அட்டகாசமான நட்பு. அவரின் ஒவ்வொரு அசைவிலும் இந்த உலகம் அவரின் விருப்பத்திற்கமையவே இயங்குகிறது என்று எல்லாரையும் நம்ப வைத்துவிடுகிறார். “உம்மடை கண்ணுக்குள்ளாலை உம்முடைய ஆன்மா எனக்குத் தெரியுது” என்ற அதிகாரியின் வதை எல்லோரையுமே ஒரு கணம் ஸ்தம்பிக்க வைக்கிறது.

பெண் எப்போதும் ஆயுத சக்திகளின் கைகளில் இச்சைப் பொருளாகவே தெரிவதை அதிகாரியின் வார்த்தைகளில் பிரதி வெளிப்படுத்துகிறது. இறுதியாக அவளை அவர்கள் வைத்துக்கொண்டு அவனை விடுதலை செய்கிறார்கள். அவன் கேட்கிறான், “என் மகன் எங்கே?” என்று. அதிகாரி சொல்கிறான்: “அவன் ஒரு றாஸ்கலாக இருந்தான். போகிற வழிக்கு ஒன்று.” அவனிடமோ எதிர்த்து நியாயம் கேட்கும் தெம்புகூட இல்லை. சப்பித் துப்பிய சக்கையாய் அவன் போவது பார்வையாளர் இதயத்துடிப்பைக்கூட ஒரு கணம் நிறுத்திவிடுகிறது.

தமிழ் அவைக்காற்று கலைக் கழகத்தின், இந் நாடகங்களைப் பார்க்கும்போது, அநீதியான எமது சமூகத்தின் பல்முனை அவலங்களையும் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வருவதும், எவ்வகையிலேனும் அச்சுறுத்தும் அதிகாரத்தை இனம் காட்டுவதுமான ஒரு கலைஞை/கலைஞனின் குரலைக் காணமுடிகிறது.

மேற்குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் இரு நாடக இயக்கங்களும் இன்றும் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் அமைப்புகள்.

1. ஹெரால்ட் பின்ரர் (1930–2008): பிரித்தானிய நாடகாசிரியர். செயற்பாட்டாளர், நடிகர், இயக்குனர். 2005ம் ஆண்டில் நோபல் பரிசு பெற்றவர். (Herold Pinter)
2. வஸ்லவ் ஹாவல் (1936–2011): செக்கோஸ்லாவாக்கிய நாட்டின் / செக் குடியரசின் நாடகாசிரியர். பூர்ஷுவா குடும்பத்தில் இருந்து வந்தவர். செக் குடியரசின் முதலாவது ஜனாதிபதி. (Vaslav Havel)
3. பெர்டோல்ட் பிரெக்ட் (1898–1956): ஜெர்மன் நாடகவியலாளர், நாடகாசிரியர், கவிஞர். (Bertolt Brecht)
4. சாமுவேல் பெக்கெட் (1906, அயர்லாந்து – 1989, பிரான்ஸ்): நாவலாசிரியர், நாடகாசிரியர், கவிஞர், நாடக இயக்குனர், கட்டுரையாளர், இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பாளர். 1969இல் இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசு பெற்றவர். (Samuel Becket)
5. குந்தவை: ஈழத்து எழுத்தாளர். இவருடைய 'பெயர்வு' ஏ.ஜே. கனகரத்னா அவர்களினால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. தனது அனுமதி பெறாமல் அரங்காற்றப்பட்டதாக 02/04/2013 இல் ஊடறு இணைய சஞ்சிகைக்கு வழங்கிய நேர்காணலில் குறிப்பிடுகின்றார். எழுத்துலகம் 1963இல் இவரை அறிந்திருந்த போதிலும் இவரது முதலாவது சிறுகதை தொகுப்பு 2002ம் ஆண்டில்தான் மித்ர பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக வந்தது.
6. I need a man: எனக்கு தேவை ஒரு ஆண்
7. Slide: வழக்கி

எம்.சி. சுப்பிரமணியம் நினைவாக ஒரு நூல்

இலங்கை சிறுபான்மை தமிழர் மகாசபையின் நிறுவனரும், வடபுலத்தில் சாதியமைப்புக்கும் சாதிக்கொடுமைகளுக்கும் எதிராக போராடியவரும் இலங்கை இடதுசாரி இயக்கத்தின் மதிப்பு வாய்ந்த போராளிகளில் ஒருவருமான எம்.சி. சுப்பிரமணியம் அவர்களின் பத்தாவது ஆண்டு நினைவு வெளியீடாக “எம்.சி. ஒரு சமூக விடுதலைப் போராளி” என்னும் நூல் ஜனவரி மாதம் ரொறன்ரோவில் வெளியிடப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்தில் ‘ஒடுக்கப்பட்ட’ சாதியைச் சார்ந்த மக்களின் போராட்டங்கள் பற்றிய பயனுள்ள பல ஆவணங்களையும் கட்டுரைகளையும் தாங்கியுள்ள இந்த நூலை விசாலா பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெற்ற சாதிய வன்முறைகள் பற்றியும் அவற்றிற்கெதிரான போராட்டங்கள் பற்றியும் வரன்முறையான ஆய்வுகளோ ஆவணப்படுத்தல்களோ இல்லை என்ற ஒரு அவலநிலையைப் போக்குவதற்கு இந்த நூல் ஓரளவு துணை செய்வதோடு, இப்போராட்டங்களுடன் தொடர்புற்றிருந்து, இப்போதும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் முக்கியமான சிலரையும் இனங்காட்டியுள்ளது.

நூலில் தொண்ணூறு வயது நிரம்பிய சாதிய எதிர்ப்புப் போராளி க. இராசையாவின் கட்டுரை உட்பட, எழுத்தாளர் என்.கே. ரகுநாதன், சிறுபான்மைத்தமிழர் மகாசபையின் செயலாளராகப் பணி புரிந்த ஈ.வே.செல்வரத்தினம் (செல்வா இலங்கையன்), சின்னத்தம்பி வேலாயுதம், எம்.எஸ். அலெக்சாந்தர், பத்திரிகையாளர் எஸ். திருச்செல்வம் (எஸ்தி), சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபைச் செயலாளராகப் பணிபுரிந்த பி.ஜே. அன்ரனி, சிற்றம்பலம் காந்தி ஆகியோரின் முக்கியமான

கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆவணங்களாக சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையின் 16வது வருட மாநாட்டின் தலைமை உரையும் (1959), செயலாளர்களின் அறிக்கையும், எம்.சி. அவர்கள் கே. டானியலைப்பற்றி எழுதிய உரையும் வேறு பல அம்சங்களுடன் இடம்பெற்றுள்ளன.

ரொறன்ரோவில் இடம்பெற்ற வெளியீட்டு விழாவிலும் பயன்மிக்க முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பல விஷயங்கள் வெளியே தெரியவந்தன. சாதிய எதிர்ப்புப் போராட்டங்களில் பங்கேற்றிருந்த ஜவஹர்லால் நேரு, பாடகரும் எழுத்தாளருமான வி. திவ்வியராஜன், செல்வா இலங்கையன், பொ. கனகசபாபதி (முன்னைநாள் மகாஜனக் கல்லூரி அதிபர்), எம்.சி. அவர்களின் மகன் சந்திரபோஸ் ஆகியோர் சாதியமும் இன்றைய சூழலில் அதன் நிலை, அதற்கெதிரான போராட்டங்களின் வரலாற்று, அனுபவப்பதிவுகள் பற்றிப் பயன்மிக்க உரையாற்றினார்கள்.

ஈழப்போராட்ட வீச்சிலும் அலையிலும் சாதியம் பின் தள்ளப்பட்டிருந்தாலும் மறைந்துவிடவில்லை என்றும் எப்போதுமே எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தப்பட்ட அதேவேளை, தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் தலைமையில் சாதியம் அழிந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையையும் ஒரு சாரார் வலியுறுத்தினர். இதற்கான ஆதாரங்கள் எதுவும் விரிவாகப் பேசப்படவில்லையாயினும் தேசியப் போராட்டங்களுக்குள் சாதிய எதிர்ப்புப் போராட்டங்களின் தன்மை, நிலை என்ன என்பது பற்றிய முக்கியமான வினா அலசப்படாமலே போய்விட்டது.

நூலின் விற்பனையிலிருந்து கிடைத்த நிதி தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் அனுசரணையுடன் இயங்கும் தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகத்துக்கு வழங்கப்பட்டது. அதன் சார்பில் பேசிய சிவராஜா அவர்கள் சுவாரசியமான ஒரு கருத்தை முன்வைத்தார். கூட்டம் நடந்த அன்று காலையிலும் யாழ்ப்பாணத்தில் சாதிச் சண்டைகள் இடம்பெற்றுள்ளன என விடுதலைப்புலிகளின் செய்திக்குறிப்பை ஆதாரம் காட்டித் தெரிவித்த அவர், யாழ்ப்பாணம் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்தபொழுது சாதிச் சண்டைகள் அறவே இடம்பெறவில்லையென்றும் இப்போது இலங்கை அரசாங்கம் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றிய பிற்பாடே இத்தகைய சண்டைகள் இடம்பெறுவதால் இலங்கைஅரசே இதனைத் தூண்டிவிடுகிறது என்பதே அவரின் வாதம்.

“எம்.சி. ஒரு சமூக விடுதலைப் போராளி” என்னும் நூலிலும் இத்தகைய வாதத்தை முன்வைக்கும் கட்டுரைகள் ஒரு சில உள்ளன. தமிழ்ப் போராளி இயக்கங்களுக்குள் சாதியம் எவ்வாறு தொழிற்பட்டது என்பது பற்றிய விரிவான தகவல்கள் எம்மிடம் இல்லை. மறுபுறத்தில் யாழ்ப்பாணம் தமது ஆட்சிக்கு உட்பட்டு இருந்தபோது விடுதலைப்புலிகள் சாதியம் தொடர்பாக என்ன நடவடிக்கைகள் எடுத்திருந்தனர் என்பதும் விரிவாகத் தெரிய வராதது.

சாதியம் என்பது ஒரு பேசாப்பொருளாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. எனினும், யாழ்ப்பாணச் சமூக அமைப்பில் ஈழத் தேசியப் போராட்டம்

பாரிய மாற்றங்களை உண்டுபண்ணியுள்ளது என்பது மிகைப்படுத்திய ஒரு கூற்றல்ல. ஒரு நீண்டகாலக் கண்ணோட்டத்தில் தேசியம், சாதியம், பால், வர்க்கம், பாலியல்பு போன்ற பல தளப் பிரச்சனைகளையும் பேசுகிற ஒரு ஆய்வு / அரசியல் / அற முறைமை எங்களுக்கு அவசியம். அந்த வகையில், “எம்.சி. ஒரு சமூக விடுதலைப் போராளி” நூலை வெளியிட்டவர்கள் மதிக்கப்பட வேண்டியவர்கள்.

1999

பாரிஸில் எஸ். பொ.

1960களில் ஈழத்து இலக்கியப்பரப்பில் என்றுமாய் வியாபித்த படைப்பிலக்கிய கர்த்தாக்களில் எஸ்.பொ. மிகவும் முக்கியமானவர். முற்போக்கு இலக்கிய வளர்ச்சியையும் யதார்த்தவாத இலக்கியப் படைப்புகளுக்கான முன்னுரிமையையும் தாண்டி தமது படைப்புகள் மூலம் நிலைத்தவர். அண்மையில் கனடா, லண்டன், பிரான்ஸ், நெதர்லாந்து, ஜேர்மனி என மேற்கைச் சுற்றும் ஓர் பயணத்தை எஸ்.பொ. மேற்கொண்டார்.

தனது எழுத்துக்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கப்படவில்லை என்ற ஒரே காரணத்திற்காக, 'நற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம்' என அறைகூவி தனித்தே நின்று போராடியவர். இலக்கிய விமர்சனத்தில் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி என ஒரு முனையும் மு. தளையசிங்கம், மு.பொ. என மறுமுனையுமாக இருமுனைத் தாக்குதல்களை எதிர்கொண்டவர். எதிர்ப்புகள், சார்புகள், வளர்ச்சிகள், தாழ்ச்சிகள் எதுவான போதும் தனித்தே நின்றாகிலும் 60—70களில் குறிப்பிடத்தக்க படைப்பிலக்கிய நாவல்களைத் தமிழிற்கு தந்தவர். எஸ்.பொ. விற்கு தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தவிர்க்க முடியாத இடம் உண்டு.

இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின், காலனிய சுதந்திரத்தின், பின்னதான அதிகம் ஆதிக்கம் செலுத்திய மார்க்சிய சித்தாந்த பரிச்சயமும் வர்க்கப் போராட்டத்திற்கான உந்துதல்களும் பெரும்பாலான எழுத்தாளர், எழுத்தாளிகளை அதன்பால் முனைப்புக்கொள்ள வைத்திருந்தது. பெரும்பாலான இலக்கிய முயற்சிகள் வர்க்க சிந்தனையின் வெளிச்சத்தில் வளரத் தொடங்கி இருந்தன. சைவமும் தமிழும் என சனாதன இலக்கிய மரபைப் பேணும் சைவ வேளாளரின் ஆதிக்கத்திற்கு எதிராகப் போராட வேண்டிய

நிர்ப்பந்தத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்தனர். சாதி ஒடுக்குமுறையுடன் வர்க்க ஒடுக்குமுறையையும் எதிர்த்த படைப்புக்கள் உருவாகின.

இதற்கு கைலாசபதி, சிவத்தம்பி அவர்களது விமர்சனங்களும் ஓர் உந்துசக்தியாகவே இருந்தன. ஆயினும், இவர்கள் இதே சனாதன சைவ இலக்கிய மரபுகள் காப்பாற்றி வந்த கலாச்சார மரபுகளையும் மறைக்கப்பட்ட பாலியல் உறவு அம்சங்களையும் கணக்கிலெடுத்திலர். இவ்விடத்தில்தான் எஸ். பொ. முக்கியத்துவப்படுகிறார். கலாச்சார நெறிமுறைகளும் நசுக்கப்பட்ட பாலியல் உணர்ச்சிகளையும் அதையும் மீறிக்கிளர்ந்த உள்நூர் அடைக்கப்பட்ட சமூகம் அங்கீகரிக்காத பாலியல் வாழ்க்கைகளையும் தம் இலக்கியத்தின் மூலம் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வருகிறார். இதனால் இவர் ஓர் 'இந்திரிய எழுத்தாளன்' என்று கூட ஏளனம் செய்யப்பட்டார். ஆயினும் அவரை எவ்விதத்திலும் நிராகரிக்க முடியாதபடி அவரின் படைப்புகள் சமூகத்தின் உயிர்நாடியைப் பற்றி இருந்தது. அவை பேச மறுக்கப்பட்ட உண்மைகளாக இருந்தன.

குறித்த சமூக, தத்துவ பார்வைக்கூடாக மட்டுமே ஒரு சமூகத்தைப் பார்ப்பது தவறு என எஸ். பொ. வின் படைப்புகள் சுட்டிக்காட்டின. யதார்த்தவாத இலக்கிய வளர்ச்சிகளுக்கு எவ்வளவு தீனியை எவர் போட்டபோதும் எஸ். பொ. தன் படைப்புகள் மூலம் கேள்விக்குறியைப் போட்டு விடுகிறார். அவரின் நாவல்களில் 'சடங்கு', 'தீ', 'வீ', '?' என்பன மிகவும் முக்கியமானவை. ஆயினும் தன் இளமைக்கால வாழ்வில் சமூகத்தில் உள்ளும் புறமுமாய் தான் கண்டவற்றையும் உள் உணர்ந்தவற்றையும் மிகச் சிறந்த பாத்திரங்களாக, சூழல்களாக, இயற்கையாக, வரலாற்று பதிவுகளாக பிரதிமை பண்ணுவது மிகவும் சிறப்பாக அமைந்த போதும், வாழ்வின் அர்த்தங்களையோ சமூக ஒடுக்குதல்களை வெளிப்படுத்துவதன்மூலம் விடுதலைக்கான கோடிகளையோ காட்டுவது அவர் நோக்கமாக இருக்கவில்லை.

உண்மையைத் தேடிய தரிசன முயற்சிகளை அசைவியக்கத்திற்கான அறிவியல் உந்துதல்களை அவரின் படைப்புகளில் காணமுடிவதில்லை. மொத்தத்தில் பார்க்கும்போது சமூகம் பேச மறுக்கப்பட்ட, விரும்பாத, புறக்கணித்த, அங்கீகரிக்காத சாதி, சமயம், வர்க்கம் கடந்து உள் ஊடாட்டமாக இயங்கிய பாலியல் உறவுகளை எழுத்தில் கொணர்ந்தாரேயொழிய மற்றும்படி இவரும் ஓர் யதார்த்தவாத இலக்கிய எழுத்துக்களையே தமிழிற்குத் தந்துள்ளார் என்று தெரிகிறது. அவர் வேறு எந்தத் தமிழ்க் கலாச்சார மரபையும் மறுத்தவர் அல்ல. அவர் மிகவும் இன மானம் கொண்டவர். தமிழ் இன விடுதலையே தமிழையும் தமிழ்க் கலாச்சாரத்தையும் காப்பாற்றும் என்று அசையாத நம்பிக்கையோடு விடுதலைப்புலிகளுடன் ஆதரவாகச் செயற்பட்டு வருபவர்.

எழுபதின் பின்னான இவர் எழுத்துக்கள் 'நனவிடை தோய்தல்' மற்றும் 'இனி'. இவை இன்னுமோர் விடயத்தை எமக்கு அறிவுறுத்துகின்றன. எஸ். பொ. எவ்வளவுதான் வயதைக் கடந்தபோதும் - எவ்வளவு நாடுகளை, பிற சமூகங்களை, பிற கலாச்சார வாழ்வுகளைக் கண்டபோதும் அவர்

பிரக்ஞை இயங்கிக் கொண்டிருப்பது அவரது இளமைக்கால தமிழ் சமூக வாழ்வில்தான் என்பதையே. குறிப்பாக எழுபதுகளின் பின்னான அவரின் வாழ்வு சில ஆண்டுகள் ஆயிரிக்காலிலும் இறுதி 12 ஆண்டுகள் அவுஸ்திரேலியாவிலுமாக கழிக்கும் போதும் இவரின் எழுத்துக்களில், இந்த சமூகங்களையோ, சமூக மாற்றங்களையோ, வாழ்வையோ என்றும் தரிசிக்க முடியவில்லை.

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் ஏதோ இயங்கிக்கொண்டிருந்தாலும் படைப்பிலக்கியத்தில் அவரிடம் புதிதாக எதுவும் இல்லை. அவரின் முன்னும் பின்னுமான அனைத்துப் படைப்புகளிலும் அவரின் இளமைக்கால வாழ்வும் சூழலுமே பிரதிபலிக்கின்றது. அதை மிஞ்சிப் போகிறபொழுது மகன் மித்தியின் இளமையும் மகனின் சிந்தனையும் செயலும் பிரதிபலிக்கிறதேயொழிய அவரின் அனுபவத்திற்கும் வாழ்வுக்கும் இடையேயான அறிவியல், மானுட தரிசனம் எங்கும் இல்லை. இழந்த மகனின் பாசத்திலும் இல்லாமையிலும் அவர் அறிவையும் மானசீகத்தையும் தொலைத்து அநாதையாக நிற்பதையே அவரின் 'நனவிடை தோய்தல்' நூலின் இறுதிக்கதை 'மித்தி' எமக்கு உணர்த்துகிறது.

அவரோ, அன்றி யாரோ வாரிசு என்று சொல்லிக் கொண்டாலும், எதுவித வாரிசுகளையும் இலக்கியப் பரப்பில் போடமுடியவில்லை. எஸ்.பொ. வை ஓர் பாலியல் எழுத்தாளராக அரைவேக்காட்டுத்தனமாக மட்டுப்படுத்துவோர், இன்றைய தமது பால்வாத எழுத்துக்களை வைத்து தாம்தான் வாரிசு என விளம்பரப்படுத்த முனைகின்றனர். அது எஸ்.பொ.வின் பிரபல்யம் சார்ந்ததே ஒழிய, இவர்களது எழுத்துக்கள் எஸ்.பொ. வையும் தாண்டியதாக முற்றிலும் வேறு தளத்தினதான படிமங்களையே எமக்குத் தருகின்றன. பாலியல் பற்றி எழுதுவது பின்நவீனத்துவ எழுத்தின் உள்ளீடு என வியாக்கியானப்படுத்தும் எல்லாம் தெரிந்த கைவரப் பெற்ற கனவான்களும் அவரைப் பின்நவீனத்துவவாதியாகக் கட்டமைக்க முயல்கின்றனர்.

சாடிஸ, போர்னோகிராபி இலக்கியத்திற்கு எல்லாத்துக்கும் காரணம் சமூக ஒடுக்குமுறை என மானுட நேசத்தையும் அநுதாபத்தையும் வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் சமூக அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் இலக்கியங்களே பின்நவீனத்துவ இலக்கியமென ஒற்றைப் பிடியாய் வரித்துக் கொள்ளும் இன்றைய கனவான்களும் எஸ்.பொ.வைத் தமது வாரிசு என்று சொல்லக்கூடும் ஆபத்தும் இருக்கிறது.

Pleasure of the text என்பதனை, பாலியல் இன்பப் பிரதியாக மட்டுமே கட்டமைக்கும் இக் கனவான்களையிட்டு நாம் நகைத்துக் கொள்ளத்தான் முடியும். ஆயினும் சமூக ஓட்டத்தில் இனம், கலாச்சாரம், மொழி சார்ந்து பெரு ஓட்டத்துடன் ஓடி முதலிடம் பிடிக்கத் துடிக்கும் எஸ்.பொ. ஒருவேளை பின்நவீனத்துவ இலக்கியம் மட்டும்தான் இன்றைய தமிழ் நவீன இலக்கியம் என்று சொல்வோரின் வலையில் சிக்கிக் கொள்ளும் சாத்தியங்களை அவதானிக்க முடிகிறது.

எதுவாகிலும் படைப்பாளிமையில் அசுர பலம் கொண்டவராக

என்பதுகளுக்கு முன்னர் காணப்பட்ட எஸ்.பொ. அதற்குப் பின்னான காலங்களில் தமிழ் இலக்கியப் பிரக்ஞையில் இருந்து அந்நியப்பட்டவராகவே தெரிகிறார். கால இட மாற்றங்கள் காரணமாக இருக்கலாம். எனினும் 'புலம்பெயர்' என ஒரு பிரக்ஞையை தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் ஏற்படுத்துமளவுக்கு முனைப்புக்கொண்ட இலக்கிய முயற்சிகளில் எஸ்.பொ. எனும் படைப்பாளி காணாமலே போயுள்ளார் என்றுதான் சொல்ல முடிகிறது.

* * *

பாரிஸில் நடந்த கலந்துரையாடலின்போதும், மற்றைய இடங்களிலும் எஸ்.பொ. குறிப்பிட்ட முக்கியமான விடயம்; கடந்த ஆறு ஆண்டுகளாக புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்தின் போக்குகளை இனம் காண்பதும் அதை வளர்த்து பிரச்சாரப்படுத்துவதுமே தனது தலையாய கடமையாகக் கொண்டு வாழ்வதாகக் குறிப்பிட்டார். எஸ்.பொ., மித்ரா பதிப்பகத்தை இந்தியாவில் தொடங்கியதன் பிற்பாடு ஏற்பட்ட பிரக்ஞை இது. புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியங்களிடமிருந்து குறைந்த பட்ச முழுமை பற்றிய அக்கறையின்றி, குறிக்கப்பட்ட சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 'பனியும் பனையும்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றைக் கொண்டு வந்தார். இந்த யாழ் மேலாதிக்க கருத்தியல் சின்னமான பனைக்கும், எவ்வித ஆதிக்க கருத்தியல்களையும் நிராகரிக்க முயலும் அது பின்நவீனத்துவமாக இருந்தாலும்கூட, புலம்பெயர் இலக்கியத்துக்குமிடையில் எவ்வித தொடர்புமில்லை என்பதை எஸ். பொ. அறிந்திருக்கவில்லை. எஸ்.பொ. யாழ் மேலாதிக்க மனோபாவத்தில் என்றில்லாமல், பனையை யாழ், ஓடுக்கப்பட்ட தலித்துகளின் சின்னமாகக் கருதினாரோ தெரியவில்லை.

இனி வரும் நூற்றாண்டில், "புலம்பெயர் இலக்கியமே தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தலைமை தாங்கும்" என மிகவும் மேலோட்டமான தீட்சண்யத்தில் கூறினாரேயொழிய புலம்பெயர் இலக்கியத்தை அவர் ஆய்வு செய்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் குறிப்பாக ஒரு விடயத்தைக் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும். தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் அறிமுகமாகியுள்ள புலம்பெயர் இலக்கியங்களில் பெரும்பாலானவை தமிழ், தேசிய மற்றும் அடையாளங்களை கேள்விக்குட்படுத்தும் போக்கைக் கொண்டுள்ளது.

எஸ். பொ. தமிழ் தேசிய அடையாளங்களைத் தீவிரமாகக் காப்பாற்றும் போக்கு கொண்டவர். இவர் எப்படி புலம்பெயர் இலக்கியம் தலைமை தாங்க வேண்டும் என்கிறார். இங்கேதான் நாம் புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் எஸ்.பொ.வின் பிரக்ஞை பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. ஆரம்பத்தில் 'எக்ஸில்' எனவும் பின்னர் 'உயிர் நிழல்' எனவும் இலங்கை. தமிழ்நாடு இன்னும் வேறு நாடுகளிலும் என சிற்றிலக்கிய உலகில் அறியப்பட்ட இலக்கிய சஞ்சிகையை எஸ்.பொ. இதுவரை அறிந்திருக்கவே இல்லை. இவ்வளவிற்கும் இந்தியாவிற்கு ஒன்றும் அவுஸ்திரேலியாவிற்கு ஒன்றுமாக இரண்டு பிரதிகள் அவர் பெயருக்கு அனுப்பப்படுகின்றதாம்?

இலக்கியம்பற்றி அவரிடம் எக் கேள்வியைக் கேட்டாலும், கைலாசபதிக்கும் சிவத்தம்பிக்குமே பதில் சொல்லிக் கொள்கிறார்.

இவர் அவர்களை பரம வைரிகளாக வரித்துக் கொள்ளுமளவிற்கு பாதிக்கப்பட்டவராயினும் ஒரு காலத்தின் எழுத்து, இலக்கியம் என்பன (அவர் எழுதி இருப்பினும் கூட) எவரதும் தனிப்பட்ட சொத்து அல்ல. அவரின் இலக்கியத்தை அவரே காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதில்லை. அவ் வேலைகளை இனிவரும் காலத்திடம் கைவிட்டுவிட்டு, புதிய தேடுதல்களிலும் படைப்புகளிலும் அவர் ஆளுமைகளையும் அனுபவங்களையும் பிரக்ஞை பூர்வமாக பதிய வைப்பது நவீன தமிழ் இலக்கியத்திற்கு பலம் சேர்க்கும்.

அவரின் அரசியல் செயற்பாடுகள், கருத்தியல்புகளில் உடன்பாடு கொள்ளாதபோதும், அவரிற்கு ஒரு சிறு கலந்துரையாடலையேனும் ஒழுங்கு செய்த இலக்கிய நண்பர்கள் நன்றிக்குரியவர்கள். ஆயினும் பல இலக்கிய ஆர்வலர்களும் கலந்துகொள்ளாமல் விடுபட்டுப் போகுமளவிற்கு ஓர் இரகசியக் கலந்துரையாடலை நடத்தி இருக்கத் தேவையில்லை.

2000

-
1. சாடிஸம் – வலியுட்டுவதன் மூலம் காம இன்பமடைதல்
 2. போர்னோகிராபி – பாலியல் உறுப்புகளை பாலுணர்வெழுச்சி நோக்கில் ஒளிப்படுத்துதல்
 3. Pleasure of the text – பிரதியின்பம்

கனடாவில் மையம் கொள்ளும் புதிய நாடக வெளி

உலகளாவிய தமிழ் சிந்தனை பரப்பெங்கிலும் 'புகலிடம்' என்ற சொல்லாடல் உருவகித்த பொழுதுகளிலெல்லாம் 'இலக்கியம்' என்பதே முதன்மை பெற்று வருகிறது. புகலிட இலக்கியம், புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் என்பன தமிழ் கலை இலக்கியப் பரப்பெங்கிலும் காணக்கூடிய ஒன்றாகிவிட்டது. 15 வருட கால இலக்கிய செயற்பாடுகளில் இச்சொல்லாடல்கள் முதன்மை பெற்ற அளவுக்கு புகலிட நாடகங்கள் கவனம் பெறவில்லை. ஆயினும் அண்மைக் காலங்களாக கனடாவில் உருவாகி வளர்ந்துள்ள நாடக வளர்ச்சியானது பல வகைகளிலும் நம்மை பிரமிக்க வைக்கிறது. இந்த வளர்ச்சியோடு நாம் பிற புகலிட நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்படும் நாடக முயற்சிகளை ஒப்பிட்டுக் கொள்ள முடியாது, தமிழ் அவைக்காற்று கலைக் கழகம் (இலண்டன்) மட்டும் தவிர்த்துக் கொண்டு.

தமிழ் அவைக்காற்று கலைக்கழகம், ஈழம் தொடக்கம் இலண்டன் வரை தொடர்ச்சியாக நாடக இயக்கத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டு வருவதால், அவர்களுடைய நாடக உருவாக்கத்தில் செய்நேர்த்தியும் நெறியாள்கையும் எப்போதும் சிறப்பாக இருந்து வருகிறது. "தொடர்ந்த மேடையேற்றங்களே நாடக இயக்கத்தை வலுப்படுத்தும்" எனும் மேற்கோள் மீதான அவர்களது உழைப்பு சாத்தியமாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அண்மைக் காலங்கள்வரை புகலிடத்தில் தரமான நாடகங்கள் எனும்போது ஓரிரு நாடகங்கள் தாசீசியஸ் அவர்களாலும் மற்றும் பல நாடகங்கள் க. பாலேந்திரா அவர்களாலும் தயாரிக்கப்பட்டே வந்திருக்கின்றன. குறிப்பாக, குந்தவையின் சிறுகதையை மூலமாகக் கொண்டு தமிழ் அவைக்காற்று கலைக் கழகத்தினால் பிரதியாக்கம் செய்யப்பட்ட 'பெயர்வு' நாடகமும், சிவசேகரத்தினால் பிரதி செய்யப்பட்ட 'பார்வைக்

கோளாறு' எனும் நாடகமும் அவரது அண்மைய பிரசவிப்புகளில் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈழ, புகலிட தமிழ் நாடகங்கள் எனும்போது, கடந்த 20 வருடங்களாக, தாசீசியஸ், மௌனகுரு, க. பாலேந்திரா, இளைய பத்மநாதன், சிதம்பரநாதன், குழந்தை சண்முகலிங்கம் போன்ற பெயர்களுையே நாம் திரும்பத் திரும்ப உச்சரிக்க வேண்டியவர்களாக இருந்திருக்கிறோம். எனினும், அண்மைய கனடிய புகலிட தமிழர்களின் நாடக நிகழ்வுகள் ஈழ — புகலிட தமிழ் நாடக உலகில் புதிய வெளிச்சங்களாகின்றன என்பதில் ஆச்சரியமில்லை.

இப்போது 'மனவெளி கலையாற்றுக்குழு' (கனடா) — அவர்களது அரங்காடல் குறித்து பேசுவதைத் தவிர்த்தோ, பா.அ. ஜயகரன், ஞானம் லம்பேட், சேரன், செழியன், க. நவம் ஆகியோர் தவிர்த்தோ தமிழ் நாடகம் பற்றி கதைக்க முடியாது போய்விட்டது. இவர்களுக்குள் குறிப்பாக பா.அ. ஜயகரன், க. நவம், ஞானம் லம்பேட் ஆகியோர் சிறந்த நெறியாளர்களாக இருப்பதற்கு, மேலைத்தேய நாடகம் பற்றிய நேரிடையான பரிச்சயமும் தமிழில் வளர்ந்த நாடக நெறிகளது அனுபவ தொடர்ச்சியும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

எனினும் இவர்களின் நாடகங்களின் வளர்ச்சியாக, எதிர்காலத்திற்கான நமது வாழ்வினை கண்டுபிடித்து உருவாக்குவதில் இவர்களின் நாடகப் பிரதி உருவாக்கம் முதன்மை பெற்றிருக்கிறது எனலாம். 1996இன் ஆரம்ப காலங்களில் இருந்து எட்டு அரங்காடல் நிகழ்வுகளையும் முப்பதுக்கு மேற்பட்ட நாடகங்களையும் தயாரித்தளித்திருக்கிறார்கள்.

ஈழத் தமிழ் 'நாடக பிரதி'களின் உருவாக்க வளர்ச்சியை நோக்கி, கடந்த ஒரு முப்பது வருடங்களைத் திரும்பிப் பார்க்கிறபோது அம்பலத்தாடிகள், கூத்தாடிகள், நாடக ஒன்றியம், நாடக அரங்கக் கல்லூரி, தமிழ் அவைக்காற்று கலைக்கழகம் என ஓர் எழுச்சி பெற்ற நாடக இயக்கத்தை காண்கிறோம். இவற்றுள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கனவாக அம்பலத்தாடிகளின் 'சுந்தன் கருணை', மஹாகவியின் 'கோடை', மற்றும் 'புதியதொரு வீடு', தாசீசியஸின் 'பொறுத்தது போதும்', மௌனகுருவின் 'சங்காரம்', முருகையனின் 'கருழியம்', சுந்தரலிங்கத்தின் 'அபசரம்', ஏ.ரி. பொன்னுத்துரையின் 'தாளக் காவடி' போன்றவற்றைக் கூறலாம்.

இவை என்பதுகளின் ஆரம்பம் வரையிலானவை. பிற்பாடு மிகவும் மக்களிடையே பாதிப்பு செலுத்தியனவாக, புதிய நாடகத்திற்கான இன்னொரு மாற்றம் ஆரம்பிக்கின்றது. ஆயினும் இம்மாற்றத்தை நீண்ட காலத்திற்கு யுத்தம் அனுமதிக்கவில்லையாயினும் யாழ் பல்கலைக்கழக கலாச்சார குழுவினால் தயாரிக்கப்பட்ட 'மண் சுமந்த மேனியர்' — இந் நாடகம் ஏனைய நாடகங்களோடு ஒப்பிடும்போது பாரிய அளவில், நாடு தழுவிய அளவில் மேடையேற்றப்பட்டது. அத்தோடு சேரனால் எழுதப்பட்ட 'மாயமான்' என்னும் தெரு நாடகம். நாடகத்தின் பிரதான வரைவும் மொழியும் சேரன் ஆகிலும், பார்வையாளரின் இடையீட்டின் மூலமே இந் நாடகத்தின் இறுதி வடிவம் தீர்மானமாகியது. இந் நாடகமும் தெருக்களிலும் வீதிகளிலுமாக கிராமத்து புழுதிகள் எல்லாம் மேய்ந்தது.

இதன் தொடர்ச்சியாக, அண்மைய செய்திகளாக, கிழங்கிலங்கை நாடக முயற்சிகளாக ஜெயசங்கர், பாலசுகுமாரன் ஆகியோர் சில நாடகங்களை செய்து வருகிறபோதும் எண்பதுகளின் பின்னே மாற்றம் என்பது இன்று கனடாவில் காணக் கிடைப்பதுதான் என்று தோன்றுகிறது. இவர்களது நாடகப் பிரதிகள். தமது வாழ் நிலையின் அக — புற முரண்பாடுகளை நுண் ஆய்வுக்கூடாக பிரதியாக்கம் செய்யும் முறையும், தமிழ் கலாசாரங்களின் தொடர்களினூடு சர்வதேச சமூகங்களோடு வியாபகக் கொள்ளும் வல்லமையும் பெற்றிருப்பது இவர்களது பிரதிகளதும் நாடக நெறியாளர்களதும் தனிச்சிறப்பாய் விரிந்துள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது. இவ்வகையில் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் பா.அ. ஜயகரன், செழியன், சேரன் ஆகியோரது சிறந்த நவீன நாடக பிரதியாக்கம் என குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் அளவுக்கு அண்மைய அவர்களது நாடகங்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

பா.அ. ஜயகரனின் “எல்லாப் பக்கமும் வாசல்”, இன்னொன்று — வெளி. செழியனின் பெரும் கதையாடல் “வேருக்குள் பெய்யும் மழை”, சேரனின் “அவன். அவன்”. இப் பெரு வெடிப்புக்கான மூலகாரணமாக வித்திட்டவர்கள் ‘மனவெளி கலையாற்றுக் குழு’. ‘தேடகம்’ என உருவாக்கி செயற்பட்டு வந்த கலை இலக்கிய, மனித உரிமைவாதிகளின் செயல் தளம் புதிய மாற்றுக்கும் புதிய நாடக வளர்ச்சிக்கும் ஒரு பண்பட்ட நிலமாக இருந்தும் இருக்கிறது. அத்தோடு தேடகத்தினரால் கூட்டாக பட்டறை மூலம் தயாரிக்கப்பட்ட D.M.O. (Dish washing Machine Operator) எனும் நாடகம் கலாக்காவினால் நெறியாள்கை செய்யப்பட்டும், ‘யுத்த சன்யாசம்’ என்னும் நாடகம் சக்கரவர்த்தியின் கவிதையை மூலமாகக் கொண்டு அவராலும், ப.அ. ஜயகரனாலும் பட்டறை மூலம் இயக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருமாவளவனால் மீளவும் ‘புதியதொரு வீடு’ புதுப்பரிமாணத்துடன் மேடையேற்றப்பட்டிருக்கிறது.

இந்நாடக முயற்சிகளும் பயிற்சியும் மனவெளியின் உருவாக்கத்திற்கு பல வழிகளிலும் பலம் சேர்த்திருக்கிறது. மற்றும், மனவெளி கலையாற்றுக் குழு சீரிய நாடக இயக்கம் ஒன்றை கட்டியெழுப்பும் முயற்சியாக — தாசீசியஸ், க. பாலேந்திரா போன்றோரது நாடகங்களை மேடையேற்றியும் — அவர்களுடன் நாடக பட்டறை நிகழ்த்தியும் பார்வையாளர்களது விமர்சனங்களுக்கு மதிப்பு கொடுத்தும் அரங்காடி வருவது அதன் சிறப்புகளுக்கு மூல காரணமாகி விடுகிறது.

ஞானம் லம்பேட், க. நவம், சேரன் ஆகியோர் நீண்ட காலமாக நாடக உருவாக்கத்தில் பங்கெடுத்தவர்கள். இவர்களின் ஊக்கச் செயற்பாடுகளும் முக்கியமாகின்றன. ஞானம் லம்பேட்டினால் தமிழ் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டு நேர்த்தியாக நெறியாள்கை செய்யப்பட்ட பிறமொழி நாடகங்கள், குறிப்பாக ‘நிரபராதிகளின் காலம்’, ‘கருக்கல் வெளியும் காத்திருப்பும்’ போன்ற நாடகங்கள் — தமிழ்மொழியில் இவை போல் நல்ல நாடகங்களை உருவாக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையையும் உத்வேகத்தையும் அளித்திருக்கின்றன. அதற்கு ஞானம் லம்பேட்டின் தமிழ் வழிப்படுத்தல் என்பது சிறப்பான காரணமாகவும் அமைந்திருக்கின்றது.

ஏனைய புகலிட நாடுகளில் எழுத்தாளர்கள் பட்டியல் நீண்டு கொண்டிருக்க, கனடாவில் எழுத்துடன் கூடி நாடக நெறியாளர்கள், பிரதியாளர்கள், நடிகர்கள் என பட்டியல் விரிந்து கொண்டிருக்கிறது. குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய கே.எஸ்.பாலச்சந்திரன், டிலிப்குமார், சத்தியா தில்லைநாதன், சுகந்தன், சபேசன், சுமதி ரூபன், பாபு போன்றோர் என் பார்வைக்கு சிறந்த நடிகர்களாக தென்படுகிறார்கள். அதேபோல் ஒலி/ ஒளியமைப்பில் ஒவியர் கருணா, மற்றும் ஒளியமைப்பில் செல்வன் ஆகியோரும் குறிப்பிட்டு சொல்லக்கூடியவர்கள்.

மனவெளி மற்றும் கனடிய கலைஞர்களது, ஆசிரியர்கள், நெறியாளர்கள், நடிகர்கள், பார்வையாளர்கள் அனைவரதும் கரங்கள் ஒன்றிணைந்த பயணம் கனடாவில் சாத்தியமாகி இருப்பதால் நாடகத்தில் இத்தகைய ஒரு மாற்றம் சாத்தியமாகி இருக்கிறது. மேலும் பல மாற்றங்களுடன் வளர்ச்சிக்கு இட்டுச் செல்லும் என நம்பிக்கை தருகிறது.

2001

இளவாலை விஜயேந்திரனின் 'நிறமற்றுப் போன கனவுகள்'

இளவாலை விஜயேந்திரனின் 'நிறமற்றுப் போன கனவுகள்'
கவிதைத் தொகுப்பு மீதான விமர்சனக் குறிப்பு

1

ஈழத்துப் போர்ச்சூழல் உருவான காலத்தில் ஒரு கவிஞனாக கருக்கொண்டவன் இளவாலை விஜயேந்திரன். ஒரு புறம் கிரிமலையும் மாதகலுமாக நெய்தல் நிலம். மறு புறத்தில் பினாக்கை குளமும் தோட்ட வெளிகளும் விரிந்த மருத நிலம். இன்னொரு புறத்தில் கலட்டியும் கல்லுப்பாறைகளும் காரைப் பற்றைகளும் படர்ந்த பாலைநிலம். இந்தப் புலத்தில்தான் இவனது கவிதை நதி ஊற்றெடுக்கிறது.

பின்னால் ஈழப்போர் முகம் கண்டு, தமிழ்நாட்டு வெய்யிலில் அலைந்து, இன்று நோர்வே எல்லையில் நடுநிசிச் சூரியனைப் பாடுகிற புகலிடக் கவிஞனாக முகிழ்ந்திருக்கிறார் இவர். பெரும் கனவுகளோடு கலந்த வாழ்க்கைக்கு சொந்தக்காரர். இன்று சாயம் போன கனவுகளோடு துருவ நிலத்தில் மீதி இருப்புக்காக போராடுகிற கவிஞராக உருமாறியிருக்கிறார். பிறந்த மண்ணை மட்டுமல்ல, கவிதை மரபின் தடங்களைக் கூட நினைவூட்டுபவையாக உள்ளது இவரது கவிதைகள்.

சொல்லடுக்கின் சந்தத்தில் சிரமமுற்று
மெட்டுக்கு பாட்டெழுதி மினைக்கெட்ட நேரத்தில்
சொல்லாமல் செத்ததொரு கவிதை

எனக் கூறும்போது கூட சந்தத்திலும் சொல்லடுக்கிலும்
கவனம் செலுத்தியிருப்பதை காண முடிகிறது.

இதுவே சம காலத்திலும் ஈழக் கவிதைகளுக்குரிய சிறப்பு. தமிழ்க்கவிதை மரபிலிருந்து ஈழத்துக் கவிதைகள் இன்னமும் தொடர்பறவில்லை என்பதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. பல கவிதைகளில் நேர்த்தியான சொற்செட்டு மஹாகவியை நினைவு கொள்ளத் தூண்டுகிறது. இவரும் மஹாகவி, சண்முகம் சிவலிங்கம், எம்.ஏ. நுஹ்மான், ஜெயபாலன் போன்றவர்களின் கவிதைப் பாரம்பரியத்தின் வழிவந்தவராகவே காணப்படுகிறார். சில கவிதைகளில் இவற்றை உடைத்து வெளியே வர முயற்சிப்பதையும், நுணுக்கமாக பார்க்கின்றபோது காண முடிகிறது.

2

இவரது கவிதைத் தளம் போரிலும் போரின் முரணிலும் போரோடு விளைந்த அராஜகத்திலும் அராஜகத்தின் முன் கண் மூடி நிற்கும் மக்கள்மீது எழுந்த கோபத்திலும், இழப்பிலும், இயலாமையிலும், இயலாமையில் எழுகின்ற கழிவிரக்கத்தின்பாற்பட்டும் விரிந்திருப்பதை காண முடிகிறது.

முதலாவதும், தொகுப்பின் தலைப்புக் கவிதையுமான 'நிறமற்றுப் போன கனவுகள்' கவிதையின் முடிவில்,

கனவு அறுபடச் சற்று முன்பாய்
தெளிவாய் தெரிகிறது
அவளது கையிலும் துப்பாக்கி

என்று கூறும்போது மிக மிகத் தெளிவாக போரின் தளத்தில் நம்பிக்கை கொண்டவராக காணப்படுகிறார்.

இன்னொரு புறம்,
செத்ததெல்லாம் மனித உயிர்
சிதைந்தழுகிக் காகம் குதறி
நாய் பிடுங்கக் கிடந்ததெல்லாம்
மனித உடல்

* * *

கோவணத்தை அவிழ்த்து
கொடியாகப் பறக்கவிட்டால்
யாருக்கு லாபம்

* * *

எல்லா மாடுகளும்
நலமடிக்கப்பட்டுவிட்டால்
இயந்திரம் வந்தா
கன்று தருவது

இது போன்று இத் தொகுப்பின் பல கவிதைகள் போரின் முரண்

பற்றிப் பேசுகிறது. இது மனிதநேயம் மிக்க கவிஞனுக்கான இயல்பு. ஈழப்போரின் அனுபவங்கள் தந்த பாடம் மறக்க முடியாதவை. போர்மீது வெறுப்புக்கொள்ள பெருங் காரணியாக அமைந்தது போரோடு விளைந்த அராஜகம். போரின் மீதான நியாயங்களை விடவும் விரவியிருந்தது போரின் அராஜகம் ஒன்றே. இது தொடர்பாக பல கவிதைகள் பேசுகின்றன.

உதைத்தனரா

உழண்டியிலே போட்டுண்ணை

வதைத்தனரா ?

* * *

விரல் நுனியில் ஊசிமுனை செலுத்தி

வேடிக்கை பார்த்தனரா ?

* * *

உன்னை மன்னித்தோம் எனக்கூறி

நெற்றியிலே சுட்டார்கள்

முன்று தரம்

இவை ஒவ்வொருவரின் அனுபவ அவலங்களையும் மீட்டிப் பார்க்க வைக்கிறது. இத் தொகுப்பில் ஆங்காங்கே இது போன்ற பல கவிதைகளைக் காண முடிகிறது. முழுக்க முழுக்க சகோதரப் படுகொலைகள் பற்றியும், உள்ளுக்குள் நிகழ்ந்த சித்திரவதைகள் பற்றியுமே பேசுகின்றன.

இது போன்ற தன்மைகள் சேரன், சக்கரவர்த்தி, திருமாவளவன் போன்றோரின் படைப்புகளிலும் விரவியிருப்பதை காண முடிகிறது. இதனால் இவர்களின் குரல் போருக்கும் அராஜகத்திற்கும் எதிராக இருந்தும் கூட, இவர்கள் புலி எதிர்ப்பாளர்களாக முத்திரை குத்தப்படுகிறார்கள். இவர்கள் அராஜகத்தில் ஈடுபட்ட எல்லா சகோதர அமைப்புகள்மீதும் கண்டனக்குரல் எழுப்பியிருந்தும் கூட, புலி எதிர்ப்பாளர்கள் எனத் தனிமைப்படுத்திப் பார்ப்பது இன்னொரு பக்க முரண்நகை. முதுகிலே குத்தும் எதிரியை விடவும் நண்பன்மீது காறி உமிழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதே உண்மை.

எங்கு எது நிகழ்ந்தாலும், நாங்கள் கண் மூடி நிஷ்டை கொள்வதே நன்று என்ற வகையில், சமூகம் தன்னை கட்டமைத்துக் கொண்டது அல்லது இரும்புகள் முன்னால் மனிதம் தலையாட்டிப் பொம்மைகளாய் நின்றது. இதுவே இந்நிலைக்கு உரமாய் அமைந்தது. இவை தொடர்பாய் பல கவிஞர்களும் குரல் கொடுத்திருக்கிறார்கள், கொடுத்து வருகிறார்கள். செல்வி போன்ற கவிஞர்கள் உயிரையும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இன்று வரையிலும் இரும்புகளின் எக்காளத்தை வெற்றிகொள்ள முடியவில்லை என்பது விசனந்தான். மாறி மாறி வருகின்ற அதிகாரங்களுக்கு இசைந்து போகின்ற வகையில் மக்கள் இசைவாக்கம் அடைந்திருக்கிறார்கள். கால் நூற்றாண்டு போர் வரலாற்றின் நீட்சி மக்களுக்கு இந்த இசைவாக்கத்தன்மையை வழங்கி இருக்கிறது.

சுதந்திரமாக எழுத முடியாத சூழலை கவிஞர் 'எனது வாசகம்' என்ற கவிதை மூலம் சுட்டுகிறார்.

இவையெல்லாம்
நிகழ்ந்த பின்னும்
இன்னும்
சனங்களேதும்
பேசாதிருத்தல் அதிசயந்தான்

என மக்கள்மீது விசனப்படும் இக்கவிஞனின் குரல் கவனிக்கப்பட வேண்டியது.

இவரது அநேக கவிதைகள் இழப்பை, இழப்பின் துயரை மீட்டிச் செல்கிறது. புகலிடத்தின் மீதான ஒவ்வாமையை பல கவிதைகளில் தூவிச் செல்கிறார்.

புலம் பெயர்ந்த எல்லாக் கவிஞர்களிடமுமே இத்தகைய தன்மை காணப்படுகிறது. சூழலோடு ஒவ்வாமையும், நனவிடை வாழ்தலும், புலம் மீள்வதற்கான ஏக்கம் என்பதே பாடுபொருளாகிறது. இப்படிப் பொதுமைப்படுத்திப் பார்த்தாலும்கூட ஒவ்வொரு அனுபவங்களும் தனித்துவமானது, வேறுபட்டது. இங்கு விஜயேந்திரன் தனது மொழிக்குள் இவ்விடயத்தை மிக நேர்த்தியாக கையாண்டிருக்கிறார். 'மறந்திடுதல்' என்ற மகுடத்துள் தனது கிராமத்தை, வீட்டை, வளவை மிக அழகாக நினைவு கூர்கிறார். "வேற்றுக் கிரகத்தின் மனிதனாய் இந்தப் பூமிப்பந்தில் வாழும் எனக்கு அகதி என்ற சொல்லின் அர்த்தம் தேவை" எனக் கேட்கிறார்.

3

யுத்தம், யுத்தம் சார்ந்த பாதிப்புகள் என்பவற்றை விடுத்து சமூகக் கட்டமைப்பு, அதன் அவலங்கள் என்பவற்றின்மீது சீற்றங்கொள்ளும் கவிஞனாக இன்னொரு புறத்தில் வியாபித்திருக்கிறார். "திருமணம்" கவிதையில் சடங்குகளை கேள்விக்குள்ளாக்குகிறார். எட்டோ பத்தோ பொருத்தங்கள் பார்த்த பின் சீதனங்கள் சாதகங்கள் எல்லாம் பார்த்த திருமணம், அடுத்த ஆண்டில் அவனுக்கும் அவளுக்கும் தனித் தனி மனங்களாய் தெரிவதை சுட்டுகிறார்.

சிறுவர்களின் எதிர்காலம் குறித்து மிக அக்கறை கொண்டவராக தெரிகிறார். சாதியிலிருந்து ஒவ்வொரு சமூகக் கட்டமைப்பையும் தகர்த்தெறியவேண்டும் என்ற அவா அவர் கண்முன் விரிந்திருப்பதை இக்கவிதையில் காணமுடிகிறது. சிறுவர்களையாவது விட்டு வையுங்கள் என இறைஞ்சுகிறார். இறைஞ்சுதல் என்பது கழிவிடுக்கத்தின் வெளிப்பாடு. இத்தோடு நிற்காது...

அவர்கள் தாமாய்
இவை பற்றி அறியட்டும்

அறிந்த பிறகு

கற்களால் சண்டையிடுவதா

இல்லை

கற்களால் வீடு கட்டுவதா என

அவர்கள் தீர்மானிக்கட்டும்

என்று முடிவு சொல்லுவதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. முடிவு சொல்லுதல் என்பதை இவரது அநேக கவிதைகளில் காண முடிகிறது. இத்தன்மையானது கவிதையின் போக்கிலிருந்து விலகி, சில சமயத்தில் செய்யுள் தனத்தையும் கொடுத்துவிடும் என்பதையும் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

இவர் நல்ல நாடகரும் கூட. பல நாடகங்களை பள்ளிப் பருவத்தில் இருந்தே எழுதி இருக்கிறார். அத்தன்மையை இவரது பேச்சோசை கவிதைகள் ஊடாக தரிசிக்க முடிகிறது. ஈழத்து மஹாகவி, சண்முகம் சிவலிங்கம் போன்றோரிடம் இருந்த பேச்சோசை அங்கதத்தின் தொடர்ச்சியை அடுத்த தலைமுறைக்கு இவர் எடுத்து வந்திருக்கிறார்.

'மேற்கு' என்ற கவிதை எம் மொழியின் கட்டுமானம் பற்றிப் பேசுகிறது. மொழிகள் என்பது எமது தேசத்து எல்லைகளுடாகவே கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. (சூரியன் எழும் திசை கிழக்கு) இவை எல்லாப் புலம் பெயர்ந்தவர்களையும் பாதித்திருக்கிறது. இது போன்றதொரு கவிதையை சி.பி. அரவிந்தனின் 'கனவின் மீதி' தொகுப்பிலும் காணமுடியும். பொதுவாகவே தொகுப்பாளர்கள் இவற்றை தவிர்ப்பது நன்று. முடிவாக சொல்வதானால் பேச்சோசை கவிதைகளின் ஆரம்ப காலம் தொடக்கம் சம காலம் வரையிலான கவிதை போக்கை இத் தொகுப்பினூடாக தரிசிக்க முடியும்.

2001

(நோர்வேயில் நடந்த 28வது இலக்கியச் சந்திப்பில் ஆற்றிய விமர்சன உரை)

'நிறமற்றுப் போன கனவுகள்' கவிதை தொகுப்பு

வெளியீடு : தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை, இலங்கை,
சவுத் விஷன், சென்னை

ஆண்டு : மார்ச் 1999

அ. அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் பவளவிழா - பாரிஸ்

அ. அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் 75ஆவது பிறந்த தினத்தை முன்னிட்ட பவள விழாவையும் நூல் வெளியீட்டையும் சேர்த்து பாரிஸில் 08.06.2003 ஞாயிறு அன்று ஒரு விழா ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. அவருடைய நிழற்படங்களைக் கொண்டு 'ஒளியில் எழுதுதல்' என்ற ஒரு நூலையும் அவர் குறித்து பிறர் எழுதிய கட்டுரைகளையும், அவர் அளித்த பேட்டியையும் இணைத்து ஒரு தொகுப்பையும் வெளியிட்டிருந்தனர். இதனை வெளியிட்டவர்கள் அமிர்தலிங்கம் நினைவு அறக்கட்டளை.

இக்கூட்டத்தை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தமிழ் மாணவர் - இளைஞர் பேரவை ஆகிய அமைப்புகளில் செயற்பட்டு பின்னர் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியில் பணியாற்றிய சி. புல்பராஜா மற்றும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியில் ஈடுபாடு கொண்டு செயற்பட்ட உதயகுமார் ஆகியோர் இணைந்து ஒழுங்கு செய்திருந்தனர்.

இக்கூட்டம் குறித்து பாரிஸின் தமிழ் பகுதிகளில் ஒட்டப்பட்ட துண்டுப் பிரசுரங்கள் "இனம் தெரியாத நபர்களால்(?) கிழிக்கப்பட்டும், 'ஈழநாடு' பாலச்சந்திரன் பிரிவு இந் நிகழ்வைக் கண்டித்தும் மற்றும் அமிர்தலிங்கம் என்றைக்கும் தமிழ் மக்களின் தலைவராக இருந்ததில்லை எனவும் குறிப்பிட்டு எழுதி இருந்தது. புலிகள் அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் காணாமல்மெல்லாம் எதிர்ப்பு தெரிவித்து வந்த நிலையில், பிரான்சில் அரசியல் நிலைமைகளால் போக்குவரத்து ஹர்த்தால் நடைபெற்றுக்கொண்டும் இருந்த

சூழலில் இக்கூட்டத்திற்கு பெருமளவில் சனங்கள் வரமாட்டார்கள் என்றே கருதப்பட்டது.

* * *

கூட்டம் ஆரம்பிக்கப்படுவதற்கு முன்பே மண்டபத்தில் நிறைந்த கூட்டம். புலிகளின் விருப்பத்திற்கு மாறான எந்தக் கூட்டத்திலும் காணப்படாத பலர் அங்கு சமூகமளித்திருந்தார்கள். அதில் எனக்குத் தெரிந்த பலரும் புலிகளின்/ தேசவிடுதலைப் போராட்டத்தின் ஆதரவாளர்கள்தான். ஆயினும் அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் கொலையை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதை உணர முடிந்தது.

சி. புல்பராஜா கூட்டத்தை தொடக்கி வைக்க, உதயகுமார் தலைமையில் கூட்டம் ஆரம்பமாகியது. தமிழர் அரசியல் போராட்டத்தை முன்னெடுத்த தலைவர் அமிர் என்றும், இன்றைய போராட்ட நிலைமைகளில் தவிர்க்க முடியாத தலைவராக மதிக்கப்பட வேண்டியவர் அவர் என்றும் பேசினார்.

1961ம் ஆண்டு சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம், 1964இல் பிரதமருக்கு எதிரான கறுப்புக்கொடி போராட்டம், 1974இல் வட்டுக்கோட்டை மாநாட்டில் சுயநிர்ணய அடிப்படையில் பிரிந்து போதல், தமிழீழம் என்ற முதல் தீர்மானம் போன்றவற்றை குறித்து விரிவாக எடுத்துரைத்து, சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்தின் அரசியல் பிரச்சாரகராகவும் அதன் நியாயப்பாடுகளை சிங்களத் தலைமைகள் உட்பட, ஏனைய நாடுகளிலும் எடுத்துரைப்பவராக அவர் திகழ்ந்தார் என்பதை சுட்டிக் காட்டினார்.

ஈழநாடு பாலச்சந்திரன், “அமிர்தலிங்கம் தமிழரின் தலைவர்” எனும் கூற்று குறித்த தனது கடுமையான கண்டனத்தையும் தெரிவித்தார். அவரைத் தொடர்ந்து பேசிய பலரும் இதைக் குறிப்பிட்டு தமது கண்டனத்தை தெரிவித்தபோதும், சீன சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த யோகராஜா பேசும்போது, மாற்றுக் கருத்துக்களையும் கருத்தால் எதிர்கொள்ளும் நேர்மையான தலைவராக இருந்தார் என்றும், ஒரு தடவை சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியினர் யாரை தமது கட்சி வேலைத் திட்டங்களுக்காக வடக்கு மாகாணத்தில் போடலாம் என அமிரிடம் கேட்டபோது, அவர் “வினோதனை போடலாமே அவர்தான் சிறப்பாக வேலை செய்யக்கூடிய திறமை மிக்கவர்” என பரிந்துரைத்தார். அந்த வகையில் அவர் ஒரு கட்சியின் நலனை மட்டுமே வைத்துச் செயற்பட்டவரல்ல என்பதைக் குறிப்பிட்டார்.

நிக்கலஸ் (தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி, லண்டன் கிளைத் தலைவர்) “தமிழ் மக்களுக்கான உண்மையான தலைமை இப்போது இல்லை. அது வெற்றிடமாகவே தொடர்ந்து இருக்கிறது” என்றார். ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் அங்கத்தவர் என்ற அடிப்படையில் தான் பேசுகிறேன் என்று குறிப்பிட்ட தி. உமாகாந்தன், ஆயுதம் தாங்கியவர்களை ஆயுதத்தால் எதிர்கொள்வது வேறு. ஓர் அகிம்சைவாதியை எப்படி சுட்டீர்கள்? யார் செய்தாலும் எந்த இயக்கம் செய்தாலும் கொலையை

என்றைக்கும் நியாயப்படுத்த முடியாது. இன்றும் சர்வதேச அரசியல் நிலைமைகளையோ அன்றி நாட்டின் அரசியலையோ அறிவோடும் திறமையோடும் எதிர்கொள்ளக்கூடிய தலைமை இல்லை என்றார். அன்று அமிர் செய்ததைத்தான் இன்று புலிகளும் செய்கிறார்கள். அவர் செய்தால் பிழை. இவர்கள் செய்தால் மட்டும் சரியா? என்று கேள்வி எழுப்பினார்.

பாரிஸ் ஈழநாடு பத்திரிகையின் ஆசிரியரும் TRT வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சியின் தலைமைப் பொறுப்பிலும் இருந்து வரும் குகநாதன் உரையாற்றுகையில், அமிரின் நற்பண்புகளைக் குறிப்பிட்ட அதே சமயம், அவரில் எனக்கு பெரிய கோபம்தான் இருக்கிறது. தமது கருத்துக்களுக்கு எதிரானவர்களை துரோகிகள் என்று பேசியும் செயற்பட்டும் துரோகிக் கலாசாரத்தை உருவாக்கி வளர்த்துவிட்டவர் அவர்தான் என்றும் இறுதியில் அவரே அதற்கு பலியாகிப் போனார் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

இக்கருத்தை கோவை நந்தன் மறுத்து தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கு எதிராக தமிழ் இளைஞர் பேரவையும் பின்னர் இரண்டையும் எதிர்த்து தமிழர் விடுதலை இயக்கம் தொடங்கப்பட்டபோதும் அவர் கருத்து முரண்பட்டாரே அன்றி துரோகிகளாக என்றும் நினைத்ததில்லை என்றார். இதே கருத்தை வலியுறுத்திப் பேசிய சி. புஸ்பராஜா, நாம் ஒரே மேடையில் எதிர்வாதம் புரிந்தபோதும் ஒன்றாய் ஒருவரில் ஒருவர் அக்கறையுடன் செயற்பட்டதையும், குறிப்பாக முரண்பட்டு செயற்பட்ட காலங்களில் தன்னை பொலிஸ் தேடுவதாக தெரிந்து தனது வீட்டுக்கு நேரே வந்து தலைமறைவாக இருக்கும்படி அறிவுரை வழங்கியதையும் குறிப்பிட்ட அவர், ஜனநாயகபூர்வமாக எல்லா மக்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தலைவர் அவர்தான். புத்திபூர்வமற்ற அதிதீவிரம் விடுதலைக்கு பாதுகாப்பானது அல்ல என்பதை தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்த அவர், சகல இயக்கங்களின் தலைமைகளுக்கும் நல்லதோர் ஆலோசகராகவே செயற்பட்டு வந்தார் என்றார்.

மற்றும் அமிர்தலிங்கம் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட பின்னர் யாழ் முற்றவெளியில் நடைபெற்ற அஞ்சலிக் கூட்டத்திற்குப் போனபோது, அங்கே ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அஞ்சலி செலுத்துவதற்காக வந்திருந்ததையும், அவர்களில் எவரும் வாகனங்களில் ஏற்றி வரப்பட்டவர்கள் அல்ல. அவர்களின் கனத்த இதயங்களே அவர்களை அப்படி இழுத்து வந்தன. புலிகளின் ஆதிக்கம் அலைவீசிக் கொண்டிருந்த சூழலில், அவர்களால் கொல்லப்பட்ட தலைவர் குறித்த மக்களின் உண்மையான அபிப்பிராயம் என்ன என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிந்ததைக் குறிப்பிட்டார்.

இன்றெல்லாம் தம்மைத்தாமே தலைவர் என்கிறார்கள். தலைமை என்றால் ஆயுதம் இல்லாமல் மக்கள் மேல் அதிகாரம் செலுத்தாமல் பாதுகாப்பாக மக்களோடு மக்களாக இருக்க வேண்டும். அவர்தான் உண்மையான தலைவர் என்றார். பிரபா, உமா பிரிந்து இயக்கத்தின் பெயருக்காக போராடிய சூழலில், பிரபா அமிரிடம் வந்து தன்னையே

விடுதலைப் புலிகளின் தலைவராக அங்கீகரிக்கும்படி கேட்டார் என்றும் அவர் அதன்படியே கடிதம் கொடுத்தார் என்றும் புஸ்பராஜா பேசினார்.

2003

-
1. அ. அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் 13.07.1989இல் புலிகளால் கொலை செய்யப்பட்டார்.
 2. சி. புஸ்பராஜா அவர்கள் 10.03.2006இல் காலமாகினார்.
 3. தி. உமாகாந்தன் அவர்கள் 28.09.2004இல் காலமாகினார்.

தோழர் தங்கவடிவேலுடன் ஒரு சந்திப்பு - பாரிஸ்

04.04.2004 அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை சமூகக் கல்வி வட்டத்தினால் அசோக் முன்னணியில் இருந்து ஒழுங்கு செய்த நிகழ்வில், சாதி ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராடிய வெகுஜன இயக்கப் போராளிகளில் குறிப்பிடத் தகுந்த பாத்திரம் வகித்த தங்கவடிவேல் அவர்களின் போராட்ட அரசியல் அனுபவங்களை பகிர்தல் என்பதுவே நிகழ்வின் சாரம்.

பாரிஸில் தீவிர இலக்கிய அரசியல் சமூக விஞ்ஞான விடயங்களின் அக்கறையும் செயற்பாடுகளும் மந்தமான சூழ்நிலையில், ஒரு புதிய உத்வேகத்தை அளிக்கவல்ல, பழைய நமது வாழ்வை நினைவுமீட்க வல்ல, கடந்த கால அரசியல் நிகழ்வுகளை மீள் பரிசீலனை செய்ய, பல்வேறு தளங்களுக்கு இட்டுச்செல்ல வல்லதுமான ஒரு கலந்துரையாடலைக் காண முடிந்தது.

தங்கவடிவேல் அவர்கள் பொலிகண்டி, வடமராட்சியை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யாழ்ப்பாணத்து சாதிய ஒடுக்குமுறையின் தீவிரப்பிடிக்குள் சிக்கிய கிராமங்களுள் பல வடமராட்சியைச் சேர்ந்தவை. சாதியக் கொடுமைகளுக்கு எதிராக ஈழத்தில் ஓரளவுக்கு கரிசனை எழுந்தது இந்தப் பகுதிகளில்தான்.(?) பாடசாலைகளில் சகல மாணவர்களையும் அனுமதித்தல் என்பதற்காக எழும்பிய எதிர்ப்புக்குரலின் முதல் அதிர்வு அங்கிருந்துதான் என்பதை அறியமுடிகிறது.

கா. சூரன் போன்ற 'தாழ்த்தப்பட்ட' சமூகத்தை சேர்ந்த கல்விமாண்களின் செயற்பாடுகள் மற்றும் அவர் காலத்து ஆசிரிய நுழைவுப் பிரச்சினைகள், கல்விச் சாலைகள் சகலவற்றிலும் சமத்துவம் பேணப்படல் போன்ற விடயங்களில்

அரசியல் சக்திகளுக்கிடாக அரசியல் மட்டங்களில் பல சம்பவங்கள் இதையொட்டி நிகழ்ந்துள்ளன.

இந்தப் பின்னணியில் இருந்து ஆரம்பித்து படிப்படியாக அமைப்பு வடிவங்களாகி இறுதியில் வெகுஜனப் போராட்டமாக வடிவெடுத்து, கிணற்றுத் தண்ணீருக்கான போராட்டம், தேநீர் போராட்டம், கோயில் நுழைவுப் போராட்டம் என விரிவு பெற்று போராட்டங்கள் நடைபெற்றன. இவை அறுபதுகளில் சாதித்துவ ஒடுக்குமுறை விடயங்களில் பெருமாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தன. ஆரம்ப காலச் செயற்பாடுகளில் இருந்து வெகுஜன இயக்கப் போராட்டங்களின் தலைமைச் செயற்பாடுகளில் பங்கேற்றவரும் அதன் நிலைப்பட்ட அரசியலோடும் சிந்தனையோடும் செயற்பட்டவரும்தான் தோழர் தங்கவடிவேல்.

அவருக்கு இப்போது 72 வயது என்று சொன்னார்கள். பார்த்தால் தெரியவில்லை. உயர்ந்த நேரான தோற்றம். சகலருடனும் மிகவும் சாதாரணமாகப் பழகும் அளவுக்கு மிகவும் பக்குவப்பட்டவராக தோற்றமளித்தார்.

எதைக் குறித்தும் அதன் பின்னணியையும் இனிவரும் காலங்களில் என்னவாகும் என்பதையும் அறிந்தவர்போல் இருந்தார். அவரின் உரையில் இருந்து, இன்று நடைபெறும் போராட்டம் எதையும் கொண்டு வந்துவிடப் போவதில்லை என்ற திடமான நம்பிக்கையுடன் காலம் கழிப்பதுபோல் தோன்றியது. காலம் எதையும் ஒரு நாள் வென்று விடும் எனும் நம்பிக்கையில் அமைதியாகத் தூங்கப்போகிறவர்போல் பேசிச் சென்றார்.

அவரது பேச்சு ஒருவகையில் நினைவு மீட்டல் என்றளவில் 50—60களில் சாதி ஒழிப்புப் போராட்டங்களில் தனது பாத்திரம், அகவுணர்வுத்துதலும் கிடைத்த சாத்தியங்களும் உட்பட பெற்ற அனுபவங்களை இன்றைய இளம் சமூகத்தின் ஆவல்களைத் தணிக்கும் பொருட்டு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட எடுத்துரைப்பாக தோன்றினாலும், 'தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த ஒடுக்குமுறையின் தன்மைகளை மிகுந்த சொற்சிக்கனத்தோடும் தேர்ந்தெடுத்த நிகழ்வுகள் மூலமும் எவரும் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் அவர் எடுத்துச் சொன்னார்.

2004

1. தோழர் தங்கவடிவேல் 29.07.2014இல் காலமாகினார்.

பின்னிணைப்பு

6

நினைவின் பதிவுகள்

நினைவின் பதிவுகள்

உள்ளடக்கம்

01. அ. முத்துலிங்கம் (கனடா)	323
02. மு. நித்தியானந்தன் (லண்டன்)	325
03. சேரன் (கனடா)	327
04. எஸ்.வி. ராஜதுரை (கோத்தகிரி)	329
05. ந. சுசீந்திரன் (பெர்லின்)	331
06. கண்ணன் (காலச்சுவடு)	335
07. க. கலாமோகன் (பிரான்ஸ்)	337
08. சி. மணிவண்ணன் (லண்டன்)	341
09. அருந்ததி (பிரான்ஸ்)	346
10. இரா. றஜீன்குமார் (பெர்லின்)	348
11. கற்கறா (கனடா)	351
12. அசோக் (பிரான்ஸ்)	354
13. திருமாவளவன் (கனடா)	355
14. சவிஸ் நண்பர்கள்	356
15. இலக்கியச்சந்திப்புக் குழு (ஜெர்மனி)	358
16. பெர்லின் வாழ் இலக்கிய நண்பர்கள்	360
17. தேடக நண்பர்கள் (கனடா)	362
18. நோர்வே நண்பர்கள்	363
19. பெண்கள் சந்திப்பு (ஜெர்மனி)	364
20. ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி — பத்மநாபா	366
21. அம்பை (கலைச்செல்வனின் 3ம் ஆண்டு நினைவுக் கூட்டத்தில் பேசியது)	368

உறவின் முடிவு அல்ல...

கலைச்செல்வன் இறந்து போன செய்தி எனக்கு ஜெர்மனியில் இருக்கும் கருணாகரமூர்த்தியிடம் இருந்து மின்னஞ்சல் மூலம் கிடைத்தது. எல்லோரையும் போல நானும் அதிர்ச்சி அடைந்தேன். 45 வயது, ஒரு வயதா? அந்த வயதில் மரணம் வருவது நடு மரத்தை தறிப்பது போலத்தான். ஆனால் மரணம் கால நேரம் பார்த்து, இடம் பார்த்து, வசதி பார்த்து வருவதில்லை. அது பாட்டுக்கு நினைத்த நேரத்தில் வந்து விடுகிறது.

கலைச்செல்வனை நான் அறிந்தது அவர் 'எக்ஸில்' பத்திரிகை தொடங்கிய காலங்களில். நான் அப்போது கென்யாவில் இருந்தேன். அவரோடு முன்பின் பழக்கமில்லை என்றாலும் அவ்வப்போது என் ஆக்கங்களை அனுப்புவேன். என்னை உற்சாகப்படுத்திக்கொண்டே இருப்பார். ஒன்றிரண்டு முறை டெலிபோனில் பேசியதுண்டு. அப்பொழுது திருமணம் பற்றி அவர் சொன்னது ஞாபகம் வருகிறது. "திருமணம் என்று நாங்கள் உண்டாக்கிய சடங்குகள் அபத்தமானவை. ஒரு ஆணும் பெண்ணும் நட்பாக இருக்கிறார்கள். மிக அந்நியோன்யமாக பழகுகிறார்கள். ஆனால் தாலி என்ற பொருள் கழுத்தில் ஏறியவுடன் ஆணின் உணர்வு நிலை மாறிவிடுகிறது. ஒரு ஆதிக்கப் பார்வை அவனுள் நுழைந்து விடுகிறது. உறவு முறிவதற்கு அதுவே காரணமாகி விடுகிறது. ஆண் — பெண் உறவு மாறாமல் பேணப்பட வேண்டுமானால் அவர்கள் இறுதிவரை நண்பர்களாக வாழவேண்டும். கணவன் — மனைவி உறவு வரவே கூடாது" என்றார். நான் அன்றுவரை கலைச்செல்வனுடைய முகத்தை கண்டவனல்ல. முகம் தெரியாத என்னிடம் 8000 மைல்கள் தொலைவில் இருந்து இப்படி சொன்னார். அவர் சொல்லில் இருந்த தீவிரமும் நாணயமும் அவரில் எனக்கு இருந்த மதிப்பை பல மடங்கு உயர்த்தியது.

காலம் ஓடி 'உயிர்நிழல்' வந்தது. அதற்கும் தொடர்ந்து எழுதச் சொன்னார். எழுதினேன். அது நிரந்தரமான பண வசதி இல்லாமல் அல்லாடியது. எப்படியும் தொடர்ந்து கொண்டுவர வேண்டும் என்று பெரு முயற்சி எடுத்தார். அப்படியும் அது நின்று விட்டது. அவருக்கு அது பெரும் துயரம். எழுத்தாளர்களுக்கும் வாசகர்களுக்குமோ ஆற்ற முடியாத துயரம். ஆனால் பத்திரிகையை திருப்பித் தொடங்கவேண்டும் என்ற ஆசையை அவர் இறுதிவரை விடவில்லை.

நான் கனடாவுக்கு வந்த பிற்பாடு அவரும் ஒரு முறை கனடா வந்திருந்தார். ஒரு கலந்துரையாடலின்போது முதன்முதலில் நேரில் சந்தித்துக் கொண்டோம். பழகுவதற்கு பண்பான மனிதர். கலந்துரையாடலின்போது அவரிடம் அறிவுச் சுடர் ஒளிவிட்டு பிரகாசித்தது. அவருடைய படிப்பின் ஆழமும், சிந்தனைத் தெளிவும் துல்லியமாக பேச்சில் வெளிப்பட்டது. புகலிட இலக்கியத்தின் உருவாக்கத்தில் அவர் முக்கியமானவராக இருந்தார். மைய நீரோட்டத்தில் இருந்து விலகி, புகலிட இலக்கியத்தை தனித்த தன்மையாக காட்டுவதன் அவசியம் எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பதை திட்டவாட்டமாக கூறினார். "அவருடைய வாக்கு தீர்க்க தரிசனமானது" என்று அப்போது பலருக்குத் தெரியவில்லை.

பாரிஸில் பல இலக்கிய கூட்டங்களையும் கலந்துரையாடல்களையும் ஒழுங்கு செய்திருக்கிறார். இது தவிர, திரைப்படங்களிலும் தீவிரமான கலையம்சத்தை தேடியவர். இவர் பங்கு பற்றிய சினிமா பற்றி வந்த விமர்சனம் மனதுக்கு நிறைவாக இருந்தது. ஆனால் அதனை நான் பார்த்ததில்லை. இவருடைய முக்கியமான சேவை என்னவென்றால், அது புதிய புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களை கண்டுபிடித்ததுதான். அவர்களுடைய எழுத்துக்களை எல்லாம் பிரசுரித்து அவர்களை ஊக்குவித்தார். இன்று அவர்களில் பலர் தீவிரமான இலக்கியம் படைத்து வருகிறார்கள். இதுவே அவர் தமிழுக்கு அளித்த மிகச் சிறந்த கொடை என்று நான் நினைக்கிறேன்.

கலைச்செல்வனின் பல படைப்புகள் இன்னும் அச்சு காணவில்லை. அவற்றை எல்லாம் அச்சேற்ற வேண்டிய கடமை புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களுக்கு உண்டு. கலையுடனான உறவை இது நீடிக்கும். மரணம் வாழ்வின் முடிவு என்பார்கள். ஆனால் அது உறவின் முடிவு அல்ல.

அ. முத்துலிங்கம்

இலட்சிய வேகத்துடன் செயற்பட்ட ஆன்மா

சமகால அரசியல், இலக்கியம், சமூகம் குறித்த தீவிர விசாரணைகள் கொண்டிருந்த கலைச்செல்வனின் மறைவு நெஞ்சை உறைய வைக்கும் துயர நிகழ்வாகும்.

குருட்டுத்தனமான அரசியல் வழிபாடுகள் குறித்தும், விமர்சன சுதந்திரம் குறித்தும் கலைச்செல்வன் கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் நவீன யுகத்திற்குரியன. பாரிஸில் கொடூரமான அரசியல் வன்முறைக்கு இலக்கான அனுபவம், விமர்சன சுதந்திரத்தின் வலிமையை அவர் நெஞ்சில் விதைத்திருந்தது.

கலைச்செல்வன் வெளியிட்ட பள்ளம், எக்ஸில், உயிர்நிழல் ஆகியன பாரிஸின் இலக்கிய சஞ்சிகைகள். இவை தீவிர அரசியல், இலக்கிய கருத்தாடல்களுக்கு சிறந்த களம் அமைத்தன. ஒரு இலட்சிய வேகத்துடன் இந்த சஞ்சிகைகளை வெளியிடுவதில் அவர் காட்டிய அக்கறை அபூர்வமானது. நேர்மை மிக்க ஒரு இலக்கியவாதியை, அரசியல் செயற்பாட்டாளனை இழந்த வெறுமையில் நாம் நிற்கிறோம்.

கலைச்செல்வனின் நிமிர்ந்த நடையும், கம்பீரமான தோற்றமும், கனிவு பொங்கும் விழிகளும் என் மனசில் இப்போதும் நிழலாடுகிறது. கலைச்செல்வன் வாழ்க்கையின் செளந்தரியங்களை ரசித்து அனுபவிக்கும் தேர்ந்த கலைஞன். மென்னுணர்வுகளின் வார்ப்பு. கலைச்செல்வனின் குழந்தைத்தனமான சிரிப்பு எவரையும் வசீகரிக்க வல்லது. கலைச்செல்வன் கூடும் இடங்களில் கலகலப்பிற்கு குறைவிருக்காது. இசை ரசனை மிக்க கலைச்செல்வன் எவரது மனதையும் புண்படுத்தத் தெரியாதவர். உணர்ச்சி

வேகத்தில் செயற்படும் தருணங்களிலும் மறு விநாடியே அதை மறந்து போகும் சித்தன் அவன்.

மரணம் திருடனைப்போல இந்த உயர்ந்த ஆத்மாவை எம்மிடம் இருந்து பறித்துச் சென்றிருக்கிறது. திருப்பி யோசித்துப் பார்க்கையில், மரணம் குறித்து கலைச்செல்வன் ஒருபோதும் அஞ்சியதில்லை என்றுதான் கூறத் தோன்றுகிறது. மரணத்தைப் புன்னகையோடு எதிர்கொண்ட தனது தந்தையை அவர் சிலாகித்துப் பேசுவதை நான் பல முறை கேட்டிருக்கிறேன்.

கலைச்செல்வனை நினைக்கும்போது என் நெஞ்சின் அடியாழத்தில் துயர நரம்புகள் வெடித்துச் சிதறுவதை உணர்கிறேன். அவரது களங்கமற்ற சிரிப்பை நினைவு கூர்கையில் கண்கள் கலங்குகின்றன. தென்றலின் அசைவில், ஒரு புஷ்பத்தின் மலர்வில், அருவியின் சலசலப்பில் கலைச்செல்வன் என்ற காந்தர்வ புருஷன் எப்போதும் அவனுக்கேயுரிய மந்தகாசப் புன்னகையுடன் தோற்றம் தருவான்.

மு. நித்தியானந்தன்
லண்டன், 07.03.2015

நமது வாழ்வில் முக்கியமான சிலவற்றிலேனும் ஒன்றாக இருந்தோம்!

கலை...

வெளிச்சம் வராத பகலுக்கு
ஒளி தந்தது உனது நம்பிக்கை

துயரில் கரைந்த இரவுக்கு
சுடர் ஏற்றியது உனது பெருஞ் சிரிப்பு

ஓரடி முன் சென்றால் ஈரடி பின் தள்ளும்
புகலிடச் சூழலில்

எங்களுக்கு வலுவூட்டியது
உனது வாழ்க்கை

உடல் எரிந்தாலும்
உயிர் நிழலாய் தொடர்கிறது...

சென்ற ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் பாரிஸ் நகரின் தெருக்களில் உன் மோட்டார் சைக்கிளின் பின்னிருக்கையில் அமர்ந்து பயணம் செய்தமை இப்போது நினைவில் எழுகிறது. அது ஒரு சிறிய கவச வாகனம். அந்த மோட்டார் சைக்கிளின் பின்னிருக்கை சற்றே உயரமானது. சாய்ந்திருக்க வாய்ப்பானது.

தெருவின் மேடுகளில் அவ்வப்போது வாசனம் குலுங்கியபோது, “மோட்டர் சயிக்கிள் ஓட வேண்டாம் என்று டொக்டர் சொல்லியிருக்கிறான் மச்சான். இருதயம் அவ்வளவு நல்லாய் இல்லைப்போல... உன்னை எப்படியோ தெரியாது. ஆனா நீ இருக்கிற சீர் பரவாயில்லை.” என்று சிரிப்புடன் நீ சொன்னாய்.

அந்த நேரம் உனக்கு இருதய நோய்க்கான சாத்தியம் இருக்கிறதா என்ற பெரும் ஐயம் எழுந்தாலும் நீயும் அதைப் பெரிதுபடுத்திக் கொள்ளவில்லை என்றே இப்போது தோன்றுகிறது. எனினும் காலம் கடந்துவிட்டது. சங்கடத்துடனும் ஆற்றாமையுடனும் அத்தகைய நாட்களைத் திருப்பியும் நினைவு கூர்கிற அவலம் எவருக்கும் எப்போதும் வேண்டாம்.

வாழ்க்கையில் எல்லாவகையான நெருக்கடிகளையும் அல்லல்களையும் எதிர்கொண்டாலும், புத்துயிர்ப்புடன் மீண்டெழுவதையே விதிமுறையாக ஏற்படுத்திக் கொண்டவன் நீ. நமது வாழ்வின் முக்கியமான சிலவற்றிலேனும் நாங்கள் ஒன்றாக இருந்தோம் என்பதே, இப்போது ஓரளவு ஆறுதல் தருவதாக உள்ளது. டிசம்பர் மாதம் நீயும் லக்ஷ்மியும் நானும் நமது பெருங்கனவுகளை அடியொற்றி போட்ட திட்டங்களை முன்னெடுப்பதற்கு இப்போது நீ இல்லை. என்றாலும் நாளும் பொழுதும் தொடர்கின்றன. புத்துயிர்ப்பும் புத்தெழுச்சியுமே உனது முத்திரைகள் என்பதால் உனது வாழ்வைக் கொண்டாடுவதற்கு எமக்கு முன்னுள்ள ஒரே வழியும் அதுதான். பின்வாங்குவதும் இல்லை. பதுங்குவதும் இல்லை. உயிர்ப்பும் எழுச்சியுமே நமது கலை.

போய் வா நண்ப!

சேரன்

கருத்து வேறுபாடுகளையும் தனிப்பட்ட நட்புகளையும் பிரித்துப் பார்க்கத் தெரிந்தவர்

நமது அன்பு நண்பர் கலைச்செல்வன் அவர்கள் மாரடைப்பின் காரணமாக நேற்று திடீரென மரணமடைந்துவிட்ட செய்தியை அறிந்து பெரும் அதிர்ச்சி அடைந்தேன்.

1996இல் எனது ஐரோப்பிய பயணத்தின்போது பிரான்ஸிலும் சுவிற்சர்லாந்திலும் அவரை மும்முறை சந்தித்து நீண்ட நேரம் உரையாடி இருக்கிறேன். அவரும் அவரின் வாழ்க்கைத் தோழருமான லக்ஷ்மியும் ஈழத்தமிழ் சமுதாயத்தின் பழமை பேண் மரபுகளை முற்றாக தூக்கியெறிந்துவிட்டு, தங்கள் சொந்த வாழ்க்கையை புரட்சிகரமானதாக்கிக் கொண்டிருந்ததை கண்டேன். பாரிஸ் நகரத்தின் கடும் சவால்களையும் சோதனைகளையும் மீறி தங்கள் வாழ்வை கலை, இலக்கியம், புலம்பெயர்ந்தோர் நலம் என்னும் பல்வேறு துறைகளில் அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர்கள் அவர்கள்.

தனது ஆக்கங்களைப் பற்றிய விமர்சனங்களை புன்முறுவலோடு ஏற்றுக் கொள்ளும் பரந்த மனப்பான்மை அவரிடம் இருக்கக் கண்டேன். குறிப்பாக, அவரது 'முகம்' என்னும் திரைப்படம் குறித்து நான் முன்வைத்த விமர்சனக் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்டவர் அவர். உயிர்நிழலில் எழுதுவதற்கான வாய்ப்பை நான் ஒரே ஒரு முறையே பயன்படுத்திக் கொண்டேன் என்றாலும், அந்த ஏட்டின் பக்கங்கள் எப்போதும் எனக்காகத் திறந்திருக்கும் என்று பலமுறை கூறியவர் அவர்.

கருத்து வேறுபாடுகளையும், தனிப்பட்ட நட்புகளையும் பிரித்துப் பார்க்கத் தெரிந்தவர்களில் அவரும் ஒருவர். அவரது மரணம் நம் அனைவருக்கும் பெரும் இழப்பு. லக்ஷ்மி அவர்களுக்கும், கலைச்செல்வனின் உற்றார் உறவினர்களுக்கும் எனது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களை தெரிவிக்கிறேன்.

எஸ். வி. ராஜதுரை

கோத்தகிரி

07.03.2005

புகலிடத்தின் உள்ளார்ந்த தாற்பரியத்தை புரிந்து வைத்திருந்த கலைச்செல்வனோடு...

எங்களுக்குக் கைவந்த அளவுகளில் சில நம்பிக்கைகளை நாங்கள் விதைத்துக்கொண்டுதானிருக்கிறோம். கனவுகளும் முற்றாக அழிந்து போகாமல் எங்களிடத்தில் எஞ்சியிருக்கத்தான் செய்கின்றன. மரணமும் எங்களைத் துரத்தியபடியும், நம்பிக்கைகளையும், கனவுகளையும் தகர்த்தபடியும், எஞ்சிய வாழ்வை அச்சுறுத்தியபடியும் எங்களுடனேயே உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறது எதுவுமறியாத ஓர் அப்பாவியைப் போல, கலைச்செல்வன் துயிலோடு போய் ஒரு வருடமாகிவிட்டது. மனப்பதிவுகளின் கண்ணீரை இன்னும் துடைத்துவிட முடியவில்லை. காலங்கள் இப்படி வேகவேகமாகவேதான் எப்போதும் கழிகின்றதா?

எண்பதுகளின் தொடக்கத்தில் பெருமளவு ஈழத் தமிழ் இளைஞர்கள் ஐரோப்பாவிற்கு வந்து சேர்ந்தனர். இலங்கையில் நடந்த இனக்கலவரங்கள், பல்வேறு விடுதலை இயக்கங்களின் தோற்றங்களின் திடீர் வளர்ச்சி, மற்றும் நடுத்தர வர்க்கத்தின் பொருளாதார, வாழ்வியல் மாற்றங்கள் என்பன இந்த இடப்பெயர்வின் சில காரணிகள் எனக் கொள்ளலாம். இப்படி ஐரோப்பாவிற்கு வந்து சேர்ந்த இளைஞர்களிடம் அரசியல், இலக்கியம் மற்றும் விடுதலை இயக்கங்களிடத்தில் சார்புநிலை என்பன இயல்பாகவே காணக் கிடைத்தன.

1989ஆம் ஆண்டளவில் சுமார் இருபத்தி ஐந்து சிறு பத்திரிகைகள் ஐரோப்பாவில் இருந்து தமிழில் வெளிவந்தன. அப்போது இலங்கையில் இருந்த எல்லா விடுதலை

இயக்கங்களுக்கும் ஆதரவாளர்களை இங்கே காண முடிந்தது. இலக்கியச் சந்திப்பு 1988ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் ஜெர்மனியில் இருக்கின்ற 'ஹேர்ன்' என்ற நகரில் தோற்றம் பெற்று ஆரம்பத்தில் மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறை ஜெர்மனியின் பல்வேறு நகரங்களில் நிகழ்வு கண்டது.

1989ஆம் ஆண்டு பிராங்போட்டில் நடைபெற்ற ஐந்தாவது இலக்கியச் சந்திப்பில் நான் முதன்முதலில் கலைச்செல்வனையும் லக்ஷ்மியையும் சந்தித்தேன். எல்லாவற்றின்மீதும் ஓர் அவசர அபிப்பிராயம் சொல்பவனாக, அறிதலிலும் ஆய்தலிலும் வேட்கை கொண்ட உற்சாகமான இளைஞனாக, தமிழரின் வாழ்வில் புரட்சிகரமானதும் முற்போக்கானதுமான கலாசார, சிந்தனை மாற்றங்களை உருவாக்க நினைப்பவனுமாக இருந்தான் கலைச்செல்வன்.

1990ம் ஆண்டு தை மாதம் 'பள்ளம்' என்ற ஒரு சஞ்சிகையை நண்பர்கள் சிலருடன் சேர்ந்து வெளியிட்டான். தமிழர்கள் ஐரோப்பா எங்கும் அரசியல் தஞ்சம் கோரி, தங்கள் இருப்புக்களை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டிருந்த ஒரு பொழுதில், ஜனநாயகச் சிந்தனை என்பது அந்நியமான ஒரு மனச்சுழல் நிறைந்த சமூகத்தில் முதல் இரையாக ஆக்கப்பட்டவன் கலைச்செல்வன், "பள்ளம்" என்கின்ற அந்த மாற்றுக் கருத்துப் பத்திரிகையை வெளியிட்டதற்காக.

வெறுமையான பியர்ப் போத்தல் அது. கையடக்கமான அந்தப் போத்தலை உடைத்து கலைச்செல்வனது முகத்தில் ஏற்றினான் ஒருவன். நல்ல வேளையாக அது அவனது கண்களைக் கொன்றுவிடவில்லை. கண்ணில் ஏற வேண்டியது நெற்றியில் ஏறி கண்மடலுக்கு மேலான புவததைக் கிழித்திருந்தது. ஒரு மனிதனைக் கடத்திக்கொண்டு போய் தனி இடத்தில் வைத்து ஐரோப்பாவிலும் சித்திரவதை செய்யலாம் என்ற இடைப்பாடத்தை புலி இயக்கச் சண்டியர்கள் இவன் உடலில்தான் கற்றுக்கொண்டனர். எப்படித்தான் அச்சுறுத்தல்களை எதிர்கொண்ட போதும் ஜனநாயகப் பண்புமிக்க மாற்றுக் கருத்துக்கு மதிப்பளிக்கும் மறுத்தோடி அரசியலை எப்போதும் வரித்துக் கொண்டவனாகவே கலைச்செல்வன் வாழ்ந்திருந்தான்.

* * *

2001ம் ஆண்டு யூலை மாதம் நோர்வேயின் தலைநகர் ஒஸ்லோவின் விமானநிலையத்தில் இருந்து கலைச்செல்வனும் நாங்களுமாக மலையும் கடலும் சங்கமித்து நிற்கும் பேர்கன் என்கின்ற, நோர்வேயில் இலக்கியச் சந்திப்பு நடைபெறும் இடம் நோக்கிப் பயணப்பட்டோம். வழி கோடைக்காக ஏங்கிக் கிடந்தது. "ஒரு அகதியின் வாழ்வின் முன்னால் தோன்றும் படிகள் யாவும் செங்குத்தானவை" என்று ஆதிப் புகலிடக் கவிஞன் தாந்தே கூறியதாகச் சொல்வார்கள். ஒஸ்லோவில் இருந்து பேர்கன் நோக்கிய எங்களது பாதைகளும் அப்படித்தான் வளைந்து வளைந்து செங்குத்தாக மேலேறிச் சென்றன.

நாம் எங்கு போகிறோம், என்ன பேசுகிறோம் என்பதை விடவும்

நாம் பார்த்தோம், கூடிப் பயணப்பட்டோம் என்பதுவே மனநிறைவைத் தருகின்ற வாழ்வில் ஒரு ஐந்து மணி நேரப் பொழுதை ஆனந்தமாகக் கழித்ததைக் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். நோர்வேயின் அதியுயர்ந்த மலையின் மீது நாங்கள் இளைப்பாறினோம். உடைந்த புட்டியின் ஆயுதக்கீறல் அடையாளங்கள் சூரிய ஒளி பட்டுத் தெறித்த பனியுறைந்த அந்த மலையுச்சியில் கலைச்செல்வன் முகத்தில் தெளிவுறத் தெரிந்தது.

* * *

1990ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் ராஜனி திராணகம் கொல்லப்பட்டதை கண்டித்து பாரிஸில் ஒரு நிகழ்வு துணிச்சலாக நடத்தப்பட்டது. அதன் பின்னர் இலங்கையைச் சேர்ந்த மலையக எழுத்தாளர் என்.எஸ்.எம். ராமையா என்ற எழுத்தாளரின் மறைவையொட்டிய நினைவுக்கூட்டம் அதே நண்பர்களினால் 1990ம் ஆண்டு இறுதியில் நடத்தப்பட்டது. கண்காணிப்பு அரசியலுக்குப் பணிக்கப்பட்ட, நடைமுறை நாகரிகம், ஜனநாயகம், இங்கிதம் என்ற எதுவும் எங்களிடம் பலிக்காது என்ற வாசகங்கள் தாங்கிய புலிக் கும்பல் ஒன்றினால் இந்தக் கூட்டம் குழப்பியடிக்கப்பட்டது.

மிகச் சிறிய நண்பர்கள் கூட்டமொன்று, அதுவும் நோஞ்சான் உடல்வாகு நண்பர்கள், எல்லோரும் நடுங்கிப் போயிருந்த காலமது. புகைப்படச் சுருள்களைக்கூட இந்தக் கும்பல் விட்டுவைக்கவில்லை. எஞ்சி இருக்கின்ற புகைப்படமொன்றில் இப்போது காலமாகிவிட்டவர்கள் என்று காணக்கூடியதாக புல்பராஜா, உமாகாந்தன், சபாலிங்கம் இவர்களோடு கலைச்செல்வனும் துல்லியமாகவே கொலுவுடன் இருக்கின்றான்.

* * *

நாங்கள் சந்திக்கும்போது எவற்றையெல்லாம் பேசினோம் என்று இப்போது சித்தித்துப் பார்க்கிறேன். எங்கள் வாழ்வு எங்களை அறியாமலே ஏதோ வகையறியாப் பலவற்றுக்குள்ளே திணிக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறது. மீண்டு வருவதற்கான நிரந்தரப் போராட்டத்திற்கு முடிவில்லை போலும். உலகம் புகலிடம் தேடி அலைகிறது. புகலிடம் எங்களில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களைப் பற்றியும் உலகப் புகலிடச் சமூகங்கள், அவர்களது புகலிட இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள் மற்றும் இன்னபிற விடயங்களை எல்லாம் பேசிப் பேசி எங்கள் காலங்களைப் பொசுக்கினோம்.

ஹிட்லர் ஜேர்மனியில் ஆட்சிக்கு வந்தபோது தொடக்கத்தில் ஜேர்மனியில் இருந்து யூத இனப் புத்திஜீவிகளும் மற்றும் சமூக ஜனநாயகவாதிகள், கம்யூனிஸ்ட்டுகள், எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் என்று பெருமளவு இடம்பெயர்ந்து பூமிப்பந்தின் பல பாகங்களிலும் ஓடி ஒளிந்துகொண்டபோதும் தமது நாட்டில் உருவெடுத்திருக்கும் பாசிச அரசின் முகத்திரையைக் கிழித்து எழுந்ததுதான் அவர்களது 'ஜேர்மன் புகலிட இலக்கியம்'. ஜேர்மனிக்கு வெளியே செயற்பாட்டாளர்களின் தொடர்ச்சியான ஒன்றுகூடலினால் சர்வதேசமெங்கும் அன்றைய ஹிட்லரின் பாசிச அரசுக்கெதிரான அணிதிரட்டலை அவர்களால் செய்ய முடிந்தது.

தமிழிலும் புகலிட இலக்கியம் என்பது தொடர்பான ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வரைபு ஒன்றை ஆக்கிவிட முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தான் கலைச்செல்வன். ஆனால் வெகுஜன ஊடகங்களின் திடீர்ப் பரம்பல், அவசர அவசரமான, புகலிடத்தின் உள்வாங்கல்களைக் கண்டுகொள்ளாத, ஒரு மேலோட்டமான புரிதல்களுடன் கூடிய படைப்புகளையே கொண்டாடின. இப்படி எழுந்த இந்தக் காட்டு விளைச்சலில், மரபு பேணப்படுகிறதே தவிர, ஒரு மாற்றின் அல்லது புதிதின் கீற்று தொலைவாகிப்போகின்றது.

“இலக்கியம் என்பது வெடிகுண்டு அல்ல. ஆனாலும், அது ஆகக் குறைந்தது ஒரு வெடிகுண்டின் தாக்கத்தை விளைவிக்கக்கூடியது” என்று சொல்வார்கள். 1992இல் கலைச்செல்வனால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட ‘எக்ஸில்’ என்கின்ற பதிப்பகம், அதற்குப் பின்பு 1998ம் ஆண்டில், ‘எக்ஸில்’ என்ற பெயரையே, தான் உட்படப் பலரால் தொடங்கப்பட்ட சஞ்சிகையின் பெயராகவும் கலைச்செல்வன் முன்மொழிந்தமை புகலிடத்தின் உள்ளார்ந்த தாற்பரியத்தைப் புரிந்து வைத்திருந்த பிரக்ஞையில் முகிர்த்தவையே.

தொண்ணூறுகளின் தொடக்கத்தின் ஒரு வார இறுதியில் நாங்கள் இலங்கையின் முதற் தொழிற்சங்கவாதி கோ. நடேசய்யருக்கு விழாவெடுத்தோம். அந்த ஆயத்த இரவொன்றில் விடிய விடிய ‘தேசியம்’ பற்றி நண்பன் கலைச்செல்வனும் இன்னும் வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்து வந்த இரண்டு நண்பர்களும் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மறுநாள் நடைபெறவிருக்கும் அந்த ஐரோப்பியத் தமிழ் மகாநாட்டில் “அகஸ்தியர் எழுத்துக்களில் அரசியல்” என்பது குறித்து கலைச்செல்வன் பேசவேண்டும். அதை அவனுக்கு ஞாபகப்படுத்திய நான் விவாதத்தை நிறுத்தி தூங்கப் போகமாறு பணித்தேன். இதை விரும்பாத கலைச்செல்வன் தொடர்ந்து விழித்திருந்து பேசப் போகிறானாம்) ஒரு குழந்தையைப்போல் அழுதே விட்டான். இப்படி இப்படி ஏராளமான நினைவுகள்...

* * *

நினைவுகளைச் சொல்வதில் நான் தோற்றுப்போகிறேன். விரல் இடுக்கித் தீனிகள், புதுப்புதுப் பெருஞ்சமையல், இரண்டு மூன்று தினங்கள் தொடர்ந்து சமையலறைக்கும் வரவேற்பறைக்கும் மாறி மாறி நடந்து அருந்தும் மது, காற்றூதும் நீரோசை ஆற்றங்கரைகளிலும், கோடை மலர் விளைந்த பூங்காக்களிலும், கொட்டிக் குவிந்திறுக்கிடக்கும் பனிவெளிகளிலும் படைப்பிலக்கியம் பற்றியோ, இலங்கை, உலக அரசியல் பற்றியோ சத்தமிட்ட விவாதங்கள், எங்களது நேசங்கள், எங்களது சுமைகள், நாங்கள் பேசுகின்ற விஷயங்கள், விழித்துக் கழித்த இரவுகள், விட்டேத்திப் பயணங்கள், இப்படியாக...

ந. சுசீந்திரன்

2006, உயிர்நிழல்

இன்பமெனச் சில கதைகள்,
துன்பமெனச் சில கதைகள்
கலைச்செல்வன்
[28.03.1960 - 05.03.2005]

நண்பர் கலைச்செல்வனை நான் அதற்கு முன்னர் சந்தித்ததில்லை. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒரு குளிர்காலக் காலைப் பொழுதில் பாரீஸ் ரயில் நிலையத்தின் வாயிலில் அவரைச் சந்தித்தது இன்றும் பிரகாசமாக நினைவிருக்கிறது.

நண்பர் என்னும் சொல்லை நான் பொதுப்படையாகப் பயன்படுத்துவதில்லை. நட்பு, உடனிருந்து குழைவதாலோ கருத்தொற்றுமையாலோ விசுவாசத்தாலோ நடிப்பதாலோ உருவாவதில்லை. ஒருவர்மீது நம் மனம் கொள்ளும், வார்த்தைகளால் விளக்க முடியாத ஈர்ப்பில் உருவாகிறது. கலைச்செல்வன் மீது அத்தகைய உணர்வு சந்தித்த சில பொழுதுகளிலேயே ஏற்பட்டது. அவரை நண்பர் என்றழைக்க எந்தத் தயக்கமுமில்லை எனக்கு.

உயிர்நிழல் இதழை நடத்துவதில், அவரது தோழி லக்ஷ்மியுடன் இணைந்து பணியாற்றியவர் என்ற அளவிலேயே அன்று அவர் எனக்கு அறிமுகம். பாரீஸில் பண்பாட்டுத் தளத்தில் அவர் மேற்கொண்ட சில பணிகள் பற்றியும் அறிந்திருந்தேன். அவர் 'பள்ளம்' இதழ் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர், 'முகம்' திரைப்படத்திலும் மாற்று என்ற நாடகத்திலும் பங்களித்தவர் போன்ற செய்திகளைப் பின்னர் தெரிந்துகொண்டேன்.

பாரீஸ் ரயில் நிலைய முகப்பில் சந்திப்பதற்கு முன் நான் அவர் குரலைக் கேட்டதில்லை; அவர் கையெழுத்தைக் கண்டதில்லை; முகத்தையும் பார்த்ததில்லை. சில

குழப்பங்களுக்குப் பிறகு ஒருவரை ஒருவர் அடையாளம் கண்டு கொண்டோம். நேர்த்தியான உடலமைப்பும் முகவெட்டும் கொண்டவர். நட்புணர்வு மிளிரும் முகம். சந்தித்த சில நிமிடங்களிலேயே மனத்தில் குதூகலம் குமிழியிடத் தொடங்கியது. நட்பின் பெரும் கொண்டாட்டமாக அந்த மூன்று நாள் இருந்தன. அது 2002இல். அதன்பின் எங்களுக்குள் எந்தத் தொடர்பும் இருக்கவில்லை. அவ்வப்போது பாரீஸ் சென்று வரும் ப்ரஸன்னா ராமஸ்வாமி வழியாக நட்புணர்வின் சில பரிமாற்றங்கள் நடந்தன.

மேற்கில் ஏற்பட்ட இரண்டு மாதப் பயணத்தில் பாரீஸ் போல நான் எங்கும் சுதந்திரமாக உணரவில்லை. என் பயண அனுபவங்களைப் பின்னர் ப்ரஸன்னாவுடன் பகிர்ந்துகொண்டபோது கலைச்செல்வன்மீது எனக்கிருந்த ஈர்ப்பை, மயக்கத்தை அவர் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். அடுத்த முறை பாரீஸ் சென்று திரும்பியதும் கலைச்செல்வனுக்கு என் மீதிருந்த பிரியத்தைத் தெரிவித்தார். அது எனக்கு ஏற்படுத்திய மகிழ்ச்சி பெரிது.

பாரீஸ் என்னும் கலைப்படைப்பில் இன்னும் சில நாட்களைச் செலவிடும் ஆர்வம் மனத்தில் அடிக்கடி ஏற்படும். அந்த ஆசை பாரீஸைப் பார்ப்பது, பாரீஸில் சுற்றுவது என்பதல்ல, பாரீஸைக் கலைச்செல்வனோடு பார்ப்பது, பாரீஸில் கலைச்செல்வனோடு சுற்றுவது என்பதுதான். இது அவரது மரணச் செய்தியை நண்பர் சுசீந்திரன் தெரிவித்த பின்பே புரிந்தது. இனி எனக்குப் பாரீஸ் செல்வது சாத்தியமில்லை என்றே தோன்றுகிறது. ஒரு நண்பரை முதல் முறையாக இழக்கிறேன்.

ஈழத் தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்த கதை பற்றிய எண்ணற்ற செய்திகளைச் சேகரித்து வைத்திருப்பதாகவும் அவற்றை ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என்றும் என்னிடம் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார் கலைச்செல்வன். இதை அவரது நினைவுப் பணியாக மேற்கொள்வது பற்றி நண்பர்கள் யோசிக்க வேண்டும்.

கண்ணன்

ஏப்ரல் 2005, காலச்சுவடு

கலைச்செல்வன்: தமிழ்ப் புகலிட இயக்கியர்களில் ஒருவர்

எனது நாட்டின் தலைநகரான கொழும்பில் தொழில் செய்து, பின்னர் அங்கு அகதியானபோது “எது எனது தேசம்?” என்ற கேள்வியால் வந்ததே நான் வாழத்தொடங்கிய அகதிப் பயணம். ஒவ்வொரு நாடுகளிலும் முதலாளித்துவமும், தேசியத்துவமும், இனவெறித்துவமும் மக்களை அடிமைகளாக உருவாக்கிக்கொண்டுள்ளது. மோசமான அரசியல்களும், பொருளாதார இருப்பின்மைகளும் எமது அகதி நிலைப்புகளை ஊக்குவிக்கவில்லையா? சரி! அகதித்துவத்தை முதலாளித்துவத்தினது படைப்பாகவும் கொள்ளலாம். எனது இனிய நண்பரும், “பள்ளம்” இதழைக் கொண்டுவரத் துடித்தவருமான கலைச்செல்வனை நினைக்கும்போது இந்தச் சிந்தனைகள் எனக்குள் வருகின்றன.

தோழராகவும் நண்பராகவும்தான் அவரை நான் சந்தித்தேன். ஓர் அகதி எனும் நினைப்புள் அவர் பின்னிப் பிணைந்ததை ஒவ்வொரு சந்திப்பிலும் அவதானிக்கத் தவற முடியாது. இந்த நினைப்புள் ஓர் தேசிய வெறியை வாழ்வதில் தனது தினங்களை அவர் செலவழிக்கவில்லை. ஓர் அகதித் தியானிப்புள் உள் நுழைந்து தமிழ் கலாசாரத்தின் போக்கிரிப் பக்கங்களை அழிக்கவேண்டும் எனக் கருதியது அவரது மனம். அரசியலும் இலக்கியமும் பலமான அவரது கைகளாகின இந்த அகதித்துவத்தால்தான். இந்த மனத்தின் முகம் எப்படி எனக்குள் அழியும்? கலை அலையாலும் அரசியல் அலையாலும் முத்தமிடப்பட்டவர் கலைச்செல்வன்.

இவரது புன்சிரிப்பு வசீகரத் தன்மை கொண்டது. இது இல்லாமல் நான் ஒருபோதும் அவரைக் கண்டதில்லை.

ஆம்! அவரிடம் உணர்ச்சி வேகங்களைப் பல தடவைகள் கண்டேன். இந்த வேகங்கள் புன்சிரிப்பால் மறைந்துவிடும். இவரது சிரிப்பின் பின் தேங்கிக் கிடப்பன ஒரு கேள்வியல்ல பல கேள்விகள். இவர் ஓர் கேள்விகளின் புத்திரராகவே இருந்து தனது கருத்துக்களைத் தனது போக்கின் ஒழுங்குகளால் வெளிப்படுத்தியவர்.

பிரான்சின் தொடக்க புகலிடத் தினங்களில் (1975 களில் எனவும், தம்பிமுத்து, அழகு சுப்ரமணியம் காலங்களிலும் எனச் சொல்வேன். இலங்கைத் தமிழர் புகலிட இருப்பு பலர் காட்டுகின்ற “தேசப் பிரிப்பு” வாதத்தில் மட்டும் எழுவது அல்ல. அது மிகவும் முந்தியே தொடங்கியது) எப்போதும் போல எனது எழுத்துத் தொழில் அனுபவங்களை யாரிடமும் பிரசித்திதில்லை. சிலர் நான் பத்திரிகையில் தொழில் செய்தேன் என்பதை அறிந்துகொண்டபோது எனக்குள் வியப்பு வந்தது. இந்த வேளையில்தான் கலைச்செல்வனோடும் அவரது இலக்கிய அரசியல் நண்பர்களுடனும் சந்திப்புகள் நடந்தன. இந்தச் சந்திப்புகளில் இலக்கியத்தின் புதிய வாசிப்புகள்மீது நாம் சம்பாசித்தோம். ஆம்! இவர்கள் புகலிடத்தை எழுத்தில் கொண்டுவர விரும்பினர்.

எனது அபிப்பிராயங்களையும் தமது எழுத்துகள்மீது அறிய எனது தோழர்கள் விரும்பினார்கள். பாரிஸின் மிகப் பெரிய கலை நிறுவனமான Centre Georges Pompidouவில் பல சந்திப்புகள் நடந்தன. 83 இற்கும் 90 க்கும் இடையில் இந்த சந்திப்புகள் நடந்து இருக்கும் என நான் நினைக்கின்றேன். இலக்கியப் பாடம் செய்தல் எனது நோக்கமாக இல்லாதிருந்தும், எனது சில அபிப்பிராயங்கள் எழுத்தின் சேர்மையை விளக்கி அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டன.

Centre Georges Pompidou வின், அழகான தரையில் இருந்து எமது சிந்தனைகளைப் புதுப்பித்து, பல உலக இலக்கியங்கள் மீது உரையாடுதல் உவப்பானதாக இருந்தது. இந்தத் தினங்களில் “பள்ளம்” இதழின் ஆசிரியராக இருந்தவரின் இளம் முகத்தில் புதுப் பிரகாசங்களைக் கண்டேன். இந்தத் தினங்களை எனது ரசனைத் தினங்களாகவும் கொள்ளலாம். ஆம்! இலக்கியத்தில் மிகவும் பிரியம் உள்ளவராக அவரைக் கண்டேன்.

இவருடன் எனக்கு ஏற்பட்ட தொடர்புகள் நிறைய. ஓர் புரட்சிப் பூ இவரது இதயத்துக்குள் எப்போதும் இருந்தது. எமது பழைய கொடூரமான கலாசாரங்களின் மீது எதிர்ப்பு இருந்ததைத் தனது சொற்களால் காட்டினார். இந்தக் காட்டல் தனது தேச வாழ்வில் கண்ட மோசமான பக்கங்களை, இவரது அகதிப்போக்கு மறுத்தது எனவும் சொல்லலாம்.

கலைச்செல்வனின் நினைப்புகள் புகலிட நினைப்புகளுள் காக்கப்படவேண்டும். எமது வெளிநாட்டு வாழ்வு ஓர் அகதி வாழ்வும், ஓர் கருத்துப்போர் வாழ்வும் எனக் கருதியவர் இவர். இலக்கியம் செய்தல் ஓர் போர் செய்தல் எனும் கருத்தை இவரிடம் இருந்து நான் கேட்டு உள்ளேன்.

புகலிடம் தேசமா?

புகலிடம் தோன்றுவதற்குப் பல காரணிகள் உள்ளன. எங்கள் தேசத்தில் விளைந்த இன ஒடுக்குமுறையும், தேசிய வெறிகளுமே தமிழர்களை மட்டுமல்ல சிங்களவர்களையும் அகதிகளாக்கியுள்ளன. உலகின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் தேசியவாத, மதவாதக் கொடூரங்கள், அரசியல் அடக்குமுறைகள் இப்போது அதிகமாகிவரும்போது உலகே ஓர் புகலிடமாகி வரும் விந்தையை நாம் காண்கின்றோம். இந்த விந்தையில்தான் புகலிடம் நாம் விட்டு வந்த நாடாகுகின்றது.

எமது புகலிடம் எதுவாம்? இது அமைதியான புகலிடமா? எனும் கேள்விகள் கலைச்செல்வனிடம் இருந்தன. சில வேளைகளில் புகலிடமும் யுத்தம் “நடக்கின்ற” தேசம்போல பட்டதுண்டு. எமது புகலிடம் பல வேளைகளில் எமது தேசமுமே. எமது தேசத்துள் வாழும் நல்ல விதிகளும் கெட்ட விதிகளும் புகலிடத்தில் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. இது எமது புகலிடத்தின் கதையல்ல, அனைத்துப் புகலிடங்களின் கதைகளுமாகும்.

நல்ல விதிகள் தேசியவாதங்களில் இல்லாதன என்பது என் போக்கு. “தேசியவாதம்” எனும் அழைப்பு மனிதர்களின் அடிப்படை வாழ்வு நோக்குகளை உடைப்பது. இந்த வாதத்தின் உள்ளே வாழும் துதிகள் (மத, அரசியல், வழிபாடுகள்) நமது நாட்டிலும், நாம் வெளியே போகும் நாடுகளிலும் எம்மைக் கெடுப்பன. இந்தக் கெடுதலின் முடிவு எது? ஆம்! அராஜகத்தை எதிர்ப்பது எனலாம். உலகின் அராஜகங்கள் பல முகங்களைக் கொண்டன. இவைகள் பல கண்டங்களிலும், பல மொழிகளிலும், பல இனங்களிலும், பல சாதிகளிலும், அரசுகள், மதங்களிலும் வாழும்.

கலைச்செல்வனின் இலக்கிய, அரசியல் வெளிப்பாடுகள் அராஜகத்தினது எதிர்ப்பே. இவர் கொண்ட இந்தப் போர் எதிர்ப்பே இவருடன் எனது தொடர்புகளை நீளச் செய்தன. “பள்ளம்”, கலைச்செல்வனின் உறுதியால் தொடங்கிய முதலாவதான புகலிடச் சஞ்சிகைகளில் ஒன்று. போர் எதிர்ப்பின், போர் விமர்சனத்தின் தொடக்க வெளிப்பாடுகளில் கவனிக்கப்படவேண்டியது எனலாம். இவரது ஆர்வத்தாலும் துடிப்பாலும் தொடக்கப்பட்ட “பள்ளம்” சஞ்சிகை காத்திரமானது. இது அச்சகத்தில் நடத்தப்பட்டது அல்ல. Typewriter உம் பேனாவும் தான் இந்த வெளியீடுகளின் ரசங்களாக இருந்தன. இப்போது எமது வெளியீட்டு உலகில் பல உத்திகள் வணிக நோக்கில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இந்த உத்திகள் இல்லாமல் ஓர் வாசிப்பு நோக்கில் தொடக்கப்பட்டதே புகலிட எழுத்துகள். இந்த வெளியீடுகளின் அழகியல் அறித்தியங்களும் அழகாக விபரிக்கப்படவேண்டியன. குளிரில் சுடுமையான தொழில்கள் செய்து, ஓர் அறையில் பலர்களுடன் வாழும் வேளையில் தொடக்கப்பட்ட புகலிட வெளியீட்டில் சில வெளியீட்டு அசுத்தங்களும் சுத்தம் எனத் தியானிக்கப்படலாம்.

தொழில்களைப் பார்த்து, இவைகளது பிடிசளில் தப்பி, பின்னர் தமது அறைகளுக்குள் வந்து, கடைகளுக்குள் சந்தித்து, சம்பாசித்து, சரியா சரியில்லையா எனும் சூடான விமர்சனங்களுக்குள் ஜனித்ததுதான் எங்கள் புகலிடம்.

புகலிடம் என்பது ஓர் போர் எதிர்ப்பே. இந்த சூழலை அனைத்துப் புகலிடங்களிலும் காணமுடியாது. இன்றும் புகலிட “மேதைகளில்” பலர் போர்த்துவத்தை மெத்துவதில் விண்ணர்களாக இருக்கும்போது “இங்கும் முதலாளித்துவம் எங்களை நொருக்குகின்றதே...” எனும் குறிப்புகள் எமக்குக் கிடைக்காது விடுகின்றன. ஆம்! போர் விருப்பின் நிறங்கள் பல புகலிடத் திரையில் காண்பது இலகு. எமது புகலிடத்துவம் போர்த்துவமாக இல்லாதிருத்தல் எமது தேசத்தில் மானிடச் சுவாத்தியத்துக்கு வழி வகுக்கும். இந்தப் போரின் எதிர்ப்பை நான் கலைச்செல்வனிடம் உரையாடிய வேளைகளில் கண்டுள்ளேன்.

இளம் வயதில் அமரராகிய எனது தோழரும் நண்பருமான கலைச்செல்வன் ஓர் கதைஞர் என்பதை அவருடன் உரையாடிய வேளைகளில் அவதானிக்கத் தவறவில்லை. அவரது கலை அவரினது கூச்சத்தால் முத்தமிடப்பட்டது. உணர்ச்சி வசம் ஒரு பக்கம், மறு பக்கத்திலோ அமைதியின் இருத்தல்.

ஆம்! அவர் எனக்குக் கதை சொன்னார். நானும் அவரும் பாரிஸின் Saint Lazare சுரங்க ரயில் நிலையத்துள் இருந்தோம்.

“உங்களுக்கு ஓர் கதை சொல்லலாமா?” எனக் கேட்டார்.

“ஆம்!” என்றேன்.

“இந்தக் கதை எழுதப்படவில்லை. எப்படிச் சொல்வது...” என முகத்தைத் தாழ்த்தினார்.

சிறிய வெட்கம் அவரது முகத்தில்.

“சொல்லுங்கள்... பின்பு எழுதுங்கள்...” என்றேன்.

புன்னகைத்தும் சில கூச்ச மொழிகளோடும் கதையைச் சொன்னார். வித்தியாசமான கதை. சம்பிரதாய விரும்பிகள் இந்தக் கதையினை எதிர்ப்பர். அது ஓர் புதுக் கதையாகவும், புரட்சிக் கதையாகவும் இருந்தது. நான் அவரது கதையை வாழ்த்தினேன். ஒருபோதும் இந்தக் கதை வெளிவந்ததில்லை.

ஆம்! அது அவரது காதல் கதையாக இருந்தது.

தமிழ்ப் புகலிடம் மீது பேசும்போது கலைச்செல்வன் எமது நினைப்புள் இருக்கவேண்டும்.

நான் ஜெயந்தீசன் எனும் புனைபெயரில் எழுதிய குட்டிக் கதைகளின் முதலாவது கதையான “பொட்டு”, “பள்ளம்” இதழில்தான் வந்தது. இது அராஜக எதிர்ப்பின் கதை. இந்தப் படைப்பின் மீள் பிரசுரம் கனடா “தாயகம்” இதழில் வந்துள்ளது. (<http://www.thayagam.com/pottu/>) இதில் “பள்ளம்” மீது எழுதியுள்ளேன்.

கலைச்செல்வனுக்கு எனது இனிய முத்தங்கள்.

க. கலாமோகன்

உனது இறக்கைகளுக்கப்பால் வானமில்லை

பிரெஞ்சு நாட்டிற்கு வந்த ஆரம்ப காலங்களில் [1989] நண்பன் சுகன் மூலம் அறிமுகமான முதன்மையான தோழர் கலைச்செல்வன். வயது வேறுபாடின்றி பழகும் தன்மை, சமூகத்தின் மீதான கூரிய பார்வை, முரண்பாடுகளினால் பழகுவவர்கள்மீது வெறுப்புக் கொள்ளாமல் கருத்து முரண்பாடுகளை கதைத்துப் பேசி தொடர்ந்து நட்பையோ அல்லது தோழமையையோ பேண முற்படுகின்ற பண்பு, யாரோடு கை குலுக்கிக் கதைத்தாலும் தன் வீட்டிற்கு வருமாறு அழைத்துக் கொள்ளும் ஆர்வம், இவையெல்லாம் கலைச்செல்வன் மீதான மதிப்பை என்னுள் ஏற்படுத்தின. நானும் வீடு சென்று பழகி வந்தேன்.

பெஸோன் (Bezons), புத்தோ (Puteaux) ஆகிய இடங்களில் நண்பர்களோடு இருக்கும்போது என் லீவு நாட்கள் என்றதும் கலைச்செல்வன் — அக்கா வீட்டிற்கே செல்வேன். எந்த நேரம் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு நான் வருகின்றேன் என்றால், தனக்கு வேறு காரியங்கள் இல்லாவிடில், “வாடா வா!” என்ற பதிலே எப்போதும் இருக்கும். ஒரு முறை சென்றபோது அவரது வட்ட மேசையில் புதிதாய் வந்த ஒரு புத்தகம் இருந்தது. நாம் மூவரும் தேநீர் அருந்திக்கொண்டிருந்தோம். அப்புத்தகத்தை என்னிடம் நீட்டினார். நான் வேண்டி முன் பின் பக்கங்களையும், உட்புறத்தில் ஓர் ஒற்றையையும் பார்த்துவிட்டு மேசையின்மீது வைத்துவிட்டேன். இதை அவதானித்துக்கொண்டிருந்தவர், “உனக்கு வர வர தேடலே இல்லாமல் போகிறது” என்றார். வேலைப்பளு, புறச்சூழலின் நெருக்குதல், சிறையற்ற லீவு

நாட்களுடனான சந்திப்புக்களிலும் நான் கற்றுக்கொண்டதெல்லாம் புதிய அணுகுமுறை, புதிய பார்வை. என் கனத்த மனசும் காற்றில் மிதந்துவிடும். தோழமை, இலக்கியம், போர்க்குரல் என்பவற்றிற்கு அப்பால் அடிக்கடி கலைச்செல்வன் கூறிக்கொள்வது, “நீங்கள்தான் எனக்கு உறவினர்கள்” என்ற வாசகம்.

நான் தாய்நாட்டில் இருந்தபோது கவிதைகளின்மீது ஓர் ஈர்ப்பு ஏற்பட்டிருந்தாலும், ஐரோப்பியச் சிறுசஞ்சிகைகளில்தான் எனது எழுத்துக்கள் முதலில் பிரசுரமாயின. நானே எழுதிவிட்டு, நானே அனுப்பி வைப்பதில்லை. அறை நண்பர்களிடமும், கட்டாயம் கலைச்செல்வனிடமும் காட்டுவதுண்டு. அவரின் விமர்சனப்பார்வை எனக்கு மிகமுக்கியமானதாய் இருந்திருக்கிறது. அவரது வீட்டிற்குச் சென்றால், “ஏதாவது எழுதவில்லையா?” என்ற கேள்வி எப்போதும் இருக்கும்.

“தூயக்கிழவி சுத்திவைத்த
ஆற்றுப் பந்திப்பாயை
மழைக் கூத்தன் விரித்துவிட்டான்
... ..”

என்று தொடங்கும் கவிதையை காட்டியபோது, பார்த்துவிட்டு, “டேய்!” என்று இரு தோள்களையும் குலுக்கிச் சிரித்த காட்சிப் படிமம் இன்று போல் இருக்கிறது. கலைச்செல்வன் இதழ் ஆசிரியராக இருந்து வெளிவந்த சஞ்சிகைகளான எக்ஸில், பள்ளம், உயிர்நிழல் ஆகியவற்றில் எனது படைப்புகள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

முதன்முதல் இலக்கியச் சந்திப்பொன்றிற்கு ஜெர்மனிக்குச் சென்றதும், கோடை வெய்யிற் காலமொன்றில் கடல் வெளிக்குச் சென்றதும் தோழருடன்தான். கொழும்பு புறக்கோட்டைக் குண்டு வெடிப்பில் என் தந்தையை இழந்தும், இந்திய அமைதிப் படையினால் என் வீடு முகாமிடப்பட்டும், யுத்தத்தால் உதைபட்டும் வந்த எனக்கு தனிப்பட்ட முறையில் கலைச்செல்வன் — அக்காவோடு பழகுவது மன ஆறுதலையும் தந்தது. தோழர் வீட்டிற்குச் சென்று வரும்போதுதான் பிற நாட்டு நமது படைப்பாளிகளையும் தெரிந்திருக்க வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

அதையும் தாண்டி கலைச்செல்வன் மூலம் அறிமுகமானவர்கள்தான் பொம்மார்லியும், புல்லாங்குழல் இசை மேதை ரமணியும். இசை மேதை ரமணி அவர்களின் இசைப் பேழையை மறுபிரதி எடுத்துவிட்டுத் தருகிறேன் என்றதும் தோழர் எனக்குத் தந்ததுவினார். இன்றும் என் வீட்டில் அவ் இசைப்பேழை இருக்கிறது. நாடு விட்டு நாடு மாறினாலும், வீடு விட்டு வீடு மாறினாலும் நான் பாதுகாத்து வரும் மிகப்பெரிய பொக்கிசங்கள் இவை.

அரசு அடக்குமுறை, புலிகளின் சர்வாதிகாரப்போக்கு, தத்துவார்த்த ரீதியில் பிழையான போராட்ட வடிவம் என அனைத்து அராஜகங்களுக்கும் எதிராக குரல் எழுப்பியமை, மனிதகுலத்தையும் மனித விடுதலையையும்

நேசித்தமை என இப் பரப்பில்தான் தோழரின் செயற்பாடுகள் இருந்தன. உழைக்கும் பணத்தை தன் சட்டைப்பையிலிருந்து எடுத்து, இலக்கியக் கூட்டங்கள், நினைவு அஞ்சலிகள், சஞ்சிகை வெளியீடுகள்... என பொதுத்தேவைக்கெனப் பயன்படுத்திவிட்டு தான் கஸ்டங்களை அனுபவித்தவர். எல்லாவற்றையும் தன் தலையில் போட்டு முன்னின்றவர்.

தோழரின் செயற்பாடுகள் உண்மையாய் இருந்ததால் புலிகளால் 20.05.1989 அன்று கடத்தப்பட்டிருந்தார். மக்களுக்காக உண்மையாக வாழ்பவர்களை பாசிசம் என்றுமே விட்டு வைத்ததில்லை. ஆயினும் இந்த மிரட்டலுக்கெல்லாம் அடிபணியாத நிமிர்ந்த நடையே அவரிடம் இருந்தது.

மனிதகுல விடுதலைக்காக சுவாசித்துக்கொண்டிருந்த மகத்தான தோழர் இன்று எம் அருகில் இல்லை. இந்த உலகம் தனது நடைபாதையில் மக்களுக்காக வாழ்ந்தவர்களின் குரல்களை செவி சாய்க்காது நகர்ந்ததில்லை....

உனது இறக்கைகளுக்கப்பால் வானமில்லை
எந்த அடிமைத் தனத்திற்கும்
உனது முதுகெலும்பு கூனிக்கொண்டதல்ல
அவர்களால்
அவர்களால் உன் வீட்டில் வைத்துக்
கடத்திச் செல்லப்பட்டதன் பின்னரும்
ஓர் துரும்பளவும் பின்னடையவில்லை
உனது எழுத்துக்களும் உனது குரலின் தொனியும்
முன்னோக்கிய நடையுடனும்... பார்வையுடனும்...
ஆயிரம் ஆயிரம் தானியங்கள்
ஓராயிரம் கருத்துக்களுடனும் முரண்பாடுகளுடனும்
அரும்புகின்றன... தலை நீட்டுகின்றன
கருத்துக்களுக்கும் முரண்பாடுகளுக்கும்
ஓராயிரம் துப்பாக்கிகளால்
பதில் தர முடியாது?
விடை காண முடியாது?

நமது யுகம்
மிரட்டல்களாலும், அச்சுறுத்தல்களாலும்
ஆட் கடத்தல்களாலும், படுகொலைகளாலும்
மரண தண்டனைகளாலும்....
இந்த வாழ்வுக்குள் இருந்து
உனது குரலும் உனது எழுத்துக்களும்

உனது செயற்பாடுகளும்

அடுத்த மாதத்தின்

வீட்டு வாடகை, மின்சார ரெலிபோன் கட்டணம்

வேளைக்கான உணவு

இதனிலும்

அடுத்த மாதத்தின் இதழுக்காய்

அடுத்த கூட்டத்தின் மண்டப கட்டுப்பணத்துக்காய்

நீ வேலைக்குப் போய்வருவாய்.

உன் வீட்டின் வட்டமேசையில்

சாடிப் பூக்களும்

புதிதாய் வெளிவந்த புத்தகங்களும், சஞ்சிகைகளும்

நானும் வந்தமர்ந்து செல்லும் ஓர் சிறுபறவையாய்

இருண்ட யுகத்தின் சித்திரமாய்

ஓர் ஓவியன் வரைந்த தூரிகையை

உன் வீட்டில் பார்த்தேன்.

இசைக்கப் படவேண்டிய

மக்கள் இசைக்கான இசைக்கருவியை

உன் வீட்டில் கண்டேன்.

நீர்த் தொடடியில் சிறு சிறு நிறமீன்கள்

சுதந்திரமாய் நீந்தின.

இரவு பகலின்றி

அருவியின் சலசலப்பொலி கேட்டன இங்கே

யன்னலின் வெளியே

செல்லும் ரெயினின் கடகடப்புச் சத்தத்துடன்

புல்லாங்குழலிசையும் முரண்படும்

ஆனாலும்

நாம் ரசித்திருப்போம்

ஒரு வைவவத்தில், கலைநிகழ்ச்சி மண்டபத்தில்

தெருவில்

ஓர் கவிஞனை, ஓர் ஓவியனை, ஓர் எழுத்தாளனை

சாதாரணமான ஒருவருடன்

கை குலுக்கிக் கதைத்துவிட்டு

“வீட்டை வாருங்கள் கதைப்போம்” என்று

வீட்டின் முகவரியையும், தொலைபேசி இலக்கத்தையும்

நேற்றும்

கொடுத்திருந்தாய்.

ஜனநாயகத்திற்காய்... மனிதத்திற்காய்... மக்களின் விடுதலைக்காய்

அனைத்து அடக்குமுறைக்கு எதிரான ஒரு குரலிற்காய்...

உனது இறக்கைகளுக்கப்பால் வானமில்லை

இங்குதான்

நட்சத்திரங்களும்... நிலவும்...

[கலைச்செல்வன் 20. 05. 1989 அன்று புலிகளால்
கடத்தப்பட்டிருந்தார்]

சி. மணிவண்ணன்

முகம் கொடுத்தலே வாழ்வாகிப்போன காலம்..!

‘உயிர்நிழல்’ மறுபடியும் வெளிவருகின்றது என்னும் செய்தி இயல்பாகவே இதன் ஸ்தாபகரும், ஆசிரியர்களில் ஒருவருமாகிய கலைச்செல்வனின் நினைவுகளுக்குள் எம்மை இழுத்துச் செல்லும் என்பது தவிர்க்க முடியாததாகிறது. எனக்குள் அவருடனான பலதரப்பட்ட அனுபவங்கள் பதிவாகியிருப்பினும் ‘முகம்’ திரைப்படத்தில், எனது இயக்கத்தில் அவர் நடித்த அந்த படப்பிடிப்புக் காலங்களை எளிதில் மறந்துவிட முடியாது.

‘முகம்’ வெளிவந்து பாராட்டுக்களைப் பெற்றபோது, குறிப்பாக இவரது நடிப்பு விதந்துரைக்கப்பட்டது. அதுவரையில், ஒரு சமூகப்போராளியாக, ஒரு எழுத்தாளனாக, ஒரு இலக்கியவாதியாக அறியப்பட்ட கலைச்செல்வன் ஒரு தேர்ந்த நடிகனாகவும் இனம் காணப்பட்டது என்பது அவருக்குள்ளிருந்த பன்முக ஆளுமைகளில் மேலும் ஒன்றினை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டியதாயிற்று.

இசையில் மிகுந்த ஆர்வமும், பாடுவதில் திறமையும் பெற்றிருந்த கலைச்செல்வன், இசை வடிவம் பெற்ற ஈழத்துக் கவிதைகளை அதற்குரிய உணர்ச்சி பாவத்தில் கண்களை மூடியவாறு பாடுவதைக் கேட்பது ஒரு சுகானுபவம், இது அவரது நண்பர்கள் பலருக்கு வாய்த்திருக்கிறது. எளிதில் உணர்ச்சிவசப்படுவது, கண்ணீர் விடுவது, கோபப்படுவது பின்னர் குழந்தையைப் போல் அணைத்துக் கொஞ்சுவது, மிகப்பெரிய நகைச்சுவையுணர்வு இவையெல்லாமே ஒரு கலைஞனுக்கேயுரிய பண்புகள், இவைகளின் கலவைதான் கலைச்செல்வன்.

எண்பதுகளின் இறுதியில் நானும் அவரும் மற்றைய எம் நண்பர்களாகச் சேர்ந்து ஆரம்பித்த 'தேடல்' சஞ்சிகையுடன் எமக்குள் கருத்து வேறுபாடும் அதன் பின்னான விலகலும் ஏற்பட்டது. எனினும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலங்களில் ஏதோவோர் வகையில் நாம் இருவரும் ஏறத்தாழ ஒரு தளத்தில் எம்மை அறியாமலே பயணித்ததை இப்போது நினைத்துப் பார்க்க முடிகிறது. 'உயிர்நிழல்' இல் நான் எழுதியதும், 'முகம்' திரைப்படத்தில் இவர் நடித்ததும் கூட இத்தகையதுதான். இதுவெல்லாம் வெறும் தற்செயல் நிகழ்வுகளமல்ல. இங்குதான் முரண்பாடுகளுக்கப்பால் எல்லோரையும் நண்பர்களாக்கும் அவரது வசீகரம் தெரிய வருகிறது.

பல தளங்களில் இவர் எதிரிகளைச் சந்தித்தார். ஒன்று இவரது அரசியல், மற்றையது பழமை வேர்களில் ஆழ்ந்து உக்கிப் போயிருக்கும் 'கலாச்சாரக் காவலர்களால்' ஏனென்படுத்தப்பட்ட வாழ்வு. இன்னொன்று சமதளத்திலேயே நிலவிய அரசியல் இலக்கிய காழ்ப்பு. இவற்றிற்கெல்லாம் முகம் கொடுத்தலே வாழ்வாகிப்போன நிலையில் தான் கலைச்செல்வனின் காலம் நகர்ந்தது. இருப்பினும் தனது இருத்தலுக்கான எந்த சமரசத்தையும் தன் வாழ்நாளில் அவர் செய்ததில்லை. ஏறத்தாழ தனது உழைப்பு முழுவதையுமே சஞ்சிகைக்காக செலவளித்திருக்க, முடியாத சமையலின் அழுத்தத்தில் நம்பிக்கையினைக் கைவிடாத பயணம் அவருடையது.

'முகம்' திரைப்படத்தில் வரும் கலைச்செல்வனின் முகம் நிஜத்தில் அவரது முகத்தோடு பெருமளவில் ஒத்துப்போனது. திரைப்படத்தில் இவர் பேசுவதாக ஒரு வசனம் இப்படி வரும். "கொஞ்சமும் ரசனையும், கலையுள்ளமும் இல்லாதவங்களோட எப்படிப் பழகிறது. கஸ்டம், பெரிய கஸ்டம்." உண்மைதான், தன் வாழ்நாளில் கலைச்செல்வன் இத்தகைய 'பேதம்' பற்றிய பிரக்ஞை அற்றிருந்ததுதான் சிலருக்கு வாய்ப்பாகிப் போயிருக்கிறது.

அருந்ததி

2006, உயிர்நிழல்

கலையும் கலைஞனும் காலமாகுதலும்

நெஞ்சிருத்தி
நெஞ்சிலுன் முகமிருத்தி
முகத்திலுன் முத்தாரச் சிரிப்பிருத்தி
நினைக்க நினைவெரிதல் கொடுமையடா!

பச்சை இலுப்பை வெட்டி
பால் வடியத் தொட்டில் கட்டி
தொட்டிலுமோ பொன்னாலே
தொடுகயிறோ முத்தாலே
காலத் தொட்டிலிலே
கண்மணியே கண்வளராய் !

நாமெல்லாம் உறவுச் சிக்கல்களிலேயே வாழ்வின் பெரும்பகுதியை கழித்துவிடுகிறோம். அடுகிடை — படுகிடையான உறவுகள் கிட்டாவிடினும் ஒரு சிலரிடம் மாத்திரம் நமக்கு ஒருவித ஆத்மார்த்த லயிப்பு ஏற்பட்டு விடுகிறது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் அப்படித்தான் கலைச்செல்வன். அதனால்தான் “கலைச்செல்வன் இறந்துவிட்டான்” என்ற செய்தி கிடைத்தபோது அதை நம்பாதிருப்பதற்குரிய சமாதான சமன்பாடுகளை எல்லாம் நானும் ராகவனும் போட்டுப் பார்த்தோம் எனக் கருதுகிறேன்.

எண்பதுகளில் புரட்சிக் கனவுகளைச் சூல் கொண்ட ஆயிரமாயிரம் இளைஞர்களில் ஒருவனாக அவன். இலக்கியச் சந்திப்புகளில்தான் அவன் அறிமுகமானான். நிலத்தில் இருந்து வேரோடு பிடுங்கி தொட்டிகளில் நாட்டப்பட்ட தொட்டிச் செடிகளாய், நிலத்தையும் மறக்காது இருப்பையும்

ஒத்துக்கொள்ளாத ஒருவித அபத்த வாழ்வில் தேடலையும் சுவாசித்தோரில் அவனும் ஒருவன்.

‘பள்ளம்’, ‘உயிர்நிழல்’ சஞ்சிகைகளின் தேர்ற்றுவிப்பாளர்களில் முக்கியமானவனாகவும் இரண்டு குறும்படங்களில் முக்கிய பாத்திரமாகவும், புலம்பெயர் இலக்கியச் சூழலில் அவனாற்றிய காத்திரமான பங்கு மறக்கவோ இருட்டடிப்புச் செய்யப்படவோ முடியாதது. “உனது செயற்பாட்டால் அசௌகரியப்படுபவர்கள் யார் என்பதை வைத்து நீ எந்தத் திசையில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறாய் என்பதை அறிந்துகொள்ளமுடியும்” என்று கூறுவார்கள். புதிய வீச்சுக்களின் அதிர்வுகளைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத, சமூக, அரசியல், கலையாச்சார நீசர்களால் பாரிஸில் உடல் வதைக்காளாக்கப்பட்ட கலைச்செல்வனை அந்த உபாதைகள் தொடர்ந்தன.

உயிரோடு இருக்கும்போது உறவுகளை ஒட்டத் தெரியாத நாம் அவர்களது மரணத்தின்போது அழுது அரற்றுதல் வேடிக்கையானதுதான். உண்மையில் நாம் இன்னொருவரின் மரணத்துக்காக அழும் மனம் வாய்க்கப்பெற்றிருக்கிறோமா? கலைச்செல்வனின் ஸ்தூல இழப்பு அவனை நேசித்தவர்களுக்கும், அவனால் நேசிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் பேரிழப்புத்தான்.

கடிகார முட்களும் கலண்டர்களும் தாம்தாம் காலம் என்ற பிரகடனங்களை உமிழும்போது, காலம் ஒரு தொடர் நிகழாய் எல்லாவற்றையும் உள்வாங்கி காலகாலமாய் இருக்கிறது. வாழ்வினதும் மரணத்தினதும் சூக்குமத்திலிருந்து விடுபடுவதற்குத்தான் போலும் நமது முன்னோர்கள் மரணத்தை ‘காலமாகுதல்’ என்றும் இருத்தலை ‘உள்ளல்’ என்றும் கண்டடைந்தார்கள். நிகழைக் குறிக்கும் ‘உள்ளல்’ எனும் சொல்லை இறந்த காலத்திலோ, எதிர் காலத்திலோ பிரயோகிக்க முடியாது. அப்படித்தான் கலைச்செல்வனும் எம்மிடையே உள்ளான்.

எனது கவிதைகளில் தன்னை மிகவும் பாதித்த கவிதையாகக் கலைச்செல்வன் கூறிய கவிதையை அவனது நினைவுகளுடன் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

என்றோ ஒருநாள் எழுமெனத்தானோ
இத்தனை காலம் தூங்கிக் கழிக்கின்றோம்
என்றோ ஒருநாள் எழுமெனத்தானோ
பூகோளத்தின் எல்லாத் திக்கிலும்
தூசிப்படலமாய்
அந்தந்த நாட்டினர் முகத்தைச் சுழிக்கும்
அகதிப் பிண்டமாய்
மிதந்தலைகின்றோம்.
எப்போ எழுமென
நாளாமறிகிலோம்
எப்படி எழுமென

குறியுமறிகிலோம்
இப்படி எழுமென
நுண்மான் நுழைபுலம் எதுவுமறிகிலோம்
எப்படி ஆயினும்
நாங்கள் மக்கள்!
திடமாய் இருக்க உறுதி பூண்டனம்!

எல்லாவற்றையும் மறந்து பேசியும்
எல்லாவற்றையும் மறைத்துப் பேசியும்
எல்லாவற்றையும் திரித்துப் பேசியும்
எல்லாவற்றையும் பேசாதிருந்தும்
திடமாய் இருக்க உறுதி பூண்டனம்
திடமெனப்படுகிற ஜடத்தொடு ஜடமாய்.

எங்கெங்கு காணினும்
வரலாறென்பது இரண்டாய் உள்ளது
வார்த்தை கொண்டு எழுதப்படுவதும்
வாழ்வகொண்டு எழுதப்படுவதும்
வாழ்வகொண்டு எழுதப்படுவதால்
ஆழ்மன அடியை ஆள்பவன் கவிஞன்.
என்றோ வேண்டாம் இன்றே எழுக!
மானுட விழுமிய கூறுகளைத்தும்.

இரா. றஜீன்குமார்

2006, உயிர்நிழல்

கலைச்செல்வனுடைய இலக்கிய உழைப்பிற்கான சாட்சியம் அவர் வாழ்ந்த வீடு

பாரிஸில் 1992ம் ஆண்டு நடைபெற்ற ஐரோப்பிய இலக்கியச் சந்திப்பில் கலைச்செல்வன் எனக்கு அறிமுகமாகிறார். கலைச்செல்வன் புகலிடத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தொடக்கப் புள்ளிகளில் ஒருவர். ஐரோப்பாவில் நடைபெற்று வந்த இலக்கியச் சந்திப்பு என்பது கடந்த காலங்களில் மாற்றுக் கருத்துக்கான ஒரு தளமாக இயங்கி வந்தது. புகலிடத்தில் புலிகளின் அராஜகத்தினை எதிர்த்து, இலக்கியத்தின் மீதும், ஈழ அரசியலின் மீதும் கடுமையான எதிர் விமர்சனங்களை முன்வைக்கக்கூடிய இடமாக இலக்கியச் சந்திப்பு இருந்து வந்தது. நானறிந்த காலங்களில் இருந்து இதை முன்னின்று நடாத்தியவர்களில் கலைச்செல்வன் முக்கியமானவர்.

பாரிஸில் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து என்பதுகளில் 'பள்ளம்' என்ற இதழை வெளிக்கொண்டு வந்தார். புலிகளால் கலைச்செல்வன் தாக்கப்பட்ட பின் 'பள்ளம்' நின்று போனது. அதன் தொடர்ச்சியாக, புகலிடத்தின் பெண் கவிஞர்களது கவிதைகளை தொகுத்து 'மறையாத மறுபாதி' எனும் கவிதைத் தொகுப்பை எக்ஸில் வெளியீடாக வெளியிட்டார். கலைச்செல்வனது இலக்கியத்திற்கான உழைப்பு எது என்பதை, அவரது வீடு ஒரு ஆவணக் காப்பகமாக மாறியதை வைத்து அறிந்து கொள்ள முடியும். புலம்பெயர் சூழலில் இலக்கிய நடவடிக்கைகளுக்கு அநேகமானோர் NGO பணங்களை நம்பி இருக்கும் நிலையில், தமது உழைப்பிலிருந்து செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களில் கலைச்செல்வனும் ஒருவர். தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் எல்லாத் தரப்பினருடனும் நெருங்கிய உறவை வைத்திருந்தவர் கலைச்செல்வன்.

1997ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் பிரான்ஸில் நடைபெற்ற இலக்கியச் சந்திப்பிற்காக தொகுக்கப்பட்ட 'இனியும் சூல் கொள்' எனும் இலக்கியத் தொகுப்பின் இதழ் குழுவுடன் சேர்ந்து தீவிரமாக செயற்பட்டவர் இவர். பாரிஸில் 1994ம் ஆண்டு பாசிசப் புலிகளால் சபாலிங்கம் படுகொலை செய்யப்பட்ட பிறகு பிரான்ஸின் இலக்கிய முயற்சிகள் எல்லாமே ஸ்தம்பிதம் அடைந்து விட்டிருந்தது. மாற்றுக் குரல்கள் என்பது இலக்கியச் சந்திப்பின் எல்லைக்குள் மட்டுமே என்றாகிய நிலை இருந்தது. எழுத்து என்பது மரணத்திற்கொப்பான நிலையில், மாற்றுக் கருத்துக்கான ஒரு தொகுப்பாக 'இனியும் சூல் கொள்' வெளிவருகிறது. "கொல்லப்பட்ட சபாலிங்கம் மற்றும் கொல்லப்படப்போகும் அனைவருக்கும் சமர்ப்பணம்" என்று குறிப்பிடப்பட்டு வெளிவந்த தொகுப்பு அது.

மாற்றுக் கருத்தை முன்னிறுத்தி இலக்கியச் சந்திப்பின் சார்பாக வெளிவந்த முதல் தொகுப்பு இதுவே. அடுத்தவனைச் சூடு வாங்க வைத்து விட்டு ஓர் இலக்கியப் போக்கை நிறுவுகின்ற சாமர்த்தியம் நமக்கு கூட்டுப் போட்டாலும் வருவதில்லை ஆகையால் எதிர்ப்பிலக்கியப் பரிமாணம் இம்மலரிலும் காணக் கிடைக்கிறது. இவ்வாறு எதிர்ப்பிலக்கியப் பணியைத் தொடரச் செய்தது இம் மலர்க்குழு. இம் மலரின் தொடக்கம் முதல் முடிவு வரை தன்னுழைப்பை பெருமளவு பங்கிட்டவர் கலைச்செல்வன். இவையே கலைச்செல்வனுடன் சேர்ந்து வேலை செய்ய எம்மைத் தூண்டியது.

1998 காலப் பகுதியில் கலைச்செல்வனுடன் சேர்ந்து 'எக்ஸில்' சஞ்சிகையினைத் தொடங்கி நடாத்தி வந்தோம். இந்தக் காலப் பகுதியில் மிகவும் நெருங்கிப் பழகவும், தீவிரமாக முரண்படவும் கூடியதாக இருந்தது. சில காலத்தில் அல்லது மூன்று இதழ்களின் பின் கலைச்செல்வனுடன் தொடர்ந்து சேர்ந்தியங்க முடியாத சூழல் ஏற்பட்டது. பின்னர் கலைச்செல்வன் 'உயிர்நிழல்' இதழினைத் தொடங்கி நடாத்தி வந்தார். 'கூடுகளும் குயில்களும்' மற்றும் 'பரிசுத்த ஆவி' போன்ற சிறந்த சிறுகதைகளை எழுதக் கூடிய, மாற்றுக் கருத்துக்காக மார்தட்டி நிற்கக் கூடிய ஒரு படைப்பாளி வெறுமனே சில குறைபாடுகளுக்காக புனைபெயர்களுடாக மறைந்தெழுதி தனது எழுத்தாற்றலை விட்டு விலகி வேறு தளத்தில் நிலை கொண்டார்.

நான் கலைச்செல்வனுடன் சேர்ந்து தீவிரமாக செயற்பட்டிருக்கிறேன். விவாதம் பண்ணி இருக்கிறேன். கலைச்செல்வன் என்ற மனிதனுக்குள் இருந்த பெரிய பலம் கடைசிவரை கலைச்செல்வனுக்குக் கூட புரிய முடியாமல் போய் விட்டது என்பது மிகவும் வேதனையான விடயம். இந்த விளைவுக்கு யார் பொறுப்பேற்பது? கலைச்செல்வனின் திடீர் மரணம் அவருடைய இலக்கிய, அரசியல் வாழ்வை அதன் முழுமையான பக்கங்களில் வைத்துப் புரிந்து கொள்ள முடியாதபடி இடைநிறுத்தி விட்டது. ஆனாலும் கலைச்செல்வன் என்ற மனிதன் பற்றியும் அவனுடனான அனுபவங்கள் பற்றியும் நிறையவே எழுதலாம்.

புலர்ந்த சிரிப்பு

உள்ளே அதல பாதாளத்தில் உறைந்திருக்கும்

ஒரு பனித்துளி .

மேலெழுந்து கரைய ஓடி விழும் கண்ணீர்

மெல்ல முதுகில் பரவி ஓடி

இறுக அணைத்து முத்தமிடும் கைகள்.

மேலிருந்து கோடாய் வழியும் ஒரு சொட்டு ஈரம்.

கற்குறா

2005

உன் நட்பின் காலம், என் வாழ்வின் மகத்துவம்.

எதை எழுதுவது — வார்த்தைகள் அற்ற நீள் துயர் கொண்ட ஒன்றையே என்னால் உன் அஞ்சலியாய் தர முடியும்.

என் வாழ்வு மூன்று மரணங்களினால் நிலை குலைந்ததுண்டு. ஒன்று என் நண்பனும் தோழனுமான கேதீஸின் மரணம். மற்றையது என் அம்மாவின் இழப்பு. அடுத்தது என் செல்வியின் மரணம். இந்த மூன்று அதிர்வுகளின் அனைத்துமாய் உன் மறைவு.

என் வாழ்வில் நீ காட்டிய அக்கறைகள், துயர்கொண்டு சோர்வுற்ற காலங்களில் நீயும், லக்ஷ்மியும் தந்த பரிவுகள், ஆதரவுகள். 'புகலிட வஞ்சகங்கள்' என்னைக் குதறிய போதெல்லாம் நியாயத்தின் துணையாய் நீ தந்த நம்பிக்கைகள். நினைவுகள் என்றும் அழியா.

ஜெயந்தியினதும், என்னினதும் உன் மீதான நேசிப்பும் — உன் நினைவும் என்றும் இருக்கும். எங்கள் இருவரினதும் இணைவை சாத்தியமாக்கியவன் நீதானே!

உன் நட்பின் காலம் எங்கள் வாழ்வின் மகத்துவம்.

அசோக்

07.03.2005, காலை 10:27,

உன் வீட்டிலிருந்து.

எண் இரண்டாவது தந்தை

நான் தனிமரமானேன்
என்னிலிருந்து அவன். அவனிலிருந்து நான்.
எப்படிச் சொல்வது
அவனை என் தோளிலே போட்ட நாளிலிருந்து
பின் கை கோர்த்து நடந்து, அவன் தோளிலே நான் சாய்ந்து,
சிநேகித்து, விவாதித்து, முரண்பட்டு, அடிபட்டு
பின் அவனைத்
தழுவி அழுது,
அவனால் உயிர் பெற்று...
இப்போ தனிமரமானேன்
எனக்கான
அவனிழப்பை சொல்லவும் முடியாது
எழுதிப் புரிய வைக்கவும் முடியாது
வார்த்தைகளும் இல்லை
இளமையில் என் தந்தையை இழந்தேன்
இப்போது என் இரண்டாவது தந்தையையும் இழந்தேன்.

திருமாவளவன்

2005

துயருறு பொழுதுடன் நாம்...

மனதை உருக்கும் மரணச் செய்தியாய் நண்பன் கலைச்செல்வன் எழுதப்பட்டு விட்டான். 45 வயதேயான, வாழ்வின் நடுப்பகுதியைத் தொட்டிருந்தபோது இவன் காவுகொள்ளப்பட்டுவிட்டான். சிரித்த முகம், கலகலப்பான பேச்சு, அரவணைப்பு எல்லாம் அவனது குறும் தாடியை இழக்க மறுத்த முகத்தையும் தாண்டி வந்து, அவனது தோற்றத்தை எம் நினைவில் எழுத்திச் செல்லும்.

புலம்பெயர் வாழ்வின் ஆரம்ப காலங்களில், அதாவது எண்பதுகளின் ஆரம்ப காலங்களில் இருந்தே இலக்கியம், அரசியல் என பணியாற்றத் தொடங்கியவர்களில் அவனும் ஒருவன். ஒரு கவிஞனாக, நடிகனாக, விமர்சகனாக, செயற்பாட்டாளனாக அவன் பல முகங்களை காட்டியவன். 'எக்ஸில்' சஞ்சிகையின் ஆரம்பக்காலத் தோற்றத்திற்கு காரணமானவர்களில் ஒருவனாக இருந்து பின் 'உயிர்நிழல்' சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்களில் ஒருவனாக தனது உழைப்பைத் தொடர்ந்துகொண்டே இருந்தான். பாரிஸில் இருந்து வெளிவந்த முழுநீளத் திரைப்படமான 'முகம்' படத்தில் முக்கிய பாத்திரத்தில் வந்து தன்னில் நடிப்பாற்றல் புதைந்திருப்பதை வெளிப்படுத்திக் காட்டினான். புகலிடத்தின் இலக்கியச் சந்திப்புகளில் ஆர்வமுடன் காணப்பட்ட அவன், பாரிஸில் சந்திப்புகளை நடத்துவதிலும் முன்னின்றான்.

தமது வலுவுக்கு எட்டியளவு தனது உழைப்பை எல்லாம் கரைத்து அவனும் அவன் துணைவி லக்ஷ்மியும் உயிர்நிழல் சஞ்சிகையையும், சில வெளியீடுகளையும் கொண்டு வந்தார்கள். புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் தோற்றத்தில் பன்முக கருத்துக்களுடன் எழுத்தின் வலிமையை நிலைநாட்டி வந்த எக்ஸில், உயிர்நிழல் என்பவற்றிற்கு முக்கிய பங்குண்டு.

விடாமுயற்சியோடு சொந்த உழைப்பில் அண்மைக்காலம்வரை உயிர்நிழல் சஞ்சிகையைக் கொண்டு வந்து தனது பாதையைத் தொடர்ந்துவிட்டு, இன்று எம்மை விட்டு நிரந்தரமாய் விடைபெற்று விட்டான்.

நம்ப முடியவில்லை. எம் நினைவில் அவன் மரணத்தை இருத்த முடியவில்லைத்தான். ஆனாலும் நம்பித்தான் ஆகவேண்டும் என்றானபோது எழுகிறதே வலி, இங்கு அவன் எம்முடனே வாழ்ந்து கொள்கிறான். திரட்சியான அனுபவங்களுடனும், பின்னணிபடா அரசியலுடனும் அவன் எம்மில் இணைந்துகொண்டதால் மெல்ல நெளிகிறதே ஒரு கணம், இங்கு அவன் எம்முடனே வாழ்வான் எம்முடன். துணைவியாக, ஒரு நண்பியாக, தோழியாக அவனுடன் வாழ்ந்த லக்ஷ்மிக்கும் மகன் சுபிலனுக்கும், அவனது சகோதரன் திருமாவளவனுக்கும் எமது கரங்களின் மெல்லப் பற்றுதலாய்... அவர்தம் துயருள் எம் இணைவாய்... எமது கண்ணீர் அஞ்சலி!

சுவிஸ் நண்பர்கள்

2005

கண்ணீர் அஞ்சலிகள்

கடந்த வருடம் பாரிஸில் உமாகாந்தனின் மறைவோடு ஏற்பட்ட துக்கம் ஆறுவதற்கு முன்பு, இலக்கிய நண்பரும், புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றில் கணிசமான பங்கை ஆற்றியவருமான கனகசிங்கம் கலைச்செல்வனின் மறைவு இலக்கிய வட்டத்தில் அதிர்ச்சியை உருவாக்கியுள்ளது. 1983 முதல் பிரான்ஸ் நாட்டில் வாழ்ந்து வந்த கலைச்செல்வன் 1989 முதல் இலக்கியச் சந்திப்புகளில் தனது பங்களிப்பைச் செய்து வந்ததுடன், பிரான்ஸ் நாட்டில் நடைபெற்ற இலக்கியச் சந்திப்புகளை வெற்றிகரமாக நடாத்துவதற்கு பெருமளவு உதவிகளைச் செய்து வந்தவராவார்.

பாரிஸில் வெளியான 'பள்ளம்' சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக விளங்கிய இவர், எக்ஸில், உயிர்நிழல் ஆகிய சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியர் குழுவில் அங்கம் வகித்தார். சிறுகதைகள், கவிதைகள், இலக்கிய விமர்சனங்கள் என இலக்கியத் தடத்தில் கால் பதித்திருந்த கலைச்செல்வன் புலம்பெயர் தமிழ் சமூகத்தில் உருவாக்கம் பெற்ற 'முகம்' என்னும் திரைப்படத்தில் நடிகனாக தன்னை பரிணாமித்துக் கொண்டார். 'எக்ஸில்' அமைப்பின் மூலம் பல இலக்கிய வெளியீடுகளை வெளியிட்டதுடன், புகலிடத்தின் முதலாவது பெண்கள் கவிதைத் தொகுப்பான "மறையாத மறுபாதி" வெளியீட்டைக் கொண்டு வருவதில் பெரும் பங்காற்றியிருந்தார்.

கலைச்செல்வனுடன் அவரது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு பெரிதும் பங்காற்றியவர் அவரது துணைவியார் லக்ஷ்மி அவர்கள். இருவரதும் பங்களிப்பில் பல இலக்கிய வெளியீடுகள் புலம்பெயர் தமிழ் சமூகத்தில் வெளியாகி இருக்கின்றன. யுத்தம், மரணம், வன்முறைகள் இவைகளுக்குள் சிறைப்பட்டுப்போன தமிழ்ச் சமூகத்தின் மத்தியில் சுதந்திரமான இலக்கிய முயற்சிகள் வெளிவருவதுகூட ஒரு அச்சுறுத்தல் நிறைந்த

சூழலாகவே விளங்கியது. இந்தச் சூழல்களுக்குள் தப்பிப் பிழைத்து தொடர்ந்தும் சுதந்திரமாக இலக்கிய முயற்சிகளை வெளிக்கொண்டு வருவதில் கலைச்செல்வன் பங்காற்றியுள்ளார்.

இலங்கை, இந்தியா உட்பட புலம்பெயர் வாழும் இலக்கிய நண்பர்களுடன் ஆரோக்கியமான நட்பு உறவுகளை பேணிக்கொண்டிருந்த கலைச்செல்வன் இலக்கிய, அரசியல் விமர்சனங்களில் ஆரோக்கியமான கருத்துக்களை முன்வைத்தவர்களில் ஒருவர். பெண்ணியம், தலித்தியம், தமிழ் மக்களின் போராட்டம் போன்ற விடயங்களில் பல விவாதங்களையும் கருத்துப் பரிமாற்றங்களையும் இலக்கிய நண்பர்கள் சந்திப்புக்களிடையே மேற்கொண்டு வந்தார்.

புலம்பெயர் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் பரப்பில் தனக்கென ஒரு இடத்தை பதித்துவிட்டுச் சென்றிருக்கும் கலைச்செல்வனுக்கு இலக்கியச் சந்திப்புக்குழு தனது கண்ணீர் அஞ்சலிகளை செலுத்துவதுடன், அவரது மறைவால் துயரத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் அவரது குடும்பத்தினர், உறவினர் மற்றும் நண்பர்கள் அனைவரது துயரங்களிலும் பங்கு கொள்கிறது.

இலக்கியச்சந்திப்புக் குழு

ஸ்ருட்காட், 06.03.2005

பேனாவை ஏந்தும் புகலிட இலக்கிய சூழலை உருவாக்கியவன்

அன்பு நண்பர்களுக்கு,

எமது நெடுநாளைய இலக்கிய நண்பர் கனகசிங்கம் கலைச்செல்வன், மார்ச் மாதம் 5ம் திகதி அதிகாலை மாரடைப்பினால் பாரிஸில் உள்ள தனது இல்லத்தில் மறைந்த செய்தியை துயரத்துடன் அறியத் தருகிறோம்.

எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் இருந்து பாரிஸில் வாழ்ந்து வந்த கலைச்செல்வன் புகலிட இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கு புகலிட இலக்கியம் துளிர்விட்ட காலத்திலேயே பரிச்சயமானவர். பதினாறு வருடங்களுக்கு மேலாக நடைபெற்று வரும் இலக்கியச் சந்திப்பில் ஆரம்ப காலம் தொட்டு ஆர்வத்துடன் பங்காளராகவும், பல சமயங்களில் அமைப்பாளராகவும் பங்கு பற்றிய அவரது உழைப்பு, பாரிஸில் நடைபெற்ற பல இலக்கிய நிகழ்வுகளுக்கு பின்புலமானது.

பள்ளம், எக்ஸில், உயிர்நிழல் ஆகிய சஞ்சிகைகளின் தோற்றத்திற்கு அவர் உழைப்பும் உற்சாகமும் காரணமானதுடன், புகலிடப் படைப்பாளிகளுக்கும் இந்திய இலங்கை படைப்பாளிகளுக்கும் ஒரு பாலமாகச் செயற்பட்டது. சிறுகதை, கவிதை, இலக்கிய விமர்சனம் என்று அவர் பதித்த தடங்களை இலக்கிய உலகு அறியும். 'எக்ஸில்' என்ற வெளியீட்டகத்தின் மூலம் பல இலக்கியங்களை வெளியிட்டதுடன், புகலிடத்தின் முதலாவது பெண்கள் கவிதைத் தொகுப்பான 'மறையாத மறுபாதி' வெளியீட்டுக்கும் பங்களித்தவர்.

அவர் ஒரு சிறந்த பாடகர் என்பதையும் சிறந்த ஒளி, ஒலி அமைப்பாளர் என்பதையும் அவரது கலையுலக நண்பர்கள் அறிவார்கள். 'முகம்' திரைப்படத்தில் அவரது நடிப்புத் திறமையும் ஆர்வமும் வெளியாகியது. கைகளுக்குப் போரையும், விரல்களுக்கு யுத்தத்தையும் போதித்த ஓர் சூழலில் பேனாவை ஏந்தும் புகலிட இலக்கியச் சூழலை உருவாக்கியதில் கலைச்செல்வனின் பங்களிப்பும் கணிசமானது.

அவரது வாழ்வின் பெரும் துணையான லக்ஷ்மியுடனும் மகன் கபிலனுடனும் மற்றும் உறவினருடனும் நண்பர்களுடனும் இப் பெருந்துயரைப் பகிர்ந்து கொள்ளுகிறோம். ஒரு இலக்கிய நண்பனுக்கு எமது அஞ்சலிகள்

பெர்லின் வாழ் இலக்கிய நண்பர்கள்

2005

நிழலின் உயிர் ஓய்ந்தது...

புலம் பெயர்ந்த பின்பும், மானிட மேன்மைக்கான கனவுகளை சுமந்தவர்களின் இழப்பு வலியதுதான். உலகெங்கும் புலம் பெயர்ந்து திக்கெட்டும் வாழ்ந்த போதும், அடிப்படையில் கருத்து ஒற்றுமை காரணமாக நண்பர்களாகிய ஒருவர்தான் கலைச்செல்வன். உயிரோட்டமற்ற, ஈரமற்ற பொருளியல் கழற்சிக்குள் மூச்சுத் திணறும் சமூகத்தின் வாழ்வில் உயிரோட்டமான ஈரமான பக்கங்களை அடையாளம் காட்டியவர்களில் இவரும் ஒருவர்.

புலம்பெயர் சமூகத்தில் இருந்த ஈழ அரசியல் அடாவடித்தனங்களை எதிர்த்து தமிழ் மக்களின் அரசியல், ஜனநாயக, மனித உரிமைகளுக்காக நாம் குரல் கொடுத்த போதெல்லாம் ஆத்மார்த்தமாக தூரத்தே இருந்தபோதும் ஆதரவு அளித்த நண்பர். தனது கனடிய வருகைகளின்போது தேடகம் நண்பர்களை சந்தித்து அளவளாவ தவறியதில்லை. புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களின் இலக்கியங்கள் முன்னிலைப்படுத்தப்படும் சந்தர்ப்பத்தில், எழுத்துக்களுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்து 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்னும் அடைக்கு உந்துகோலாய் நின்ற ஒருவர்.

தனது கருத்துக்களுக்காக, விட்டுக்கொடுக்காமல், இலக்கியப் பணி ஆற்றிய ஒரு மூர்க்கமான இலக்கியவாதி. தொடர்ந்த அடாவடித்தனங்களுக்கு முகம் கொடுத்து, அடிபணியாது, மானிடத்தின் உயர்வுக்காய் படைப்பு இலக்கியம் தந்த அந்த நிழல்... அதன் உயிர் ஓய்ந்தது.

மரணம் நிகழ்ந்துவிட்டது

ஆனாலும்

உனது உயிரின் நிழல் தொடரட்டும்

சென்று வருக நண்ப!

தேடக நண்பர்கள்

ரொறன்ரோ, கனடா

06.03.2005

எமக்கு இருந்த உளப்பலம்

கலைச்செல்வனின் மறைவு குறித்த செய்தி நம் எல்லோரையும் அதிர்ச்சியடையச் செய்திருக்கிறது. முதலில் வெளிவந்த செய்தி உண்மையாக இருந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக ஐரோப்பாவில் உள்ள ஏனைய இலக்கிய நண்பர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு உறுதி செய்துகொண்டபோது உடைந்து போனோம். இன்னமும் அந்தச் செய்தியை விழுங்க முடியவில்லை.

கலைச்செல்வனுடன் சேர்ந்து செய்த இலக்கியப் பணிகளும், ஜனநாயக மறுப்புக்கு எதிரான செயற்பாடுகளில் அவரின் கைகொர்ப்பு, அர்ப்பணிப்பு மற்றும் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவரது சகிப்புத் தன்மையும், இரக்க குணமும், மனிதமும் எம்மால் மறந்துவிட முடியாதது. எங்களோடு அரசியல் பணிகளில் ஈடுபட்ட காலம் தொடங்கி, அவரது இலக்கிய மற்றும் சமூகப் பணிகள் வரை எமக்கு இருந்த நம்பிக்கைகளில் கலைச்செல்வன் முக்கியமானவர். எமக்கு இருந்த உளப் பலத்தில் கலைச்செல்வன் முக்கியமானவர்.

இந்த அதிர்ச்சியில் இருந்து விடுபட முடியாத நிலையில் இருந்துதான் இச் செய்தியை எழுத வேண்டி இருக்கிறது. சமீப காலமாக எம்மைச் சுற்றி இருந்த பல இலக்கிய நண்பர்களின் பிரிவுகளுக்கு மத்தியில், இந்த செய்தி மேலும் வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சுவதாய் வந்து சேர்ந்தது. அவரது வாழ்க்கைத் துணைவியாக மட்டுமன்றி அவரது ஆத்ம பலமாக இருந்து வந்த லக்ஷ்மி மற்றும் கபிலன் மற்றும் ஏனைய நண்பர்கள் உறவினர்களுடன் இந்த துயர் பகிர்வில் நாங்களும் இணைந்து கொள்கிறோம்.

நோர்வே நண்பர்கள்

2005

நினைவுகள் மாத்திரமே, உயிர்த்திருக்க...

“மரணம் எங்கே தாக்குகின்றது என்று என்னிடம் கேட்கப்படும் கேள்விக்கு எனது பதில், அது எனது இதயத்தை, எனது மனதை, எனது நினைவுகளை...” மாயா அஞ்சலோ (கறுப்பினக் கவினா)

கலைச்செல்வனின் திடீர் மரணச் செய்தி கேட்டு எம் மனதில் அதிர்ச்சி, சோகம், விம்மல் வியாபிக்க வாயடைத்து நிற்கிறோம். எமது சோகத்தை மொழிபெயர்க்க வார்த்தைகளுமில்லை. 45 வருடங்கள் மாத்திரமே நிரம்பிய அவரது வாழ்வு கலை, இலக்கியம், அரசியல் என்ற பரிமாணங்களைத் தொட்டு நிற்கிறது. புகலிட இலக்கிய மற்றும் அரசியல் சூழலில் தன்னை முனைப்புடன் ஈடுபடுத்திக்கொண்டார். கலைச்செல்வன் ஈழத்தில் கருத்து சுதந்திர மறுப்பு, ஜனநாயக மறுப்பு குழி தோண்டிப் புதைக்கப்பட்ட போதிலும் சற்றே எனினும் மூச்சு விடக்கூடியதாக இருந்த புகலிடத்தில் இலக்கியத்தையும் கருத்துப் பகிர்வுகளையும் உயிர்ப்பிக்க கணிசமான பங்கை கலைச்செல்வன் வகித்தார் என்பது மிகையாகாது.

வெறும் எழுத்து என்ற மாத்திரத்தில் நிற்காது, ஆயுத மொழியால் உயிர் பறிக்கப்பட்டவர்களிற்கு குரல் கொடுக்கவும் அவர் தவறவில்லை. 1988களில் இருந்து சுதந்திரமான கருத்துப் பரிமாறல்களிற்கு ஓர் ஊடகமாக விளங்கி வரும் இலக்கியச்சந்திப்பில் ஆர்வமுடன் கலந்துகொண்டு செயற்பட்டதுடன், 1991ம் ஆண்டில் இலக்கியச் சந்திப்பை முடக்கிவிட எடுக்கப்பட்ட முயற்சியிலிருந்து இலக்கியச் சந்திப்பை மீள உயிர்ப்பிக்க செயற்பட்டவர்களில் ஒருவர் கலைச்செல்வன் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அவரும் அவரது வாழ்க்கைத் துணையான லக்ஷ்மியும் இணைந்து நடாத்திய

எக்ஸில் நிறுவனத்தின் முதல் வெளியீடாக “மறையாத மறுபாதி” என்ற புகலிடத்துப் பெண்களின் கவிதைகளே குறுகிய கால இடைவெளிக்குள் தொகுக்கப்பட்டன.

நினைவுகள் மாத்திரமே உயிர்த்திருக்க, உயிர் நீத்துச் சென்ற எம் தோழருக்கு எமது கண்ணீர் கலந்த அஞ்சலி. அவரது பிரிவில் துயருறும் தோழி லக்ஷ்மிக்கும் கபிலனுக்கும் அவரது தாயார், சகோதரர், உறவினர்கள் மற்றும் நண்பர்கள் அனைவருக்கும் எமது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவித்து நிற்கிறோம்.

பெண்கள் சந்திப்பு தோழிகள்

2005

கலைச்செல்வன் [1960 – 2005]

முகம், உயிர்நிழல் ஆகியவற்றினூடாக தனது ஆன்ம உணர்வுகளை வெளிப்படுத்திய கலைச்செல்வன் அவர்களின் மறைவு எம்மை ஆளாத் துயரில் ஆழ்த்தியுள்ளது. வறுத்தலைவிளான் கனகசிங்கம் — ஆச்சிப்பிள்ளை தம்பதிகளின் மூன்றாவது புதல்வரான இவர் தெல்லிப்பளை யூனியன் கல்லூரியின் பழைய மாணவர்.

சமூக மாற்றத்துக்கானதும் தேசிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டத்தில் தன்னை இணைத்துக்கொண்டவர். 1984இல் புலம்பெயர்ந்து பாரிஸ் வந்தார். அவர் தான் பிறந்து வளர்ந்த சமூகத்தின் அவலம், அவற்றிலிருந்து விடிவு ஆகியவற்றில் தீரா அக்கறை கொண்டிருந்தார். ஒரு கலைஞனாக, ஒரு இலக்கியவாதியாக, ஒரு சமூகவியலாளனாக, ஒரு தொழிலாளியாக புலம்பெயர் மனிதர்களின் துயரம் மற்றும் நெருக்கடிகளுடன் தன்னை தொடர்புபடுத்தி வாழ்ந்தவர். பிரான்சில் தயாரிக்கப்பட்ட முகம் திரைப்படத்தில் என்றென்றும் மனதில் நிற்கும் அழுத்தமான முத்திரையை பதித்திருந்தார்.

உயிர்நிழல் ஊடாக மானிடர்கள் எதிர்நோக்கும் நெருக்கடிகள், தமிழ் சமூகத்தினுள் நிலவும் முரண்பாடுகள் மற்றும் தேசிய ஒடுக்குமுறை தொடர்பான புதிய கேள்விகளை தனது சகாக்களுடன் சேர்ந்து எழுப்பியிருந்தார். பின்நவீனத்துவம், அமைப்பியல் பற்றியும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். பாரிஸில் உயிர்த்துடிப்புடன் செயற்பட்ட சில உன்னதமான மனிதர்களை அண்மைக்காலத்தில் இழந்திருக்கிறோம். சபாலிங்கம் பாசிசத்திற்கு பலியானார். உமாகாந்தன் வாழ்வியல் சமூக நெருக்கடிகளில் போராடி

குறைந்த வயதிலேயே மறைந்தார். தற்போது நாங்கள் கலைச்செல்வன் அவர்களை இழந்திருக்கிறோம்.

கலைச்செல்வன் 1983க்குப் பின் புலம்பெயர்ந்து சமூகத்தின் நெருக்கடிகளுடன் தம்மை பிணைத்துக்கொண்டு சமகால வரலாற்றின் குறியீடாக வாழ்ந்தவர். இலக்கியவட்டம், பெண்கள் சந்திப்பு, புலம்பெயர்ந்தவர்கள் எதிர்நோக்கும் நெருக்கடிகள், கலைச்செயற்பாடுகள், ஜனநாயகம், மனித உரிமை என சகல ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் எதிரான உந்துதலுடன் வாழ்ந்து மறைந்தவர்.

அவருடன் சமகாலத்தில் ஒன்றாக வாழ்ந்த தோழர்கள், நண்பர்கள் ஆகிய எங்களுக்கு அவருடைய இழப்பு ஒரு வெறுமையை தோற்றுவித்துள்ளது.

அன்னாரின் மறைவுக்கு அவரின் மனைவி மற்றும் குடும்பத்தார், நண்பர்கள், தோழர்களுக்கும் எமது ஆழ்ந்த இரங்கலை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி
- பத்மநாபா

புலம் பெயர்ந்த தமிழ்மொழி, புலம் தாண்டிய இலக்கிய நட்பு

கலைச்செல்வனின் 3வது நினைவுகூடலில் கலந்து கொள்வதற்காக, மும்பையில் இருந்து இவ்வளவு தூரம் வந்து இந்தக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளச் சம்மதித்ததற்கு, மொழியின் பாதிப்பும் அதனூடாக வந்த இலக்கிய நட்பும்தான் காரணம் என்று நான் நினைக்கிறேன். அதனால்தான் மொழி பற்றியும் இலக்கிய நட்புப் பற்றியும் பேசவேண்டும் என்று விழைகிறேன்.

என்னுடைய சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றின் முன்னுரையில் நான் எழுதி இருந்தேன். தமிழ் நாட்டிற்கு வெளியே வாழும் தமிழர்களுக்கு மொழி ஒரு பற்றுக் கோடாக இருக்கின்றது. பசியெடுத்ததும் கட்டை விரலைச் சூப்பும் குழந்தையைப்போல, அது ஒரு ஆற்றலை அழிக்கின்றது. உறவு பூணும்பொழுது அது ஒரு சங்கேதமாக இருக்கின்றது. பேச நினைக்கும்பொழுது அது ஒரு பாலமாக இருக்கின்றது. கட்டுக்கடங்காத கற்பனையைத் தொட்டு மாற்றும் ஒரு மந்திரமாக இருக்கின்றது.

ஆனால் புலத்தை விட்டுப் பெயர்ந்து வேறிடத்திற்கு வருவதற்கு சாமான்களைக் கட்டும் தமிழர்களை எடுத்தால், அவர்கள் கட்டுவதைவிடக் கனமான ஒரு சாமானை எடுத்து வருகின்றார்கள். அவர்கள் கட்டும் பெட்டிகள் எல்லாவற்றையும் மிகக் கனத்த ஒரு பெட்டி அது. அதுதான் மொழி. ஏனென்றால் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் அது நாட்டையும் மண்ணையும் அடையாளத்தையும் ஆதர்சத்தையும் நினைவுபடுத்தக்கூடிய ஒன்றாக இருக்கின்றது.

இந்த மொழியின் தன்மை ஒரு நபரை உருவாக்குவதற்கு அந்நபருக்கு உயிரூட்டுகிறது. மண்ணின் தன்மையைக் குறிக்கின்றது. இந்த உயிரூட்டல் உருவாக்கம் இலக்கியம் பேசுதல், இலக்கியம் காத்தல், இலக்கியம் படைத்தல் போன்ற நிகழ்வுகள் மூலமாக நடைபெறுகின்றன. அதேசமயம் மண்ணின் மற்றத் தன்மைகளும் அந்த மொழியில் கூடுகின்றது. மண்ணில் உள்ள முரண்பாடுகள், அடையாளம் பற்றிய குழப்பங்கள், அடிப்படையில் உள்ள மதிப்பீடுகள் இவையும் மொழியில் வந்து சேர்ந்து கொள்கின்றன.

புலம்பெயர்ந்த நிலையில் பல சமயங்களில் அந்த மொழி இந்தக் குழப்பங்களை, முரண்பாடுகளை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல், மொழியின் மாற்றத்தை தவிர்த்துக் கேள்வி கேட்காத ஒரு நிலையில் இந்தத் தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் கேள்வி கேட்கும்பொழுது, மாற்றம் ஏற்படும்பொழுது சுயவிமர்சனம் எழுகின்றது. சுயவிமர்சனம் போன்று கடினமானது ஒன்றுமே இல்லை. சுயவிமர்சனம் செய்து கொள்ளத் தோன்றும்பொழுது இவர்கள் மிகவும் போற்றிப் பாதுகாக்கும் ஆபத்தில்லாத விஷயங்களை எடுத்துக் கொள்கின்றார்கள். உதாரணத்திற்கு, 'பாரதி கண்ட பெண்மை', 'திருக்குறளில் பெண்' என்பன போன்ற விஷயங்கள். இவற்றை எங்கும் பேசலாம். எந்தப் பட்டிமன்றத்திலும் எந்த நாட்டிலும் பேசலாம். இது யாரையும் பாதிக்காது. பாதிக்கக்கூடிய விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது முதலில் எழுவது சுயவிமர்சனம்தான்.

பெண்களைப்பற்றிப் பேசும்பொழுது நிமிர்ந்த நடையும் நேர்கொண்ட பார்வையும் என்றெல்லாம் சொல்லி 'பெய்யெனப் பெய்யும் மழை' என்று பேசும்பொழுது அவர்களுக்கு ஒரு உற்சாகம் ஏற்படுகின்றது. புலம்பெயர்ந்து வந்தாலும் நாம் நமது மொழியை பண்பாட்டை எவ்வாறு காப்பாற்றுகிறோம் என்று மகிழ்ச்சி கொள்கிறார்கள். ஆனால் இந்த மகிழ்ச்சி மிகவும் மேம்போக்கானது. இது ஜனரஞ்சக இலக்கியம், பரபரப்பு இலக்கியம் என்ற புதைகுழிக்குள் விழுகின்றது. அதற்குள் விழுவது ரொம்பச் சலபம். ஆனால் அதிலிருந்து எழுவது மிகவும் கஷ்டம். இந்த நிலையில் இந்த முரண்பாடுகள் அடையாளம் பற்றிய குழப்பங்கள் இவற்றிற்கு களமாக இருப்பது மொழி. ஒரு கட்டத்தில், எங்கள் புலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் வெறும் கண்ணாடிதானா இந்த மொழி என்ற ஆதங்கம் ஏற்படுகின்றது. ஏனென்றால் இந்த உணர்வு எனக்கு மும்பாயிலும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. தமிழ் நாட்டில் உள்ள அத்தனை பிளவுகளும் (அரசியல், இலக்கிய) மும்பாயில் உள்ள அத்தனை தமிழர்களிடையேயும் இருக்கின்றது. அவர்களை இலக்கியமோ மொழியோ ஒன்றுபடுத்துவது மிகவும் கடினமாக இருக்கின்றது.

அதே நிலைமை புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களிடையேயும் ஏற்படலாம். அப்போது இந்தப் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் மூலம் புலத்தில் நிலவுகின்ற முரண்பாடுகளை ஆதங்கங்களை வலியை பிரதிபலிக்கக்கூடிய கண்ணாடியாகத்தான் மொழி இருக்கின்றதா என்ற கேள்வி வரும்பொழுது சோர்வைத் தருகின்றது. அந்தச் சோர்வில் இருந்து மீண்டு எழுவதற்கு உதவுகிறது இலக்கிய நட்பு. இந்தச் சோர்வும் மீண்டெழுவதும் ஒரு

சுழற்சிப் போக்கில் தொடர்ந்து வந்துகொண்டே இருக்கின்றது. ஏனெனில் அந்தப் புலம்பெயர் சூழலிலே மீண்டும் மீண்டும் அடையாளம் பற்றிய தேடலிலே மொழி வந்து சிக்கிக் கொள்கிறது. இந்த மீண்டெழுதல் என்பது என்னை ஆனந்தப்படுத்துகின்றது. இந்த மீண்டெழுதலில் சுயவிமர்சனம், பதிலில்லாக் கேள்விகள், பதில் தேடும் கேள்விகள் என்று எழுந்து கொண்டிருக்கின்றன.

இலக்கிய நட்பு என்று கூறும்பொழுது நட்பு பற்றியும் பல அனுபவங்கள் உண்டு. அதில் ஒன்றுதான் கலைச்செல்வன், லக்ஷ்மியுடனான நட்பும். ஒரு நாள் கலைச்செல்வனிடம் தொடர்பு கொண்டு நிறையப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். அப்போது அவர் சொன்னார், “உங்களுடைய கதைகளைக் கொடுங்க. நாங்கள் புத்தகமாகப் போடுகின்றோம்” என்று. “கலைச்செல்வன் புத்தகம் போடுகிற வேலைக்குப் போகாதீர்கள்; எவ்வளவு உழைப்பு இப்படியான வேலைகளிற்குப் பின்னால் இருக்கின்றதென்று எனக்குத் தெரியும். இந்தப் புத்தகத்தைப் போடுவதற்கான பணத்தைச் சம்பாதிப்பதற்கு எவ்வளவு கஷ்டப்படவேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும். அதனால் புத்தகம் போடும் வேலையை எல்லாம் நீங்கள் யோசிக்காதீர்கள்” என்றேன். “பரவாயில்லை அம்பை, சில பேர் பிள்ளை பெற்றுக் கொள்ளாங்க, சில பேர் புத்தகம் போடுறாங்க” என்றார். ஒரு பிள்ளையை வளர்ப்பதுபோல அவர் ஒரு நபரின் கதைகளைப் போடுகின்றேன் என்று அவர் சொன்னது என்னை மிகவும் தொட்டது. அப்படியான ஒரு இலக்கிய நட்புக்குக் காரணம் மொழி; அதுதான் புலம் தாண்டிய நிலையிலும் ஒரு நபரின் கதைகளைப் படிப்பதற்கு உந்துதலாக இருக்கின்றது. அதுதான் அந்த நபரின் கதைகளைப் பிரசுரிக்க எம்மை அழைக்கிறது. அதனால்தான் பார்த்திராத நபர்களைப் பார்க்கும்போதுகூட, இவர்களை எனக்குத் தெரியும் என்றுதான் எண்ணத் தோன்றுகிறது.

ஏனென்றால், இவர்கள் எங்களைப் படித்திருக்கிறார்கள்; இவர்களைச் சென்றடைய என்னிடம் ஒரு பாலம் இருக்கின்றது. அதற்குக் காரணம் மொழி என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. மொழியினுடைய சிக்கல்கள் அதனால் நமக்குள் எழும் சுய விமர்சனங்கள் இவை எல்லாம் நம் எல்லாருக்கும் ஒரு வகைப்பட்டது. தமிழ்நாட்டிற்கு அப்பால் இருந்துகொண்டு அரசியல், பண்பாடு, சாதி சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டு அவற்றிற்குக் கிடைக்கும் விமர்சனங்கள் என்பவற்றைப் பார்க்கும்போது அதைத்தான் புலம்பெயர்ந்து இன்னொரு நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்களும் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுதான் உங்களையும் என்னையும் இணைக்கின்றது. இதற்குக் காரணம் தொடர்ந்து நம்மை விமர்சித்துக் கொள்கிறோம். நாம் வாழ்க்கையில் எப்படி இருந்தாலும் நம்மை வளர்த்துக் கொள்ள, நம்மைச் செழுமைப்படுத்த தொடர்ந்த விவாதங்கள் இருக்க வேண்டும். அதுதான் தமிழ்நாட்டில் இருந்து வரும் கதைகளை படிக்க வைக்கிறது. தூண்டுகிறது. இதற்குத் தளமாக அமைவது மொழிதான். அந்தத் தளத்தில் நின்றுகொண்டுதான் நாம் நட்புகளைப் பேணுகிறோம்.

இந்த மொழிமீது நமக்கு மதிப்பும் அன்பும் இருப்பதால்தான் அது நம் பட்டுணர்வுக்கு ஏற்ப மாறுபடுகின்றது. புலம்பெயர் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பட்டுணர்வுக்கு ஏற்ப அந்த மொழி கட்டாயமாக மாறுபடும், மாறுபட்டிருக்கின்றது. அந்தச் சொற்றொகுதியில் இருக்கின்ற பல சொற்கள் பட்டுணர்வு மூலமாக வந்தவைதான். அந்தச் சொற்பொதி இன்னும் இன்னும் கனத்துக் கொண்டேதான் இருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் பட்டுணர்வை நாங்கள் வெளிப்படுத்த வேண்டாம் என்பதுதான். அந்தப் பட்டுணர்விற்கேற்ப நமது மொழி மாறும்போது அந்த மொழியின் அடையாளம் மட்டுமல்ல நாமும் நாம் புலத்தைப் பார்க்கும் விதமும் மாறுகின்றது. அந்த மொழி தொடர்ந்து மாறிக் கொண்டே போகும்பொழுது நம் மனத்தில் நம் கற்பனையில் உள்ள புலமும் மாறி வருகின்றது. அந்த மாறுதலை ஏற்றுக் கொள்வதுதான் நாம் மொழிக்குச் செய்யும் கடமை. அந்த மாற்றத்தைப் புறக்கணிக்கும்பொழுது மொழி தேங்கி விடுகின்றது. மொழி தேங்கும் பொழுது வாழ்க்கையும் தேங்கி விடுகின்றது. இந்தத் தேக்கத்தை உடைக்கத்தான் மொழி பயன்படுகின்றது. அது தனிப்பட்ட முறையில் நம்மை மட்டுமல்ல மொழியை வளர்க்கவும் உயிரூட்டவும் சேர்வுண்ட கணங்களில் மீண்டெழவும் நமக்கு உதவுகின்றது.

இந்த இலக்கிய நட்பை, மொழியின் மூலமாக வந்த இலக்கிய நட்பை எப்படி வளர்த்துக் கொள்வது? அது இலக்கியம் படித்தும் படைத்தும் விவாதித்தும் செய்ய முடியும் என்றாலும் இதற்கு அடிப்படை ஆதாரமாக இயங்குவது உணர்ச்சிதான்; இந்த உணர்ச்சிகளை நாம் மதிக்கக் கற்றுக்கொள்ளும்போது மனித நேயத்தை நாம் உணரத் தொடங்கும்போது இந்த இலக்கிய நட்பை நல்ல நட்பாக உருவாக்கலாம்.

* * *

கலைச்செல்வன் லக்ஷ்மியோடு எனக்கு ஏற்பட்ட உறவு என்பது, அது எனது படைப்புகள் சார்ந்திருந்த உறவுதான். அதற்கு முன் எனக்கு அவர்களைத் தெரியாது. அவர்களுக்கும் என்னைத் தெரியாது. அவர்களோடு பேசும்போது அவர்களுடைய கலை, இலக்கிய, அரசியல் அனுபவங்களைப்பற்றி எனக்குத் தெரிய வந்தது. அதுவும் தவிர, அவர்கள் நடத்தும் பத்திரிகைகளில் எல்லாம் நானும் பங்கு கொண்டிருக்கிறேன். தமிழ்நாட்டில் எத்தனையோ மொழிகள் இருக்கலாம். பார்ப்பனிய மொழி, தலித் மொழி என்று. தலித் மொழிகளில் வெளிவரும் நூல்கள் மிகவும் தரமானதாகவும் அற்புதமானதாகவும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. மொழி என்பது மாறிக்கொண்டேதான் இருக்கின்றது. கலைச்செல்வன் லக்ஷ்மியுடனான உறவில்தான் நான் இங்கு பேச வந்திருக்கிறேன் என்று நான் குறிப்பிடும்போது அது என் படைப்பு சம்பந்தமான உறவுதான். அதைத்தான் நான் இலக்கிய நட்பு என்று கூறுகிறேன்.

அம்பை

ஒடுக்கல்
விடுதலையை வேண்டியது
விடுதலை
யுத்தத்தை வேண்டியது
யுத்தம்
அதிகாரத்தை வேண்டியது
அதிகாரம்
ஒடுக்குமுறையை வேண்டியது
உலகம்
எதை வேண்டினும்
அதிகாரம்
உலகமயமானது
எல்லாம்
விடுதலையின் பெயரால்.!

1992

“...பொதுவாக புகலிட இலக்கியம், அதன் உட்பொருள் என்ன? சர்வதேச இலக்கியத்தில் புகலிட இலக்கியம் எவ்வாறு பிரித்து இனம் காணப்படுகிறது என்பது முக்கியமானதாக இருக்கும் அதே நேரத்தில், ஈழத் தமிழர்களின் புகலிட இலக்கியம் அல்லது புகலிடத்தில் இலக்கியம் எப்படி இருக்கிறது என்பதும் மிக முக்கியமான கேள்விதான்.

புகலிட இலக்கியம், தனது தேசத்தில், தனது சமூகத்தில் வாழ்வு மறுக்கப்பட்டவர் தான் இழந்துவிட்ட நாட்டையும் மக்களையும் உறவையும் அதிலிருந்து எழும் பிரிவாற்றாமையையும் வெளிப்படுத்துவதாக இருக்கிறது. புகலிடத்தில் தமிழர்களின் புகலிட இலக்கியம் என்பது மேற்குறிப்பிட்டதோடு புகலிடத்தின் புதிய சூழல் தரும் அனுபவங்களை வெளிப்படுத்துவதாகவும் வேறுபட்ட மொழி, பண்பாடு, அரசியல், வாழ்வியல் தன்மைகளுள் அகப்பட்டுக்கொண்டு முகமிழந்த தவிப்பை வெளிப்படுத்துவதாகவும், புகலிடத்தில் அந்நியப் பிரஜையாக, தங்களுக்கு உபத்திரவம் தர வந்தவர்களாக, அவைக்குதவாதவர்களாகப் பார்க்கப்படும் சூழல்து கேள்வியை வைப்பதும் சுயத்தைத் தேடுவதுமாகவும் இருக்கிறது...”

புகலிட இலக்கிய விமர்சனம் பற்றி...

உயர்நீதி

ரூ.525

ISBN 978-93-88631-27-3

9 789388 631273